

มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่
Chiang Mai Rajabhat University

ISSN 1686-7467 (Print)
ISSN 2651-141X (Online)

พินนศวรสาร

ปีที่ 19 ฉบับที่ 2 เดือนกรกฎาคม - ธันวาคม 2566

CMRU

CMRU

GANESHA JOURNAL

พินนศวรสาร

Vol. 19 No. 2 July - December 2023

พินนศวรรสาร

วารสารสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

ปีที่ 19 ฉบับที่ 2 เดือนกรกฎาคม - ธันวาคม 2566

ข้อมูลวารสาร

ชื่อวารสาร	(ภาษาไทย) พินนศวรรสาร (ภาษาอังกฤษ) Ganesha Journal
ISSN	1686-7467 (ตีพิมพ์) 2651-141X (อิเล็กทรอนิกส์)
หน่วยงานเจ้าของวารสาร	บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่
บรรณาธิการ	อาจารย์ ว่าที่ร้อยตรี ดร.เกียรติชัย สายตาคำ
สถานที่ติดต่อ	บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ 202 ถ.ช้างเผือก ต.ช้างเผือก อ.เมือง จ.เชียงใหม่ 50300
โทรศัพท์	09-7970-4563
เว็บไซต์ของวารสาร	https://so01.tci-thaijo.org/index.php/pikanasan

วัตถุประสงค์

พินนศวรรสาร ตีพิมพ์เผยแพร่บทความวิจัย (Research Article) และบทความวิชาการ (Academic Article) ทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ทางด้านมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ในสาขาภาษาและภาษาศาสตร์ วรรณกรรม และทฤษฎีวรรณกรรม รวมถึงการพัฒนาสังคม เพื่อก่อให้เกิดข้อค้นพบและประเด็นใหม่ในสาขาวิชานั้น ๆ และความก้าวหน้าทางวิชาการอันเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาประเทศ

ขอบเขตการตีพิมพ์ของวารสาร

ภาษาและภาษาศาสตร์ วรรณกรรมและทฤษฎีวรรณกรรม และการพัฒนาสังคม

ที่ปรึกษา

รองศาสตราจารย์ ดร.ชาติรี มณีโกศล	รักษาราชการแทนอธิการบดี
	มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ ประเทศไทย
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กมลณัฐ พลวัน	คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
	มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ ประเทศไทย

วารสารพินนศวรรสาร มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่

ได้ผ่านการพิจารณาและรับรองคุณภาพวารสารให้อยู่ในฐานข้อมูล Thai-Journal Citation Index (TCI)

กลุ่มที่ 1 สาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ เป็นที่เรียบร้อยแล้ว

บรรณาธิการ

อาจารย์ ว่าที่ร้อยตรี ดร.เกียรติชัย สายตาคำ

มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ ประเทศไทย

ผู้ช่วยบรรณาธิการ

อาจารย์รจนกร แบ่งทิศ

มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ ประเทศไทย

กองบรรณาธิการ

ศาสตราจารย์เกียรติคุณ ดร.มนัส สุวรรณ

มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ ประเทศไทย

ศาสตราจารย์ ดร.จรัส สุวรรณมาลา

มหาวิทยาลัยรังสิต ประเทศไทย

ศาสตราจารย์ ดร.สมทรง บุรุษพัฒน์

มหาวิทยาลัยมหิดล ประเทศไทย

รองศาสตราจารย์ ดร.กาญจนา วิชญาปกรณ์

มหาวิทยาลัยนเรศวร ประเทศไทย

รองศาสตราจารย์ ดร.พงษ์เสฐียร เหลืองอลงกต

มหาวิทยาลัยบูรพา ประเทศไทย

รองศาสตราจารย์ ดร.วรรณะ หนูหมื่น

มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่
ประเทศไทย

รองศาสตราจารย์ ดร.สมนึก ปัญญาสิงห์

มหาวิทยาลัยขอนแก่น ประเทศไทย

รองศาสตราจารย์ ดร.สมศักดิ์ ภูวิภาดาวรรณ

มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ประเทศไทย

รองศาสตราจารย์นราวัลย์ พูลพิพัฒน์

ข้าราชการเกษียณ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
ประเทศไทย

รองศาสตราจารย์ศิริณา จิตต์จรัส

มหาวิทยาลัยศิลปากร ประเทศไทย

รองศาสตราจารย์สนธิ์ สัตโยภาส

มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ ประเทศไทย

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จิตติมา กาวีระ

มหาวิทยาลัยพะเยา ประเทศไทย

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชุดิมา แสงเงิน

มหาวิทยาลัยมหิดล ประเทศไทย

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไพศาล กาญจนวงศ์

มหาวิทยาลัยแม่โจ้ ประเทศไทย

กำหนดออก

พินนศาสตร์มีกำหนดออกเป็นราย 6 เดือน (2 ฉบับ/ปี) ดังนี้

ฉบับที่ 1 (มกราคม – มิถุนายน)

กำหนดออกสัปดาห์สุดท้ายของเดือนมิถุนายน

ฉบับที่ 2 (กรกฎาคม – ธันวาคม)

กำหนดออกสัปดาห์สุดท้ายของเดือนธันวาคม

วิธีการส่งบทความ

ส่งต้นฉบับบทความในรูปแบบไฟล์เวิร์ด (Microsoft Word) ผ่านระบบจัดการวารสารอิเล็กทรอนิกส์ (ThaiJo) ที่ Website: <https://so01.tci-thaijo.org/index.php/pikanasan> พร้อมทั้งส่งแบบนำส่งบทความเพื่อตีพิมพ์ หนังสือรับรองก่อนการตีพิมพ์ตามที่วารสารกำหนดและหลักฐานการโอนค่าธรรมเนียมการตีพิมพ์ ทางอีเมล phikanatesan@gmail.com และส่งเอกสารฉบับจริงทางไปรษณีย์

หมายเหตุ นักศึกษาที่ส่งบทความวิจัยที่เป็นวิทยานิพนธ์หรือการค้นคว้าอิสระ จะต้องให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หรือการค้นคว้าอิสระ ลงนามรับรองในแบบฟอร์มนำส่งบทความเพื่อพิจารณาตีพิมพ์เผยแพร่

ค่าธรรมเนียมในการตีพิมพ์เผยแพร่บทความ

3,500 บาท / เรื่อง

วิธีการชำระค่าธรรมเนียมในการตีพิมพ์เผยแพร่บทความ

ชำระผ่านธนาคาร ชื่อบัญชี มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ (กองทุนบัณฑิตวิทยาลัย) ธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด (มหาชน) สาขามหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ เลขที่บัญชี 821-289065-5 ประเภทบัญชี ออมทรัพย์

นโยบาย

บทความที่นำมาตีพิมพ์ กองบรรณาธิการจะตรวจสอบเป็นขั้นแรก แล้วจัดให้มีคณะกรรมการกลั่นกรองบทความ (Peer Review) ในสาขาวิชาที่เกี่ยวข้อง จำนวน 3 ท่าน โดยใช้ระบบผู้ทรงคุณวุฒิไม่ทราบชื่อผู้นิพนธ์และผู้นิพนธ์ไม่ทราบชื่อผู้ทรงคุณวุฒิ (Double-blind Peer Review) และประเมินบทความตามเกณฑ์และแบบฟอร์มที่กำหนด ใช้ระยะเวลาในการดำเนินการพิจารณาบทความประมาณ 90 วัน นับจากวันที่บทความได้แก้ไขตามคำแนะนำของกองบรรณาธิการก่อนที่จะส่งให้ผู้ทรงคุณวุฒิ (Reviewer) พิจารณา ผู้นิพนธ์ต้องแก้ไขบทความตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ และบทความอาจถูกดัดแปลง แก้ไขคำ สำนวน และรูปแบบการนำเสนอตามที่กองบรรณาธิการเห็นสมควร ภายหลังจากการพิจารณาบทความเรียบร้อยแล้ว กองบรรณาธิการจะส่งหนังสือตอบรับการตีพิมพ์เผยแพร่ให้แก่ผู้นิพนธ์บทความ บทความที่ผู้ทรงคุณวุฒิมากกว่าหนึ่งท่านพิจารณาแล้วเห็นว่าไม่สมควรตีพิมพ์เผยแพร่ กองบรรณาธิการจะแจ้งให้ผู้นิพนธ์บทความทราบแต่จะไม่ส่งต้นฉบับคืนและผู้นิพนธ์บทความจะไม่ได้รับเงินคืน ไม่ว่ากรณีใด ๆ ผลการพิจารณาจากกองบรรณาธิการถือเป็นสิ้นสุด

เนื้อหาของแต่ละบทความเป็นทัศนะของผู้นิพนธ์ ซึ่งกองบรรณาธิการไม่จำเป็นต้องเห็นด้วย

กองจัดการวารสาร

นางวิไลพัทธ์ จรุงไธสง

นางกษมาศ ยาสุมทร์

นางสาวอรกมล สุวรรณประเทศ

นางสาววิรุฬห์ ดรุณสนธยา

นายณัฐวัฒน์ ไรจนุฒิธรรม

นางสาวกมลรัตน์ เชื้อเลือน้อย

นางศิริพร ประณต

มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ ประเทศไทย

มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ ประเทศไทย

มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ ประเทศไทย

มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ ประเทศไทย

มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ ประเทศไทย

มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ ประเทศไทย

มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ ประเทศไทย

Ganesha Journal

Vol. 19 No. 2 July – December 2023

Publisher

Graduate School, Chiang Mai Rajabhat University

Consultants

Associate Professor Dr. Chatree Maneekosol

Assistant Professor Dr. Kamolnut Pholwan

Acting President of Chiang Mai Rajabhat University, Thailand

Dean of Graduate School, Chiang Mai Rajabhat University,
Thailand

Editor in Chief

Acting Sub Lt. Dr. Kiattichai Saitakham

Chiang Mai Rajabhat University, Thailand

Assistant Editor

Miss Rojanakorn Baengthit

Chiang Mai Rajabhat University, Thailand

Editorial Board

Emeritus Professor Dr. Manat Suwan

Professor Dr. Charas Suwanmala

Professor Dr. Somsonge Burusphat

Associate Professor Dr. Kanchana Witchayapakorn

Associate Professor Dr. Pongsatean Luengalongkot

Associate Professor Dr. Wanna Numun

Associate Professor Dr. Somnuek Panyasing

Associate Professor Dr. Somsak Phuvipadawat

Associate Professor Dr. Sirina Jitcharat

Associate Professor Narawan Poonpipat

Associate Professor Sanit Sattayopap

Assistant Professor Dr. Chittima Kaweera

Assistant Professor Dr. Shutima Saeng-ngern

Assistant Professor Dr. Paisarn Kanchanawong

Chiang Mai Rajabhat University, Thailand

Rangsit University, Thailand

Retired, Mahidol University, Thailand

Naresuan University, Thailand

Burapha University, Thailand

Prince of Songkla University, Thailand

Khon Kaen University, Thailand

Chiang Mai University, Thailand

Silpakorn University, Thailand

Retired, Chiang Mai University, Thailand

Chiang Mai Rajabhat University, Thailand

University of Phayao, Thailand

Retired, Mahidol University, Thailand

Maejo University, Thailand

Editorial Manager

Mrs. Wilaipug Jringthaisong

Mrs. Kachamat Yasamout

Ms. Ornkamon Suwanprates

Ms. Veeranuch Daroonsontaya

Mr. Natthawat Rojchanawutthitum

Ms. Kamonrat Chuesuanoi

Mrs. Siriporn Pranot

Chiang Mai Rajabhat University, Thailand

Chiang Mai Rajabhat University, Thailand

Chiang Mai Rajabhat University, Thailand

Chiang Mai Rajabhat University, Thailand

Chiang Mai Rajabhat University, Thailand

Chiang Mai Rajabhat University, Thailand

Chiang Mai Rajabhat University, Thailand

Journal Information

Name	(In Thai)	พิพนเนศวร์สาร
	(In English)	Ganesha Journal
ISSN	1686-7467 (print)	
ISSN	2651-141X (online)	
Affiliation	Graduate School, Chiang Mai Rajabhat University	
Editor-in-chief	Acting Sub Lt. Dr. Kiattichai Saitakham	
Contact	Graduate School, Chiang Mai Rajabhat University	
	202 Chang Puak Rd., Chang Puak, Muang, Chiang Mai, 50300	
Tel.	+669 7970 4563	
Email:	phikanatesan@gmail.com	
Website	https://so01.tci-thaijo.org/index.php/pikanasan	

Objective:

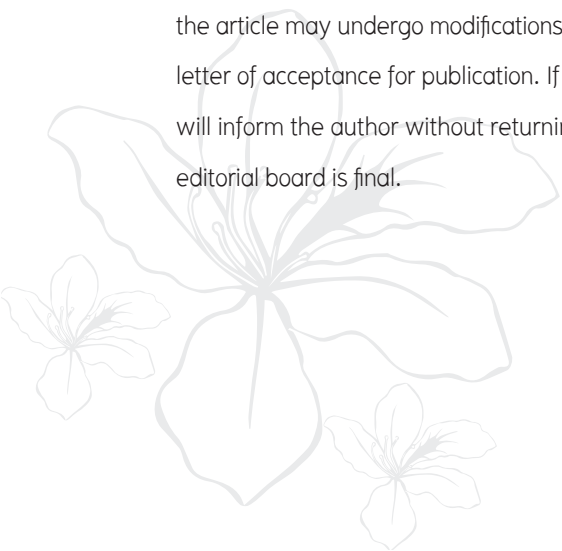
Ganesha Journal publishes research articles and academic articles in the fields of humanities and social sciences, specifically in language and linguistics, literature, and literary theory, as well as societal development. The goal is to generate discoveries and new perspectives within these academic disciplines, contributing to the advancement of knowledge and benefiting the country's development.

Journal Scope:

The journal covers the areas of language and linguistics, literature and literary theory, and societal development.

Publication Policy:

Submitted articles undergo initial screening by the editorial board, followed by a peer-review process involving three reviewers in the relevant field. The double-blind peer-review process ensures anonymity for both authors and reviewers. The evaluation is based on predefined criteria and forms. The entire review process takes approximately 90 days from the date the article is edited according to the recommendations of the editorial team before the article is sent to reviewers for consideration. Authors are required to address reviewers' comments, and the article may undergo modifications as deemed appropriate by the editorial board. Accepted articles will receive a letter of acceptance for publication. If multiple reviewers find an article unsuitable for publication, the editorial board will inform the author without returning the original manuscript, and no refund will be provided. The decision of the editorial board is final.

Publication Schedule:

Ganesha Journal is issued biannually, with two editions per year. The first edition (January – June) is scheduled for release in the last week of June, while the second edition (July – December) is set to be released in the last week of December.

Submission Process:

Authors are required to submit their original manuscripts in Microsoft Word format through the electronic journal management system (ThaiJo) available at the website: <https://so01.tci-thaijo.org/index.php/pikanasan>. Additionally, authors should submit the manuscript submission form, the certification of publication form, and evidence of payment of publication fees via email to phikanatesan@gmail.com. The hard copy of the documents should be sent by postal mail.

Note for Students:

Students submitting research articles derived from theses or independent research must provide a signed certification from their thesis or research advisor using the submission form for article consideration.

Publication Fee:

The publication fee for each article is 3,500 Thai Baht.

Payment Method:

Payment should be made to the bank account of Chiang Mai Rajabhat University (Graduate School Fund) at Siam Commercial Bank, Chiang Mai Rajabhat University Branch, Account No. 821-289065-5, Savings Account.

Content Approval:

The content of each article represents the author's perspective, and the editorial board may not necessarily endorse it.

บทบรรณาธิการ

วารสารพิษเนศวร์สาร มีวัตถุประสงค์เพื่อเผยแพร่บทความวิจัยและบทความวิชาการ ทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ในสาขาภาษาและภาษาศาสตร์ วรรณกรรมและทฤษฎีวรรณกรรม และการพัฒนาสังคม วารสารได้รับการรับรองคุณภาพจากศูนย์ดัชนีการอ้างอิงวารสารไทย (TCI) กลุ่มที่ 1 สาขาวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

วารสารพิษเนศวร์สารฉบับนี้เผยแพร่เป็นปีที่ 19 ฉบับที่ 2 ทุกบทความที่ได้รับการเผยแพร่ได้รับการพิจารณาถ้อยแถลงจากผู้ทรงคุณวุฒิ (Reviewer) ในสาขาวิชาที่เกี่ยวข้อง ทุกบทความได้รับการพิจารณาจากผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่าน เพื่อเป็นบทความที่มีคุณภาพทางวิชาการ รวมถึงเป็นการรักษาคุณภาพมาตรฐานของวารสารสู่การเป็นวารสารที่อยู่ในฐานทางวิชาการที่สูงขึ้นต่อไป

อาจารย์ ว่าที่ร้อยตรี ดร.เกียรติชัย สายตาคำ
บรรณาธิการวารสารพิษเนศวร์สาร

บทความวิชาการ

บทบาทของเทคโนโลยีในการเตรียมสอบและบริหารการสอบภาษา ไอพาร์ สว่างนุวัตรกุล	1
---	---

บทความวิจัย

ผลการใช้บอร์ดเกมออนไลน์ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง มาตรฐานตัวสะกด สำหรับ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 วรัญญา พรรณเหล็ก, สนิท สัตโยภาส และ และ กิตติพงษ์ วงศ์ทิพย์	17
การสร้างชุดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดการจัดการเรียนรู้เชิงรุกเพื่อพัฒนาทักษะการอ่าน และการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ธงชัย จันทร์หอม, สนิท สัตโยภาส และ กิตติพงษ์ วงศ์ทิพย์	33
“ตะโกน” ในภาษาไทยปัจจุบัน: การศึกษาหน้าที่และความหมาย ยุธิดา ไฉสูงเนิน และ เสาวรส มนต์วิเศษ	47
การใช้ภาษาความเปรียบในตัวละครวรรณคดีไทยเรื่อง เสภาขุนช้างขุนแผน บุษราคัม ยอดชะลูด และ อรทัย ชันโท	65
กลวิธีการแปลงหนังสือราชการทางการทูตจากจีน-ไทย ฉัตรณพัฒน์ รักสัตย์, ขวัญใจ กิจชาลารัตน์ และ วุฒิชัย สืบสอน	77
การวิเคราะห์แนวคิดและกลวิธีการนำเสนอแนวคิดในวรรณกรรมสำหรับเยาวชนของปิงชิน มัธยมมาศ ชัยชนะกิจพงษ์ และ กนกพร นุ่มทอง	95
ภาพลักษณ์ของจักรพรรดิเฉียนหลงที่ปรากฏในภาพยนตร์และละครตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน กมลชนก ไตสงวน, กนกพร นุ่มทอง และ จตุวิทย์ แก้วสุวรรณ	111
การศึกษาการใช้คำวิเศษณ์ที่มีหน่วยไวยากรณ์ปรากฏร่วมในภาษาเกาหลีของนักศึกษาชาวไทย ษมาวดี กั้งแฮ และ กาญจนา สหะวิริยะ	129
การวิเคราะห์ปัญหาและปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความสามารถในการอ่านเชิงวิเคราะห์ของนักศึกษา สาขาวิชาภาษาอังกฤษ จารุณี นาคเจริญ	151
โลกทัศน์ของชาวล้านนาที่ปรากฏในตำราส่งเคราะห์ฉบับวัดสารภี อำเภอแม่วาง จังหวัดเชียงใหม่ อนาวิล โอภาประกาสิต, ภาภท เตียมทัน และ สุภาวดี เพชรเกตุ	169
ศักยภาพการท่องเที่ยวเชิงอาหารด้วยอัตลักษณ์อาหารพื้นถิ่นของชุมชนในกลุ่มเมืองมรดกโลก ทางวัฒนธรรมเมืองประวัติศาสตร์สุโขทัยและเมืองบริวาร รพีพงศ์ อินตะสีบ, และ วรรณวีร์ บุญคุ้ม	181

บทบาทของเทคโนโลยีในการเตรียมสอบและบริหารการสอบภาษา THE ROLE OF TECHNOLOGY IN LANGUAGE EXAM PREPARATION AND ADMINISTRATION

โอฬาร สว่างนุวัตกุล^{1*}
Olan Sawangnuwatkul^{1*}

มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม 39/1 ถนนรัชดาภิเษก แขวงจันทรเกษม เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10900 ประเทศไทย¹
Chandrasakem Rajabhat University, 39/1 Ratchadaphisek Road, Chan Kasem, Chatuchak, Bangkok 10900 Thailand¹

*Corresponding author E-mail: olan.s@chandra.ac.th

(Received: 14 Apr, 2023; Revised: 29 Jul, 2023; Accepted: 23 Aug, 2023)

บทคัดย่อ

บทความนี้สำรวจการใช้เทคโนโลยีที่เพิ่มจำนวนขึ้นในการเตรียมตัวสอบและการบริหารการสอบภาษา เนื่องด้วยการแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนาสายพันธุ์ใหม่ 2019 นำมาซึ่งการเปลี่ยนแปลงไปสู่การเรียนการสอน และการสอบออนไลน์ เทคโนโลยีจึงก้าวเข้ามามีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งที่ช่วยให้การสอบภาษามีความสะดวกรวดเร็ว และมีประสิทธิภาพมากขึ้น ในบทความนี้กล่าวถึงเทคโนโลยีในรูปแบบต่าง ๆ ที่ใช้ในการเตรียมตัวสอบ อาทิเช่น แอปพลิเคชัน และซอฟต์แวร์สำหรับเรียนรู้ภาษา วิดีโอและคลิปบทเรียนเพื่อการศึกษา และสภาพแวดล้อมเพื่อการเรียนรู้ภาษาออนไลน์ ทั้งนี้ ผู้เขียน ได้อภิปรายประสิทธิภาพ ข้อดีและข้อเสียของเทคโนโลยีแต่ละประเภทจากการศึกษาที่เกี่ยวข้อง บทความนี้ยังกล่าวถึง การใช้เทคโนโลยีในการบริหารการสอบภาษา แพลตฟอร์มการสอบภาษาออนไลน์ เครื่องมือตรวจจับการคัดลอก ผลงานวิชาการและตัดเกรดอัตโนมัติ ตลอดจนระบบการจัดการและติดตามข้อมูลของผู้สอบ อีกทั้งยังกล่าวถึงปัญหาและ ข้อกังวลเกี่ยวกับการใช้เทคโนโลยีในการจัดการสอบด้วยเช่นกัน ในตอนท้าย บทความนี้แสดงทิศทางในอนาคตของ เทคโนโลยีในการเตรียมสอบและการบริหารการสอบภาษา รวมถึงเทคโนโลยีที่จะเกิดขึ้นใหม่และความท้าทายที่อาจ เป็นไปได้ในอนาคต โดยผู้เขียนได้สรุปประเด็นสำคัญจากบทความและอภิปรายผลกระทบโดยรวมของเทคโนโลยี ต่อการเตรียมสอบและการบริหารการสอบภาษา พร้อมทั้งให้ข้อเสนอแนะสำหรับนักการศึกษา ผู้สอน และสถาบัน การศึกษาเพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดจากการใช้เทคโนโลยีต่าง ๆ เหล่านี้

คำสำคัญ: เทคโนโลยี, การสอบภาษา, การเตรียมตัวสอบ, การบริหารการสอบ

¹ อาจารย์ หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

ABSTRACT

This article explores the increasing use of technology in language exam preparation and administration. With the COVID-19 pandemic leading to a shift towards online learning and testing, technology has become increasingly important in making language exams more efficient and streamlined. The article addresses the various forms of technology used for exam preparation, such as language learning apps and software, educational videos and lesson clips, and online language learning environments. Each technology's advantages and disadvantages are discussed, along with pertinent studies on how effective they are. The article also discusses how technology is being used for language exam administration, including online language exam platforms, automatic grading and plagiarism detection tools, and data management and tracking systems. Concerns and issues surrounding the use of technology in exam administration are also addressed. Finally, the article explores the future of technology in exam preparation and administration, including emerging technologies and potential challenges. The conclusion summarises the key points and discusses the overall impact of technology on language exam preparation and administration, providing recommendations for educators, instructors, and institutions to maximise the benefits of these technologies.

KEYWORDS: Technology, Language Examinations, Exam Preparation, Exam Administration

Introduction

Language proficiency is now crucial for communication, education, and career growth in today's globalised society. As a result, language tests have become more popular as a means of determining competency and certifying language abilities. But for institutions and organisations that serve a large number of students, planning for and carrying out language exams can be time-consuming and difficult.

Fortunately, technology has produced creative answers to enhance language exam preparation and management. Technology is significantly changing the environment of language exams, from language learning apps to online testing platforms. Technology is being used more frequently in exam administration and preparation for a number of reasons. A study by Chen et al. (2020, p. 1780) found that technology helped students more accessibility, flexibility, and convenience. Learners can study at their own speed from any location in the world and on any device with the help of language learning apps and online learning platforms like Duolingo, Babbel, and Rosetta Stone (Ajisoko, 2020, p. 150; Mihaylova, Gorin, Reber, and Rothen, 2022, p. 252). Those with busy schedules or limited access to traditional classroom-based language learning programmes would especially benefit from this flexibility (Chen et al., 2020, p. 2). According to the research by Sedaghatkar (2017, p 231), technology makes learning more participatory and interesting for students. For instance, it has been demonstrated that the gamified method used by many language learning apps increases learners' motivation and engagement (Vathanalaoha, 2022, p. 832). Language learning has also been found to benefit from interactive instructional videos and lesson segments from websites like TED-Ed, YouTube, and Khan Academy (Grégis & Carvalho, 2019, p. 212). Lastly, technology has significantly improved

how language exams are administered. Candidates can now take exams from anywhere in the world thanks to online language exam systems like TOEFL, IELTS, and TOEIC, which do away with the requirement for physical testing facilities (Volz, 2023). Turnitin, Grammarly, and ProctorU are examples of automatic exam grading and plagiarism detection tools that have made the grading process simpler (Dousay & Hall, 2021, p. 328). PowerSchool, Blackboard, and Canvas are examples of data management and tracking systems for exam results that have made managing exam data more effective (Dumler, 2022, pp. 74–78).

The use of technology in the administration and preparation of language exams has received support from numerous research investigations. For instance, a study by Metruk (2021, pp. 6–7) discovered that Slovak students learning English dramatically increased their language competency through the usage of language learning applications. The use of interactive educational movies and lesson clips increased the language skills of students at Southeast European University, according to Ismaili (2013, p. 121). In terms of exam administration, a study by Yaacob et al. (2020, pp. 52–53) discovered that both applicants and examiners preferred the use of online language exam systems due to their ease and effectiveness.

The COVID-19 pandemic has simultaneously had a big impact on education, hastening the move to online instruction and testing. Several institutions have been forced to use online learning platforms and technologies in order to continue providing education to students while schools and colleges have closed or are functioning at reduced capacity (Economic Commission for Latin America and the Caribbean (ECLAC) and United Nations Educational, Scientific and Cultural Organization (UNESCO), 2020, p. 3). In order to comply with social distancing measures, language exams and assessments

have moved online, which has had an impact on language instruction as well.

The COVID-19 pandemic has boosted the use of technology in education, especially language acquisition, and highlighted the advantages of online study and testing. Language learning and assessment could be completely changed by technology's convenience, flexibility, engagement, and effectiveness. To guarantee that students get an effective education, institutions and instructors must handle some problems brought on by the shift to online learning. In this setting, it is now more crucial than ever to use technology for exam planning and administration. The next section will discuss in more detail how technology is used for exam preparation and administration, including its advantages and disadvantages.

Using Technology for Language Exam Preparation

The use of technology to help students prepare for language tests has grown in popularity in recent years across all levels of education, including primary, secondary, and higher education. To meet the individual demands and proficiency levels of students at various phases of their academic journey, a broad selection of technology is currently being used into language exam preparation. Technology-assisted language exam preparation techniques include the use of applications and software for language learning, instructional videos and lesson clips, online language courses, virtual language tutors, online language communities, and online practise exams. These techniques include disadvantages in addition to their many advantages. The followings are some of the most popular technologies used for language exam preparation:

Language learning apps and software:

Language learning apps and software are two forms of technology that are employed to aid students in studying for language exams (Ikonta & Ugonna, 2015, p. 70). Interactive activities, games, and quizzes are available in language learning apps to aid students in learning vocabulary, grammar, and pronunciation. Additionally, they provide tracking of progress and individual learning strategies. The fact that these apps are simple to use and available at all times and locations is an advantage. However, the absence of practical communication practises and limited feedback are disadvantages. Language learning software offers a thorough language learning experience that includes interactive activities and assessments as well as vocabulary, grammar, and pronunciation exercises (Ikonta & Ugonna, 2015, p. 72). One of its advantages is the opportunity to monitor progress over time, but a disadvantage is the higher expense in comparison to other technology-assisted techniques for preparing for language exams and the potential for technical issues.

Educational videos and lesson clips:

A number of instructional video clips from web platforms can be a helpful study aid for language exams. These platforms include a variety of films on numerous subjects, such as language instruction, that can assist students in gaining better comprehension, pronunciation, and vocabulary (Grégis & Carvalho, 2019, p. 216). One benefit of using educational videos in the classroom is that the visual and auditory stimulation they provide can aid students in improving memory retention. Also, for as many times as necessary to thoroughly comprehend the material, students can pause, fast-forward, and repeat videos. These videos are a practical and adaptable option for preparing for language exams because they can be viewed from anywhere with an internet connection. However, there are several

possible drawbacks, including the lack of customised input and the possibility of distractions. Students might not be able to recognise and correct their mistakes without an instructor or tutor to offer feedback. Additionally, students may be tempted to switch to unrelated videos or become distracted by comments and other features on the video-sharing platform.

Online language courses: Using learning management systems (LMSs), many universities provide online language instruction. These programmes provide a more organised method of learning a language and frequently include live or recorded lectures, assignments, and tests (Shcherbakova et al., 2023, p. 124). The ability to connect with other students and the instructor, as well as access a greater variety of materials, are advantages of online language training. However, students might not get the specialised attention they would in a face-to-face setting, and they can find it difficult to stay motivated and interested without routine in-person engagement. The learning process could also be frustrated by technical difficulties with the learning management system or internet connectivity.

Virtual language tutors: According to video conferencing tools, it is now feasible to have private lessons with a virtual language instructor. These tutors can offer individualised guidance, criticism, and conversation practise (Xia et al., 2022, p. 165). Individualised attention and scheduling flexibility are two advantages of using a virtual language tutor. Although some students might find the expense of employing a virtual instructor to be a drawback, other students might find the learning process interrupted by technical problems with the video conferencing software. Moreover, not all online teachers may be informed or skilled; therefore, it's crucial to thoroughly assess possible tutors and pick one who is qualified and capable of imparting education.

Online language communities: There are a number of online language communities where language learners can get in touch with native speakers for language exchange or practise in real-world settings (Wu et al., 2017, pp. 142–143). They give students the chance to develop their communication abilities in a practical setting. Online language communities have the advantage of typically being free or inexpensive, making them available to everyone with an internet connection. Furthermore, language learners frequently have the option of selecting an exchange partner who best matches their interests and objectives. However, the absence of organisation and quality assurance could be a disadvantage. Some language exchange partners may not be dependable or devoted to helping the learner develop their language skills, and language learners may not always receive correct feedback.

Online practise tests: These practise exams are completed online, frequently with software created especially for language learning and testing (Kucherova & Ushakova, 2022, p. 185). These tests replicate the actual language exam by frequently including multiple-choice questions. The benefit of taking practise examinations online is that students can obtain fast feedback on how they did and pinpoint their areas of weakness. As well, some online practise exams employ adaptive technology, which modifies the questions' degree of difficulty in response to the learner's performance, allowing students to concentrate on their weaker areas. However, a lack of one-on-one connection with a teacher could be a disadvantage. It's possible that students will not get personalised feedback, have a chance to ask questions, or get concept clarifications right away. Some major disadvantages include technical issues like software bugs or problems with internet connectivity.

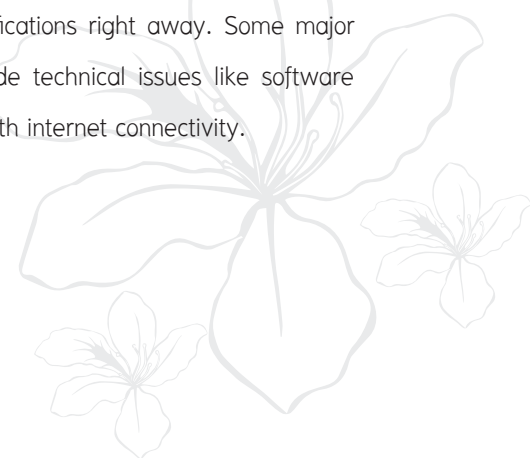

Table 1 Summary of Technology-Assisted Language Exam Preparation Methods

Technology	Advantages	Disadvantages
Language learning apps and software	• Easily accessible • Personalized learning plans • Progress tracking	• Lack of real-life communication practice • Limited feedback • Higher cost • Potential technical issues
Educational videos and lesson clips	• Visual and auditory stimulation • Convenient and flexible	• Lack of personalized feedback • Potential for distractions
Online language courses	• Structured approach • Access to a wider range of materials • Ability to interact with other students and instructor	• Lack of individualized attention • Struggle to stay motivated and engaged without regular in-person interaction • Potential technical issues
Virtual language tutors	• Personalized instruction, feedback, and conversation practice • Individualized attention • Flexibility in scheduling	• Higher cost • Potential technical issues • Not all tutors may be qualified or experienced
Online language communities	• Free or low-cost • Opportunity to practice communication skills with native speakers • Choice of language exchange partner	• Lack of structure and quality control • Inaccurate feedback • Unreliable or uncommitted language exchange partners
Online practice tests	• Immediate feedback • Identification of areas needing improvement • Use of adaptive technology	• Lack of personal interaction with an instructor • Potential technical difficulties

In summary, approaches for preparing for language exams with the help of technology provide a number of advantages, including flexibility, accessibility, and convenience; however, they do have some disadvantages. As a result, the best strategy for studying for language exams may involve a mix of several techniques, including technology-assisted techniques and conventional techniques.

Using Technology for Exam Administration

In language exam administration, integrating competency standards like CEFR in language exam

administration ensures standardized and fair assessments of candidates' language abilities. Proficiency tests accurately measure language skills, making them accessible to anyone, regardless of their language learning experiences or competency levels. (Cox, Malone, & Winke, 2018, p. 112). Language tests can be aligned with internationally recognised skill levels by leveraging technology-driven platforms, providing consistent evaluations across different testing methodologies. This integration promotes effective communication among learners, educators, and employers, as well as the ability for individuals to define realistic language learning

goals (Nguyen, 2021, p. 933). To ensure the integrity of language assessments, technology and competency standards collaborate to produce reliable and authentic assessments of language proficiency on a worldwide scale.

The use of technology has brought about significant changes in the administration of language exams, making them more convenient and accessible for candidates globally. Additionally, technology has played a crucial role in revolutionising the methods of exam conduct and grading. Technological advancements have enabled language exam administration to be conducted in more efficient and convenient ways. Online language exam systems, automatic exam grading and plagiarism detection tools, and data management and tracking systems are some examples of such technology-assisted methods. However, despite their advantages, these systems also have their limitations. Some of the most common technologies used for language exam administration include:

Online language exam platforms: These instruments are becoming more and more popular since they provide various advantages over conventional testing procedures. Firstly, Computer-based testing is one of these approaches, and it entails giving the exam via a computer interface (Ockey, 2009, p. 836). Exams can be given remotely using this technology, which also speeds up scoring and lowers administrative costs. Yet, since the exam style could be different from a conventional paper-based exam, there is a risk that it will not accurately reflect the test-language taker's proficiency.

Secondly, using speech recognition software is another way to evaluate a language learner's listening and speaking skills (Jiang et al., 2021, p. 110). Using

algorithms, this device records test-takers' speech and scores their answers. The advantages of voice recognition technology include the capacity to deliver more realistic language assignments, increased impartiality in grading, and quicker outcomes. The technology may not always successfully recognise a test-taker's speech, which could result in score problems.

Thirdly, online proctoring is a technique for remotely watching test takers while they are taking the exam. This may entail employing software to keep an eye on the test-computer taker's usage or using webcams to watch how they act and behave (Han et al., 2022, p. 6). Improved test security and the flexibility to conduct exams remotely are two advantages of online proctoring; nonetheless, it has the potential to be intrusive and pose privacy issues.

Fourthly, computer-adaptive testing is a method that involves using algorithms to adjust the difficulty level of the exam questions based on the test-taker's responses. This method allows for increased efficiency and improved precision in measuring language abilities, as well as the ability to provide a personalised exam experience (Khoshsima & Toroujeni, 2017, p. 16). However, a drawback is that it may be more difficult to compare scores across different exams or test-takers. Lastly, remote testing is a method that involves administering language exams remotely, often using videoconferencing technology or even a telephone to connect the test-taker with a proctor (Farmer et al., 2020, p. 480; Liinasuo et al., 2023, p. 298). The benefits of remote testing include increased flexibility and the ability to administer exams to test-takers in remote or underserved areas. However, a drawback is that technical difficulties may disrupt the testing experience, and the reliability and quality of the remote proctoring may vary.

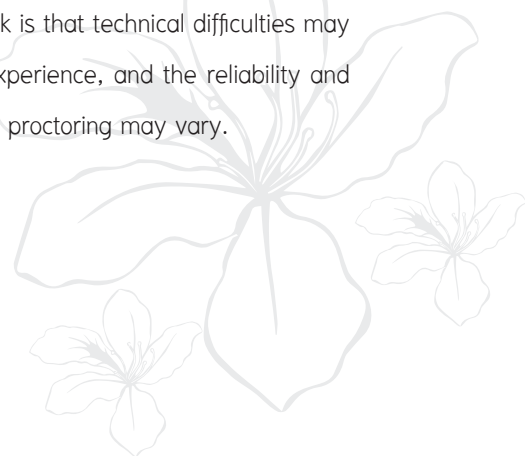

Table 2 Summary of Online Language Exam Methods

Method	Advantages	Disadvantages
Computer-based testing	• Faster scoring and reduced administrative costs • Ability to administer exams remotely	• May not accurately reflect test-taker's language abilities
Speech recognition technology	• Improved objectivity in scoring • Faster results • Ability to provide more authentic language tasks	• May not accurately recognize test-taker's speech
Online proctoring	• Improved test security • Ability to administer exams remotely	• May be intrusive and raise concerns about privacy
Computer-adaptive testing	• Increased efficiency and improved precision in measuring language abilities • Ability to provide a personalized exam experience	• May be more difficult to compare scores across different exams or test-takers
Remote testing	• Increased flexibility • Ability to administer exams to remote or underserved areas	• Technical difficulties may disrupt the testing experience • Reliability and quality of remote proctoring may vary

The availability of language testing has been substantially increased, and candidates can now take exams more easily, thanks to online language exam platforms; however, there are also possible disadvantages. There are pros and cons to each option, so it is crucial to carefully assess which is best for a particular language exam. Notwithstanding these reservations, online language tests have a number of advantages, such as ease and on-demand assessment, and it is probable that they will continue to gain popularity and become even more readily available to applicants throughout the world as technology develops.

Automatic exam grading and plagiarism detection tools: These tools have simplified the grading process and detected plagiarism, making language testing more efficient and streamlined for exam administrators. Automatic exam grading systems use machine learning

algorithms to automatically grade exams based on pre-defined scoring criteria, such as correct answers or point values assigned to specific responses. Multiple-choice, fill-in-the-blank, and short-answer questions can all be graded using automatic methods (Prasain & Bajaj, 2020, pp. 1–10). Similarly, a plagiarism detection tool uses machine learning algorithms to analyse exam responses and detect potential plagiarism by comparing the candidate's work to a vast database of previously submitted work (Foltýnek et al., 2020, p. 2). In addition, an online grammar checking tool uses artificial intelligence to analyse the candidate's written work for grammar, punctuation, and spelling errors.

Increased efficiency, precision, and fairness in the grading process are some potential advantages of automatic exam grading and plagiarism detection programmes. Automatic grading systems are capable

of providing consistent and fair grading, free from the possibility of human bias or error, by using pre-defined scoring criteria and machine learning algorithms. This not only helps exam organisers save time and money, but it also guarantees a fair and consistent marking system for all applicants. Similar to this, plagiarism detection techniques support the integrity of language testing by preventing academic dishonesty. These tools can identify instances of plagiarism, even if they occur across multiple exams or institutions. This helps maintain the validity and reliability of the language exam, ensuring that candidates are evaluated based on their own skills and knowledge rather than plagiarised work. Finally, online grammar checking tools can improve the quality of written responses and help candidates identify and correct errors in their work. By analysing grammar, punctuation, and spelling errors, these tools provide feedback that can help candidates improve their writing skills and better prepare for future language exams or academic writing assignments.

Language test administrators can greatly profit from automatic exam grading and plagiarism detection programmes, but there are also potential downsides and restrictions. One limitation is that automatic grading systems typically only provide a final score or grade

and do not offer detailed feedback on why an answer was marked incorrect, which may hinder a candidate's ability to learn from their mistakes. Additionally, these tools may not be able to assess the quality or creativity of a candidate's work, as they typically only evaluate objective criteria such as correct answers or matching text. Automatic grading systems may not be suitable for all types of questions, such as open-ended or essay questions, which require subjective evaluation and cannot be easily graded by a machine. While tools for detecting plagiarism can be effective at finding similarities to previously published work in their database, they might not be able to find every instance of plagiarism because some cases might not be in their database or might need human interpretation to determine whether they are actually plagiarised. The efficiency of these tools may also be constrained by technical problems like system crashes, network challenges, or compatibility problems with particular hardware or software. Moreover, these tools could be subject to biases or inaccuracies that result in erroneous results or unfairly penalise candidates. Last but not least, putting automatic grading and plagiarism detection techniques in place can be expensive, particularly for smaller language testing companies or schools.

Table 3 Advantages and Disadvantages of Using Automatic Exam Grading and Plagiarism Detection Tools

Advantages	Disadvantages
• Increased efficiency and accuracy • Objectivity and fairness • Saves time and resources • Prevention of academic dishonesty • Identifies instances of plagiarism • Maintains the validity and reliability • Improvement in writing skills	• Limited feedback on incorrect answers • Inability to assess quality or creativity • Unsuitability for subjective evaluation • Inability to detect all instances of plagiarism • Technical issues and limitations • Potential errors and biases • Expensive implementation for smaller organizations

Machine learning algorithms are used by automatic exam grading and plagiarism detection technologies to speed up exam grading and identify plagiarism in language tests. Administrators can take advantage of their greater effectiveness, precision, and impartiality, among other advantages. However, they do have several limitations, such as the inability to give specific comments, judge creativity, ask open-ended questions, or catch all cases of plagiarism. Their usefulness may also be restricted by technical problems, mistakes, and biases, and their implementation may be expensive for smaller firms. The advantages and disadvantages of utilising such tools must be carefully considered by exam administrators, who must also make sure that the proper precautions are taken. These issues could be resolved, and these systems could become more useful in administering language exams with more study and development.

Data management and tracking systems:

These software platforms are designed to help language testing administrators manage the data generated by language exams. Administrators can use these systems to manage and maintain test results, track candidate progress over time, and generate reports and analytics on exam performance.

Data management systems can assist language test administrators in a variety of ways. First and foremost, they simplify the management and archiving of huge amounts of information, which may be laborious and prone to error when done manually. These systems minimise the possibility of data errors and make sure that data is accurately and securely saved by automating the data management process (Dumler, 2022, pp. 74–78). Data management solutions also give managers the ability to monitor the advancement of candidates over time. This can give students information about their areas of strength and weakness as well as general patterns in exam performance. These data can be

utilised to improve the overall standard of the language testing programme as well as target interventions and candidate assistance. Data management systems also make it easier to generate reports and analyse on exam performance. This may include summaries of test results as well as more in-depth analyses of particular question types or test sections. Administrators can use these reports to evaluate the success of any adjustments or interventions that have been made as well as to identify exam-related areas for improvement. Data management programmes can also enhance applicant and administrator communication. These systems can make it simpler for applicants to access their exam results and receive feedback on their performance by offering a single platform for exchanging results and feedback. This can increase candidate involvement and satisfaction with the language testing programme and offer insightful information about candidate requirements and preferences.

Whereas data management and tracking systems can have many advantages, there may also be downsides and restrictions that need to be taken into account. One drawback is the potential need for substantial financial outlay and technological know-how for the implementation and upkeep of these systems. This may be difficult for universities with fewer resources or smaller language testing companies. Furthermore, these systems could be susceptible to technical concerns, such as network failures or system crashes, which can result in data loss or corruption. Another potential problem with these systems is that they might heavily rely on quantitative data and fail to adequately capture qualitative data, such as candidate comments or contextual information regarding exam performance. This may make it more difficult for administrators to completely comprehend the factors influencing exam success or to pinpoint areas in need of improvement. Additionally, data management and tracking systems may rely on

limited or biased assumptions about what success or progress looks like. Finally, data security and privacy issues may be raised by data management and tracking systems. These systems could hold sensitive information about applicants, like their personal information or exam

results, which needs to be secured from unwanted access or disclosure. Administrators are responsible for making sure that the necessary security measures are in place to protect candidate data and that they adhere to all applicable data protection laws.

Table 4 Advantages and Disadvantages of Using Data Management and Tracking Systems

Advantages	Disadvantages
• Easier management and storage of large amounts of data • Reduces the risk of data errors and ensures secure and accurate data storage • Ability to track candidate progress over time • Generates reports and analytics on exam performance • Improves communication between administrators and candidates	• Significant financial investment and technical expertise required to implement and maintain • Vulnerability to technical issues leading to data loss or corruption • May not capture qualitative information • Relies on assumptions about what constitutes success or progress • Raises concerns about data privacy and security

In conclusion, data management and tracking systems have become an essential element of the administration of language exams, allowing for more efficient exam data storage, management, and analysis. The benefits of these systems make them an important tool for improving language education, although there may be privacy, accuracy, and cost concerns.

The Future of Technology in Language Exam Preparation and Administration

When new technologies develop, they give language learners and educators additional chances to enhance the learning process overall and to better prepare for and administer exams. In this section, we will go over some of the ways that technology is expected to influence the future of language exam preparation and administration, such as the potential for AI technology to produce practise exams and exam questions that are more difficult to answer, the use of AR and VR technology in language exam preparation and administration, and the influence of technology

on language learning and assessment. We will also explore some of these developing technologies’ possible disadvantages and challenges.

Artificial intelligence (AI): This innovation has the power to completely transform how practise tests and exam questions are developed. Artificial intelligence (AI) systems have the capacity to analyse enormous volumes of data, find trends, and provide questions that are more sophisticated and nuanced than those found in traditional tests. Furthermore, the taker’s AI may be used to tailor the exam experience for each individual by altering the difficulty of the questions in response to each test performance (Dwivedi et al., 2021, p. 57). According to a recent study, artificial intelligence (AI)–generated test questions can produce evaluations that are more effective and accurate while still being as valid and reliable as traditional test questions (Xu et al., 2021, p. 5). The potential for AI–generated questions to reinforce bias and maintain imbalances in language assessment is a concern, though (Miao et al., 2021, p. 25).

Augmented reality (AR) and virtual reality

(VR): The administration and preparation of language exams will also be transformed by these technologies. Test takers can practise language skills in a more engaging and productive manner with the use of AR and VR, which can offer immersive language learning experiences that imitate real-world circumstances (Bonner & Reinders, 2018, p. 33). Moreover, the creation of virtual testing environments using AR and VR can be used to increase accessibility to language tests by displacing the need for actual testing facilities. There are still some issues that need to be resolved, although AR and VR hold a lot of promise for positive outcomes. For instance, certain groups of learners may not be able to use AR and VR programmes due to their high development costs. Research is also required to determine the efficiency of AR and VR for language instruction and evaluation (Huang et al., 2021, p. 1).

The use of technology is significantly impacting language learning and assessment, and this trend is expected to continue in the future. Personalised learning algorithms, gaming, and online language learning platforms are just a few examples of how technology is altering how languages are taught and evaluated. Particularly, the application of technology to language assessment has the potential to deliver more accurate and comprehensive assessments of language abilities. For instance, computerised adaptive testing (CAT) can modify the level of difficulty of the questions in accordance with the test taker's performance, producing a more accurate evaluation of language competency (Collares & Cecilio-Fernandes, 2019, p. 116). In addition, natural language processing (NLP) technology aims to help computers understand human language input in the form of text or speech and provide more detailed information about a candidate's language abilities (Chowdhary & Chowdhary, 2020, p. 603). However, there may be some issues with the expanding use of technology in

language learning and assessment. Equity and access are major issues, as some students might not have access to the required technology or an internet connection. Furthermore, there may be issues with the validity and dependability of technologically based language examinations, particularly when assessing complicated language abilities. The value placed on interpersonal communication and human contact may decline as a result of an overreliance on technology (Nigam, n.d., p. 23). There is also a chance that bias will be present in the creation and application of technology for language learning and assessment, for example, in the choice of training data for NLP models or the creation of algorithms for individualised instruction.

Conclusion

With the development of online resources, language learning apps, computer-based testing, and data management systems, technology has profoundly changed how language tests are created, given, and evaluated. This section summarise the key concepts discussed in this part and make recommendations for how educators and institutions could use these resources to raise student performance.

Key Points:

- The administration and preparation of language exams have greatly benefited from technology in terms of accessibility, practicality, and effectiveness.
- However, there are also possible negatives, including a lack of individualised feedback, few opportunities for practise in actual communication situations, technical issues, and a high cost.
- A combination of technology-assisted methods and traditional methods may be the most effective approach to language exam preparation and administration.
- Online language exam systems have greatly expanded access to language testing and made it more convenient for candidates to take exams.

- Different methods, including computer-based testing, speech recognition technology, online proctoring, computer-adaptive testing, and remote testing, have their own advantages and disadvantages.
 - Automatic exam grading and plagiarism detection tools offer benefits such as increased efficiency, accuracy, and fairness, but they also have limitations and potential biases.
 - Data management and tracking systems have become an integral part of language exam administration. They provide more efficient storage, management, and analysis of exam data.
 - The possibilities for improving language learning and assessment through the use of AI-generated questions, AR/VR technology, and personalised learning algorithms are limitless.
 - Educational institutions, instructors, and educators should carefully consider the potential benefits and drawbacks of technology in language assessment and take steps to mitigate potential biases and ensure equitable access for all learners.
- In conclusion, technology has generally had a substantial impact on the administration and preparation of language exams, providing many advantages but also raising difficulties and constraints. The development of technology will probably continue to influence how languages are taught in the future. Therefore, it is crucial for educational institutions and instructors to carefully weigh the possible advantages and disadvantages of technology in order to improve language learning outcomes and offer more accurate and thorough evaluations of language skills.
- technology-assisted ones, focusing on detail, providing feedback, minimising accessibility issues, and minimising potential biases. Here are some particular tips on how to use technology to improve language learning results.
 - Emphasise the integration of technology in language education to improve student engagement and motivation.
 - Provide students with access to a variety of technology-assisted language learning tools to cater to different learning styles and needs.
 - Offer training and support for both educators and students to effectively use technology in language education.
 - Foster a collaborative learning environment that encourages students to work together using online communication tools.
 - Use technology to provide students with personalised feedback and track their progress over time to help identify areas where they need improvement.
 - Utilise technology for language exam administration to improve the accuracy, efficiency, and fairness of exams.
 - Encourage the use of automatic grading and plagiarism detection tools to streamline the grading process and detect plagiarism in language testing.
 - Make sure that all students, regardless of socioeconomic level or background, can access any technology utilised for language teaching.
 - Evaluate the effectiveness of technology-assisted language learning regularly and make necessary adjustments based on student feedback and performance data.

In addition, it is essential that instructors and educational institutions use these tools for the improvement of student outcomes as technology continues to change the environment of language teaching. Instructors can create a more balanced and productive learning environment for language learners by combining traditional methods with

From the above, instructors and institutions can improve all student results and give them a more comprehensive and interesting learning experience by adopting these suggestions into their language education programmes.

References

- Ajisoko, P. (2020). The use of Duolingo apps to improve English vocabulary learning. *International Journal of Emerging Technologies in Learning (IJET)*, 15(7), 149–155.
- Bonner, E. & Reinders, H. (2018). Augmented and virtual reality in the language classroom: Practical ideas. *Teaching English with Technology*, 18(3), 33–53.
- Chen, Z., Chen, W., Jia, J., & An, H. (2020). The effects of using mobile devices on language learning: A meta-analysis. *Educational Technology Research and Development*, 68(4), 1769–1789.
- Chowdhary, K. & Chowdhary, K. (2020). Natural language processing. *Fundamentals of artificial intelligence*, 603–649.
- Collares, C. F. & Cecilio-Fernandes, D. (2019). When I say... computerised adaptive testing. *Medical education*, 53(2), 115–116.
- Cox, T. L., Malone, M. E., & Winke, P. (2018). Future directions in assessment: Influences of standards and implications for language learning. *Foreign Language Annals*, 51(1), 104–115.
- Dousay, T. A. & Hall, C. S. (2021). Support technologies. In *A Guide to Administering Distance Learning* (pp. 328–354). Brill.
- Dwivedi, Y. K., Hughes, L., Ismagilova, E., Aarts, G., Coombs, C., Crick, T., ..., Eirug, A. (2021). Artificial Intelligence (AI): Multidisciplinary perspectives on emerging challenges, opportunities, and agenda for research, practice and policy. *International Journal of Information Management*, 57, 101994.
- Dumler, S. (2022). *Beta—an overview of instructional technology*. Fort Hays State University. <https://doi.org/10.58809/FRDA6094>
- Economic Commission for Latin America and the Caribbean (ECLAC) and United Nations Educational, Scientific and Cultural Organization (UNESCO). (2020). *Education in the time of COVID-19*. Santiago de Chile: Orealc/Cepal. Retrieved from https://unesdoc.unesco.org/ark:/48223/pf0000374075_eng
- Farmer, R. L., McGill, R. J., Dombrowski, S. C., McClain, M. B., Harris, B., Lockwood, A. B.,..., Loethen, E. (2020). Teleassessment with children and adolescents during the coronavirus (COVID-19) pandemic and beyond: Practice and policy implications. *Professional Psychology: Research and Practice*, 51(5), 477–487.
- Foltýnek, T., Dlabolová, D., Anohina-Naumeca, A., Razi, S., Kravjar, J., Kamzola, L.,..., Weber-Wulff, D. (2020). Testing of support tools for plagiarism detection. *International Journal of Educational Technology in Higher Education*, 17, 1–31.
- Grégis, R. A. & Carvalho, A. P. (2019). Using videos for vocabulary improvement in English classes as an additional language. *Revista Prâksis*, 1, 210–225.
- Han, S., Nikou, S., Ayele, W. Y., Balasuriya, B. L. P., & Svee, E. (2022). Digital proctoring in higher education: A systematic literature review. *International Journal of Educational Management*. <https://doi.org/10.1108/IJEM-12-2022-0522>
- Huang, X., Zou, D., Cheng, G., & Xie, H. (2021). A systematic review of AR and VR enhanced language learning. *Sustainability*, 13(9), 4639.
- Ikonta, N. R. & Ugonna, N. C. (2015). The Effect of Rosetta Stone (Computer-Assisted Language Learning) Software on English as Second Language Students' Proficiency in English Language. *African Educational Research Journal*, 3(1), 69–79.

- Ismaili, M. (2013). The effectiveness of using movies in the EFL classroom—A study conducted at South East European University. *Academic Journal of Interdisciplinary Studies*, 2(4), 121.
- Jiang, M. Y.-C., Jong, M. S.-Y., Lau, W. W.-F., Chai, C.-S., & Wu, N. (2021). Using automatic speech recognition technology to enhance EFL learners' oral language complexity in a flipped classroom. *Australasian journal of educational technology*, 37(2), 110–131.
- Khoshsima, H. & Toroujeni, S. M. H. (2017). Computer adaptive testing (CAT) design; testing algorithm and administration mode investigation. *European Journal of Education Studies*, 3(5), 764–795.
- Kucherova, O. & Ushakova, I. (2022). Effectiveness of online testing in general English university course from teacher and student perspectives. *Information Technologies and Learning Tools*, 87(1), 185–198. <https://doi.org/10.33407/itlt.v87i1.4812>
- Liinasuo, M., Kuula, T., Goriachev, V., & Helin, K. (2023). Choosing between remote and face-to-face features in a test setting: methodology used in two usability and user experience case studies. *Behaviour & Information Technology*, 42, 1–9.
- Metruk, R. (2021). The use of smartphone English language learning apps in the process of learning English: Slovak EFL students' perspectives. *Sustainability*, 13(15), 8205.
- Miao, F., Holmes, W., Huang, R., & Zhang, H. (2021). *AI and education: A guidance for policymakers*. UNESCO Publishing.
- Nigam, K. R. (n.d.). Decline of communication due to technology. *International Journal of Renewable Exchange*, 4(1), 21–28.
- Nguyen, H. T. T. (2021). Project-based assessment in teaching intercultural communication competence for foreign language students in higher education: A case study. *European Journal of Educational Research*, 10(2), 933–944.
- Ockey, G. J. (2009). Developments and challenges in the use of computer-based testing for assessing second language ability. *The Modern Language Journal*, 93, 836–847.
- Prasain, B. & Bajaj, S. K. (2020). Analysis of algorithms in automated marking in education: A proposed hybrid algorithm. In *2020 5th International Conference on Innovative Technologies in Intelligent Systems and Industrial Applications (CITISIA)*. 25–27 November 2020. Sydney, Australia: IEEE.
- Mihaylova, M., Gorin, S., Reber, T.P., and Rothen, N. (2022). A meta-analysis on mobile-assisted language learning applications: Benefits and risks. *Psychologica Belgica*, 62(1), 252–271.
- Sedaghatkar, M. (2017). The effect of computer-assisted language learning (CALL) on immediate and delayed retention of vocabularies in general English course. *International Journal of Applied Linguistics and English Literature*, 7, 231–238. <https://doi.org/10.7575/aiac.ijalel.v.7n.1p.231>
- Shcherbakova, I. O., Kucherenko, S. N., & Smolskaia, N. B. (2023). The effectiveness of an online language course during the COVID-19 pandemic: Students' perceptions and hard evidence. *Education Sciences*, 13(2), 124.
- Vathanalaoha, K. (2022). Effects of gamification in English language learning: The implementation of “winner English” in secondary education in Thailand. *LEARN Journal: Language Education and Acquisition Research Network*, 15(2), 830–857.

- Volz, A. (2023). *Types of English tests: Everything you need to know for 2023*. Retrieved from <https://preply.com/en/blog/types-of-english-tests/>
- Wu, W.-C. V., Hsieh, J. S. C., & Yang, J. C. (2017). Creating an online learning community in a flipped classroom to enhance EFL learners' oral proficiency. *Journal of Educational Technology & Society*, 20(2), 142–157.
- Xia, M., Zhao, Y., Erol, M. H., Hong, J., & Kim, J. (2022). Understanding distributed tutorship in online language tutoring. In *LAK22: 12th International Learning Analytics and Knowledge Conference*.
- Xu, Y., Liu, X., Cao, X., Huang, C., Liu, E., Qian, S., ..., & Qiu, C.-W. (2021). Artificial intelligence: A powerful paradigm for scientific research. *The Innovation*, 2(4), 100179.
- Yaacob, N. I. B., Baharudin, H. B., Ali, S. B. M., & Khan, S. B. M. N. (2020). The effectiveness of online systems and applications usage for online final examination amongst academicians during MCO period. *Journal of Management and Muamalah*, 10(2), 48–57.

ผลการใช้บอร์ดเกมออนไลน์ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง มาตราตัวสะกด
สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

THE EFFECTS OF USING ONLINE BOARDGAME TOWARD TO LEARNING
ACHIEVEMENT IN FINAL CONSONANT FOR GRADE 3 STUDENT

วรัญญา พรรณเหล็ก^{1*}, สนิท สัตโยภาส² และ กิตติพงษ์ วงศ์ทิพย์³

Waranya Phanlek^{1*}, Sanit Satyopas² and Kittipong Wongtip³

มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่, 202 ถ.ช้างเผือก ต.ช้างเผือก อ.เมืองเชียงใหม่ จ.เชียงใหม่ 50300 ประเทศไทย^{1, 2, 3}

Chiang Mai Rajabhat University, 202, Changpheuk Rd., Changpheuk Sub-district, Mueang District,

Chiang Mai Province, 503001 Thailand^{1, 2, 3}

*Corresponding author E-mail: 64866509@g.cmr.ac.th

(Received: 28 Sep, 2023; Revised: 24 Nov, 2023; Accepted: 24 Nov, 2023)

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) สร้างและหาประสิทธิภาพของบอร์ดเกมออนไลน์ เรื่อง มาตราตัวสะกด สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 2) ศึกษาประสิทธิผลของบอร์ดเกมออนไลน์ เรื่อง มาตราตัวสะกด สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ในประเด็นต่อไปนี้ 2.1) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง มาตราตัวสะกด ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ก่อนกับหลังจัดการเรียนการสอนโดยใช้บอร์ดเกมออนไลน์ และ 2.2) ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน เรื่อง มาตราตัวสะกด โดยใช้บอร์ดเกมออนไลน์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนบ้านเวียงแหง อำเภอเวียงแหง จังหวัดเชียงใหม่ จำนวน 23 คน ได้มาจากการสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วยบอร์ดเกมออนไลน์ เรื่อง มาตราตัวสะกด สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 แผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง มาตราตัวสะกด แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง มาตราตัวสะกด และแบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน เรื่อง มาตราตัวสะกด โดยใช้บอร์ดเกมออนไลน์ วิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติโดยใช้ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การหาค่าประสิทธิภาพ (E_1/E_2) และการทดสอบค่าที (t-test)

ผลการวิจัยพบว่า 1) บอร์ดเกมออนไลน์ เรื่อง มาตราตัวสะกด จำนวน 5 ชุด ได้แก่ ชุดที่ 1 ตัวสะกดตรงมาตรา ชุดที่ 2 ลงปัญหาแม่ กก กัน ชุดที่ 3 แม่กบ จำให้มัน ชุดที่ 4 แม่กนนั้น แสงนายตาย และชุดที่ 5 พวกเรามา ทำแม่กต ซึ่งมีค่า E_1/E_2 เท่ากับ 85.65/87.61 สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด คือ 85/85 2) ประสิทธิภาพของบอร์ดเกมออนไลน์ เรื่อง มาตราตัวสะกด สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 พบว่า 2.1) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง มาตราตัวสะกด ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 สูงกว่าก่อนจัดการเรียนการสอนโดยใช้บอร์ดเกมออนไลน์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ 2.2) ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน เรื่อง มาตราตัวสะกด โดยใช้บอร์ดเกมออนไลน์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 อยู่ในระดับมากที่สุด

คำสำคัญ: บอร์ดเกมออนไลน์, ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน, มาตราตัวสะกด, ประถมศึกษา

¹ นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิทยาการจัดการเรียนรู้ กลุ่มวิชาภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย

² รองศาสตราจารย์ ภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

³ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

ABSTRACT

The purposes of this research were to: 1) construct and determine the efficiency of the online board game final consonant for grade 3 students, 2) study the effectiveness of the online board game on final consonant for grade 3 students with the following points: 2.1) to compare the learning achievement on final consonant for grade 3 students before and after learning by using board games online and 2.2) to study students' satisfaction toward teaching and learning on online board game on final consonant for grade 3 students. The sample group was 23 students in Grade 3 at Ban Wiang Haeng School, Wiang Haeng District, Chiangmai Province, academic year 2022, selected by cluster random sampling. The research instruments consisted of online board game on final consonant for grade 3 students, learning management plan for learning final consonant, and the questionnaire on satisfaction toward teaching and learning on online board game on final consonant for grade 3 students. The data were statistically analyzed for percentage, mean ($\bar{x}$), standard deviation (S.D.), performance determination (E_1/E_2), and t-test.

The research results revealed that 1) the E_1/E_2 values of 5 sets online board game final consonant for grade 3 students; Set 1 Taw Sa Kot Tong Matra, Set 2 Long Panya Mea Kok Kan, Set 3 Mea Kob Jum Hi Man, Set 4 Mea Kon Nan Sanngay Day and, Set 5 Puak Rao Ma Tam Mea Kod was 85.65/87.61 which was higher than the efficiency of 85/85 standard criteria, 2) on the effectiveness of the online board game on final consonant for grade 3 students, it was found that 2.1) the learning achievement on final consonant for grade 3 students was higher than before learning on final consonant using the online board game with the statistical significance level at 0.01 and 2.2) the students' satisfaction toward teaching and learning on online board game on final consonant for grade 3 students was at the highest level.

KEYWORDS: Online Board Game, Academic Achievement, Spelling Section, Elementary Education

บทนำ

การเขียนเป็นเครื่องมือสำคัญในการเรียนรู้ การถ่ายทอดความรู้ และการพัฒนาสติปัญญา การเขียนผัดย้อมทำให้การสื่อสารผิดพลาดก่อให้เกิดความเสียหาย ดังที่ วรณิ โสมประยูร (Somprayoon, 2014, p. 146) ได้กล่าวไว้ว่า ทักษะการเขียนเป็นทักษะสำคัญที่ใช้ในการถ่ายทอดความคิด ความรู้สึกของตนเองออกมาเป็นลายลักษณ์อักษรเพื่อให้ผู้อื่นเข้าใจ การเขียนที่ไม่สมบูรณ์ เพราะการสะกดคำผัดย้อมทำให้การสื่อสารขาดประสิทธิภาพ

จากความสำคัญของการเขียนดังที่กล่าวมาข้างต้น กระทรวงศึกษาธิการเล็งเห็นถึงความสำคัญของการเขียนสะกดคำ จึงได้กำหนดเนื้อหา เรื่อง การเขียนสะกดคำ ไว้ในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 มาตรฐานและตัวชี้วัดในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สาระที่ 4 มาตรฐาน ท 4.1 ตัวชี้วัดที่ 1 เขียนสะกดคำและบอกความหมายของคำ (Ministry of Education, 2008, pp. 37 – 52)

แม้จะมีการกำหนดให้นักเรียนได้เรียน เรื่อง การเขียนสะกดคำไว้ในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 แต่จากผลการประเมินการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านเวียงแหงในปีการศึกษา 2564 พบว่ามีผลการประเมินด้านการเขียนสะกดคำร้อยละ 65.71 ซึ่งน้อยกว่าเกณฑ์ที่หลักสูตรโรงเรียนบ้านเวียงแหงได้กำหนดค่าเป้าหมายไว้ คือ ร้อยละ 80

จากสภาพปัญหาดังกล่าว ถ้านักเรียนไม่ได้รับการฝึกฝนด้วยวิธีการและเครื่องมือที่เหมาะสมแล้ว จะไม่สามารถพัฒนาความสามารถในการเขียนสะกดคำของนักเรียนได้ วิธีการหนึ่งที่มีส่วนสำคัญในการช่วยส่งเสริมและสนับสนุนให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ได้อย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพ คือ การใช้สื่อการสอน ดังที่ สนิท สัตยโภาส (Satyopas, 2013, p. 224) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการเรียนการสอนไว้ว่า สื่อการเรียนการสอนและแหล่งเรียนรู้มีความสำคัญต่อการเรียนการสอนมาก เพราะเป็นตัวกลางที่จะช่วยสื่อความหมายระหว่างครูกับนักเรียนให้เข้าใจตรงกัน และนักเรียนก็สามารถทำความเข้าใจบทเรียนได้ง่ายขึ้น

บอร์ดเกมออนไลน์เป็นสื่อเทคโนโลยีในรูปแบบออนไลน์ที่น่าสนใจรูปแบบหนึ่งที่สามารถนำมาประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนการสอน ซึ่งช่วยแก้ไข ปัญหาการเขียนคำที่มีตัวสะกดของนักเรียนได้ดีและมีประสิทธิภาพ ดังที่ วราภรณ์ ลิ้มเปรมวัฒนา และกันตภณ ธรรมวัฒนา (LimPremwattana and Thammawattana, 2017, p. 108) ได้กล่าวว่า บอร์ดเกมเป็นสื่อการสอนหนึ่งที่จะช่วยในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ การเรียนรู้ผ่านบอร์ดเกม จะช่วยพัฒนาด้านสติปัญญาของนักเรียนได้ สอดคล้องกับปิยะพงษ์ จันลาโสม (NganLaSom, 2020, p. 76) ที่กล่าวว่า บอร์ดเกมเป็นสื่อการเรียนรู้ที่จะทำให้นักเรียนได้เรียนรู้จากการลงมือปฏิบัติ ส่งผลให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ และได้รับเนื้อหาสาระควบคู่กับความสนุกสนาน

ผู้วิจัยสอบถามนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านเวียงแหง เกี่ยวกับความต้องการในการจัดการเรียนการสอน เรื่อง มาตราตัวสะกด โดยใช้บอร์ดเกมออนไลน์ พบว่า นักเรียนต้องการให้ครูจัดการเรียนการสอน เรื่อง มาตราตัวสะกด ให้มีความสนุกสนาน โดยใช้สื่อเทคโนโลยีที่มีภาพ เสียง สี สีสันและองค์ประกอบที่สวยงามในการจัดการเรียนการสอน และผู้วิจัยสัมภาษณ์ครูผู้สอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยที่มีประสบการณ์ในการสอนรายวิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ไม่น้อยกว่า 3 ปี เกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนเรื่อง มาตราตัวสะกด โดยใช้บอร์ดเกมออนไลน์ พบว่า บอร์ดเกมออนไลน์เหมาะสมที่จะนำมาใช้ในการจัดการเรียนการสอน เพราะเป็นสื่อที่น่าสนใจ ทำให้เกิดการเรียนรู้ พัฒนาทักษะการเขียนสะกดคำได้ ส่วนลักษณะของเกมควรมิกติกาที่ชัดเจน อีกทั้งควรมีเนื้อหาที่เข้าใจง่าย เรียงเนื้อหาและเพิ่มระดับความยากของเนื้อหาไปตามลำดับ และควรมีภาพ เสียงที่กระตุ้นความสนใจของนักเรียน

จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะสร้างบอร์ดเกมออนไลน์เพื่อนำมาใช้ในการจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง มาตราตัวสะกด ให้นักเรียนมีสื่อการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพ สามารถช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ เรื่อง มาตราตัวสะกดได้อย่างแท้จริง รวมทั้งเป็นแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนรายวิชาภาษาไทย เรื่อง มาตราตัวสะกด ต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. สร้างและหาประสิทธิภาพของบอร์ดเกมออนไลน์ เรื่อง มาตรการตัวสะกด สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

2. ศึกษาประสิทธิผลของบอร์ดเกมออนไลน์ เรื่อง มาตรการตัวสะกด สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ในประเด็นต่อไปนี้

2.1 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง มาตรการตัวสะกด ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ก่อนกับหลังจัดการเรียนการสอนโดยใช้บอร์ดเกมออนไลน์

2.2 ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน เรื่อง มาตรการตัวสะกด โดยใช้บอร์ดเกมออนไลน์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

สมมติฐานการวิจัย

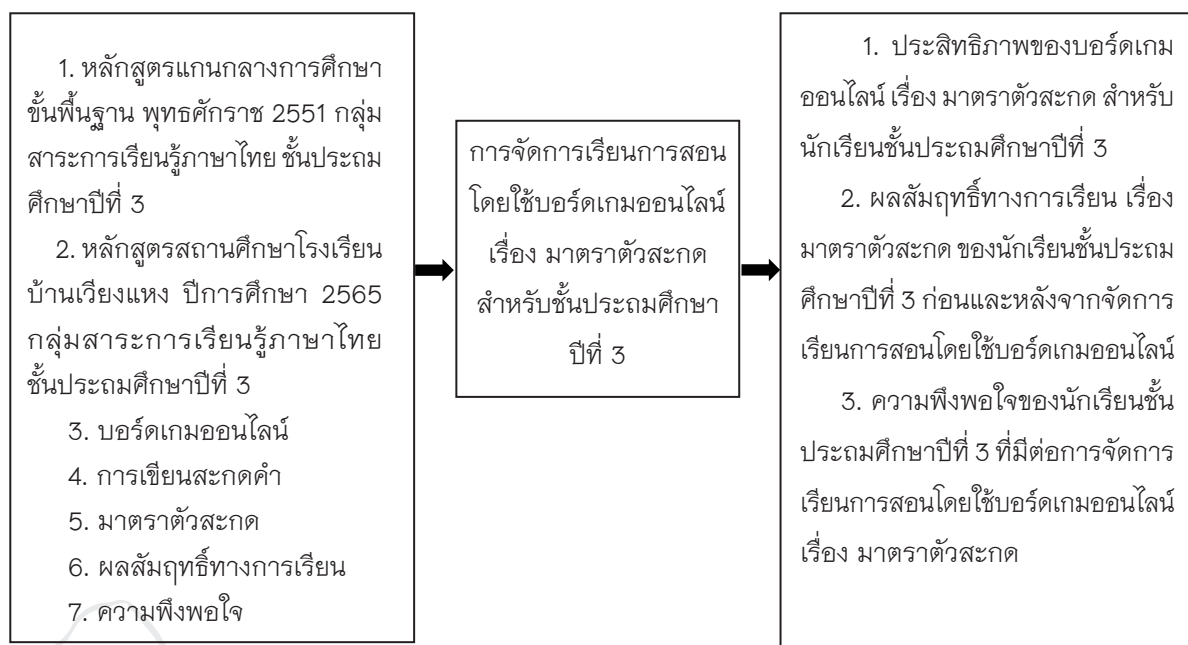
1. บอร์ดเกมออนไลน์ เรื่อง มาตรการตัวสะกด สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด คือ 85/85

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง มาตรการตัวสะกด ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 สูงกว่าก่อนจัดการเรียนการสอนโดยใช้บอร์ดเกมออนไลน์

3. ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน เรื่อง มาตรการตัวสะกด โดยใช้บอร์ดเกมออนไลน์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 อยู่ในระดับมากที่สุด

กรอบแนวคิดการวิจัย

จากการศึกษาทฤษฎี เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยได้นำมากำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัย เรื่อง ผลการใช้บอร์ดเกมออนไลน์ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง มาตรการตัวสะกด สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ตามแผนภาพ ดังนี้

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาในครั้งนี้ดำเนินการตามลักษณะของ กระบวนการวิจัยและพัฒนา (Research and Development) โดยมีรายละเอียดวิธีดำเนินการวิจัย 4 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การวิจัย (Research: R₁) การศึกษา

ข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน เรื่อง มาตรการตัวสะกด โดยใช้บอร์ดเกมออนไลน์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

ประชากร

ผู้เชี่ยวชาญด้านการตรวจสอบเครื่องมือ จำนวน 3 คน ได้มาด้วยวิธีการเลือกแบบเจาะจง โดยเป็นผู้มีวุฒิทางการศึกษาระดับปริญญาโทด้านการวัดผลและประเมินผล หรือมีวุฒิทางการศึกษาระดับปริญญาโทด้านการวิจัยทางการศึกษา จำนวน 3 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แบบบันทึกข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน เรื่อง มาตรฐานตัวสะกด และการสร้างบอร์ดเกมออนไลน์

การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ

สร้างแบบบันทึกข้อมูล ซึ่งมีลักษณะเป็นแบบสัมภาษณ์ที่มีโครงสร้าง (Structured Interviews) โดยกำหนดหัวข้อในการศึกษาข้อมูลพื้นฐาน ได้แก่ ชนิดของเอกสารที่ใช้ศึกษา ชื่อหนังสือ ผู้แต่ง ปีที่พิมพ์ สถานที่พิมพ์และสรุปเนื้อหาที่สำคัญของข้อมูล และนำแบบบันทึกข้อมูลเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญด้านตรวจสอบเครื่องมือ จำนวน 3 คน เพื่อตรวจสอบความถูกต้อง และวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) มีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) เท่ากับ 1.00

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ศึกษาข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน เรื่อง มาตรฐานตัวสะกด และการสร้างบอร์ดเกมออนไลน์ จากเอกสาร ตำราและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
2. เก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อนำมากำหนดเป็นเนื้อหาสาระที่ใช้เป็นแนวทางในการสร้างบอร์ดเกมออนไลน์

การวิเคราะห์ข้อมูล

นำแบบบันทึกข้อมูล: การวิเคราะห์เนื้อหา

ขั้นตอนที่ 2 การพัฒนา (Development: D₁)

การสร้างและหาประสิทธิภาพของบอร์ดเกมออนไลน์ เรื่อง มาตรฐานตัวสะกด สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

ประชากร

1. ผู้เชี่ยวชาญด้านการตรวจสอบเครื่องมือ จำนวน 3 คน ได้มาด้วยวิธีการเลือกแบบเจาะจงโดยเป็นผู้มีวุฒิทางการศึกษาระดับปริญญาโทด้านการวัดผลและประเมินผล หรือมีวุฒิทางการศึกษาระดับปริญญาโทด้านการวิจัยทางการศึกษา จำนวน 3 คน

2. ผู้เชี่ยวชาญด้านนวัตกรรมและแผนการสอน จำนวน 3 คน ได้มาด้วยวิธีการเลือกแบบเจาะจง โดยเป็นผู้มีวุฒิทางการศึกษาระดับปริญญาโทด้านการสอนสาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา จำนวน 1 คน มีวิทยฐานะชำนาญการพิเศษวิชาคอมพิวเตอร์ จำนวน 1 คน และวิทยฐานะชำนาญการพิเศษด้านภาษาไทย จำนวน 1 คน

3. ผู้เชี่ยวชาญด้านแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จำนวน 3 คน ได้มาด้วยวิธีการเลือกแบบเจาะจง โดยเป็นหัวหน้ากลุ่มงานวัดผลของโรงเรียนมา 3 ปี มีวุฒิทางการศึกษาระดับปริญญาโทด้านการวัดผลและประเมินผล หรือมีวุฒิทางการศึกษาระดับปริญญาโทด้านการวิจัยทางการศึกษา

4. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนบ้านเวียงแหง จำนวน 3 ห้องเรียน แบ่งเป็น ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3/1 จำนวน 30 คน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3/2 จำนวน 23 คน และชั้นประถมศึกษาปีที่ 3/3 จำนวน 22 คน รวมทั้งสิ้น 75 คน

5. นักเรียนกลุ่มทดลอง โรงเรียนบ้านกองลม ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 30 คน

กลุ่มตัวอย่าง

1. นักเรียนกลุ่มทดลอง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3/1 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนบ้านเวียงแหง จำนวน 12 คน
2. นักเรียนกลุ่มตัวอย่าง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3/2 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนบ้านเวียงแหง จำนวน 23 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบประเมินบอร์ดเกมออนไลน์ เรื่อง มาตรฐานตัวสะกด สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3
2. แบบประเมินแผนการจัดการเรียนรู้
3. บอร์ดเกมออนไลน์ เรื่อง มาตรฐานตัวสะกด สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3
4. แผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง มาตรฐานตัวสะกด
5. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง มาตรฐานตัวสะกด

การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ

1. สร้างแบบประเมินบอร์ดเกมออนไลน์มีลักษณะเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Check List) โดยแบ่งเป็น

3 ด้าน คือ ด้านการนำเสนอเนื้อหา ด้านการออกแบบบอร์ดเกมออนไลน์ และด้านประโยชน์และการนำไปใช้นำแบบบันทึกข้อมูลเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญด้านตรวจสอบเครื่องมือ จำนวน 3 คน เพื่อตรวจสอบความถูกต้อง และวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) มีค่าเท่ากับ 1.00

2. สร้างแบบประเมินแผนการจัดการเรียนรู้ มีลักษณะเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Check List) โดยแบ่งเป็น แบบประเมินนี้แบ่งออกเป็น 5 ด้าน คือ ด้านที่ 1 จุดประสงค์ประสงค์การเรียนรู้ ด้านที่ 2 เนื้อหา ด้านที่ 3 การเรียนการสอน ด้านที่ 4 สื่อการเรียนการสอน และด้านที่ 5 การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ นำแบบบันทึกข้อมูลเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญด้านตรวจสอบเครื่องมือ จำนวน 3 คน เพื่อตรวจสอบความถูกต้อง และวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) มีค่าเท่ากับ 1.00

3. สร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์แบบเลือกตอบ จำนวน 50 ข้อ เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญด้านการตรวจสอบเครื่องมือ จำนวน 3 คน ตรวจสอบความถูกต้อง และวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) มีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) เท่ากับ 1.00

4. สร้างบอร์ดเกมออนไลน์ เรื่อง มาตรฐานตัวสะกด สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

4.1 กำหนดเนื้อหา กำหนดขอบเขตและเนื้อหาที่จะใช้ในการสร้างบอร์ดเกมออนไลน์โดยวิเคราะห์จากมาตรฐานการเรียนรู้และสาระการเรียนรู้ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 และหลักสูตรโรงเรียนบ้านเวียงแหง

4.2 กำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้ ด้านความรู้ ทักษะ และเจตคติ

4.3 ออกแบบบอร์ดเกมออนไลน์เป็นการกำหนดชื่อบอร์ดเกม ประเภทบอร์ดเกมกลไก รายละเอียดในส่วนต่าง ๆ ได้แก่ ระยะเวลา ชิม เพลง ตัวละคร วิถีทัศน์ และด่านเสริม

4.4 จัดทำคู่มือบอร์ดเกมออนไลน์โดยแบ่งเป็นคู่มือ 2 ชุด ได้แก่ คู่มือในการใช้งานบอร์ดเกมออนไลน์ เรื่อง มาตรฐานตัวสะกด สำหรับนักเรียน และคู่มือในการใช้งานบอร์ดเกมออนไลน์ เรื่อง มาตรฐานตัวสะกด สำหรับครู

5. นำบอร์ดเกมออนไลน์ จำนวน 5 ชุด เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญด้านนวัตกรรมและแผนการสอน จำนวน 3 คน เพื่อประเมินความเหมาะสม และนำความคิดเห็นมาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ผลปรากฏดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของบอร์ดเกมออนไลน์ เรื่อง มาตรฐานตัวสะกดสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

รายการ	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	การแปลผล
ชุดที่ 1 ตัวสะกดตรงมาตรา	4.77	0.14	มากที่สุด
ชุดที่ 2 ลงบัญญา แม่กดกัน	4.77	0.14	มากที่สุด
ชุดที่ 3 แม่กบ จำให้มัน	4.80	0.13	มากที่สุด
ชุดที่ 4 แม่กนนั้น แสงง่ายตาย	4.78	0.08	มากที่สุด
ชุดที่ 5 พวกเรามาทำแม่กด	4.80	0.13	มากที่สุด

6. สร้างแผนการจัดการเรียนรู้ แผนละ 2 ชั่วโมง จำนวน 5 แผน ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้ 1 มาตรฐานตัวสะกด ตรงตามมาตรา แผนการจัดการเรียนรู้ 2 มาตรฐานตัวสะกด แม่ กก แผนการจัดการเรียนรู้ 3 มาตรฐานตัวสะกด แม่ กก แผนการจัดการเรียนรู้ 4 มาตรฐานตัวสะกด แม่ กบ และแผนการจัดการเรียนรู้ 5 มาตรฐานตัวสะกด แม่ กด

7. นำแผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 5 แผน เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญด้านนวัตกรรมและแผนการสอน จำนวน 3 คน เพื่อประเมินความเหมาะสมและนำความคิดเห็นมาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ผลปรากฏดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของบอร์ดเกมออนไลน์ เรื่อง มาตรการตัวสะกดสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

รายการ	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	การแปลผล
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1	4.73	0.12	มากที่สุด
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2	4.75	0.10	มากที่สุด
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3	4.69	0.10	มากที่สุด
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4	4.73	0.12	มากที่สุด
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5	4.84	0.11	มากที่สุด
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2	4.75	0.10	มากที่สุด

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. นำบอร์ดเกมออนไลน์ เรื่อง มาตรการตัวสะกด สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ไปทดลอง กับนักเรียนกลุ่มทดลอง เก่ง ปานกลาง อ่อน แบบหนึ่ง ต่อหนึ่ง (1:1) กลุ่มเล็ก (1:3) แล้วนำผลที่ได้แต่ละครั้งมา ปรับปรุงแก้ไข แล้วนำไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

2. นำแบบทดสอบ จำนวน 50 ข้อ ไปทดลองใช้ กับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนบ้านกมล จำนวน 30 คน

2.1 วิเคราะห์หาคุณภาพแบบทดสอบ โดยหา ค่าอำนาจจำแนกและค่าความยากง่ายตามสูตร KR-20 ของ Kuder Richardson

2.2 คัดเลือกข้อสอบที่มีค่าความยากง่าย (p) ระหว่าง 0.20 – 0.80 และค่าอำนาจจำแนก (r) ที่มีค่า 0.20 ขึ้นไป จำนวน 20 ข้อ

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. บอร์ดเกมออนไลน์: การหาค่า E_1/E_2

2. แบบทดสอบ: โปรแกรมวิเคราะห์ข้อสอบ

ขั้นตอนที่ 3 การวิจัย (Research: R₂)
การทดลองใช้บอร์ดเกมออนไลน์ เรื่อง มาตรการตัวสะกด สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

ประชากร

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนบ้านเวียงแหง จำนวน 3 ห้องเรียน แบ่งเป็น ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3/1 จำนวน 30 คน ชั้นประถมศึกษา ปีที่ 3/2 จำนวน 23 คน และชั้นประถมศึกษาปีที่ 3/3 จำนวน 22 คน รวมทั้งสิ้น 75 คน

กลุ่มตัวอย่าง

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3/2 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนบ้านเวียงแหง จำนวน 23 คน ได้มาจากการสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. บอร์ดเกมออนไลน์ เรื่อง มาตรการตัวสะกด สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

2. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง มาตรการตัวสะกด

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ให้กลุ่มตัวอย่าง ทดสอบก่อนเรียน

2. ดำเนินการทดลองใช้บอร์ดเกมออนไลน์ โดยจัดการเรียนรู้ตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่กำหนดไว้

3. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ให้กลุ่มตัวอย่าง ทดสอบหลังเรียน

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. การตรวจให้คะแนนการทำแบบทดสอบใน บอร์ดเกมออนไลน์ เรื่อง มาตรการตัวสะกด

2. การตรวจให้คะแนนแบบทดสอบก่อนและ หลังเรียน

ขั้นตอนที่ 4 การพัฒนา (Development: D₂)

การศึกษาประสิทธิภาพของบอร์ดเกมออนไลน์ เรื่อง มาตรการตัวสะกด สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษา ปีที่ 3

กลุ่มตัวอย่าง

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3/2 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนบ้านเวียงแหง จำนวน 23 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง มาตรการตัวสะกด

2. แบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนโดยใช้บอร์ดเกมออนไลน์ เรื่อง มาตรการตัวสะกด

การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ

สร้างแบบสอบถามความพึงพอใจ มีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ โดยแบ่งเป็น 4 ด้าน คือ ด้านที่ 1 ด้านเนื้อหาสาระ ด้านที่ 2 ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านที่ 3 ด้านคุณภาพของบอร์ดเกมออนไลน์ และด้านที่ 4 ด้านประโยชน์ นำแบบสอบถามความพึงพอใจที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วเสนอผู้เชี่ยวชาญด้านการตรวจสอบเครื่องมือ จำนวน 3 คน ตรวจสอบความถูกต้องและวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) มีค่าเท่ากับ 1.00

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ประเมินคะแนนการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง มาตรการตัวสะกด ใช้บอร์ดเกมออนไลน์ เรื่อง มาตรการตัวสะกด

2. สอบถามความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนโดยใช้บอร์ดเกมออนไลน์ เรื่อง มาตรการตัวสะกด

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง มาตรการตัวสะกด: การทดสอบค่าที (t-test)

2. ประเมินความพึงพอใจ: ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัย

1. ผลการสร้างและหาประสิทธิภาพของบอร์ดเกมออนไลน์ เรื่อง มาตรการตัวสะกด สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

1.1 ผลการสร้างบอร์ดเกมออนไลน์ เรื่อง มาตรการตัวสะกด สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 พบว่า

1) กำหนดเนื้อหาบอร์ดเกมออนไลน์ จากการศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และหลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนบ้านเวียงแหง ปีการศึกษา 2565 พบมาตรฐานการเรียนรู้ และตัวชี้วัดที่เกี่ยวข้องกับเรื่อง มาตรการตัวสะกด ได้แก่ มาตรฐาน ท 4.1 ตัวชี้วัดที่ ป. 3/1 เขียนสะกดคำและบอกความหมายของคำ

2) กำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้ด้านความรู้ ทักษะ และเจตคติ

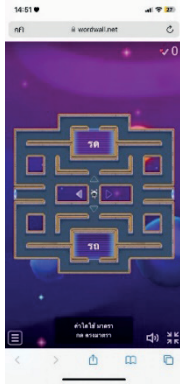
3) ออกแบบบอร์ดเกมออนไลน์ กำหนดชื่อบอร์ดเกม รายละเอียดในส่วนต่าง ๆ ได้แก่ ระยะเวลา ทิม เพลง ตัวละคร วิดีทัศน์ และด่านเสริม

4) จัดทำคู่มือบอร์ดเกมออนไลน์ คู่มือจะอธิบายรายละเอียดต่าง ๆ ได้แก่ ลักษณะของบอร์ดเกมออนไลน์ ส่วนประกอบของบอร์ดเกมออนไลน์ ขั้นตอนการใช้งาน วิธีการเล่น เกณฑ์การตัดสินคุณภาพ

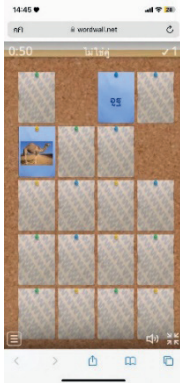
บอร์ดเกมออนไลน์ เรื่อง มาตรการตัวสะกด สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ปรากฏผลดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 รายละเอียดบอร์ดเกมออนไลน์ เรื่อง มาตราตัวสะกด สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

ชื่อ	เนื้อหา	จุดประสงค์	วิธีการเล่น	ผลการสร้าง	
				หน้าบอร์ดเกมหลัก	หน้าด่านเสริม
ชุดที่ 1 ตัวสะกด ตรง มาตรา	มาตราแม่กง แม่กม แม่เกย และ แม่เกอว	1. นักเรียนสามารถ ระบุตัวสะกดใน มาตราตัวสะกด ตรงตามมาตรา ได้ถูกต้อง 2. นักเรียนสามารถ เขียนคำในมาตรา ตัวสะกดตรงตาม มาตราได้ถูกต้อง 3. นักเรียนมีความ กระตือรือร้นใน การเรียนรู้	นักเรียนที่เป็นผู้เล่น ต้องแข่งขันกันตอบ คำถามในแต่ละข้อที่ เกี่ยวกับเรื่องมาตรา ตัวสะกดเพื่อใช้ในการเดิน บนบอร์ดเกมบันไดงู และจะปรากฏไอเทม เสริมเมื่อนักเรียนตอบ คำถามถูกเพื่อใช้โจมตี คู่ต่อสู้และด่านเสริมจะ ปรากฏในด่านสุดท้าย เพื่อใช้ทบทวนความรู้		
ชุดที่ 2 ลอง ปัญหา แม่ กก กัน	มาตราแม่ก คือ คำที่มีพยัญชนะ ก ข ค และ ซ เป็นตัวสะกด	1. นักเรียนสามารถ ระบุตัวสะกด ในมาตราแม่ กก ได้ถูกต้อง 2. นักเรียนสามารถ เขียนคำในมาตรา แม่ กก ได้ถูกต้อง 3. นักเรียนมีความ กระตือรือร้นใน การเรียนรู้	เมื่อนักเรียนคนใดคนหนึ่ง ถึงเส้นชัยนักเรียนคนอื่น ต้องแข่งขันกันต่อเงื่อนไข ในการผ่านเกณฑ์ คือ 11 ข้อ จากจำนวนทั้งหมด 20 ข้อ		
ชุดที่ 3 แม่กบ จำให้มัน	มาตราแม่กบ คือ คำที่มีพยัญชนะ บ ป พ ฟ และ ภ เป็นตัวสะกด	1. นักเรียนสามารถ ระบุตัวสะกดใน มาตราแม่ กบ ได้ ถูกต้อง 2. นักเรียนสามารถ เขียนคำในมาตรา แม่ กบ ได้ถูกต้อง 3. นักเรียนมีความ กระตือรือร้นใน การเรียนรู้			

ตารางที่ 3 (ต่อ)

ชื่อ	เนื้อหา	จุดประสงค์	วิธีการเล่น	ผลการสร้าง	
				หน้าบอร์ดเกมหลัก	หน้าด่านเสริม
ชุดที่ 4 แม่กนนั้น แสน ง่ายตาย	มาตราแม่กนคือ คำที่มีพยัญชนะ น ญ ณ ร ล และ พ เป็นตัวสะกด	1. นักเรียนสามารถ ระบุตัวสะกดใน มาตราแม่ กน ได้ถูกต้อง 2. นักเรียนสามารถ เขียนคำในมาตรา แม่ กน ได้ถูกต้อง 3. นักเรียนมีความ กระตือรือร้นใน การเรียนรู้	นักเรียนที่เป็นผู้เล่น ต้องแข่งขันกันตอบ คำถามในแต่ละข้อที่ เกี่ยวกับเรื่องมาตรา ตัวสะกดเพื่อใช้ในการเดิน บนบอร์ดเกมบันไดงู และจะปรากฏไอเทม เสริมเมื่อนักเรียนตอบ คำถามถูกเพื่อใช้โจมตี คู่ต่อสู้และด่านเสริมจะ		
ชุดที่ 5 พวกเรา มาทำ แม่กน	มาตราแม่กตคือ คำที่มีพยัญชนะ ด จ ช ฌ ฎ ฏ ฐ ฒ ท ต ถ ธ ท ษ ศ ษ และ ส เป็น ตัวสะกด	1. นักเรียนสามารถ ระบุตัวสะกดใน มาตราแม่ กต ได้ถูกต้อง 2. นักเรียนสามารถ เขียนคำในมาตรา แม่ กต ได้ถูกต้อง 3. นักเรียนมีความ กระตือรือร้นใน การเรียนรู้	ปรากฏในด่านสุดท้าย เพื่อใช้ทดสอบความรู้ เมื่อนักเรียนคนใดคนหนึ่ง ถึงเส้นชัย นักเรียนคนอื่น ต้องแข่งขันกันต่อเงื่อนไข ในการผ่านเกณฑ์ คือ 11 ข้อ จากจำนวนทั้งหมด 20 ข้อ		

1.2 ผลการหาประสิทธิภาพของบอร์ดเกมออนไลน์ เรื่อง มาตรการตัวสะกด สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 กับกลุ่มทดลองแบบหนึ่งต่อหนึ่ง (1:1) และแบบกลุ่มเล็ก (1:3) พบว่า มีค่า E_1/E_2 เท่ากับ 87/87 และ 87.78/88.89 ตามลำดับ สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด คือ 85/85 ส่วนผลการหาประสิทธิภาพของบอร์ดเกมออนไลน์ เรื่อง มาตรการตัวสะกด สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 กับกลุ่มตัวอย่าง พบว่า มีค่า E_1/E_2 เท่ากับ 86.65/87.61 สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ คือ 85/85 เช่นเดียวกัน

2. ผลการศึกษาประสิทธิผลของบอร์ดเกมออนไลน์ เรื่อง มาตรการตัวสะกด สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

2.1 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง มาตรการตัวสะกด ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ก่อนกับหลังจัดการเรียนการสอนโดยใช้บอร์ดเกมออนไลน์ ปรากฏผลดังตารางที่ 4

ตารางที่ 4 ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของ (S.D.) คะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนของการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง มาตรการตัวสะกด ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

แบบทดสอบ	จำนวน	คะแนนเต็ม	$\bar{x}$	S.D.	t-test	sig
ก่อนเรียน (T_1)	23	20	7.00	1.93	19.74*	0.00
หลังเรียน (T_2)	23	20	17.52	1.41		

จากตารางที่ 4 แสดงให้เห็นว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง มาตรการตัวสะกดหลังเรียน ($\bar{x}=17.52$, S.D.=1.41) สูงวกาก่อนเรียน ($\bar{x}= 7.00$, S.D. = 1.93) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2.2 ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน เรื่อง มาตรการตัวสะกด โดยใช้บอร์ดเกมออนไลน์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ปรากฏผลดังตารางที่ 5

ตารางที่ 5 ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนโดยใช้บอร์ดเกมออนไลน์ เรื่อง มาตรการตัวสะกด

รายการ	$\bar{x}$	S.D.	การแปลผล
1. ด้านเนื้อหาสาระ	4.62	0.29	มากที่สุด
2. ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน	4.70	0.21	มากที่สุด
3. ด้านคุณภาพของบอร์ดเกมออนไลน์	4.72	0.16	มากที่สุด
4. ด้านประโยชน์	4.71	0.21	มากที่สุด
ภาพรวมด้านความพึงพอใจ	4.68	0.10	มากที่สุด

จากตารางที่ 5 แสดงให้เห็นว่า ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนโดยใช้บอร์ดเกมออนไลน์ เรื่อง มาตรการตัวสะกด อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x}= 4.68$, S.D. = 0.10) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า นักเรียนมีความคิดเห็น

อยู่ในระดับมากที่สุดทุกด้าน ไม่ว่าจะเป็นด้านเนื้อหาสาระ ($\bar{x}= 4.62$, S.D. = 0.29) ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน ($\bar{x}= 4.70$, S.D. = 0.16) ด้านคุณภาพของบอร์ดเกมออนไลน์ ($\bar{x}= 4.72$, S.D.= 0.16) และด้านประโยชน์ ($\bar{x}= 4.71$, S.D. = 0.21)

สรุปผลการวิจัย

1. ผลการสร้างและหาประสิทธิภาพของบอร์ดเกมออนไลน์ เรื่อง มาตราตัวสะกด สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

1.1 บอร์ดเกมออนไลน์ เรื่อง มาตราตัวสะกด สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มี 5 ชุด ได้แก่ ชุดที่ 1 ตัวสะกดตรงมาตรา ชุดที่ 2 ลองปัญญาแม่ กก กัน ชุดที่ 3 แม่กบ จำให้มัน ชุดที่ 4 แม่กนนั้น แสนง่ายตาย และ ชุดที่ 5 พวกเรา มา ทำแม่กต พร้อมทั้งจัดทำคู่มือในการใช้งานบอร์ดเกมออนไลน์ 2 ชุด ได้แก่ คู่มือในการใช้งานบอร์ดเกมออนไลน์ เรื่อง มาตราตัวสะกด สำหรับนักเรียน และคู่มือในการใช้งานบอร์ดเกมออนไลน์ เรื่อง มาตราตัวสะกด สำหรับครู

1.2 ผลการหาประสิทธิภาพของบอร์ดเกมออนไลน์ เรื่อง มาตราตัวสะกด สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 กับกลุ่มทดลองแบบหนึ่งต่อหนึ่ง (1:1) และแบบกลุ่มเล็ก (1:3) พบว่ามีค่า E_1/E_2 เท่ากับ 87/87 และ 87.78/88.89 ตามลำดับ สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด คือ 85/85 ส่วนผลการหาประสิทธิภาพของบอร์ดเกมออนไลน์ เรื่อง มาตราตัวสะกด สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 กับกลุ่มตัวอย่าง พบว่ามีค่า E_1/E_2 เท่ากับ 86.65/87.61 สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ คือ 85/85 เช่นเดียวกัน

2. ผลการศึกษาประสิทธิภาพของบอร์ดเกมออนไลน์ เรื่อง มาตราตัวสะกด สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

2.1 นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง มาตราตัวสะกดหลังเรียน ($\bar{X}=17.52$, $S.D.=1.41$) สูงกว่าก่อนเรียน ($\bar{X}=7.00$, $S.D.=1.93$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2.2 ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน เรื่อง มาตราตัวสะกด โดยใช้บอร์ดเกมออนไลน์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}=4.68$, $S.D.=0.10$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า นักเรียนมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุดทุกด้าน ไม่ว่าจะเป็นด้านเนื้อหาสาระ ($\bar{X}=4.62$, $S.D.=0.29$) ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน ($\bar{X}=4.70$, $S.D.=0.16$) ด้านคุณภาพของบอร์ดเกมออนไลน์ ($\bar{X}=4.72$, $S.D.=0.16$) หรือด้านประโยชน์ ($\bar{X}=4.71$, $S.D.=0.21$)

การอภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง ผลการใช้บอร์ดเกมออนไลน์ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง มาตราตัวสะกด สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 สามารถอภิปรายผลการวิจัยได้ดังนี้

1. การสร้างและหาประสิทธิภาพของบอร์ดเกมออนไลน์ เรื่อง มาตราตัวสะกด สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

บอร์ดเกมออนไลน์ เรื่อง มาตราตัวสะกด สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มี 5 ชุด ผู้วิจัยได้ออกแบบบอร์ดเกมออนไลน์ โดยเรียงลำดับเนื้อหาจากง่ายไปยาก โดยเริ่มจากเนื้อหาตัวสะกดตรงตามตราก่อนแล้วจึงเรียนแม่ กก กบ กน และกต เริ่มจากเนื้อหาที่ง่ายไปสู่เนื้อหาที่ยากขึ้นจากนั้นจึงค่อย ๆ เพิ่มความซับซ้อนของกลไกโดยเพิ่มด่านเสริมเพื่อกระตุ้นความสนใจนักเรียนจนเกิดเป็นความสามารถในการเรียนรู้ ดังที่ เชมณัฐ มิ่งศิริธรรม (Mingsiritham, 2016, p. 52) กล่าวว่า การออกแบบสื่อการเรียนรู้ให้มีประสิทธิภาพ ครูต้องออกแบบจากง่ายไปยาก เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ที่ก้าวหน้าขึ้น กระตุ้นการเรียนรู้ให้กับนักเรียน

ส่วนผลการหาประสิทธิภาพของบอร์ดเกมออนไลน์ เรื่อง มาตราตัวสะกด สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 กับกลุ่มทดลองแบบหนึ่งต่อหนึ่ง (1:1) และแบบกลุ่มเล็ก (1:3) พบว่ามีค่า E_1/E_2 เท่ากับ 87/87 และ 87.78/88.89 ตามลำดับ สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด คือ 85/85 ส่วนผลการหาประสิทธิภาพของบอร์ดเกมออนไลน์ เรื่อง มาตราตัวสะกด สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 กับกลุ่มตัวอย่าง พบว่ามีค่า E_1/E_2 เท่ากับ 86.65/87.61 สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ คือ 85/85 เช่นเดียวกัน เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1 ซึ่งอาจเป็นเพราะว่า บอร์ดเกมออนไลน์ถูกสร้างและได้รับการพัฒนาขึ้นตามกระบวนการวิจัยและพัฒนา โดยผ่านการตรวจสอบ ทดลองใช้และประเมินประสิทธิภาพ จึงทำให้มีค่าประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด ดังที่ สุคนธ์ สินธพานนท์, พงษ์จันทร์ สุขยั้ง, จินตนา วีรเกียรติสุนทร, และ พิวัสสา นภารัตน์ (Sinthaphanon, Sukying, Veerakiatsuntorn, & Naparat, 2022, p. 11) กล่าวว่า การสร้างนวัตกรรม

การเรียนรู้แต่ละชนิดนั้น ในการออกแบบครูต้องกำหนดวัตถุประสงค์ กำหนดเนื้อหา เตรียมข้อมูลให้สอดคล้องกับการออกแบบ สร้างโปรแกรม ทดสอบโปรแกรมและจัดทำเอกสารคู่มือประกอบการใช้งานเพื่อประสิทธิภาพของนวัตกรรมการเรียนรู้

2. การศึกษาประสิทธิผลของบอร์ดเกมออนไลน์ เรื่อง มาตรการตัวสะกด สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ผู้วิจัยได้ดำเนินการ 2 ขั้นตอน

2.1 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง มาตรการตัวสะกด ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ก่อนกับหลังจัดการเรียนการสอนโดยใช้บอร์ดเกมออนไลน์ พบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง มาตรการตัวสะกด สูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2 อภิปรายผลได้ ดังนี้

2.1.1 การวางแผนและเตรียมการจัดการเรียนการสอนของผู้วิจัย โดยผู้วิจัยกำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหา กิจกรรมการเรียนการสอน สื่อการเรียนรู้ ตลอดจนวิธีการวัดประเมินผลที่เอื้อต่อการเรียนรู้ของนักเรียน ซึ่งการวางแผนและเตรียมการจัดการเรียนการสอนในขั้นนี้ทำให้ผู้วิจัยจัดการเรียนการสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้นส่งผลให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง มาตรการตัวสะกดที่สูงขึ้น ดังที่ สุวรรค์ โค้วตระกูล (Khowtrakun, 2016, p. 27) ได้กล่าวไว้ว่า การตั้งวัตถุประสงค์ของวิชาอย่างละเอียด จะช่วยชี้แนะแนวทางให้ครูเตรียมกิจกรรมประสบการณ์ของนักเรียน เนื้อหาวิธีสอน เพื่อจะช่วยให้ นักเรียนเปลี่ยนพฤติกรรมไปตามวัตถุประสงค์ที่วางไว้

2.1.2 การจัดการเรียนรู้ในชั้นกิจกรรมการเรียนการสอนมีความหลากหลายส่งเสริมให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้มากยิ่งขึ้น โดยผู้วิจัยได้แบ่งขั้นตอนการสอนเป็น 3 ขั้นตอน คือ

ขั้นนำ การกระตุ้นให้นักเรียนนำความรู้ที่มีอยู่มาใช้ในการทำความเข้าใจเนื้อหา เรื่อง มาตรการตัวสะกด โดยใช้กิจกรรมที่เร้าความสนใจ ใช้คำถามนำ ใช้เกมกระตุ้นให้คิด เป็นต้น ดังที่ อารณ ใจเที่ยง (Jaitiang, 2010, pp. 11 – 13) กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้ที่ดีและมีประสิทธิภาพนั้น จะเกิดขึ้นได้ก็อยู่ที่ตัวครู การสอน

ที่เร้าความสนใจนักเรียน การให้นักเรียนได้เล่นเกมทดลอง ย่อมทำให้ผู้เรียนเรียนด้วยความสนใจ

ขั้นสอน ผู้วิจัยคอยติดตามสังเกตพฤติกรรมการเล่นของนักเรียนอย่างใกล้ชิดและคอยให้ความช่วยเหลือในด้านต่าง ๆ เมื่อนักเรียนต้องการ ดังที่ สนิท สัตโยภาส (Satyopas, 2013, pp. 53 – 57) ได้กล่าวว่า บทบาทของครูในการจัดการเรียนการสอนที่ยึดผู้เรียนเป็นสำคัญก็คือ ครูควรส่งเสริมให้ผู้เรียนฝึกคิด ฝึกทำ และฝึกปรับปรุงตนเอง ครูจะต้องเอาใจใส่นักเรียนเป็นรายบุคคล สอดคล้องกับแนวคิดทฤษฎีกลุ่ม Constructivism ที่กล่าวไว้ว่า การเรียนรู้เป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นภายในนักเรียน นักเรียนเป็นผู้สร้างความรู้ด้วยตนเองโดยใช้ข้อมูลใหม่ร่วมกับข้อมูลความรู้ที่มีอยู่แล้วมาเป็นเกณฑ์ในการตัดสินใจ การให้ความช่วยเหลือชี้แนะแก่นักเรียนเป็นสิ่งสำคัญมาก เพราะสามารถช่วยพัฒนานักเรียนให้ถึงระดับที่อยู่ในศักยภาพของตนเองได้

ขั้นสรุป นักเรียนได้อภิปรายผลการเรียนรู้ หลังจากการเล่นบอร์ดเกมออนไลน์ทุกครั้งเพื่อสรุปองค์ความรู้ในประเด็นที่ว่าผู้เรียนได้เรียนรู้เนื้อหาสาระอะไรจากเกม ช่วยให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น ดังที่ ทิศนา แคมมณี (Khaemmanee, 2014, p. 365) ได้กล่าวว่า การนำผลการเล่นเกมของนักเรียนมาใช้ในการอภิปรายเพื่อสรุปการเรียนรู้ เป็นวิธีการที่ช่วยให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์ตรงและช่วยให้นักเรียนบรรลุวัตถุประสงค์

2.2 ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนโดยใช้บอร์ดเกมออนไลน์ เรื่อง มาตรการตัวสะกด พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุดทุกด้าน เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 3 อาจเป็นเพราะเหตุผลต่อไปนี้

2.1.2 บอร์ดเกมออนไลน์คำนึงถึงความแตกต่างในการเรียนรู้ของนักเรียน โดยการกำหนดให้นักเรียนทุกคนมีโอกาสเป็นผู้ควบคุมเกมผ่านกลไกและไอเทมเสริมมีผลทำให้นักเรียนเกิดแรงจูงใจในการเรียนรู้ ส่งผลต่อความพึงพอใจของนักเรียน ดังที่ เฉียรดา เวชญาณลักษณ์ (Wechayalak, 2019, p. 30) กล่าวว่า การจัดกระบวนการเรียนรู้โดยเน้นที่การจัดเนื้อหาสาระและกิจกรรมให้สอดคล้องกับความถนัดและความแตกต่างของนักเรียนทำให้นักเรียน

เกิดแรงจูงใจในการเรียนรู้ส่งผลต่อความพึงพอใจของนักเรียน

2.1.2 การมีปฏิสัมพันธ์กันระหว่างการเล่นเกมออนไลน์นั้นทำให้นักเรียนตื่นเต้นและมีความพึงพอใจที่เรียนในเกมออนไลน์ชุดต่อไปเรื่อย ๆ ดังที่ สุนทร สันธพานนท์ (Sinthaphanon, 2010, p. 78) กล่าวว่า การเจรจาโต้ตอบกับคอมพิวเตอร์ทำให้นักเรียนมีความพึงพอใจ การป้อนกลับ (Feedback) ในทันทีทำให้นักเรียนตื่นเต้น ไม่เบื่อหน่าย และมีความพึงพอใจที่จะติดตามบทเรียนต่อไปเรื่อย ๆ

2.1.3 บอร์ดเกมออนไลน์มีวิวัฒนาการ สี และเสียง ที่กระตุ้นความสนใจของนักเรียนทำให้นักเรียนรู้สึกสนุกสนานจึงเกิดความพึงพอใจ ดังที่ สิริยุพิน ศุภธนชัชภา (Suphthanachaphakchana, 2022, p. 26) กล่าวว่า การเลือกสื่อประกอบที่หลากหลาย ได้แก่ วิดีทัศน์ ภาพนิ่ง สีและเสียง เป็นปัจจัยที่ส่งเสริมให้เกิดแรงจูงใจและทำให้เกิดการเรียนรู้และความพึงพอใจที่จะเรียนรู้

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะเพื่อนำผลการวิจัยไปใช้

1. ครูควรศึกษาจุดประสงค์ กติกา วิธีการเล่นของบอร์ดเกมออนไลน์แต่ละชุดก่อนเพื่อจะได้อธิบายให้นักเรียนเข้าใจในกรณีที่เกิดความสงสัย

2. ครูควรศึกษาแผนการจัดการเรียนรู้ควบคู่กับการใช้งานบอร์ดเกมออนไลน์ เพื่อจะได้จัดการเรียนการสอนได้อย่างราบรื่น

3. ครูควรศึกษาคู่มือการใช้งานบอร์ดเกมออนไลน์ให้ดีก่อนเพราะจะช่วยให้ครูเข้าใจในวิธีการจัดกิจกรรม บทบาทหน้าที่ ซึ่งจะช่วยให้สามารถอำนวยความสะดวกในขณะจัดการเรียนรู้ให้แก่ นักเรียน

4. ครูควรจัดเตรียมอุปกรณ์ ได้แก่ คอมพิวเตอร์ เครื่องฉาย จอโปรเจคเตอร์ อินเทอร์เน็ต ฯลฯ ให้พร้อมและเพียงพอแก่นักเรียนเพื่ออำนวยความสะดวกในการเรียนรู้

5. ครูควรกระตุ้นหรือส่งเสริมให้นักเรียนกล้าคิด กล้าแสดงออก และสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ในห้องเรียนด้วยบรรยากาศผ่อนคลาย อบอุ่น เป็นกันเอง เพื่อให้นักเรียนบรรลุตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาเกี่ยวกับการเรียนการสอนเรื่องอื่น โดยใช้บอร์ดเกมออนไลน์เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ในรายวิชาอื่น ๆ

2. ควรศึกษาผลของการใช้บอร์ดเกมออนไลน์ที่มีผลต่อตัวแปรอื่น ๆ เช่น ทักษะการคิดสร้างสรรค์ ทักษะการแก้ปัญหา ทักษะการทำงานร่วมกัน เป็นต้น

เอกสารอ้างอิง

- Jaitiang, A. (2010). *Teaching principles*. (5th ed.). Bangkok: Odeon Store. [In Thai]
- Khaemmanee, T. (2014). *Teaching science: Knowledge for organizing an effective learning process*. (20th ed.). Bangkok: Chulalongkorn University Press. [In Thai]
- Khowtrakun, S. (2016). *Educational psychology*. (12th ed.). Bangkok: Chulalongkorn University Press. [In Thai]
- LimPremwattana, W. and Thammawattana, K. (2017). Behavior in playing board games and Components of factors affecting youth gaming in the area Bangkok. *Journal of Social Research*, 40(2), 107–132. [In Thai]
- Mingsiritham, K. (2016). *Designing creative educational media*. Bangkok: Publisher of Chulalongkorn University. [In Thai]
- Ministry of Education. (2008). *Basic education core curriculum 2008*. Bangkok: Agricultural Cooperatives Association of Thailand Company Limited. [In Thai]
- NganLaSom, P. (2020). *Development of board games to promote learning achievement and attitude towards learning Thai literature of Mathayom 1 students*. (Master's thesis, Thammasat University). [In Thai]
- Satyopas, S. (2013). *Teaching Thai language at the basic education level*. Bangkok: Bannakit 1991. [In Thai]
- Sinthaphanon, S. (2010). *Teaching innovations to develop the quality of youth. (Improved version 2nd time)*. (4th ed.). Bangkok: 9119 Printing techniques. [In Thai]
- Sinthaphanon, S., Sukying, F., Veerakiatsuntorn, J., & Naparat, P. (2022). *Various teaching methods to develop the quality of Thai youth*. Bangkok: 9119 Ltd. Printing techniques. [In Thai]
- Somprayoon, W. (2014). *Teaching Thai language at the primary level*. (5th ed.). Bangkok: Thai Watthana Panich. [In Thai]
- Suphthanatchaphakchana, S. (2022). *21st century skills: Instructional design for learning*. Bangkok: Chulalongkorn University Book Center. [In Thai]
- Wechayalak, N. (2018). *Principles of learning management*. Bangkok: Chulalongkorn University Press. [In Thai]

การสร้างชุดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดการจัดการเรียนรู้เชิงรุก
เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกด
สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

THE CONSTRUCTION OF LEARNING ACTIVITY PACKAGE ACCORDING TO
THE CONCEPT OF ACTIVE LEARNING MANAGEMENT TO DEVELOP SKILLS IN
READING AND WRITING THAI WORDS WITH SPELLING
FOR STUDENTS IN GRADE 3

ธงชัย จันทร์หอม^{1*}, สนิท สัตโยภาส² และ กิตติพงษ์ วงศ์ทิพย์³
Tongchai Janhom^{1*}, Sanit Satyopas² and Kittipong Wongtip³

มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่, 202 ถ.ช้างเผือก ต.ช้างเผือก อ.เมืองเชียงใหม่ จ.เชียงใหม่ 50300 ประเทศไทย^{1,2,3}

Chiang Mai Rajabhat University, 202, Changpheuk Rd., Changpheuk Sub-district, Mueang District,

Chiang Mai Province, 50300 Thailand^{1,2,3}

*Corresponding author E-mail: 64866507@g.cmru.ac.th

(Received: 2 Sep, 2023; Revised: 25 Oct, 2023; Accepted: 31 Oct, 2023)

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาข้อมูลพื้นฐานและความต้องการในการพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดการจัดการเรียนรู้เชิงรุกเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 2) สร้างและหาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดการจัดการเรียนรู้เชิงรุกเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 3) ทดลองใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดการจัดการเรียนรู้เชิงรุกเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และ 4) ประเมินประสิทธิผลชุดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดการจัดการเรียนรู้เชิงรุกเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ประชากร คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนปากกล้วยพัฒนา ปีการศึกษา 2565 จำนวน 17 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย แบบบันทึกข้อมูล แบบสอบถาม แบบสัมภาษณ์ ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดการจัดการเรียนรู้เชิงรุก แบบทดสอบวัดทักษะการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกด และแบบสอบถามความพึงพอใจ วิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติโดยใช้การหาค่า E_1/E_2 ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัยพบว่า 1) นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีปัญหาในการเรียนเรื่อง การอ่านและเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดและต้องการให้มีกิจกรรมที่หลากหลาย 2) ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดการจัดการเรียนรู้เชิงรุกเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มี 4 ชุด ได้แก่ คำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราแมกก คำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราแมกค คำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา

¹ นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิทยาการจัดการเรียนรู้ กลุ่มวิชาภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย

² รองศาสตราจารย์ ภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

³ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

แม่กน และคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราแม่กบ 3) ผลคะแนนการทำแบบทดสอบวัดทักษะการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ก่อนเรียนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 12.76 และหลังเรียนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 17.53 และ 4) ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดการจัดการเรียนรู้เชิงรุกเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีค่า E_1/E_2 เท่ากับ 89.56/87.65 สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด คือ 85/85 นักเรียนมีคะแนนการทำแบบทดสอบหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน และมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนการสอนโดยใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดการจัดการเรียนรู้เชิงรุกเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดในระดับมากที่สุด

คำสำคัญ: ชุดกิจกรรมการเรียนรู้, การจัดการเรียนรู้เชิงรุก, การอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกด

ABSTRACT

The objectives of this research were 1) to study the basic information and needs to develop the learning activity package according to the concept of active learning management to develop skills in reading and writing Thai word with spelling for students in grade 3, 2) to create and find the effectiveness of the learning activity package according to the concept of active learning management to develop skills in reading and writing Thai word with spelling for students in grade 3, 3) to experiment with the learning activity package, and 4) Evaluate the effectiveness of a set of the learning activity package. The population was 17 students in grade 3 of Pakluay Pattana School in the academic year 2022 Research tools consisted of data recording form, questionnaire, Interview form, the learning activity package, reading and writing skills test and satisfaction questionnaire. The data were analyzed by using E_1/E_2 , percentage, mean and standard deviation.

The results of the research showed that 1) Grade 3 students had problems in learning about reading and writing Thai words with spelling and wanting to has a variety of activities. 2) The learning activity package have 4 set; 1: Words spelling doesn't meet MEA-KOK, 2: Words spelling doesn't meet MEA-KOD, 3: Words spelling doesn't meet MEA-KON, and 4: Words spelling doesn't meet MEA-KOB. 3) The score of the Thai Reading and Writing Skills Test with spelling of students in grade 3 has an average score of 12.76 and after learning of 17.53. 4) The effectiveness of the learning activity has an E_1/E_2 value of 89.56/87.65, higher than the criterion of 85/85. Students had higher scores in reading and writing Thai words with spelling after studying than before studying. And have satisfied with the teaching and learning with the learning activity package with the highest level.

KEYWORDS: The Learning Activity Package, Active Learning Management, Reading and Writing Thai Words with Spelling

บทนำ

สาระการเรียนรู้ภาษาไทยเป็นสาระหลักที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 โดยเน้นให้นักเรียนได้เรียนรู้ทั้ง 5 สาระ คือ การอ่าน การเขียน การฟัง ดู พูด หลักการใช้ภาษา และวรรณคดีและวรรณกรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องการอ่านคำและการเขียนคำจะต้องแม่นยำถูกต้อง อันจะเป็นประโยชน์ในการเรียนรู้เนื้อหาวิชาอื่น ๆ ของนักเรียนต่อไป นอกจากนี้ยังได้ระบุคุณภาพของผู้เรียนภาษาไทยเมื่อจบหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานไว้ว่า ควรจะมีทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนที่ดี และมีประสิทธิภาพ (Ministry of Education, 2013, p. 2)

อย่างไรก็ตาม จากการสำรวจผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านและการเขียน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนปากกล้วยพัฒนา ในปีการศึกษา 2564 ที่ผ่านมาพบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านและการเขียน เพียงร้อยละ 53.6 ซึ่งต่ำกว่ามาตรฐานที่ทางโรงเรียนได้กำหนดไว้ คือ ร้อยละ 70 เมื่อพิจารณาจากมาตรฐานและตัวชี้วัด พบว่า มาตรฐานและตัวชี้วัดที่ควรได้รับการแก้ปัญหามากที่สุด คือ มาตรฐานที่ ท 1.1 ป.3/1 การอ่านออกเสียงคำ และ ท 4.1 ป.3/1 เขียนสะกดคำ และบอกความหมายขอคำ (Pakluay Pattana School, 2021, p. 63)

จากปัญหาดังกล่าว ผู้วิจัยในฐานะที่เป็นครูผู้สอนวิชาภาษาไทย จึงได้หาแนวทางแก้ไขปัญหามาให้นักเรียนมีทักษะการอ่านและการเขียนที่ดีขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกด เพราะนักเรียนในระดับประถมศึกษา การอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดเป็นความรู้พื้นฐานที่สำคัญในการเรียนรู้ ซึ่งการเรียนวิชาต่าง ๆ ทุกระดับต้องอาศัยความสามารถทางการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดแทบทั้งสิ้น

สำหรับวิธีการจัดการเรียนรู้ที่สามารถช่วยแก้ไขปัญหारेื่อง การอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกด คือ การใช้สื่อการสอน ซึ่ง สนิท สัตโยภาส (Satyopas, 2013, p. 224) ได้กล่าวถึงความสำคัญของสื่อการเรียนการสอนไว้ว่า สื่อการเรียนการสอนจะทำให้ นักเรียนเข้าใจบทเรียนได้ง่ายขึ้น ซึ่งสื่อการสอนประเภทหนึ่งที่มีส่วนสำคัญใน

การช่วยแก้ไขปัญหการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดของนักเรียนได้ดีและมีประสิทธิภาพ คือ ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ โดย สุคนธ์ สินธพานนท์ (Sinthaphanon, 2017, p. 31) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของชุดกิจกรรมการเรียนรู้ไว้ว่า ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ช่วยให้นักเรียนมีอิสระในการเรียนรู้ เกิดทักษะกระบวนการคิดในด้านต่าง ๆ อีกทั้งช่วยลดบทบาทหน้าที่ในการสอนของครูผู้สอน เปิดโอกาสให้นักเรียนมีบทบาทสำคัญในการแสวงหาความรู้ด้วยตนเองมากขึ้น ซึ่งประโยชน์ของชุดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ได้กล่าวมาข้างต้นมีความสอดคล้องกับลักษณะที่สำคัญของแนวคิดการจัดการเรียนรู้เชิงรุก ที่เป็นการจัดการเรียนรู้ที่สำคัญในศตวรรษที่ 21

การจัดการจัดการเรียนรู้เชิงรุกเป็นวิธีการสอนที่มีความเหมาะสมกับนักเรียน โดยวัชรรา เล่าเรียนดี, ปรณัฐ กิจรุ่งเรือง, และอรพิน ศิริสัมพันธ์ (Laorindee, Kitrungrueang, and Sirisamphan, 2017, p. 65) ได้กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้เชิงรุกส่งเสริมให้นักเรียนเกิดการตื่นตัวต่อการเรียนรู้และสร้างความกระตือรือร้นในด้านการรู้คิด ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนสูงขึ้น ส่งผลให้นักเรียนเกิดความพึงพอใจในการสอนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการกิจกรรมการเรียนรู้

จากความสำคัญดังกล่าว ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะสร้างชุดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดการจัดการเรียนรู้เชิงรุกเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 เพื่อใช้พัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนคำที่มีตัวสะกดของนักเรียนให้ดีขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. ศึกษาข้อมูลพื้นฐานและความต้องการในการพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดการจัดการเรียนรู้เชิงรุกเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดสำหรับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

2. สร้าง และหาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดการจัดการเรียนรู้เชิงรุกเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษา ปีที่ 3

3. ทดลองใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดการจัดการเรียนรู้เชิงรุกเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

4. ประเมินประสิทธิผลชุดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดการจัดการเรียนรู้เชิงรุกเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

สมมติฐานการวิจัย

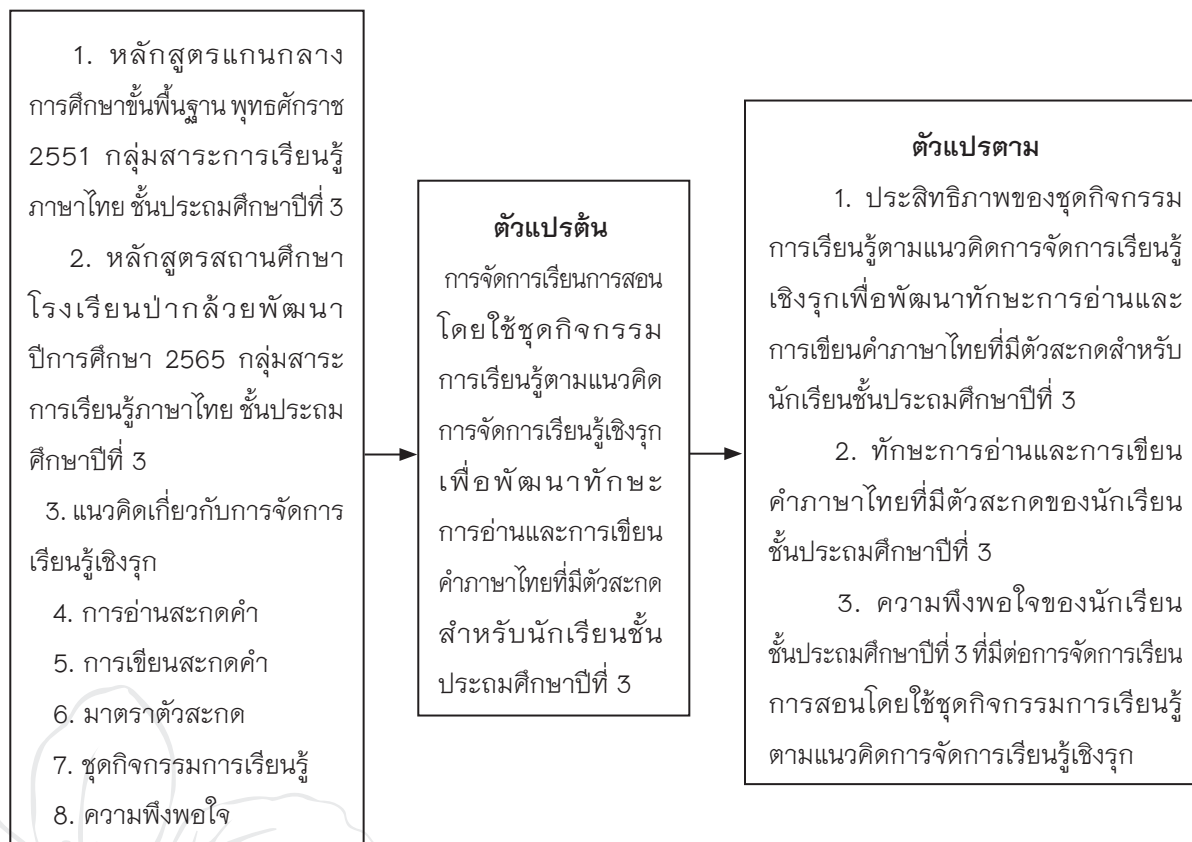
1. ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดการจัดการเรียนรู้เชิงรุก มีค่าประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด คือ 85/85

2. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีคะแนนทักษะการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

3. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนการสอนโดยใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดการจัดการเรียนรู้เชิงรุกเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดอยู่ในระดับมากที่สุด

กรอบแนวคิดการวิจัย

จากการศึกษาทฤษฎี เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยกำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัยเรื่อง การสร้างชุดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดการจัดการเรียนรู้เชิงรุกเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ตามแผนภาพ ดังนี้

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

ดำเนินการตามลักษณะของกระบวนการวิจัยและพัฒนา (Research and Development) โดยใช้แบบการทดลองกลุ่มเดียว (One Group Pretest – Posttest Design) ดังนี้

1. วิจัย (R_i: Research): การศึกษาข้อมูลพื้นฐานและความต้องการในการพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดการจัดการเรียนรู้เชิงรุก เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนคำภาษาไทย ที่มีตัวสะกดสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

ประชากร

1) นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนปากกล้วยพัฒนา จำนวน 17 คน

2) ครูผู้สอนวิชาภาษาไทยชั้นประถมศึกษาตอนต้น (ช่วงชั้นที่ 1) จำนวน 3 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1) แบบบันทึกข้อมูลเกี่ยวกับการสร้างชุดกิจกรรมการเรียนรู้ การอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกด และการจัดการเรียนรู้เชิงรุก

2) แบบสอบถามนักเรียนเกี่ยวกับปัญหาและความต้องการในการจัดการเรียนการสอนเรื่อง การอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกด

3) แบบสัมภาษณ์ครูผู้สอนวิชาภาษาไทยระดับประถมศึกษาเกี่ยวกับสภาพปัญหาและความคิดเห็นในการจัดการเรียนการสอนเรื่อง การอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกด

การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ

1) แบบบันทึกข้อมูล

1.1) ศึกษาเอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างชุดกิจกรรมการเรียนรู้ การอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกด และการจัดการเรียนรู้เชิงรุก

1.2) กำหนดประเด็นที่จะศึกษาจากเอกสาร แล้วออกแบบและสร้างแบบบันทึกข้อมูล

1.3) นำแบบบันทึกข้อมูลเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์และปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำ

1.4) นำแบบบันทึกข้อมูลมาปรับปรุงแก้ไข แล้วเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน เพื่อตรวจสอบความถูกต้องและวิเคราะห์ค่า IOC มีค่าเท่ากับ 1.00

1.5) จัดทำแบบบันทึกข้อมูลฉบับจริง เพื่อนำไปใช้เก็บรวบรวมข้อมูลต่อไป

2) แบบสอบถาม

2.1) ศึกษาเอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบสอบถาม

2.2) สร้างแบบสอบถาม ซึ่งมีลักษณะเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Check List) จำนวน 9 ข้อ

2.3) นำแบบสอบถามที่สร้างเสร็จแล้วเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์และปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำ

2.4) นำแบบสอบถามเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน เพื่อตรวจสอบความถูกต้องและวิเคราะห์ค่า IOC มีค่าเท่ากับ 1.00

2.5) จัดทำแบบสอบถามฉบับจริงเพื่อนำไปใช้จริงต่อไป

3) แบบสัมภาษณ์

3.1) ศึกษาเอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบสัมภาษณ์

3.2) สร้างแบบสัมภาษณ์ ซึ่งมีลักษณะเป็นแบบสัมภาษณ์ที่มีโครงสร้างแน่นอน (Structured Interviews) จำนวน 5 ข้อ

3.3) นำแบบสัมภาษณ์ที่สร้างเสร็จแล้วเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์และปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำ

3.4) นำแบบสัมภาษณ์ที่ปรับปรุงแล้วเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน เพื่อตรวจสอบความถูกต้องและวิเคราะห์ค่า IOC มีค่าเท่ากับ 1.00

3.5) จัดทำแบบสัมภาษณ์ฉบับจริงเพื่อนำไปใช้จริงต่อไป

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1) นำแบบบันทึกข้อมูลไปเก็บข้อมูลเกี่ยวกับการสร้างชุดกิจกรรมการเรียนรู้ การอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกด และการจัดการเรียนรู้เชิงรุก

2) นำแบบสอบถามไปสอบถามนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่เป็นประชากร จำนวน 17 คน

3) นำแบบสัมภาษณ์ไปสัมภาษณ์ครูผู้สอนวิชาภาษาไทยชั้นประถมศึกษาตอนต้น (ช่วงชั้นที่ 1) จำนวน 3 คน

การวิเคราะห์ข้อมูล

- 1) นำแบบบันทึกข้อมูล: การวิเคราะห์เนื้อหา
- 2) แบบสอบถาม: คำร้อยละ
- 3) แบบสัมภาษณ์: การวิเคราะห์เนื้อหา

2. พัฒนา (D₁: Development): การสร้างและหาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดการจัดการเรียนรู้เชิงรุกเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

ประชากร

นักเรียนกลุ่มทดลอง จำนวน 12 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1) ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดการจัดการเรียนรู้เชิงรุกเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกด จำนวน 4 ชุด ได้แก่

- 1) คำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราแม่ก
- 2) คำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราแม่กด
- 3) คำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราแม่กน และ
- 4) คำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราแม่บ

2) แบบทดสอบวัดทักษะการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกด

การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ

1) ชุดกิจกรรมการเรียนรู้

1.1) ศึกษาแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้และการจัดการเรียนรู้เชิงรุกเพื่อใช้เป็นแนวทางในการสร้างชุดกิจกรรมการเรียนรู้

1.2) กำหนดเนื้อหา ได้แก่ การอ่านและการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราและกิจกรรมในชุดกิจกรรมการเรียนรู้

1.3) จัดทำชุดกิจกรรมการเรียนรู้

1.4) นำชุดกิจกรรมการเรียนรู้เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์และปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำ

1.5) นำชุดกิจกรรมการเรียนรู้เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน เพื่อตรวจสอบความถูกต้องและวิเคราะห์ค่า IOC มีค่าเท่ากับ 1.00

2) แบบทดสอบ

2.1) ศึกษาเอกสาร แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบทดสอบ

2.2) สร้างแบบทดสอบเลือกตอบ (ปรนัย)

จำนวน 40 ข้อ

2.3) นำแบบทดสอบที่สร้างขึ้นเสนออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อตรวจสอบความถูกต้อง

2.4) นำแบบทดสอบมาปรับปรุงแก้ไข แล้วเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน เพื่อตรวจสอบความถูกต้องและวิเคราะห์ค่า IOC มีค่าเท่ากับ 1.00

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1) นำชุดกิจกรรมการเรียนรู้ ไปทดลองใช้กับนักเรียนกลุ่มทดลอง เก่ง ปานกลาง อ่อน แบบหนึ่งต่อหนึ่ง (1:1) รวม 3 คน และกลุ่มเล็ก (1:3) รวม 9 คน รวมทั้งสิ้น 12 คน

2) นำแบบทดสอบ จำนวน 40 ข้อ ไปทดลองใช้กับนักเรียนกลุ่มทดลองโรงเรียนใกล้เคียงที่เคยเรียนเรื่อง คำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราแล้ว จำนวน 20 คน

3) วิเคราะห์หาคุณภาพแบบทดสอบ โดยหาค่าอำนาจจำแนกและค่าความยากง่ายตามสูตร KR-20 ของ Kuder Richardson

4) คัดเลือกข้อสอบที่มีค่าความยากง่าย (p) ระหว่าง 0.20 – 0.80 และค่าอำนาจจำแนก (r) ที่มีค่า 0.20 ขึ้นไป จำนวน 20 ข้อ

การวิเคราะห์ข้อมูล

1) ชุดกิจกรรมการเรียนรู้: การหาค่า E₁/E₂

2) แบบทดสอบ: โปรแกรมวิเคราะห์ข้อสอบ

3. วิจัย (R₂: Research): การทดลองใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดการจัดการเรียนรู้เชิงรุกเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

ประชากร

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนปากฉลุยพัฒนา จำนวน 17 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1) ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดการจัดการเรียนรู้เชิงรุกเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกด

2) แบบทดสอบวัดทักษะการอ่านและการเขียน
คำภาษาไทยที่มีตัวสะกด

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1) นำแบบทดสอบวัดทักษะการอ่านและการเขียน
คำภาษาไทยที่มีตัวสะกด ให้ประชากรทดสอบก่อนเรียน
2) ดำเนินการทดลองใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ตาม
แนวคิดการจัดการเรียนรู้เชิงรุกโดยจัดการเรียนการสอน
ตามที่กำหนดไว้ ซึ่งใช้เวลาดำเนินการทดลองทั้งสิ้น
2 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 ชั่วโมง รวมทั้งสิ้น 8 ชั่วโมง

3) นำแบบทดสอบวัดทักษะการอ่านและการเขียน
คำภาษาไทยที่มีตัวสะกด ให้ประชากรทดสอบหลังเรียน

การวิเคราะห์ข้อมูล

1) ตรวจให้คะแนนแบบฝึกหัด จำนวน 4 ชุด
2) ตรวจให้คะแนนแบบทดสอบก่อนเรียนและ
หลังเรียน

4. พัฒนา (D_2 : Development): การประเมิน
ประสิทธิผลชุดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิด
การจัดการเรียนรู้เชิงรุกเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านและ
การเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดสำหรับนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

ประชากร

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียน
ปากกล้วยพัฒนา จำนวน 17 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1) ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดการจัดการ
เรียนรู้เชิงรุกเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนคำ
ภาษาไทยที่มีตัวสะกด

2) แบบทดสอบวัดทักษะการอ่านและการเขียน
คำภาษาไทยที่มีตัวสะกด

3) แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน
โดยใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดการจัดการเรียนรู้
เชิงรุก

การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ

1) แบบสอบถามความพึงพอใจ

1.1) ศึกษาเอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่
เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจ

1.2) สร้างแบบสอบถามความพึงพอใจ
โดยมีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating
Scale) 5 ระดับ

1.3) นำแบบสอบถามความพึงพอใจเสนอต่อ
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์และปรับปรุงแก้ไขตาม
คำแนะนำ

1.4) นำแบบสอบถามความพึงพอใจที่ปรับปรุง
แก้ไขแล้วเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คนตรวจสอบ
ความถูกต้องและวิเคราะห์ค่า IOC มีค่าเท่ากับ 1.00

1.5) จัดทำแบบสอบถามความพึงพอใจ
ฉบับจริงเพื่อนำไปใช้เก็บรวบรวมข้อมูลต่อไป

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1) ประเมินประสิทธิภาพกระบวนการและ
ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ของชุดกิจกรรมการเรียนรู้

2) ประเมินคะแนนการทำแบบทดสอบก่อนและ
หลังการใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้

3) ประเมินความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถม
ศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนโดยใช้
ชุดกิจกรรมการเรียนรู้

การวิเคราะห์ข้อมูล

1) ประสิทธิภาพ: การหาค่า E_1/E_2

2) คะแนน: ค่าเฉลี่ย/ ค่าร้อยละ

3) ความพึงพอใจ: ค่าเฉลี่ย/ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัย

ตอนที่ 1 ผลการศึกษาข้อมูลพื้นฐานและ
ความต้องการในการพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้ตาม
แนวคิดการจัดการเรียนรู้เชิงรุกเพื่อพัฒนาทักษะการอ่าน
และการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดสำหรับนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 พบว่า

1. การศึกษาแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง
กับการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกด
ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ และการจัดการเรียนรู้เชิงรุก
ผลการศึกษาพบว่า การอ่านและการเขียนคำภาษาไทย
ที่มีตัวสะกดมีเนื้อหาเกี่ยวกับตัวสะกดที่แบ่งเป็น 2 กลุ่ม
คือ ตัวสะกดตรงมาตราและตัวสะกดไม่ตรงมาตรา
โดยปัญหาการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกด
มีสาเหตุสำคัญ 2 ประการ คือ ด้านนักเรียนและด้าน

ครูผู้สอน สำหรับชุดกิจกรรมการเรียนรู้เป็นสื่อการเรียน การสอนประเภทหนึ่ง จัดทำขึ้นเพื่อใช้คู่กับการจัดการ เรียนรู้ส่งผลให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ สอดคล้องกับการจัดการเรียนรู้เชิงรุกที่เน้นบทบาท และการมีส่วนร่วมของนักเรียน กระตุ้นให้นักเรียน มีส่วนร่วมในชั้นเรียนและสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง

ก่อให้เกิดการพัฒนาเชิงบวกทั้งนักเรียนและครูผู้สอน

2. การสอบถามปัญหาและความต้องการของ นักเรียน ผู้วิจัยได้สอบถามปัญหาและความต้องการใน การจัดการเรียนการสอนเรื่อง การอ่านและการเขียนคำภาษา ไทยที่มีตัวสะกด ผลปรากฏดังตารางที่ 1 และตารางที่ 2

ตารางที่ 1 จำนวนและร้อยละของปัญหาในการจัดการเรียนการสอนเรื่อง การอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกด

ปัญหาการเรียนการสอน	เห็นด้วย		ไม่เห็นด้วย	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. นักเรียนมีปัญหาในการเรียนรู้เรื่อง การอ่านและการเขียนคำภาษา ไทยที่มีตัวสะกด	17	100	0	0
2. นักเรียนไม่มีส่วนร่วมในการเรียนการสอน	15	88.23	2	11.77
3. ครูสอนไม่สนุกและไม่น่าสนใจ	17	100	0	0
4. ครูสอนโดยการบรรยายให้นักเรียนฟังเพียงอย่างเดียว	17	100	0	0
5. ครูไม่มีสื่อประกอบการสอน	17	100	0	0

จากตารางที่ 1 แสดงให้เห็นว่านักเรียนมีปัญหา ในการจัดการเรียนการสอนเรื่อง การอ่านและการเขียน คำภาษาไทยที่มีตัวสะกดเกือบทุกประเด็น คิดเป็น

ร้อยละ 100 ยกเว้นปัญหาการไม่มีส่วนร่วมในการเรียน การสอน คิดเป็นร้อยละ 88.23

ตารางที่ 2 จำนวนและร้อยละของความ ต้องการในการจัดการเรียนการสอนเรื่อง การอ่านและการเขียนคำภาษาไทย ที่มีตัวสะกด

ความต้องการ	ต้องการ		ไม่ต้องการ	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. นักเรียนมีความต้องการในการเรียนเรื่อง การอ่านและการเขียนคำ ภาษาไทยที่มีตัวสะกด	17	100	0	0
2. นักเรียนต้องการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการสอนเรื่อง การอ่านและ การเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกด	17	100	0	0
3. นักเรียนต้องการสื่อการเรียนการสอนเรื่อง การอ่านและการเขียน คำภาษาไทยที่มีตัวสะกด	17	100	0	0
4. นักเรียนต้องการให้ครูผู้สอนจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเรื่อง การอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกด เช่น กิจกรรมแบ่งกลุ่ม กิจกรรมร้องเพลง กิจกรรมเล่นเกม ให้มีความสุขสนุกสนาน	17	100	0	0

จากตารางที่ 2 แสดงให้เห็นว่านักเรียน ร้อยละ 100 มีความต้องการในการเรียน เรื่อง การอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดในทุกประเด็น

3. การสัมภาษณ์ความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน เรื่อง การอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดจากครูผู้สอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย พบว่า ชอบเขตเนื้อหา เรื่อง การอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดที่นักเรียนควรจะได้เรียนรู้ คือ มาตราตัวสะกด โดยเฉพาะมาตราตัวสะกดที่ไม่ตรงมาตรา 4 มาตรา ได้แก่ มาตราแม่กก แม่กค แม่กน และมาตราแม่กบ ในประเด็นของสื่อการเรียนการสอนและวิธีการจัดการเรียนการสอนควรมีลักษณะเป็นการจัดการเรียนรู้เชิงรุกหรือที่เรียกว่า Active Learning โดยเน้นให้นักเรียนเป็นผู้เรียนรู้ด้วยตนเองผ่านการลงมือปฏิบัติสำหรับการวัดและประเมินผลการจัดการเรียนรู้ เรื่อง การอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกด ควรใช้การวัดและประเมินผลตามสภาพจริง เน้นประเมินทักษะการคิดในการทำงาน ความสามารถในการแก้ปัญหา ครูผู้สอนควรใช้การเก็บข้อมูลหลาย ๆ วิธีร่วมกัน เพื่อให้ได้ข้อมูลที่หลากหลาย รวมถึงมีเกณฑ์การประเมินชัดเจน และเพียงพอที่จะประเมินผล

ตอนที่ 2 ผลการสร้างและหาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดการจัดการเรียนรู้เชิงรุกเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 พบว่า

1. ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดการจัดการเรียนรู้เชิงรุก มีทั้งหมด 4 ชุด ได้แก่ ชุดที่ 1 คำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราแม่กก ชุดที่ 2 คำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตาม

มาตราแม่กค ชุดที่ 3 คำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราแม่กน และชุดที่ 4 คำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราแม่กบ

2. ผลการหาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมการเรียนรู้กับกลุ่มทดลองแบบหนึ่งต่อหนึ่ง (1:1) พบว่ามีค่า E_1/E_2 เท่ากับ 89.17/83.33 และกลุ่มทดลองแบบกลุ่มเล็ก (1:3) พบว่า มีค่า E_1/E_2 เท่ากับ 94.26/87.22 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด คือ 85/85

ตอนที่ 3 ผลการทดลองใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดการจัดการเรียนรู้เชิงรุกเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 พบว่า

1. ผลคะแนนการทำแบบฝึกหัด จำนวน 4 แบบฝึกหัด ในชุดกิจกรรมการเรียนรู้ของนักเรียนมีค่าเฉลี่ยทั้งหมด 107.47 คิดเป็นร้อยละ 89.56

2. ผลคะแนนการทำแบบทดสอบวัดทักษะการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดก่อนเรียนและหลังเรียน โดยคะแนนก่อนเรียนของนักเรียนมีค่าเฉลี่ยทั้งหมด 12.76 คิดเป็นร้อยละ 63.82 และคะแนนหลังเรียนของนักเรียนมีค่าเฉลี่ยทั้งหมด 17.53 คิดเป็นร้อยละ 87.65

ตอนที่ 4 ผลการประเมินประสิทธิผลชุดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดการจัดการเรียนรู้เชิงรุกเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ผู้วิจัยได้หาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมการเรียนรู้ คะแนนการทำแบบทดสอบวัดทักษะการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ และความพึงพอใจ ผลการศึกษาค้นคว้าผลดังตารางที่ 3 ตารางที่ 4 และ ตารางที่ 5

ตารางที่ 3 ผลการหาประสิทธิภาพกระบวนการ (E_1) และประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_2) ของชุดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดการจัดการเรียนรู้เชิงรุกเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

แบบทดสอบ	จำนวน	คะแนนเต็ม	คะแนนรวม	ค่าเฉลี่ย	ร้อยละ (ค่าประสิทธิภาพ)
ระหว่างเรียน (E_1)	17	120	1827	107.47	89.56
หลังเรียน (E_2)	17	20	298	17.53	87.65

จากตารางที่ 3 แสดงให้เห็นว่า ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดการจัดการเรียนรู้เชิงรุกเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มี

ตัวสะกดสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีค่า E_1/E_2 เท่ากับ 89.56/87.65 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด คือ 85/85

ตารางที่ 4 คะแนนการทำแบบทดสอบวัดทักษะการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดการจัดการเรียนรู้เชิงรุกเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

แบบทดสอบ	จำนวน (คน)	คะแนนเต็ม	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
ก่อนเรียน (T1)	17	20	12.76	1.25
หลังเรียน (T2)	17	20	17.53	1.55

จากตารางที่ 4 แสดงให้เห็นว่า คะแนนการทำแบบทดสอบวัดทักษะก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ก่อนเรียนมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 12.76 และ

หลังเรียนมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 17.53 เมื่อเปรียบเทียบคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน พบว่า คะแนนการทำแบบทดสอบหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

ตารางที่ 5 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนโดยใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดการจัดการเรียนรู้เชิงรุกเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกด

หัวข้อ	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	การแปลผล
1. ด้านเนื้อหาสาระ	4.79	0.30	มากที่สุด
2. ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน	4.87	0.22	มากที่สุด
3. ด้านคุณภาพของชุดกิจกรรมการเรียนรู้	4.90	0.15	มากที่สุด
4. ด้านประโยชน์และความพึงพอใจที่ได้รับ	4.96	0.16	มากที่สุด
ภาพรวมด้านความพึงพอใจ	4.87	0.21	มากที่สุด

จากตารางที่ 5 แสดงให้เห็นว่า ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนโดยใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดการจัดการจัดการเรียนรู้เชิงรุกเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกด ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นอยู่ในระดับมากที่สุด (ค่าเฉลี่ย = 4.87 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน = 0.21) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า นักเรียนมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุดทุกด้าน ไม่ว่าจะเป็นด้านเนื้อหาสาระ (ค่าเฉลี่ย = 4.79 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน = 0.30) ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน (ค่าเฉลี่ย = 4.87 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน = 0.22) ด้านคุณภาพของชุดกิจกรรมการเรียนรู้ (ค่าเฉลี่ย = 4.90 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน = 0.15) และด้านประโยชน์และความพึงพอใจที่ได้รับ (ค่าเฉลี่ย = 4.96 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน = 0.16)

สรุปผลการวิจัย

1. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีปัญหาในการเรียนเรื่อง การอ่านและเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดและต้องการให้มีกิจกรรมที่หลากหลาย
2. ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดการจัดการเรียนรู้เชิงรุกเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มี 4 ชุด ได้แก่ 1) คำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราแมก 2) คำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราแมก 3) คำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราแมก และ 4) คำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราแมก
3. คะแนนการทำแบบทดสอบวัดทักษะการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีค่าเฉลี่ยคะแนนก่อนเรียนเท่ากับ 12.76 และมีค่าเฉลี่ยคะแนนหลังเรียนเท่ากับ 17.53

4. ประสิทธิภาพชุดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดการจัดการเรียนรู้เชิงรุกเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีค่า E_1/E_2 เท่ากับ 89.56/87.65 สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด คือ 85/85 นักเรียนมีคะแนนการทำแบบทดสอบหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน และมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนการสอนโดยใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดการจัดการเรียนรู้เชิงรุกเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดในระดับมากที่สุด

การอภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การสร้างชุดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดการจัดการเรียนรู้เชิงรุกเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

1. นักเรียนมีปัญหาในการจัดการเรียนการสอนเรื่อง การอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกด โดยระบุว่า ครูสอนไม่สนุกและไม่น่าสนใจ เน้นการบรรยายให้นักเรียนฟังเพียงอย่างเดียว ไม่มีสื่อประกอบการสอน และนักเรียนไม่มีส่วนร่วมในการเรียนการสอน ดังที่ ประทีน มหาขันธ์ (Mahakhan, 2019, pp. 21 – 22) ได้กล่าวไว้ว่า ปัญหาการสอนภาษาไทยในระดับประถมศึกษา นักเรียนส่วนใหญ่ประสบปัญหาการเรียนภาษาไทยไม่เข้าใจ อันเนื่องมาจากครูผู้สอนยังเน้นการสอนแบบเดิมส่งผลให้นักเรียนเกิดความเบื่อหน่ายในการเรียนวิชาภาษาไทยได้ง่าย

สำหรับความต้องการในการจัดการเรียนการสอนเรื่อง การอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดของนักเรียนพบว่า นักเรียนต้องการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการสอน ต้องการสื่อการเรียนการสอน และต้องการให้ครูผู้สอนจัดกิจกรรมการเรียนการสอน เช่น กิจกรรมแบ่งกลุ่ม กิจกรรมร้องเพลง กิจกรรมเล่นเกม ให้มีความสนุกสนาน ดังที่ ประดิษฐ์ อุปรณัย (Uporanai, 2018, p. 17) ได้กล่าวไว้ว่า การเรียนรู้ผ่านการเล่นปนเรียนที่สนุกและท้าทายจะเป็นรากฐานการเรียนรู้ที่จะส่งเสริมพัฒนาการของนักเรียนในทุกด้าน ซึ่งครูผู้สอนต้องจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่หลากหลาย เป็นกลไกใน

การกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความต้องการที่จะเรียนรู้ตลอดเวลา และทำให้ผู้เรียนเรียนรู้ได้อย่างมีความสุข ตัวอย่างการจัดกิจกรรม เช่น การใช้เกมและเพลง การใช้กิจกรรมการแข่งขัน เป็นต้น

2. ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดการจัดการเรียนรู้เชิงรุกเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีทั้งหมด 4 ชุด ได้แก่ ชุดที่ 1 คำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราแมก ชุดที่ 2 คำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราแมก และชุดที่ 3 คำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราแมก และชุดที่ 4 คำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราแมก ซึ่งได้แบ่งเนื้อหาตามมาตราตัวสะกดที่ไม่ตรงตามมาตรา จำนวน 4 มาตรา ดังที่ พระยาอุปกิตศิลปสาร (Upakitsinlapasan, 2002, p. 23) และกิตติพงษ์ วงศ์ทิพย์ (Wongtip, 2021, pp. 39 – 40) ได้จำแนกตัวสะกดออกเป็น 8 มาตรา โดยแบ่งเป็นตัวสะกดตรงมาตรา จำนวน 4 มาตรา และตัวสะกดไม่ตรงมาตรา จำนวน 4 มาตรา

3. นักเรียนมีคะแนนการทำแบบทดสอบวัดทักษะการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดหลังเรียนด้วยชุดกิจกรรมการเรียนรู้สูงกว่าก่อนเรียน เป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 2 ซึ่งอาจจะอภิปรายผลได้ในหลายประเด็น ดังต่อไปนี้

3.1 นักเรียนได้ฝึกหัดจากการใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง สอดคล้องกับหลักการทฤษฎีสัมพันธ์เชื่อมโยงของธอร์นไดค์ ว่าด้วยกฎแห่งการฝึกหัด ดังที่ อาจารย์ สาธุจิราธรณ์ (Satuwichan, 2020, p. 53) ได้กล่าวไว้ว่า ภาษาไทยเป็นวิชาทักษะ ครูภาษาไทย จึงควรทราบกฎแห่งการฝึกของธอร์นไดค์ (Thorndike) ซึ่งมีใจความว่า ถ้าได้มีการฝึกหรือกระทำซ้ำ ๆ อยู่เสมอจะทำให้สิ่งเร้าและการตอบสนองมีความสัมพันธ์กันอย่างมั่นคงขึ้น และการเรียนรู้ก็จะคงอยู่ต่อไป

3.2 ผู้วิจัยเสริมแรงทางบวกโดยการให้รางวัลนักเรียนระหว่างทำกิจกรรมในชั้นการสอน โดยการเสริมแรงทางบวกใช้เพื่อปรับปรุงและส่งเสริมนักเรียนมีความตั้งใจเรียนมากขึ้น เมื่อตั้งใจเรียนนักเรียนก็สามารถเข้าใจบทเรียน ส่งผลทำให้ทักษะการอ่านและการเขียนของนักเรียนดีขึ้น สอดคล้องกับทฤษฎีการวางเงื่อนไขแบบ

การกระทำ (การเสริมแรงทางบวก) ของสกินเนอร์ (Skinner) ดังที่ สุรางค์ ไคว้ตระกูล (Khowtrakun, 2021, p. 287) ได้กล่าวไว้ว่า การเสริมแรงทางบวก เป็นการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมให้นักเรียนมีความสนใจในการเรียนมากขึ้น ส่งผลทำให้การเรียนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ ตลอดจนนักเรียนมีทักษะทางการเรียนที่ดีขึ้นตามลำดับ

3.3 นักเรียนมีความสนุกสนานในการเรียน เพราะชุดกิจกรรมการเรียนรู้มีการใช้สื่อการเรียนการสอนที่นักเรียนสามารถจับต้องได้ ซึ่งสื่อการเรียนการสอนเปรียบเสมือนสิ่งเร้าที่คอยกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความสนใจและต้องการที่อยากจะเรียนมากขึ้น ส่งผลให้นักเรียนได้รับความรู้พร้อมกับความสนุกสนาน และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สูงขึ้น ดังที่ พาญนิ วงศ์เลขา (Wonglekha, 2019, p. 36) ได้กล่าวไว้ว่า การสร้างความสนใจเป็นเทคนิควิธีการที่จะช่วยให้การสอนประสบผลสำเร็จได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการสอนนักเรียนในระดับประถมศึกษา ครูผู้สอนจำเป็นต้องใช้เทคนิคการสร้างความสนใจโดยวิธีต่าง ๆ เช่น ใช้เพลง ใช้เกม ใช้นิทาน ใช้คำถาม ฯลฯ เพื่อดึงดูดความสนใจของนักเรียนกลับมา และเพื่อจูงใจให้นักเรียนเกิดความสนุก อีกทั้งยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ วัลลภา แจ่มจันทร์ (Jamjan, 2020) ที่ได้ศึกษาเรื่อง การศึกษาความสามารถการอ่านและการเขียนสะกดคำภาษาไทยสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จากการจัดการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำภาษาไทย ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการอ่านและเขียนสะกดคำภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 งานวิจัยของ สุกัญญา วงศ์ศิริ (Wongsiri, 2012) ที่ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาชุดกิจกรรมส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ในการเขียนเรื่องตามจินตนาการ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วยชุดกิจกรรมส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ในการเขียนเรื่องตามจินตนาการ คะแนนเฉลี่ยหลังการใช้ชุดกิจกรรมสูงกว่าก่อนใช้ชุดกิจกรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และงานวิจัยของ สรัญญพัชร แก้วศรีไตร (Keawsritrai, 2020) ที่ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้

ภาษาไทยเพื่อการสื่อสารเรื่องคำและหน้าที่ของคำ โดยใช้การจัดการเรียนรู้เชิงรุก สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนด้วยชุดกิจกรรมการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น สูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4. ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดการจัดการจัดการเรียนรู้เชิงรุกเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดมีประสิทธิภาพ เท่ากับ 89.56/87.65 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด คือ 85/85 เป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 1 ดังที่ วาโร เฟ่งสัวส์ (Phengsawat, 2019, p. 44) ได้กล่าวไว้ว่า หากผลการทดสอบประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดซึ่งเกณฑ์การยอมรับหรือไม่ยอมรับ ประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมการเรียนรู้ นั้น ให้ถือว่าความแปรปรวนร้อยละ 2.50 – 5.00 ก็สามารถยอมรับได้ว่าชุดกิจกรรมการเรียนรู้มีประสิทธิภาพ สอดคล้องกับงานวิจัยของ ปันดดา เดชแฟง (Dethfang, 2020) ที่ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยใช้เทคนิค STAD เรื่อง ชนิดของคำ เพื่อส่งเสริมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลการวิจัยพบว่า ชุดกิจกรรมที่พัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพเท่ากับ 83.29/84.50 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้คือ 80/80 งานวิจัยของ อมรรัตน์ ธุรรรัตน์ (Thurarat, 2015) ที่ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาชุดกิจกรรมเรื่อง มาตราตัวสะกด กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบใช้สมองเป็นฐานพบว่า ชุดกิจกรรมมีประสิทธิภาพ 89.75/83.83 สูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้คือ 80/80 และงานวิจัยของ ญาณิศา สุ่มงาม (Somngam, 2016) ที่ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาชุดกิจกรรมส่งเสริมทักษะการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ผลการวิจัยพบว่า ชุดกิจกรรมส่งเสริมทักษะการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่พัฒนาขึ้น มีประสิทธิภาพเท่ากับ 83.17/82.80 สูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้คือ 80/80

สำหรับความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนโดยใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดการจัดการเรียนรู้เชิงรุกเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดพบว่า

อยู่ในระดับมากที่สุด เป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 3 ทั้งนี้เกิดจากการที่นักเรียนได้รับความพึงพอใจจากการจัดการเรียนการสอนโดยใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ไม่ว่าจะเป็น 1) เนื้อหาสาระของชุดกิจกรรมการเรียนรู้ที่มีการลำดับความยากง่ายของเนื้อหาให้เหมาะสมกับพื้นฐานความรู้ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 2) การจัดการกิจกรรมการเรียนการสอนที่มีความหลากหลายและสนุกสนาน 3) คุณภาพ ความสวยงาม และความน่าสนใจของชุดกิจกรรมการเรียนรู้ที่สามารถกระตุ้นความสนใจของนักเรียน และ 4) ประโยชน์ที่ทำให้นักเรียนสามารถพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดให้ดียิ่งขึ้น ดังที่ สุรางค์ โค้วตระกูล (Khowtrakun, 2021, p. 179) ได้กล่าวไว้ว่า ความพอใจมีความเกี่ยวข้องกับแรงจูงใจและความต้องการ ดังนั้นจึงต้องกระทำด้วยวิธีใดวิธีหนึ่งเพื่อตอบสนองความต้องการ ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับจัดการเรียนรู้ หากครูผู้สอนสามารถทำให้นักเรียนเกิดความพึงพอใจในการเรียนการสอน นักเรียนก็จะสามารถปฏิบัติกิจกรรมการเรียนการสอนได้ดี สอดคล้องกับงานวิจัยของ กนก เข้มศรีชาญชัย (lamsrichanchai, 2017) ที่ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาชุดกิจกรรมการสอนซ่อมเสริมการอ่านภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 พบว่า ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อชุดกิจกรรมการสอนซ่อมเสริมการอ่านภาษาไทย ภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด

เอกสารอ้างอิง

- Dethfang, P. (2020). *The development of a cooperative learning activity package using STAD technique entitled*. (Master's thesis, Curriculum and Instruction Pibulsongkram Rajabhat University). [In Thai]
- lamsrichanchai, K. (2017). *A development of a Thai remedial reading package for prathomsuksa 2 students*. (Master's thesis, Curriculum and Instruction, Thepsatri Rajabhat University). [In Thai]
- Jamjan, W. (2020). *A study on reading and writing abilities in Thai language for prathomsuksa 1 students from learning management through Thai language reading and writing exercises*. (Master's thesis, Curriculum and Instruction, North Bangkok University). [In Thai]
- Keawsritrai, S. (2020). *Development of Thai language learning activity sets for communication About words and their functions by using active learning management for grade 6 students*. (Master's thesis, Curriculum and Instruction, Sakon Nakhon Rajabhat University). [In Thai]
- Khowtrakun, S. (2021). *Educational psychology*. (13rd ed.). Bangkok: Chulalongkorn University Press. [In Thai]

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะเพื่อนำผลการวิจัยไปใช้

1. ครูผู้สอนควรศึกษาและทำความเข้าใจเกี่ยวกับรายละเอียดของชุดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดการจัดการเรียนรู้เชิงรุกเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 เพื่อทำให้การจัดการเรียนการสอนเกิดประสิทธิภาพมากที่สุด

2. ครูผู้สอนควรศึกษาคู่่มือประกอบการใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดการจัดการเรียนรู้เชิงรุกเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยที่มีตัวสะกดสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 เพราะจะสามารถอธิบายรายละเอียดเพิ่มเติมให้แก่นักเรียนขณะทำกิจกรรมหรือช่วงที่พบปัญหาได้

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาเกี่ยวกับการสร้างชุดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดอื่น ๆ เพื่อให้มีความน่าสนใจและแปลกใหม่ขึ้น

2. ควรศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาไทยโดยใช้การจัดการเรียนรู้เชิงรุกในเนื้อหาและระดับชั้นอื่น ๆ

- Laoriandee, W., Kitrungrueang, P., and Sirisamphan, O. (2017). *Proactive learning management strategy to develop thinking and raise the level quality education for the 21st century*. (12nd ed.). Nakhon Pathom: Phetkasem Printing Group. [In Thai]
- Mahakhan, P. (2019). *Principles of teaching Thai language in elementary school*. (12nd ed.). Bangkok: Teachers Council Printing House. [In Thai]
- Ministry of Education. (2013). *Basic education core curriculum, 2008*. Bangkok: Printing House of the Agricultural Cooperatives Association of Thailand. [In Thai]
- Pakluay Phattana School. (2021). *Self-assessment report: SAR, 2021*. Chiangmai: Pakluay Phattana School. [In Thai]
- Phengsawat, W. (2019). *Classroom research*. (5th ed.). Bangkok: Suwiriyaat. [In Thai]
- Satuwichan, A. (2020). *The effects of a set of reading and writing comprehension learning activity on prathomsuksa 1 student's Thai reading and writing ability*. (Master's thesis, Curriculum and Instruction Rajabhat Rajanagarindra University). [In Thai]
- Satyopas, S. (2013). *Teaching Thai language at the basic education level*. Bangkok: Publisher Bannakit 1991 Co., Ltd. [In Thai]
- Sayjeen, J. (2019). *Learning activity package on professional learning community concept in Thai language subject for primary 6 students*. (Master's thesis, Educational Technology and Communications Rajamangala University of Technology Thanyaburi). [In Thai]
- Sinthaphanon, S. (2017). *Innovative teaching and learning to develop the quality of youth*. (5th ed.). Bangkok: 9119 Technique Printing. [In Thai]
- Somngam, Y. (2016). *Development of activity sets to promote Thai reading skills for grade 1 students*. (Master's thesis, Curriculum and Instruction, Thepsatri Rajabhat University). [In Thai]
- Thurarat, A. (2015). *Development of activity sets on spelling rules, Thai language learning subject group Grade 3 by organizing brain-based learning activities*. (Master's thesis, Curriculum and Instruction, Sakon Nakhon Rajabhat University). [In Thai]

“ตะโกน” ในภาษาไทยปัจจุบัน: การศึกษาหน้าที่และความหมาย /ta – ko:n/ IN CONTEMPORARY THAI: A STUDY OF FUNCTION AND MEANING

ยุธิดา โสสูงเนิน^{1*} และ เสาวรส มนต์วิเศษ²
Yuthida Chosungnoen^{1*} and Saowarose Monwiset²

มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ 6 ถ.ราชมรรคาใน ต.พระปฐมเจดีย์ อ.เมือง จ.นครปฐม 73000 ประเทศไทย^{1, 2}
Silpakorn University, Sanam Chandra Palace Campus, 6, Rajamankha Nai Rd., Phra Pathom Chedi Sub-district, Muang District,
Nakhon Pathom Province 73000 Thailand^{1, 2}

*Corresponding author E-mail: Yuthida.cho@gmail.com

(Received: 12 Jun, 2023; Revised: 27 Oct, 2023; Accepted: 31 Oct, 2023)

บทคัดย่อ

ภาษาไทยเป็นภาษาคำโดด จึงเอื้อให้คำหลายคำมีหน้าที่หรือความหมายเพิ่มขึ้นตามพัฒนาการการใช้ภาษาในแต่ละช่วงเวลา ปัจจุบันการติดต่อสื่อสารในสังคมไทยเปิดกว้างมากขึ้น ผู้ใช้ภาษาสามารถเลือกใช้คำที่จะสื่อสารได้อย่างอิสระ ส่งผลให้คำในภาษาไทยหลายคำมีการเปลี่ยนแปลงอยู่ระหว่างหน้าที่และความหมายเดิมกับหน้าที่และความหมายใหม่ คำว่า “ตะโกน” ที่ปรากฏใช้ในภาษาไทยเป็นคำยอदनยมคำหนึ่งในกลุ่มผู้ใช้ภาษาที่กำลังมีการเปลี่ยนแปลงทั้งด้านหน้าที่และความหมายของคำอยู่ในบริเวณทับซ้อน

บทความวิจัยนี้เป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพ มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์หน้าที่และความหมายของคำว่า “ตะโกน” ที่ปรากฏใช้ในภาษาไทยปัจจุบัน ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้เครื่องมือค้นหาของ <https://www.google.co.th> ตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม พ.ศ. 2565 ถึงวันที่ 1 มีนาคม พ.ศ. 2566 ได้ข้อมูลที่ปรากฏคำว่า “ตะโกน” ในข้อความภาษาไทยปัจจุบันบนสื่อสังคมออนไลน์ จำนวน 153 ข้อความ จำแนกข้อมูลตามรูปภาพที่ปรากฏได้ 2 รูปแบบ คือ ข้อความที่ปรากฏคำว่า “ตะโกน” จำนวน 66 ข้อความ และข้อความที่ปรากฏคำว่า “แบบตะโกน” จำนวน 87 ข้อความ ผลการศึกษาพบหน้าที่ของคำว่า “ตะโกน” จำแนกเป็น 2 หมวดคำ ได้แก่ 1) หมวดคำกริยา ทำหน้าที่แสดงการกระทำหรืออาการของผู้กระทำการ จำนวน 59 ข้อความ และ 2) หมวดคำกริยาวิเศษณ์ ทำหน้าที่ขยายกริยาหลักในประโยค จำนวน 94 ข้อความ ผลการศึกษาด้านความหมายของคำว่า “ตะโกน” พบว่ามี 2 ความหมาย ได้แก่ 1) ความหมายเดิมซึ่งเป็นความหมายประจำคำ หมายถึง ‘ออกเสียงดังกว่าปกติเพื่อให้ได้ยิน’ และ 2) ความหมายใหม่ที่ขยายกว้างขึ้นแต่ยังเชื่อมโยงกับความหมายเดิม หมายถึง ‘การขยายรายละเอียด หรือถ่ายทอดลักษณะ ความรู้สึกนึกคิดที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งในปริมาณที่มากกว่าปกติ เพื่อแสดงให้เห็นภาพตามอย่างชัดเจน หรือเห็นภาพแล้วแต่ต้องการเน้นความพิเศษเพิ่มขึ้น’

คำสำคัญ: ตะโกน, หน้าที่ของคำ, ความหมายของคำ, ภาษาไทยปัจจุบัน

¹ นักศึกษาหลักสูตรอักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์

² อาจารย์ ดร. ภาควิชาภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์

ABSTRACT

The Thai language is an isolating language that allows many words to have more functions or meanings according to the development of language use in each period. Thailand nowadays is an open communication society. Language users can freely choose words to communicate. That influenced many Thai vocabularies to change their original functions and meanings to new functions and meanings. The functions and meanings of the word /ta-ko:n/ in Thai, a popular vocabulary among language users, have changed the overlap between old and new.

This qualitative research article aims to analyze the function and meaning of the word /ta – ko:n/ that appears in Contemporary Thai. The data collected appears as the word /ta – ko:n/ in current Thai text on social media between 1/1/2022 and 1/3/2023. By using a search engine <https://www.google.co.th>. The total of data collected that appears in the word /ta – ko:n/ in current Thai text on social media is 153 texts and were classified according to the language that appeared into two forms: 66 texts containing the word /ta – ko:n/ and 87 texts containing the word /bɛ:b – ta – ko:n/. The results revealed that the word /ta – ko:n/ is classified into two-word classes: 1) a verb has a function to express action or the symptom of the doer, totaling 59 texts 2) an adverb has a function to serve as a modifier for the main verb in sentences, totaling 94 texts. The results of the research in terms of the meaning of the word /ta – ko:n/ classified into two meanings: 1) the original meaning, which is the lexical meaning, that is ‘utter louder than usual to be heard’ and 2) The new meaning is an extension but still close to the original meaning, that is ‘expanding details or convey characteristics or consciousness of something in greater quantities than normal to show the image clearly or emphasize more special of something’.

KEYWORDS: /ta – ko:n/, Function of Word, Meaning of Word, Contemporary Thai

บทนำ

ภาษาไทยจัดอยู่ในกลุ่มภาษาคำโดด คำหนึ่งคำที่ปรากฏใช้ในภาษาไทย มีหน้าที่และความหมายได้มากกว่าหนึ่ง โดยที่ไม่ต้องมีการเปลี่ยนแปลงรูปคำ (Jarattjarungkiat, 2015, p. 137) ด้วยธรรมชาติของคำในภาษาไทยที่เป็นคำโดด ทำให้คำหลายคำเกิดการเปลี่ยนแปลงไปเป็นคำหลายหน้าที่หรือคำหลายความหมาย รวมไปถึงกลายเป็นคำไวยากรณ์ตามพัฒนาการการใช้ภาษาของผู้ใช้ภาษาในแต่ละช่วงเวลา สอดคล้องกับที่ โพธิยา มีลัดย (Meesat, 1997) กล่าวว่า การเป็นคำโดดในภาษาไทยถือเป็นลักษณะหนึ่งที่เกี่ยวข้องการทำให้คำคำหนึ่งเปลี่ยนไปเป็นคำไวยากรณ์ที่สามารถเพิ่มหรือเปลี่ยนแปลงหน้าที่ของคำในประโยค จึงทำให้เกิดการเลือกใช้คำที่มีอยู่ก่อนมาขยายหน้าที่หรือความหมายให้เข้ากับบริบทการสื่อสารมากกว่าการสร้างคำขึ้นมาใหม่

สาเหตุของการเปลี่ยนแปลงหน้าที่และความหมายของคำในภาษาไทย นอกจากจะเนื่องมาจากลักษณะของคำที่อยู่ในกลุ่มภาษาคำโดดแล้ว การแลกเปลี่ยนสื่อสารระหว่างคนหลากหลายกลุ่มที่เปิดกว้างมากยิ่งขึ้นในบริบทสังคมไทยปัจจุบันก็เป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่เอื้อต่อการทำให้คำคำหนึ่งมีหน้าที่หรือความหมายที่เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม สุมาลี พลขุนทรัพย์ และอิศเรศ ดลเพ็ญ (Phonkhunsap and Dolphen, 2020) กล่าวว่า รูปแบบการสื่อสารในชีวิตประจำวัน เป็นการสะท้อนให้เห็นลักษณะหรือความต้องการใช้ภาษาอย่างแท้จริง ความต้องการใช้คำในการพูดหรือสื่อสาร ทำให้มีการใช้คำในตำแหน่งหน้าที่และความหมายที่ต่างไปจากเดิม โดยเฉพาะการเลือกใช้คำในพื้นที่สื่อสังคมออนไลน์ ซึ่งเป็นอีกหนึ่งช่องทางสื่อสารที่ได้รับความนิยมในปัจจุบัน นอกเหนือจากการสนทนาแบบเผชิญหน้า ความแตกต่างของการสื่อสารระหว่างพื้นที่จริงกับพื้นที่เสมือนจริง และความต้องการของผู้ใช้ภาษาที่ต้องการถ่ายทอดอารมณ์ความรู้สึกหรือน้ำเสียง ให้น้ำหนักที่ใกล้เคียงกันในบางบริบท เป็นอีกหนึ่งปัจจัยที่ส่งผลต่อการเลือกใช้คำที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงด้านหน้าที่หรือความหมายของคำ เพื่อให้สอดคล้องตามบริบทหรือสถานการณ์การสนทนาของผู้ร่วมสื่อสารในปัจจุบัน

การเปลี่ยนแปลงไปเป็นคำหลายหน้าที่หรือคำหลายความหมายมีความสอดคล้องกับการกลายเป็นคำไวยากรณ์ คำที่เกิดการเปลี่ยนแปลงมักจะเป็นคำเนื้อหาซึ่งเป็นคำที่มีความหมายประจำคำ และคำที่มีความเป็นไวยากรณ์น้อย (Jarattjarungkiat, 2015, p. 141) ดังที่จะเห็นได้จากงานวิจัยที่มีการศึกษาการกลายเป็นคำไวยากรณ์ เช่น งานของนพวรรณ เมืองแก้ว และวิภาส โพธิแพทย์ (Muangkaew and Pothipath, 2013) ที่ศึกษาที่มาของคำแสดงการขอร้อง “กรุณา” และ “หน่อย” ในภาษาไทย งานของกรชนก นันทกนก และเบญจวรรณ สุวัฒน์ (Nanthakanok and Sukwat, 2019) ที่ศึกษาหน้าที่ทางไวยากรณ์ของคำว่า “ค่อย” ที่ปรากฏใช้ในภาษาไทย งานของกนกวรรณ วาริเขตต์ และวิภาส โพธิแพทย์ (Wareeket and Pothipath, 2013) ศึกษาการกลายเป็นคำไวยากรณ์ของคำนาม “ผม” งานของสุรีเนตร จรัสจรวงเกียรติ (Jarattjarungkiat, 2017) ศึกษาการกลายเป็นคำไวยากรณ์ของคำว่า “ยัง” จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวกับการกลายเป็นคำไวยากรณ์พบว่า จะศึกษาเกณฑ์การจำแนกหมวดคำ ปัจจัยและกระบวนการที่กลายเป็นคำไวยากรณ์ มีทั้งรูปแบบที่ศึกษาเฉพาะสมัย และศึกษาในเชิงประวัติหรือข้ามสมัยเพื่อเห็นกระบวนการเปลี่ยนแปลงของคำ ด้านงานวิจัยที่ศึกษาคำหลายหน้าที่หรือคำหลายความหมาย เช่น งานของรุ่งทิพย์ รัตนภาณุศร (Rattanaphanusorn, 2006) ศึกษาการขยายความหมายของคำกริยาแสดงการรับรู้ด้วยตาในภาษาไทย งานของโสธรวิ สมเพชร (Sompheth, 2020) ศึกษาการขยายความหมายของคำว่า “กัด” ในภาษาไทย งานของพิมพา บำรุงสุข (Bumroongsook, 1972) ศึกษาคำหลายหน้าที่ในภาษาไทย งานของสิทธิธรรม อ่องวุฒิวัฒน์ (Ongwuttiwat, 2008) ศึกษาคำว่า “ที่” ในด้านคำหลายหน้าที่ในภาษาไทย ปัจจุบัน จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวกับคำหลายหน้าที่ ผู้วิจัยพบว่างานวิจัยที่ผ่านมา จะศึกษาการจำแนกหน้าที่ด้วยเกณฑ์ความหมาย ตำแหน่ง และหน้าที่ที่ปรากฏในโครงสร้าง ไวยากรณ์ ส่วนงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับคำหลายความหมายจะศึกษาตามแนววรรคศาสตร์ปริชาน

การสำรวจคำและวลีที่บนสื่อสังคมออนไลน์ในแต่ละปี สะท้อนให้เห็นลักษณะการเลือกใช้คำที่ผู้ใช้ภาษาจะนำคำมาขยายหน้าที่หรือความหมายให้สอดคล้องกับความต้องการในการสื่อสารและกลายเป็นความนิยมขึ้นมา ช่วงเวลาหนึ่ง ในปี พ.ศ. 2565 ที่ผ่านมา ไวซ์ไวท์ (ประเทศไทย) ผู้ให้บริการด้านการรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลบนสื่อสังคมออนไลน์ในประเทศไทย ได้มีการรวบรวมคำและวลีจากทุกช่องทางการสื่อสารบนสื่อสังคมออนไลน์เพื่อจัดอันดับ 15 คำ ที่ได้รับความนิยมสูงสุด เช่น ตัวแม่ แม่ะวิ ซ็อตฟิล ลูซิด เพื่อน ไวซ์ไวท์ (Wiseght, 2022) คำว่า “ตะโกน” เป็น 1 ใน 15 คำ และวลีที่ได้รับความนิยมสูงสุด ผู้วิจัยสังเกตว่า คำว่า “ตะโกน” ทั้งที่ปรากฏในรูปคำโดด และปรากฏรวมในวลี “แบบตะโกน” มีหน้าที่และความหมายเปลี่ยนแปลงไป กล่าวคือ จากเดิม “ตะโกน” เป็นคำกริยาบอกอาการของผู้กระทำกริยาที่เปล่งเสียงดังกว่าปกติ ได้มีการขยายหน้าที่และความหมายของ “ตะโกน” ไปเป็นคำที่ใช้ขยายรายละเอียดของสภาพ อารมณ์ความรู้สึกของบุคคลหรือสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่แสดงออกเหมือนกับสิ่งเหล่านั้นเปล่งเสียงได้ ดังตัวอย่าง

(1) “คนดัง” ตะโกนเรียก “พีแฉัด” ลั่นราชมั่ง!

(TNN Online, 2022)

จากตัวอย่างที่ 1 คำว่า “ตะโกน” ทำหน้าที่เป็นกริยาหลักของประโยค ปรากฏในตำแหน่งหลังคำนาม “คนดัง” ซึ่งเป็นผู้กระทำกริยา ความหมายของตะโกนในตัวอย่างที่ 1 จึงหมายถึงการออกเสียงดังกว่าปกติเพื่อให้ได้ยิน นอกจากนี้คำว่า “ตะโกน” ยังทำหน้าที่ขยายคำกริยาอื่นที่เป็นกริยาหลักของประโยค รวมถึงการขยายความนั้นเป็นการขยายความที่เน้นการบ่งบอกสภาพหรืออารมณ์ความรู้สึกของบุคคลหรือสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้รับรู้ได้อย่างชัดเจน ดังตัวอย่าง

(2) วันนี้ขายหล่อแบบตะโกนเลย

(Motive Influence, 2022)

จากตัวอย่างที่ 2 คำว่า “ตะโกน” ทำหน้าที่ขยายคำว่า “หล่อ” ซึ่งเป็นกริยาหลักของประโยค ปรากฏในตำแหน่งหลังคำกริยาหลักที่แสดงสภาพของผู้กระทำกริยา ความหมายของตะโกนในตัวอย่างที่ 2 แสดงให้เห็นปริมาณของกริยาหลักที่มีจำนวนมาก คล้ายลักษณะของสิ่งที่เห็นสามารถเปล่งเสียงดังออกมาจนรับรู้ได้

ตัวอย่างข้างต้นผู้วิจัยสังเกตว่า คำว่า “ตะโกน” ในภาษาไทยปัจจุบันมีการเปลี่ยนแปลงทั้งด้านตำแหน่งและหน้าที่โดยไม่ได้เปลี่ยนแปลงรูปคำ นอกจากนี้ยังมีการเปลี่ยนแปลงด้านความหมายโดยมีความหมายเพิ่มขึ้น ซึ่งผู้วิจัยสังเกตว่าการเปลี่ยนแปลงหน้าที่และความหมายของคำว่า “ตะโกน” ยังอยู่ในบริเวณทับซ้อนระหว่างหน้าที่และความหมายเดิมกับหน้าที่และความหมายใหม่ ส่วนการใช้ขึ้นอยู่กับบริบทของการใช้ภาษาและบริบทในการสื่อสาร การเริ่มต้นเปลี่ยนแปลงนี้ทำให้ผู้วิจัยสนใจศึกษาหน้าที่และความหมายของคำว่า “ตะโกน” ว่ามีหน้าที่และความหมายที่เพิ่มขึ้นหรือเปลี่ยนแปลงอย่างไร เพื่อเป็นแนวทางศึกษาการเปลี่ยนแปลงหน้าที่และความหมายที่เกิดขึ้นกับการใช้คำในภาษาไทยปัจจุบัน

วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่อวิเคราะห์หน้าที่และความหมายของคำว่า “ตะโกน” ที่ปรากฏใช้ในภาษาไทยปัจจุบัน

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ผู้วิจัยประยุกต์ใช้กรอบแนวคิดโครงสร้างของภาษาไทยที่วิเคราะห์ตามแนวภาษาศาสตร์โครงสร้าง (Structural Grammar) ของ วิจิตรนัย ภาณุพงศ์ (Panupong, 2000) ในการจำแนกหมวดคำ โดยใช้ “ตำแหน่ง” เป็นเกณฑ์ในการจำแนกหมวดคำ ซึ่งตำแหน่งของคำแต่ละคำที่เรียงกันอยู่ในประโยคมีตำแหน่งเกี่ยวข้องกันในแง่ที่อยู่หน้า หรือหลังคำชนิดใดชนิดหนึ่ง เมื่อสังเกตตำแหน่งการปรากฏของคำในประโยคที่มากพอสมควรแล้ว จึงนำคำเหล่านั้นมาสร้างกรอบประโยคทดสอบ เพื่อเป็นหลักในการจำแนกคำต่าง ๆ ออกเป็นหมวดคำ โดยยึดการปรากฏในตำแหน่งเดิม และในตำแหน่งเดียวกันจัดจำแนกเป็นหมวดเดียวกัน (Panupong, 2000, p.51) จากการวิเคราะห์คำในภาษาไทยตามกรอบประโยคทดสอบจำแนกคำได้ทั้งหมด

26) หมวด ดังนี้ 1) หมวดคำนาม 2) หมวดคำกริยาอาการกรรม 3) หมวดคำกริยากรรมกรรม 4) หมวดคำกริยาทวิกรรม 5) หมวดคำคุณศัพท์ หรือ คำกริยาอาการกรรมย่อย 6) หมวดคำช่วยหน้ากริยา 7) หมวดคำช่วยหลังกริยา 8) หมวดคำปฏิเสธ 9) หมวดคำหน้ากริยา 10) หมวดคำหลังกริยา 11) หมวดคำลงท้าย 12) หมวดคำกริยาวิเศษณ์ 13) หมวดคำพิเศษ 14) หมวดคำสรรพนาม 15) หมวดคำลักษณนาม 16) หมวดคำจำนวนนับ 17) หมวดคำลำดับที่ 18) หมวดคำหน้าจำนวน 19) หมวดคำหลังจำนวน 20) หมวดคำบอกกำหนดเสียงตรีและเสียงจัตวา 21) หมวดคำบอกกำหนดเสียงโท 22) หมวดคำบอกเวลาตามลำพังได้ 23) หมวดคำบอกเวลาตามลำพังไม่ได้ 24) หมวดคำบุพบท 25) หมวดคำเชื่อมนาม 26) หมวดคำเชื่อมอนุพจน์

ผู้วิจัยได้ประยุกต์ใช้กรอบแนวคิดการจำแนกหมวดคำของนworรณ พันธุมเมธา (Phanthumetha, 2015) ซึ่งเสนอความคิดว่าควรใช้ความหมายเป็นเกณฑ์จำแนกคำ แต่ด้วยข้อจำกัดของการจำแนกด้วยความหมายที่มีความละเอียดและซับซ้อน จึงใช้หน้าที่ในการสื่อสารเป็นเกณฑ์จำแนกคำเป็นหมวดใหญ่ และจำแนกคำเป็นประเภทย่อยตามเกณฑ์ความหมายต่อไป (Phanthumetha, 2015, pp. 3-4) หมวดคำที่แบ่งตามเกณฑ์หน้าที่ในการสื่อสาร ประกอบด้วย 6 หมวด ดังนี้

1) **คำเรียก-ร้อง** ได้แก่ คำเรียกขาน คำอุทาน 2) **คำหลัก** ได้แก่ คำนาม คำกริยา 3) **คำแทน** ได้แก่ คำบอกบุรุษ คำชี้เฉพาะ คำไม่ชี้เฉพาะ คำบอกจำนวน คำบอกการแยก คำบอกผู้ทำร่วม 4) **คำขยาย** ได้แก่ คำที่ขยายได้ทั้งคำนามและคำกริยา คำที่ขยายคำนาม คำที่ขยายคำกริยา คำที่ขยายคำขยาย 5) **คำเชื่อม** เช่น คำเชื่อมบอกเจ้าของ คำเชื่อมบอกความคล้ายตาม คำเชื่อมบอกการขยายความ 6) **คำเสริม** ได้แก่ คำบอกมาลา คำบอกการถาม คำบอกสถานภาพ

นอกจากนี้ ผู้วิจัยได้ประยุกต์ใช้กรอบแนวคิดชุดกริยาในภาษาไทยของ อัญชลี สิงห์น้อย วงศ์วัฒนา (Singnoi Wongwattana, 2012) ศึกษาและจำแนกหน่วยสร้างกริยาเรียงด้วยการวิเคราะห์ใหม่ กลุ่มแรก คือ หน่วยกริยาเรียงต้นแบบ เป็นชุดกริยาที่ประกอบด้วยคำกริยาแท้ทำหน้าที่เป็นภาคแสดงร่วมประธานเดียวกัน และมีความสัมพันธ์ทางความหมายอย่างผูกแน่น แบ่งได้ 6 ประเภท ดังนี้ 1) กริยาเรียงร่วมสร้างความ 2) กริยาเรียงแสดงทิศทาง 3) กริยาเรียงแสดงอากับกริยา 4) กริยาเรียงแสดงเจตนา 5) กริยาเรียงแสดงความประสงค์ และ 6) กริยาเรียงแสดงผล (Singnoi Wongwattana, 2012, pp. 41 - 45) กลุ่มที่สอง คือ หน่วยกริยาเรียงลดความเป็นต้นแบบ เป็นชุดกริยาที่มีคุณสมบัติทางวากยสัมพันธ์และอรรถศาสตร์ที่นอกเหนือไปจากกริยาเรียงต้นแบบ กริยาเรียงที่ลดความเป็นต้นแบบจะมีลักษณะวากยสัมพันธ์ที่โดดเด่นกว่า แบ่งได้ 6 ประเภท ดังนี้ 1) กริยาเรียงที่เป็นชุดกริยาหลักและคำไวยากรณ์ 2) สัมพันธกริยาและภาคแสดงกริยา 3) กริยาเรียงที่เป็นหน่วยประกอบคำ 4) กริยาเรียงที่เป็นประโยคต่างระดับ 5) กริยาเรียงที่เป็นประโยคลูกใช้ และ 6) กริยาเรียงที่เป็นกลุ่มประโยคสัมพันธ์ (Singnoi Wongwattana, 2012, pp. 45 - 59)

ในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยประยุกต์ใช้กรอบประโยคทดสอบจากการใช้เกณฑ์ตำแหน่งจำแนกคำของ วิจิตรนัฏ ภาณุพงศ์ (Panupong, 2000) แนวคิดการจำแนกคำด้วยเกณฑ์หน้าที่ในการสื่อสารและความหมายของนworรณ พันธุมเมธา (Phanthumetha, 2015) และแนวคิดชุดกริยาในภาษาไทยของ อัญชลี สิงห์น้อย วงศ์วัฒนา (Singnoi Wongwattana, 2012) มาเป็นแนวทางในการวิเคราะห์หน้าที่และความหมายของคำว่า “ตะโกน” ที่ปรากฏใช้ในภาษาไทยปัจจุบัน

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากร

ประชากรในงานวิจัยนี้ เป็นกลุ่มข้อมูลที่ปรากฏการใช้คำว่า “ตะโกน” ในภาษาไทยปัจจุบันบนสื่อสังคมออนไลน์ จากพาดหัวเรื่อง (Link Title) ที่ปรากฏหน้าแสดงผลการค้นหาบนเว็บไซต์ <https://www.google.co.th>

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในงานวิจัยนี้ เป็นกลุ่มข้อมูลที่ปรากฏการใช้คำว่า “ตะโกน” ในภาษาไทยปัจจุบันบนสื่อสังคมออนไลน์ ผู้วิจัยคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างด้วยวิธีการสุ่มแบบเจาะจงจากข้อมูลที่ปรากฏบนเว็บไซต์ <https://www.google.co.th> โดยผู้วิจัยคัดเลือกเฉพาะข้อความที่ปรากฏเป็นพาดหัวเรื่อง (Link Title) ในหน้าแสดงผลการค้นหาของ <https://www.google.co.th> ที่จะเชื่อมโยงไปยังหน้าเว็บไซต์ต่าง ๆ เพื่อให้เห็นลักษณะการใช้ภาษาของผู้ใช้ภาษาจากข้อมูลหลากหลายประเภท เช่น พาดหัวเรื่องเว็บไซต์ข่าว พาดหัวเรื่องเว็บไซต์โฆษณา พาดหัวเรื่องเว็บไซต์นิยาย และพาดหัวเรื่องจากข้อความแสดงความคิดเห็นในสื่อสังคมออนไลน์ โดยเก็บข้อมูลระหว่างวันที่ 1 มกราคม พ.ศ. 2565 – 1 มีนาคม พ.ศ. 2566 เพื่อให้สอดคล้องกับช่วงเวลาที่มีการสำรวจค่านิยมบนสื่อสังคมออนไลน์ ในปี พ.ศ. 2565 ได้จำนวนข้อมูลกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 153 ข้อความ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้เครื่องมือค้นหาของ <https://www.google.co.th> ในการสืบค้นและรวบรวมข้อมูลที่ปรากฏการใช้คำว่า “ตะโกน” ในข้อความภาษาไทยปัจจุบันบนสื่อสังคมออนไลน์ และใช้ตารางข้อมูลจำแนกและจัดเก็บกลุ่มข้อความตัวอย่างที่จะนำมาใช้วิเคราะห์หน้าที่และความหมายของคำว่า “ตะโกน” ที่ปรากฏใช้ในภาษาไทยปัจจุบัน

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยรวบรวมเฉพาะข้อมูลภาษาไทยปัจจุบันบนสื่อสังคมออนไลน์ที่ปรากฏคำว่า “ตะโกน” ในข้อความจาก <https://www.google.co.th> ตามขั้นตอน ดังนี้

1. กำหนดคำสืบค้นข้อมูล โดยใช้คำสืบค้นจำนวน 2 คำ ได้แก่ “ตะโกน” และ “แบบตะโกน”
2. ระบุเงื่อนไขในการสืบค้นข้อมูล ดังนี้
 - 2.1 กำหนดช่วงเวลา โดยระบุเป็นเงื่อนไขช่วงเวลาทั้งหมด
 - 2.2 กำหนดการสืบค้นเฉพาะในประเทศไทย
 - 2.3 กำหนดการสืบค้นเฉพาะภาษาไทย
 - 2.4 กำหนดเวลา โดยระบุวันที่ระหว่าง 1 มกราคม พ.ศ. 2565 – 1 มีนาคม พ.ศ. 2566
 - 2.5 กำหนดผลการค้นหา โดยระบุเงื่อนไขผลการค้นหาทั้งหมด

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลภาษาที่เก็บรวบรวมได้จำนวน 153 ข้อความ โดยประยุกต์ใช้กรอบแนวคิดต่าง ๆ ดังนี้

1. วิเคราะห์หมวดคำของคำว่า “ตะโกน” โดยประยุกต์ใช้กรอบประโยคทดสอบ ตามแนวคิดโครงสร้างภาษาไทย ของวิจิตร ณ ภาณุพงศ์ (Panupong, 2000) ร่วมกับแนวคิดชุดกริยาในภาษาไทยของอัญชลี สิงห์น้อย วงศ์วัฒนา (Singnoi Wongwattana, 2012)
2. วิเคราะห์หน้าที่และความหมายของคำว่า “ตะโกน” ที่ปรากฏใช้ในภาษาไทยปัจจุบัน โดยประยุกต์ใช้แนวคิดของนวรรณ พันธ์เมธา (Phanthumetha, 2015) ที่ใช้เกณฑ์หน้าที่และความหมายของคำตามบริบทการสื่อสารในการจำแนกหมวดคำ
3. นับความถี่และคำนวณค่าร้อยละการปรากฏซ้ำของคำว่า “ตะโกน” ในแต่ละหมวดคำ

ผลการวิจัย

จากการศึกษาข้อมูลที่ปรากฏคำว่า “ตะโกน” ข้อความภาษาไทยปัจจุบันบนสื่อสังคมออนไลน์ จำนวน 153 ข้อความ โดยเป็นข้อความที่ปรากฏคำว่า “ตะโกน” จำนวน 66 ข้อความ คิดเป็นร้อยละ 43.14 และเป็นข้อความที่ปรากฏคำว่า “แบบตะโกน” จำนวน 87 ข้อความ คิดเป็นร้อยละ 56.86 ผู้วิจัยพบว่าคำว่า “ตะโกน” ในกลุ่มตัวอย่างสามารถจำแนกหน้าที่ได้ 2 หมวดคำ ได้แก่ หมวดคำกริยาและหมวดคำกริยาริเคษณ์ ดังรายละเอียดในตารางที่ 1

ตารางที่ 1 หมวดคำของคำว่า “ตะโกน” ในข้อความภาษาไทยปัจจุบันบนสื่อสังคมออนไลน์

ลำดับ	หมวดคำ (หน้าที่/ความหมาย)	รูปภาพที่ปรากฏในข้อความ				รวม	
		ตะโกน		แบบตะโกน			
		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1	คำกริยา	58	87.88	1	1.15	59	38.56
2	คำกริยาวิเศษณ์	8	12.12	86	98.85	94	61.44
รวม		66	100	87	100	153	100

จากตารางข้างต้นแสดงให้เห็นว่า ในภาพรวม คำว่า “ตะโกน” ในภาษาไทยปัจจุบันปรากฏใช้เป็น คำกริยาวิเศษณ์มากกว่าคำกริยา คือ ปรากฏใช้เป็น คำกริยาวิเศษณ์ ร้อยละ 61.44 และปรากฏใช้เป็นคำกริยา ร้อยละ 38.56 แต่หากพิจารณาในรายละเอียดจะเห็นว่า รูปแบบการปรากฏใช้คำว่า “ตะโกน” ในข้อความภาษาไทย ปัจจุบันนั้นแตกต่างกัน กล่าวคือ ข้อความที่ปรากฏคำว่า “ตะโกน” เพียงคำเดียวจะใช้เป็นคำกริยามากกว่าคำกริยาวิเศษณ์ คือ ใช้เป็นคำกริยา ร้อยละ 87.88 และใช้เป็น คำกริยาวิเศษณ์ ร้อยละ 12.22 ส่วนข้อความที่ปรากฏ คำว่า “ตะโกน” คู่กับคำว่า “แบบ” เป็น “แบบตะโกน” จะใช้เป็นคำกริยาวิเศษณ์มากกว่าคำกริยา คือ ใช้เป็น คำกริยาวิเศษณ์ ร้อยละ 98.85 และใช้เป็นคำกริยาเพียง ร้อยละ 1.15

1. หน้าที่ของคำว่า “ตะโกน” ในภาษาไทยปัจจุบัน

การศึกษาคำว่า “ตะโกน” ในภาษาไทยปัจจุบัน โดยใช้เกณฑ์ทางวากยสัมพันธ์ ในการจำแนกหมวดคำ เพื่อบอกหน้าที่พบว่า คำว่า “ตะโกน” จัดอยู่ในหมวด คำกริยา ทำหน้าที่แสดงอาการหรือการกระทำของประธาน ในประโยค และยังจัดอยู่ในหมวดคำกริยาวิเศษณ์ ทำหน้าที่ ขยายกริยาหลักของประโยค ตามบริบทของผู้ใช้ภาษาไทย ในปัจจุบัน ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

1.1 หน้าที่ของคำว่า “ตะโกน” ในหมวด คำกริยาตามเกณฑ์วากยสัมพันธ์

ผลการวิเคราะห์ตามแนวคิดโครงสร้างภาษาไทย ของวิจิตร ภาณุพงศ์ (Panupong, 2000) ที่ใช้ตำแหน่ง ของคำจากการปรากฏในกรอบประโยคทดสอบเพื่อจำแนก หมวดคำ ผู้วิจัยพบว่า คำว่า “ตะโกน” จัดอยู่ในหมวดคำ

กริยาอาการ ซึ่งเป็นกริยาเดี่ยวที่ไม่มีกรรมมารับ และ ปรากฏอยู่ในตำแหน่ง ____ ตามกรอบประโยคทดสอบ ดังนี้

1. ก x (นาม) _____ แล้ว
 2. ข x (นาม) กำลัง _____
- (1) ชาวบ้าน **ตะโกน** แล้ว
- (2) ประชาชน กำลัง **ตะโกน**

จากตัวอย่าง จะเห็นว่า คำว่า “ตะโกน” แทนที่ ในตำแหน่ง ____ ในกรอบประโยคทดสอบได้ จึงจัดเป็น หมวดคำกริยาอาการตามเกณฑ์ตำแหน่งของวิจิตร ภาณุพงศ์ (Panupong, 2000) แต่เนื่องจากการปรากฏของ คำว่า “ตะโกน” ในกลุ่มข้อมูล ไม่ได้ปรากฏเป็นกริยาเดี่ยว อย่างเดียว แต่ยังปรากฏเป็นหน่วยกริยาเรียงต้นแบบ กลุ่มกริยาเรียงแสดงเจตนา ประกอบด้วยกริยากระทำ ที่ปรากฏตำแหน่งแรกเพื่อแสดงการกระทำ และมีกริยา อีกหนึ่งคำแสดงเจตนาจากการกระทำของประธาน ในประโยค เรียกว่า กริยาเจตนา (Singnoi Wongwattana, 2012, p. 44) ซึ่งคำว่า “ตะโกน” ปรากฏในตำแหน่งกริยา กระทำของกลุ่มกริยาเรียงแสดงเจตนาได้ ดังนั้น ผู้วิจัย จึงได้ประยุกต์ใช้กรอบประโยคทดสอบของวิจิตร ภาณุพงศ์ (Panupong, 2000) ร่วมกับรูปแบบกริยาเรียง แสดงเจตนาของอัญชลี สิงห์น้อย วงศ์วัฒนา (Singnoi Wongwattana, 2012) เพื่อจำแนกหน้าที่ของคำว่า “ตะโกน” ในหมวดคำกริยาทั้งหน่วยกริยาเดี่ยวและหน่วยกริยาเรียง ให้ครอบคลุมกับกลุ่มข้อมูลมากยิ่งขึ้น ทำให้ได้กรอบ ประโยคทดสอบดังต่อไปนี้

กรอบประโยคทดสอบที่ 1

นามวลี _____

กรอบประโยคทดสอบที่ 2

นามวลี _____ กริยาเจตนา

จากกรอบประโยคทดสอบข้างต้น คำว่า “ตะโกน” ที่ปรากฏในตำแหน่ง _____ ของกรอบประโยคทดสอบที่ 1 จัดเป็นคำกริยาเดี่ยว หรือกริยาอนุกรม แสดงการกระทำของประธานที่ไม่ต้องการกรรมมารับ ขณะที่คำว่า “ตะโกน” ที่ปรากฏในตำแหน่ง _____ หน้ากริยาเจตนาของกรอบประโยคทดสอบที่ 2 จัดเป็นกริยากระทำตามรูปแบบของหน่วยกริยาเรียงแสดงเจตนา ดังตัวอย่างต่อไปนี้

กรอบประโยคทดสอบที่ 1

นามวลี _____

- (3) ชาวบ้าน **ตะโกน** ขอให้เป็นนายก
(4) ปชช. **ตะโกน** “ลุงตุ๋ตุ๋”

“ตะโกน” ที่ปรากฏในตัวอย่างที่ 3 ถึง 4 จัดเป็นคำกริยาเดี่ยวหรือกริยาอนุกรม ทำหน้าที่เป็นกริยาหลัก แสดงการกระทำของประธานในประโยคที่มีอนุพจน์อย่าง “ขอให้เป็นนายก”, “ลุงตุ๋ตุ๋” มาช่วยขยายการกระทำให้ชัดเจนขึ้นโดยไม่จำเป็นต้องมีกรรมมารับ คำกริยาที่ปรากฏในกรอบประโยคทดสอบที่ 1 จึงจัดเป็นหมวดคำกริยาอนุกรมจากการใช้เกณฑ์ตำแหน่งจำแนกหมวดคำ

กรอบประโยคทดสอบที่ 2

นามวลี _____ กริยาเจตนา

- (5) ชาวบ้าน **ตะโกน** **เรียก** นายกหญิง
(6) ‘เทน ฮาก’ **ตะโกน** **ด่า** แข่งแมนยูฯ

ตัวอย่างที่ 5 – 6 คำว่า “ตะโกน” จัดเป็นหน่วยกริยาเรียงแสดงเจตนาที่คำว่า “ตะโกน” ปรากฏในตำแหน่งกริยากระทำเพื่อแสดงการกระทำของประธานในประโยค และมีกริยาเจตนาทำหน้าที่แสดงเจตนาของ

การตะโกน ในตัวอย่างที่ 5 หน่วยกริยาเรียง “ตะโกนเรียก” เป็นการแสดงเจตนาของการกระทำที่ประธานในประโยคคือ ชาวบ้าน มีเจตนาในการตะโกนเพื่อเรียกหรือแสดงออกถึงการสนับสนุนผู้ลงสมัครเลือกตั้งตำแหน่งนายกรัฐมนตรี ขณะที่ตัวอย่างที่ 6 ปรากฏหน่วยกริยาเรียง “ตะโกนด่า” เป็นการแสดงเจตนาตำหนิ หรือแสดงความไม่พอใจฝ่ายตรงข้ามของประธานในประโยค

จากตัวอย่างที่ 3 – 6 จะเห็นว่า ตำแหน่งของคำว่า “ตะโกน” ที่ปรากฏทั้งในกรอบประโยคทดสอบที่ 1 และกรอบประโยคทดสอบที่ 2 ทำให้ “ตะโกน” เป็นได้ทั้งกริยาเดี่ยวทำหน้าที่บอกการกระทำของประธานในประโยคโดยไม่ต้องมีกรรมมารับ และเป็นกริยากระทำในหน่วยกริยาเรียงแสดงเจตนาที่ผู้ใช้สามารถตีความเจตนาในการกระทำของประธานในประโยคได้จากอนุพจน์ที่เป็นส่วนขยายหรือคำกริยาในหน่วยกริยาเรียงคำอื่น

1.2 หน้าที่ของคำว่า “ตะโกน” ในหมวดคำกริยาวิเศษณ์ตามเกณฑ์วากยสัมพันธ์

ตามแนวคิดโครงสร้างภาษาไทยของวิจิตรพันธ์ ภาณุพงศ์ (Panupong, 2000) ที่ใช้ตำแหน่งจากการปรากฏในกรอบประโยคทดสอบจำแนกหมวดคำ หมวดคำวิเศษณ์หรือกริยาวิเศษณ์ต้องเป็นคำที่ปรากฏหลังคำกริยาในตำแหน่ง _____ ตามกรอบประโยคทดสอบ ดังนี้

3. ก นาม กริยาอนุกรม _____
(7) ดอกไม้ สวย **จัง**

กรอบประโยคทดสอบหมวดคำกริยาวิเศษณ์มีเงื่อนไขว่าคำที่ปรากฏในตำแหน่ง _____ จะต้องไม่ใช่คำกริยาหรือคำลงท้าย จึงจัดอยู่ในหมวดคำกริยาวิเศษณ์ได้ วิจิตรพันธ์ ภาณุพงศ์ (Panupong, 2000) ได้ให้คำอธิบายเพิ่มเติมไว้ว่า คำกริยาวิเศษณ์มีทั้งที่พ้องรูปพ้องเสียงกับคำกริยาและไม่พ้องรูปพ้องเสียงกับคำกริยา สอดคล้องกับข้อสังเกตของน้ำเพชร จินเลิศ (Jinlert, 2016) ว่า คำกริยาวิเศษณ์อาจไปปรากฏในตำแหน่งกริยาอนุกรมได้แต่ไม่จัดว่าอยู่ในหมวดเดียวกันเพราะตำแหน่งของคำในกรอบประโยคทดสอบที่ต่างกันจึงอาจนับเป็นคำพ้องรูปพ้องเสียงระหว่างคำกริยาอนุกรมและคำกริยาวิเศษณ์

“ตะโกน” เป็นอีกหนึ่งคำที่จัดไว้ในหมวดกริยาอนุกรมและหมวดกริยาวิเศษณ์ ตามเกณฑ์ตำแหน่งของคำ

ในกรอบประโยคทดสอบ ขณะเดียวกันเมื่อพิจารณาจากเกณฑ์หน้าที่ในบริบทการสื่อสารของนวนวรรณ พันธุมเมธา (Phanthumetha, 2015) คำว่า “ตะโกน” จัดเป็นคำหลักประเภทคำกริยาที่ทำหน้าที่แสดงอาการของผู้กระทำกริยาหรือประธานในประโยค และยังจัดเป็นคำขยายที่ทำหน้าที่ขยายคำกริยาของประโยคให้มีความชัดเจนมากขึ้น ดังนั้น ผู้วิจัยจึงได้ประยุกต์ใช้กรอบประโยคทดสอบของวิจินต์ ภาณุพงศ์ (Panupong, 2000) ร่วมกับเกณฑ์จำแนกคำตามหน้าที่ในการสื่อสารของนวนวรรณ พันธุมเมธา (Phanthumetha, 2015) เพื่อใช้เป็นกรอบประโยคทดสอบจำแนกคำว่า “ตะโกน” ในหมวดคำกริยาวิเศษณ์ให้ครอบคลุมกลุ่มข้อมูล ทำให้ได้กรอบประโยคทดสอบดังต่อไปนี้

กรอบประโยคทดสอบที่ 3

นามวลี กริยากรรม _____

กรอบประโยคทดสอบที่ 4

นามวลี กริยากรรม แบบ _____

กรอบประโยคทดสอบที่ 5

กริยากรรม แบบ _____

จากกรอบประโยคทดสอบข้างต้น คำว่า “ตะโกน” จัดอยู่ในหมวดคำวิเศษณ์หรือกริยาวิเศษณ์ เมื่อปรากฏในตำแหน่ง _____ ของกรอบประโยคทดสอบ ในกรอบประโยคทดสอบที่ 3 คำว่า “ตะโกน” ในตำแหน่ง _____ ทำหน้าที่ขยายกริยากรรม ซึ่งเป็นกริยาหลักของประโยค ในกรอบประโยคทดสอบที่ 4 และ 5 คำว่า “ตะโกน” จะปรากฏร่วมกับคำว่า “แบบ” ในตำแหน่ง _____ เพื่อทำหน้าที่ขยายกริยาหลักของประโยคเช่นเดียวกัน ดังตัวอย่างต่อไปนี้

กรอบประโยคทดสอบที่ 3

นามวลี กริยากรรม _____

(8) แพ้กเงจ *คุ่ม* *ตะโกน*

(9) ท้าวญี่ปุ่น *หนาว* *ตะโกน*

TOKYO

จากตัวอย่างที่ 8 – 9 คำว่า “ตะโกน” ปรากฏในตำแหน่ง _____ ตามหลังกริยากรรม จัดอยู่ในหมวดคำวิเศษณ์หรือกริยาวิเศษณ์ทำหน้าที่ขยายคำกริยาโดยปรากฏในรูปแบบชุดกริยาเรียงที่มีตำแหน่งและหน้าที่ของคำแตกต่างจากชุดกริยาเรียงในหมวดคำกริยาที่คำว่า “ตะโกน” ในหมวดนี้ทำหน้าที่เป็นกริยาหลักของประโยคในตำแหน่งกริยากระทำร่วมกับกริยาเจตนาในหน่วยกริยาเรียงแสดงเจตนา ขณะที่คำกริยาในตำแหน่งกริยากรรมและคำว่า “ตะโกน” ที่ปรากฏในตำแหน่งของกรอบประโยคทดสอบที่ 3 ไม่ได้ทำหน้าที่เป็นกริยาหลักของประโยคร่วมกัน แต่อยู่ในชุดกริยาเรียงลดต้นแบบกลุ่มกริยาหลักและกริยาวิเศษณ์ ซึ่งอัญชลี สิงห์น้อยวงศ์วัฒนา (Singnoi Wongwattana, 2012) อธิบายถึงชุดกริยาเรียงลดต้นแบบกลุ่มนี้ไว้ว่า ประกอบด้วยกริยาแท้หรือกริยาหลักของประโยคที่มีความสัมพันธ์เชิงอรรถศาสตร์กับหน่วยนามที่เป็นประธาน และมีกริยาวิเศษณ์ที่ไม่มีความสัมพันธ์เชิงอรรถศาสตร์กับหน่วยนามที่เป็นประธาน ทำหน้าที่ขยายกริยาหลักให้มีความชัดเจนขึ้น

จากตัวอย่าง 8 – 9 นี้ คำว่า “คุ่ม” และ “หนาว” จัดเป็นกริยาหลักของประโยคโดยมีคำว่า “ตะโกน” เป็นคำกริยาวิเศษณ์บอกรายละเอียดของกริยาหลักให้เห็นปริมาณที่มากกว่าปกติ แม้ว่า “ตะโกน” ปรากฏร่วมกับคำว่า “คุ่ม” และ “หนาว” ในรูปแบบชุดกริยาเรียงแต่นำหนักของทั้งสองคำก็ไม่เท่ากัน กล่าวคือ คำว่า “คุ่ม” และ “หนาว” เป็นกริยาหลักที่สัมพันธ์กับประธาน แต่คำว่า “ตะโกน” ไม่มีความสัมพันธ์ร่วมกับประธานในประโยค หากแต่เป็นส่วนเพิ่มรายละเอียดให้กริยาหลักเท่านั้น

ตัวอย่างประโยค *ท้าวญี่ปุ่น TOKYO หนาวตะโกน* จากตัวอย่างที่ 9 คำว่า “หนาว” เป็นกริยาหลักที่บอกสภาพของ *ท้าวญี่ปุ่น TOKYO* และ “ตะโกน” ทำหน้าที่ขยายคำว่า “หนาว” ที่เป็นกริยาหลักของประโยคในลักษณะของการให้รายละเอียดเกี่ยวกับปริมาณหรือระดับของอุณหภูมิไม่ได้ เป็นการบอกสภาพของ *ท้าวญี่ปุ่น TOKYO* ที่เป็นประธาน อีกทั้งไม่สามารถแยกและตีความเป็น *ท้าวญี่ปุ่น TOKYO หนาว* และ *ท้าวญี่ปุ่น TOKYO ตะโกน* เมื่อแยกออกมาแล้ว จะเห็นว่าประโยคทั้งสองไม่ต่อเนื่องหรือมีความเกี่ยวข้องกัน ซึ่งแตกต่างจาก “ตะโกน” ในหมวดกริยาที่เป็นชุดกริยา

เรียงต้นแบบที่เมื่อแยกคำว่า “ตะโกน” ออกจากกริยา อีกตัวแล้ว ยังเห็นความต่อเนื่องและเห็นความทับซ้อนของ เหตุการณ์ที่สัมพันธ์กับประธานเดียวกัน

กรอบประโยคทดสอบที่ 4

	นามวลี	กริยาอาการ	แบบ	_____
(10)	วิว	สวय	แบบ	ตะโกน
(11)	พี่คนนี้	รวย	แบบ	ตะโกน

จากกรอบประโยคทดสอบที่ 4 คำว่า “ตะโกน” ที่ปรากฏใน _____ ร่วมกับคำว่า “แบบ” ในตำแหน่งตามหลัง กริยาอาการหรือกริยาหลักของประโยค จัดอยู่ในหมวด คำวิเศษณ์หรือคำกริยาวิเศษณ์ คำว่า “แบบ” ตามพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554 จัดเป็นคำนาม แต่เมื่อพิจารณาประโยคที่ใช้ในการสื่อสารบางกรณีสังเกต

ตารางที่ 2 เปรียบเทียบประโยคเดิมกับประโยคละ “แบบ”

ประโยคเดิม	ประโยคละ “แบบ”	ความหมาย
(10) วิวสวยแบบตะโกน	วิวสวยตะโกน	วิวสวยมาก
(11) พี่คนนี้รวยแบบตะโกน	พี่คนนี้รวยตะโกน	พี่คนนี้รวยมาก

จากประโยคเดิมในตัวอย่างที่ 10 – 11 และประโยคละ “แบบ” ในตารางที่ 2 จะเห็นว่าคำว่า “ตะโกน” ที่ปรากฏ ในตำแหน่ง _____ ตามหลังคำกริยาอาการทำหน้าที่เป็น คำขยายกริยา ซึ่งจัดอยู่ในหมวดคำวิเศษณ์หรือกริยาวิเศษณ์

กรอบประโยคทดสอบที่ 5

	กริยาอาการ	แบบ	_____
(12)	แจ้ว	แบบ	ตะโกน!!
(13)	น่าเรียน	แบบ	ตะโกน!
(14)	เศร้า	แบบ	ตะโกน เลยคะ

กรอบประโยคทดสอบที่ 5 คำที่ปรากฏใน ตำแหน่ง _____ จัดเป็นหมวดคำวิเศษณ์หรือกริยาวิเศษณ์ โดยกรอบประโยคทดสอบนี้ไม่ปรากฏนามวลีที่ทำหน้าที่ เป็นประธานของประโยค เนื่องจากบริบทของการสื่อสาร บางกรณี ผู้ร่วมสื่อสารตีความว่าใครเป็นผู้กระทำได้จากการตีความบริบทแวดล้อมอื่น แม้จะมีเพียงกริยาสว

ได้ว่า “แบบ” ไม่ได้รับการขยายจากคำว่า “ตะโกน” และ “ตะโกน” ก็ไม่ได้ทำหน้าที่บอกการกระทำของ “แบบ” ในบริบทนี้ “แบบ” ไม่ได้ทำหน้าที่เป็นคำนาม และ “ตะโกน” ไม่ได้ทำหน้าที่เป็นคำกริยา แต่ทั้งสองคำทำหน้าที่ร่วมกัน เป็นกริยาวิเศษณ์ขยายกริยาหลักของประโยค

ตัวอย่างที่ 10–11 คำกริยาหลักคือคำว่า “สวย” และ “รวย” มีคำว่า “ตะโกน” ทำหน้าที่เป็นคำกริยาวิเศษณ์ ขยายกริยาหลักเพื่อให้รายละเอียดเพิ่มเติม ผู้วิจัยสังเกต ว่าหากลองละคำว่า “แบบ” ออกจากประโยค จะพบว่า ประโยคใหม่ที่เกิดขึ้นยังคงความหมายเดิม เนื่องจาก ความหมายหนึ่งของ “แบบ” มีความหมายว่า ‘อย่าง’ เป็นคำนามที่ประกอบคำในตำแหน่งหลัง ทำหน้าที่ขยาย ลักษณะของคำในตำแหน่งข้างหน้า “แบบ” อีกต่อหนึ่ง ดังรายละเอียดในตารางที่ 2

และส่วนขยายทำหน้าที่เป็นภาคแสดงเพียงอย่างเดียว อย่างไรก็ตาม การไม่ปรากฏหรือละตำแหน่งนามวลี ซึ่งเป็นผู้กระทำ อาจทำให้สับสนในเรื่องหน้าที่และ การจำแนกหมวดคำได้บางกรณี ผู้วิจัยสังเกตว่าเมื่อ ทดลองเพิ่มนามวลีลงไปในตำแหน่งหน้ากริยาอาการใน ตัวอย่างที่ 12 – 14 อย่าง “แจ้ว”, “น่าเรียน”, และ “เศร้า” หน้าที่ของคำในตำแหน่งกริยาอาการ และคำว่า “ตะโกน” ในตำแหน่ง _____ ของกรอบประโยคทดสอบที่ 5 ยังคงเดิม ถือว่าคำว่า “แจ้ว”, “น่าเรียน”, และ “เศร้า” เป็นกริยาหลัก และคำว่า “ตะโกน” ในตำแหน่ง _____ เป็นคำกริยาวิเศษณ์

เมื่อเพิ่มนามวลีในตำแหน่งหน้ากริยาอาการแล้ว กริยาอาการต้องเป็นกริยาหลักและทำหน้าที่แสดง การกระทำของประธานตามเดิม เช่นเดียวกันกับคำว่า “ตะโกน” ที่ปรากฏในตำแหน่ง _____ ของกรอบประโยค ที่ 5 ยังต้องทำหน้าที่ขยายกริยาหลักร่วมกับคำว่า “แบบ” ตามเดิม หากมีการเปลี่ยนแปลงหน้าที่ของคำแต่ละ ตำแหน่งที่ปรากฏในกรอบประโยคทดสอบที่ 5 ทำให้

ไม่สามารถตีความได้เหมือนเดิม อนุมานได้ว่าคำว่า “ตะโกน” หรือคำอื่น ๆ ที่ปรากฏในตำแหน่ง ____ ของกรอบประโยค ทดสอบที่ 5 ไม่ใช่คำวิเศษณ์หรือคำกริยวิเศษณ์ที่ทำหน้าที่

ขยายกริยาหลัก แต่เป็นคำในหมวดอื่น โดยพิจารณาจากหน้าที่ที่ปรากฏก่อนและหลังเพิ่มนามวลีนำมาเปรียบเทียบกับร่วมด้วย ดังตัวอย่างในตารางที่ 3

ตารางที่ 3 เปรียบเทียบความแตกต่างของประโยคเดิมและประโยคเพิ่มประธาน

ประโยคเดิม	ประโยคเพิ่มประธาน
(12) แจ้วแบบตะโกน!!	พี่คนนี้แจ้วแบบตะโกน!!
(13) นารีเรียนแบบตะโกน!	หลักสูตรนี้นารีเรียนแบบตะโกน!
(14) เศร้าแบบตะโกนเลยคะ	นิยายเรื่องนี้เศร้าแบบตะโกนเลยคะ

ตัวอย่างที่ 12 – 14 เมื่อนำมาทดลองโดยการเติมนามวลี *พี่คนนี้*, *หลักสูตรนี้*, และ *นิยายเรื่องนี้* ที่ทำหน้าที่เป็นประธานของประโยค จะเห็นว่าคำแต่ละคำในประโยคดังกล่าวยังคงทำหน้าที่เดิม และการเพิ่มประธานช่วยให้แยกกริยาหลักที่ทำหน้าที่แสดงอาการ สภาพ หรือ การประสม ออกจากคำวิเศษณ์ที่ทำหน้าที่ให้รายละเอียดของคำกริยาหลักได้ชัดเจนมากขึ้น อย่างเช่นในตัวอย่างที่ 12 *แจ้วแบบตะโกน!* เป็นประโยคละประธานที่มีคำว่า “แจ้ว” ทำหน้าที่เป็นกริยาหลักบอกสภาพของประธาน และคำว่า “ตะโกน” เป็นคำกริยวิเศษณ์ทำหน้าที่ขยายคำว่า “แจ้ว” กริยาหลักของประโยค ซึ่งตีความ *แจ้วแบบตะโกน!* ได้ว่า เป็นการชื่นชมคน ลัทธิ สิ่งของ หรือสิ่งใดสิ่งหนึ่งในเชิงบวก เมื่อเพิ่มนามวลี *พี่คนนี้* ในตำแหน่งหน้า “แจ้ว” ที่เป็นกริยาหลัก ในรูปประโยคใหม่ *พี่คนนี้แจ้วแบบตะโกน!* จะเห็นว่า “แจ้ว” ยังทำหน้าที่เป็นกริยาหลักที่บอกสภาพของประธาน และคำว่า “ตะโกน” ยังทำหน้าที่ขยายกริยาหลักของประโยคเหมือนเดิม เมื่อตีความ *พี่คนนี้แจ้วแบบตะโกน!* พบว่า เป็นการชื่นชมบุคคลหนึ่งในเชิงบวกเช่นเดียวกันกับประโยคเดิมที่ไม่มีนามวลีปรากฏอยู่

การเพิ่มนามวลี เช่น *พี่คนนี้* ที่ปรากฏในตัวอย่างข้างต้น เป็นการระบุที่กำลังกล่าวถึงใครให้ชัดเจนขึ้น และการเพิ่มนามวลีมาอีกหนึ่งตำแหน่งทำให้ประโยคมีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น อีกทั้งยังเป็นข้อสนับสนุนหนึ่งที่ทำให้เห็นว่า “ตะโกน” จัดอยู่ในหมวดกริยวิเศษณ์ นอกจากนี้เมื่อใช้เกณฑ์หน้าที่ในบริบทการสื่อสารก็ทำให้เห็นว่า “ตะโกน” เป็นคำกริยวิเศษณ์จากการทำหน้าที่ขยาย

กริยาหลักของประโยคทั้งในรูปประโยคเดิมที่ละนามวลี และรูปประโยคใหม่ที่เพิ่มนามวลีเข้ามาแล้วยังคงความหมายเดิม เมื่อนำมาเปรียบเทียบกับ

ตัวอย่างประโยคตั้งแต่ 8 – 14 แสดงให้เห็นว่าตำแหน่งของ “ตะโกน” ในกรอบประโยคทดสอบที่ 3 ถึงกรอบประโยคทดสอบที่ 5 จัดเป็นคำวิเศษณ์หรือคำกริยวิเศษณ์ที่ทำหน้าที่ขยายและบอกรายละเอียดของคำกริยาหลักในประโยคหลัก โดยปรากฏเป็นชุดกริยาเรียงลดต้นแบบในตัวอย่างที่ 8 – 9 หรือปรากฏร่วมกับคำว่า “แบบ” ในตำแหน่งหลังคำกริยาอาการในตัวอย่างที่ 10 – 14

คำว่า “ตะโกน” ที่ปรากฏในประโยคตัวอย่างที่ 10 – 18 อาจไม่ใช่คำคำเดียวกับคำกริยาอาการแต่อาจเป็นคำพ้องรูปพ้องเสียง เพราะตำแหน่งที่ปรากฏในกรอบประโยคทดสอบอยู่ในตำแหน่งของคำกริยวิเศษณ์ตามเกณฑ์จำแนกหมวดคำของวิจิตร ภาณุพงศ์ (Panupong, 2000) อีกทั้งเมื่อพิจารณาตามเกณฑ์หน้าที่และความหมายของคำในบริบทการสื่อสารของนworรณ พันธุเมธา (Phanthumetha, 2015) จะพบว่ามีความที่แตกต่างกัน เพราะคำว่า “ตะโกน” ในหมวดคำกริยาจัดเป็นคำหลัก ทำหน้าที่บอกอาการ สภาพ และการประสมของผู้กระทำกริยา ส่วนคำว่า “ตะโกน” ในหมวดคำกริยวิเศษณ์จัดเป็นคำขยายมีหน้าที่ขยายคำกริยาหลักของประโยคให้มีความชัดเจนเพิ่มขึ้น คำว่า “ตะโกน” จึงทำหน้าที่ได้ทั้งในหมวดคำกริยา และหมวดคำกริยวิเศษณ์ ขึ้นอยู่กับตำแหน่งหรือหน้าที่และความหมายตามบริบทของการสื่อสาร

2. ความหมายของคำว่า “ตะโกน” ในภาษาไทยปัจจุบัน

การศึกษาคำว่า “ตะโกน” ในภาษาไทยปัจจุบัน โดยใช้เกณฑ์หน้าที่และความหมายในบริบทการสื่อสารของนวนวรรณ พันธุมเมธา (Phanthumetha, 2015) ในการจำแนกหมวดคำเพื่อบอกความหมายพบว่า “ตะโกน” มีความหมายนอกเหนือไปจากความหมายเดิมที่ทำหน้าทีเป็นคำกริยา โดยความหมายของคำว่า “ตะโกน” ในภาษาไทยปัจจุบัน มีการเปลี่ยนแปลงความหมายของคำเพิ่มขึ้น ซึ่งเกี่ยวข้องกับบริบทของผู้ใช้ภาษาไทยในปัจจุบัน มีรายละเอียดดังนี้

2.1 ความหมายของคำว่า “ตะโกน” ตามความหมายประจำคำในหมวดคำกริยา

ความหมายของคำว่า “ตะโกน” คือ ‘ก. ออกเสียงดังกว่าปกติเพื่อให้ได้ยิน’ (Royal Institute, 2011) โดยจัดอยู่ในหมวดคำกริยาที่แสดงอาการของประธานในประโยค เมื่อ “ตะโกน” เป็นคำกริยาเดี่ยวทำหน้าที่เป็นกริยาหลักแสดงอาการหรือการกระทำของผู้กระทำกริยา หาก “ตะโกน” เป็นหนึ่งในชุดกริยาเรียงจะเป็นกริยาหลักตำแหน่งแรกที่มีหน้าที่แสดงการกระทำร่วมกับกริยาเจตนาอีกคำหนึ่งเพื่อแสดงเจตนาบางประการของผู้กระทำกริยาหรือผู้ส่งสารไปยังผู้รับสารในกระบวนการสื่อสาร กล่าวคือ ข้อความที่ปรากฏคำว่า “ตะโกน” เป็นกริยาเดี่ยวหมายถึง ‘การกระทำที่มีการออกเสียงดังกว่าปกติเพื่อให้ได้ยิน’ หาก “ตะโกน” ปรากฏเป็นชุดกริยาเรียงจะสื่อถึงการกระทำที่มีเจตนามากกว่าการเปล่งเสียงให้ดังกว่าปกติรวมอยู่ด้วย การปรากฏของกริยาแสดงเจตนาในตำแหน่งหลังคำกริยา “ตะโกน” ทำให้ตีความความต้องการของผู้ส่งสารได้ชัดเจนขึ้น ดังตัวอย่าง

(15) ‘มิลลิ’ เคลียร์ตรามา ตะโกนในคอนเสิร์ตเกาหลี

(16) โจ้โชว์หัว! เขม่นกันบนรถไฟฟ้า สาวใจกล้า
ตะโกนบอก “ไปตีกันที่อื่นได้ไหมคะ”

จากตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นว่า “ตะโกน” ที่ปรากฏในข้อความมีทั้งที่อยู่ในตำแหน่งของกริยาเดี่ยวและชุดกริยาเรียง ในตัวอย่างที่ 15 เมื่อพิจารณาหน้าที่

ของคำว่า “ตะโกน” ในบริบทของการสื่อสาร ความหมายของ “ตะโกน” จัดเป็นความหมายประจำคำที่หมายถึงการออกเสียงที่ดังกว่าปกติ ปัจจัยสนับสนุนว่าคำกริยา “ตะโกน” ตรงกับความหมายประจำคำ คือบริบทแวดล้อมของคำและความหมายในตำแหน่งอื่นที่สนับสนุนหน้าที่และความหมายของการกระทำดังกล่าว เห็นได้จาก มิลลิ ซึ่งเป็นชื่อของศิลปิน ปรากฏในตำแหน่งของผู้กระทำกริยา “ตะโกน” ในคอนเสิร์ต ตีความได้ว่า การออกเสียงของมิลลินั้นมีระดับความดังที่มากกว่าการพูดคุยกันอย่างปกติทั่วไป หรือในอีกแง่หนึ่งการกระทำอย่าง “ตะโกน” มักจะเกิดในสภาพแวดล้อมที่การสื่อสารต้องใช้ระดับเสียงที่ดังมากกว่าปกติ จากเหตุการณ์ดังกล่าวที่เกิดขึ้นในงานคอนเสิร์ตจึงเป็นไปได้ที่คำกริยา “ตะโกน” สื่อถึงการเปล่งเสียงในระดับที่ดังกว่าเสียงที่ใช้ในการสื่อสารทั่วไป

ตัวอย่างที่ 16 คำว่า “ตะโกน” ปรากฏในชุดกริยาเรียง เป็นคำกริยาหลักในตำแหน่งแรกแสดงการกระทำที่มีกริยาตัวที่สองบ่งบอกเจตนาของผู้กระทำกริยา ตัวอย่างที่ 16 ในข้อความ สาวใจกล้าตะโกนบอก “ไปตีกันที่อื่นได้ไหมคะ” สื่อให้เห็นเจตนาของการเปล่งเสียงดังกว่าปกติ ตีความได้ว่าผู้กระทำกริยาใช้การเปล่งเสียงที่ดังมากกว่าปกติเพื่อเตือนหรือตำหนิการกระทำของอีกฝ่าย แม้ว่าการสื่อสารกับอีกฝ่ายในส่วนอนุพากย์ ไปตีกันที่อื่นได้ไหมคะ อยู่ในรูปประโยคขอร้องให้อีกฝ่ายไปแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในบริเวณอื่นก็ตาม

หน้าที่และความหมายของคำกริยา “ตะโกน” ในบริบทการสื่อสารที่ปรากฏในตัวอย่างข้างต้น แสดงให้เห็นว่าถ้อยคำแวดล้อมคำว่า “ตะโกน” เป็นส่วนสนับสนุนความหมายประจำคำที่สื่อถึงการเปล่งเสียงที่ดังกว่าปกติให้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น รวมถึงการปรากฏเป็นชุดกริยาเรียงร่วมกับกริยาเจตนา ช่วยแสดงให้ผู้ร่วมสื่อสารตีความเจตนาของผู้กระทำกริยา “ตะโกน” ได้ว่าเป็นการกระทำที่ใช้เสียงดังมากกว่าปกติเพื่อสื่อสารเจตนาบางอย่างไปยังผู้รับสารรวมอยู่ด้วย

2.2 ความหมายของ “ตะโกน” การเปลี่ยนแปลงไปสู่ความหมายในหมวดคำกริยาวิเศษณ์

เมื่อวิเคราะห์ตามเกณฑ์วากยสัมพันธ์ในหัวข้อที่ 1 ผู้วิจัยพบว่า “ตะโกน” นอกจากจะจัดอยู่ในหมวด

คำกริยาได้แล้ว ยังจัดอยู่ในหมวดคำกริยาวิเศษณ์ได้ด้วย เนื่องจากเมื่อใช้กรอบประโยคทดสอบของวิจิตร ภาณุพงศ์ (Panupong, 2000) คำว่า “ตะโกน” สามารถปรากฏในตำแหน่ง ____ตามหลังคำกริยากรรมได้เช่นเดียวกับคำอื่นในหมวดคำกริยาวิเศษณ์ ซึ่ง “ตะโกน” ในหมวดคำกริยาวิเศษณ์ทำหน้าที่ขยายกริยาที่อยู่ตำแหน่งก่อนหน้า เพื่อเพิ่มรายละเอียดให้กับคำกริยาหลักในประโยค

ในด้านความหมายเมื่อตีความตามบริบทการสื่อสาร และบริบทแวดล้อมของคำ ผู้วิจัย พบว่า “ตะโกน” ในหมวดคำกริยาวิเศษณ์ มีความหมายคล้ายคำว่า “มาก” ทำหน้าที่ขยายความคำกริยาอื่นให้มีความชัดเจนยิ่งขึ้นในแง่ของปริมาณ ทั้งในเรื่องการขยายความรายละเอียดของคำกริยาที่เป็นการบ่งบอกสภาพของผู้กระทำกริยา หรือขยายการแสดงอารมณ์ความรู้สึกของผู้กระทำกริยาที่มีปริมาณมากกว่าปกติ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

(17) 9 เรื่องนำรักแบบตะโกนของ Zom Marie

(18) ป้ายยาลิปจุ่มเจ้านาง สีสวยตะโกนน

จากตัวอย่างที่ 17 – 18 จะเห็นว่า “ตะโกน” ทำหน้าที่ขยายความหมายของกริยาหลักในประโยค ทั้ง 2 คำ ได้แก่ *นำรัก* และ *สวย* เป็นการแสดงรายละเอียดของกริยาที่บ่งบอกสภาพของผู้กระทำกริยา ซึ่งไม่สามารถวัดเป็นปริมาณออกมาเป็นตัวเลขให้เห็นเป็นรูปธรรมได้ คำว่า “ตะโกน” ที่ปรากฏตำแหน่งหลังคำกริยาหลักทั้งรูปแบบชุดกริยาเรียงและรูปแบบที่ปรากฏร่วมกับคำว่า “แบบ” ในบริบทนี้จึงทำหน้าที่ขยายความหมายของกริยาที่บ่งบอกสภาพของผู้กระทำกริยาให้เห็นชัดเจนมากขึ้น

ผู้วิจัยสันนิษฐานว่า คำว่า “ตะโกน” ในหมวดคำกริยาวิเศษณ์มีการขยายความหมายของคำ โดยผู้ใช้ภาษาใช้การเปรียบเทียบคุณสมบัติบางประการจากความหมายประจำคำของคำว่า “ตะโกน” คือ ระดับความดังในการเปล่งเสียง มาใช้สื่อความหมายในบริบทที่ต้องการแสดงให้เห็นว่ากริยาหลักมีการแสดงสภาพในระดับที่ชัดเจนมากขึ้นจากปกติ ดังนั้นสรุปได้ว่า ความหมายอีกนัยหนึ่งของคำว่า “ตะโกน” คือ ‘การขยายรายละเอียด

หรือถ่ายทอดลักษณะ ความรู้สึกนึกคิดที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งในปริมาณที่มากกว่าปกติ เพื่อแสดงให้เห็นภาพตามอย่างชัดเจน หรือเห็นภาพแล้วแต่ต้องการเน้นความพิเศษเพิ่มขึ้น’ ซึ่งความหมายที่เพิ่มขึ้นของคำว่า “ตะโกน” ในบางกรณีเทียบเคียงได้กับคำว่า “มาก”, “มาก ๆ”, และ “มากที่สุด” ตามการตีความของผู้ใช้ภาษาที่เป็นผู้ร่วมสื่อสาร

สรุปผลการวิจัย

จากการศึกษาหน้าที่และความหมายของคำว่า “ตะโกน” ในภาษาไทยปัจจุบัน จำนวนทั้งสิ้น 153 ข้อความ โดยประยุกต์ใช้กรอบประโยคทดสอบของวิจิตร ภาณุพงศ์ (Panupong, 2000) จำแนกคำว่า “ตะโกน” ออกเป็น 2 หมวดคำ ได้แก่ หมวดคำกริยา จำนวน 59 ข้อความตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 38.56 โดยคำว่า “ตะโกน” ปรากฏในตำแหน่งกริยาหลักของประโยคทั้งในรูปกริยาเดี่ยวและชุดกริยาเรียงต้นแบบ และหมวดคำกริยาวิเศษณ์ จำนวน 94 ข้อความตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 61.44 โดยคำว่า “ตะโกน” จะปรากฏในตำแหน่งหลังคำกริยาหลักของประโยค ทั้งในชุดกริยาเรียงลดต้นแบบ และปรากฏร่วมคำว่า “แบบ” ทำหน้าที่เป็นส่วนขยายรายละเอียดกริยาหลักของประโยค

ด้านหน้าที่และความหมายของคำว่า “ตะโกน” ในภาษาไทยปัจจุบัน พิจารณาจากหน้าที่และความหมายในบริบทการสื่อสารตามแนวคิดของนworรณ พันธุเมธา (Phanthumetha, 2015) พบว่า คำว่า “ตะโกน” ในหมวดคำกริยา เมื่อปรากฏในรูปคำกริยาเดี่ยวจะมีความหมายตามนิยามของพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554 ว่า ‘ก. ออกเสียงดังกว่าปกติเพื่อให้ได้ยิน’ (Royal Institute, 2011) หากปรากฏในชุดกริยาเรียงต้นแบบ จะบ่งบอกการกระทำที่มีเจตนาของผู้กระทำกริยารวมอยู่ด้วย ขณะที่ความหมายของคำว่า “ตะโกน” ในหมวดคำกริยาวิเศษณ์ มีการเปลี่ยนแปลงด้านความหมายเพิ่มขึ้น คือ ‘การขยายรายละเอียด หรือถ่ายทอดลักษณะ ความรู้สึกนึกคิดที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งในปริมาณที่มากกว่าปกติ เพื่อแสดงให้เห็นภาพตามอย่างชัดเจน หรือเห็นภาพแล้วแต่ต้องการเน้นความพิเศษเพิ่มขึ้น’ ซึ่งแตกต่างจากเดิมที่หมายถึงอาการที่จะเกิดขึ้นกับบุคคลหรือ

สิ่งมีชีวิต และเกี่ยวข้องกับการรับรู้จากการได้ยินเพียงอย่างเดียว แต่ความหมายของคำว่า “ตะโกน” ในหมวดนี้ครอบคลุมไปถึงสิ่งไม่มีชีวิตและเชื่อมโยงไปยังการรับรู้อื่น ๆ รวมด้วย เช่น การมองเห็น การได้รส การได้กลิ่น

อภิปรายผลการวิจัย

“ตะโกน” ในหมวดคำกริยา แบ่งออกเป็นกริยาเดียวและชุดกริยาเรียง เมื่อปรากฏเป็นคำกริยาเดียวทำหน้าที่เป็นกริยาหลักที่แสดงอาการหรือการกระทำของผู้กระทำกริยา หากปรากฏเป็นชุดกริยาเรียง คำว่า “ตะโกน” จะทำหน้าที่เป็นกริยาหลักร่วมกันกับกริยาอีกหนึ่งตัวในหน่วยกริยาเรียงต้นแบบแสดงเจตนา ความแตกต่างของคำว่า “ตะโกน” ที่ปรากฏเป็นคำกริยาเดียวและการปรากฏเป็นชุดกริยาเรียง ผู้วิจัยพบว่าเมื่อเป็นกริยาเดียว คำกริยา “ตะโกน” จะสื่อถึงการกระทำที่มีการเปล่งเสียงให้ดังมากกว่าปกติเพียงอย่างเดียว ตัวอย่างเช่น (3) *ชาวบ้านตะโกนขอให้ตนนายก* ขณะที่คำกริยา “ตะโกน” ที่เป็นชุดกริยาเรียงแสดงเจตนาจะแสดงให้เห็นความต้องการของผู้กระทำกริยาว่าการเปล่งเสียงดังกว่าปกติมีวัตถุประสงค์อื่นที่สนับสนุนให้เกิดการกระทำนั้นขึ้นและเป็นเหตุการณ์ที่มีความเกี่ยวข้องกัน ตัวอย่างเช่น (5) *ชาวบ้านตะโกนเรียกนายกหญิง* ดังนั้น เมื่อพิจารณาหน้าที่ของคำว่า “ตะโกน” ในหมวดคำกริยา ในบริบทการสนทนาร่วมกับตำแหน่งการปรากฏของคำกริยา “ตะโกน” ในกรอบประโยคทดสอบทั้งที่เป็นกริยาเดียวและชุดกริยาเรียง จะเห็นว่า มีหน้าที่แสดงการเปล่งเสียงที่ดังกว่าปกติของผู้กระทำกริยาเหมือนกัน ต่างกันที่คำกริยา “ตะโกน” ที่เป็นชุดกริยาเรียงจะทำให้เห็นว่า “ตะโกน” เป็นการเปล่งเสียงดังที่มีเจตนาและมีที่มาของการกระทำด้วย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยพบว่าคำว่า “ตะโกน” ที่ใช้ในภาษาไทยปัจจุบัน บางกรณีมีหน้าที่เหมือนคำกริยาวิเศษณ์ เมื่อพิจารณาจากหน้าที่ของคำว่า “ตะโกน” ตามบริบทการสนทนาก็พบว่า มีหน้าที่ขยายคำกริยาหลักของประโยคเช่นเดียวกับคำอื่น ๆ ในหมวดคำกริยาวิเศษณ์ จากตำแหน่งในกรอบประโยคทดสอบคำว่า “ตะโกน” ที่ปรากฏในหมวดคำกริยาและหมวดคำกริยาวิเศษณ์ ไม่ใช่คำเดียวกันแต่อาจเป็นคำพ้องรูปพ้องเสียง

แต่ถ้าวิเคราะห์จากหน้าที่ในบริบทการสื่อสาร คำว่า “ตะโกน” ที่ปรากฏในหมวดคำกริยาและหมวดคำกริยาวิเศษณ์จัดเป็นคำหลายหน้าที่ เพราะสามารถทำหน้าที่ได้มากกว่าหนึ่งและความหมายยังคงมีความเกี่ยวพันกันอยู่ สอดคล้องกับการแบ่งหมวดคำหลายหน้าที่ของพินน บำรุงสุข (Bumroongsook, 1972) ที่จัดแบ่งคำในหมวดคำกริยาและหมวดคำกริยาวิเศษณ์ไว้ในประเภทที่สามารถทำหน้าที่หลายหน้าที่ตามตำแหน่งที่ปรากฏในกรอบประโยคทดสอบ

จากการประยุกต์ใช้กรอบประโยคทดสอบของวิจิตรนัฏ ภาณุพงศ์ (Panupong, 2000) พบรูปแบบการปรากฏของคำว่า “ตะโกน” ในหมวดคำกริยาวิเศษณ์ 2 รูปแบบ คือ รูปแบบชุดกริยาเรียง และรูปแบบที่ปรากฏร่วมกับคำว่า “แบบ” การปรากฏในรูปแบบชุดกริยาเรียงของหมวดคำกริยาวิเศษณ์มีความแตกต่างจากคำว่า “ตะโกน” ในหมวดคำกริยา กล่าวคือ “ตะโกน” ในหมวดคำกริยา จัดเป็นชุดคำกริยาเรียงพื้นฐานที่มีกริยาแท้ตั้งแต่สองคำขึ้นไปร่วมประธานและทำหน้าที่เป็นภาคแสดงร่วมกัน โดยคำกริยา “ตะโกน” จัดอยู่ในหน่วยกริยาเรียงแสดงเจตนา ขณะที่คำว่า “ตะโกน” ในหมวดกริยาวิเศษณ์ จัดเป็นชุดคำกริยาเรียงลดต้นแบบ อัญชลี สิงห์น้อย วงศ์วัฒนา (Singnoi Wongwattana, 2012) ได้อธิบายว่าชุดกริยาเรียงลดต้นแบบเป็นชุดกริยาเรียงที่มีคุณสมบัติด้านวากยสัมพันธ์และอรรถศาสตร์ที่เด่นกว่าชุดกริยาเรียงต้นแบบ ผู้วิจัยสังเกตว่า คำว่า “ตะโกน” ในหมวดคำกริยาวิเศษณ์จัดอยู่ในชุดกริยาเรียงลดต้นแบบที่ประกอบไปด้วยกริยาหลักและคำไวยากรณ์ ซึ่งคำว่า “ตะโกน” เป็นกริยาที่ลดรูปแบบและมีการเปลี่ยนแปลงหน้าที่มาเป็นคำไวยากรณ์ในหมวดคำกริยาวิเศษณ์ที่มีหน้าที่ขยายคำกริยาหลักของประโยค

การเปลี่ยนแปลงและเพิ่มหน้าที่ของคำว่า “ตะโกน” จากกริยาหลักในหมวดคำกริยามาอยู่ในหมวดคำกริยาวิเศษณ์หรือคำไวยากรณ์ในชุดกริยาเรียงลดต้นแบบ สอดคล้องกับแนวคิดของอัญชลี สิงห์น้อย วงศ์วัฒนา (Singnoi Wongwattana, 2012) ที่มองว่าการกลายมาเป็นคำไวยากรณ์ของกริยาแต่ละคำนั้นแตกต่างกัน กริยาบางคำผ่านกระบวนการเปลี่ยนแปลงเป็นคำไวยากรณ์อย่างสมบูรณ์แล้ว ขณะที่กริยาบางคำ

เพิ่งเริ่มมีการเปลี่ยนแปลงและยังอยู่ในบริเวณทับซ้อนระหว่างหน้าที่ในหมวดเดิมกับหน้าที่ในหมวดใหม่ จึงต้องอาศัยการตีความตามบริบทและความสัมพันธ์ในด้านอรรถศาสตร์ร่วมด้วย ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่าการขยายหน้าที่ของคำว่า “ตะโกน” ในปัจจุบันยังอยู่ในกรณีที่เริ่มเปลี่ยนแปลงและจัดอยู่ในหมวดคำกริยาและหมวดคำกริยาวิเศษณ์ได้ โดยอาศัยการตีความตามบริบทตามแนวคิดของอัญชลีสิงห์น้อย วงศ์วัฒนาที่กล่าวถึงข้างต้น

การใช้คำว่า “ตะโกน” ในปัจจุบันมิได้ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงด้านหน้าที่ของคำเพียงอย่างเดียว หากแต่ยังทำให้มีการเปลี่ยนแปลงด้านความหมายด้วย กล่าวคือ ปัจจุบันคำว่า “ตะโกน” มีความหมายกว้างออกจากเดิม ซึ่งความหมายประจำคำ คือ ‘ก. ออกเสียงดังกว่าปกติเพื่อให้ได้ยิน’ (Royal Institute, 2011) ใช้กับอาการ หรือการกระทำของบุคคลในบริบทที่ต้องแสดงออกผ่านการเปล่งเสียงให้ดังกว่าปกติ ก่อนจะมีการขยายความหมายของคำว่า “ตะโกน” ให้ครอบคลุมมากขึ้นว่า ‘เป็นการกระทำที่ใช้การเปล่งเสียงให้ดังกว่าปกติเพื่อสื่อสารเจตนาหรือแสดงออกถึงความคิดบางประการของผู้กระทำกริยา’

นอกจากความหมายเดิมของคำว่า “ตะโกน” ที่เกี่ยวข้องกับการเปล่งเสียงให้ดังกว่าปกติและสัมพันธ์กับการได้ยินแล้ว ผู้ใช้ภาษาไทยปัจจุบันยังนำคำว่า “ตะโกน” มาใช้ขยายรายละเอียดเกี่ยวกับสภาพของบุคคลหรือสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่สามารถรับรู้ได้ผ่านประสาทสัมผัสที่นอกเหนือไปจากการได้ยิน รวมไปถึงขยายความรู้สึกนึกคิดภายในจิตใจให้ผู้ส่งสารรับรู้จากการประสบกับสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่ปริมาณมาก จนต้องใช้คำว่า “ตะโกน” มาเป็นความเปรียบเพื่อนำความรู้สึกนึกคิดภายในซึ่งมีความเป็นนามธรรมมาแสดงออกให้เห็นอย่างเป็นรูปธรรมเพื่อให้ผู้รับสารรับรู้ในทิศทางเดียวกัน แม้ว่าจะไม่ได้มีการเปล่งเสียงดังออกมาจริง ๆ ก็ตาม

การขยายความหมายของคำว่า “ตะโกน” เป็นประเด็นน่าสนใจที่ผู้ใช้ภาษาเลือกคำว่า “ตะโกน” มาใช้ขยายความคิด ความรู้สึก การรับรู้ต่าง ๆ ที่เป็นนามธรรมให้เป็นข้อมูลรูปธรรมในเชิงปริมาณ ผู้วิจัยสังเกตว่าการขยายความหมายของคำว่า “ตะโกน” สอดคล้องกับคุณสมบัติของ “เสียง” ที่แยกความแตกต่างจากลักษณะของ

การเปล่งเสียง เช่น เสียงกระซิบ เสียงตะโกน เสียงกรีดที่มาจากเสียง เช่น เสียงน้ำ เสียงฝน เสียงเพลง และระดับของการเปล่งเสียง เช่น เสียงดัง เสียงเบา เสียงค่อย ซึ่งคุณสมบัติของเสียงที่เพิ่มระดับและลดระดับได้ อาจเป็นปัจจัยที่ทำให้ผู้ใช้ภาษาในปัจจุบันเลือกใช้คำที่สัมพันธ์กับเสียงอย่างคำว่า “ตะโกน” มาให้ข้อมูลในเชิงปริมาณของสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่มีการเพิ่มและลดได้ ความหมายของคำว่า “ตะโกน” ที่เพิ่มขึ้นจึงสัมพันธ์กับการเปลี่ยนแปลงไปตามบริบทที่ใช้ในการสื่อสาร การรับรู้ และการตีความเพื่อบรรลุตามเป้าหมายการสื่อสารของผู้ร่วมสื่อสาร

การขยายความหมายเพิ่มขึ้นของคำว่า “ตะโกน” ผู้วิจัยพบว่าคำว่า “ตะโกน” ในความหมายประจำคำกับคำว่า “ตะโกน” ในความหมายกว้างออกมีความสัมพันธ์กับหน้าที่ของคำที่แตกต่างกัน โดย “ตะโกน” ในความหมายประจำคำจะสัมพันธ์กับหน้าที่ในหมวดคำกริยาอาการ ส่วน “ตะโกน” ในความหมายที่กว้างออกสัมพันธ์กับหน้าที่ในหมวดคำกริยาวิเศษณ์ สอดคล้องกับที่พินพา บำรุงสุข (Bumroongsook, 1972) ได้เสนอข้อสังเกตความสัมพันธ์ของความหมายกับคำหลายหน้าที่ไว้ว่า ถ้านำความหมายประจำคำมาแทนที่ในคำนั้น ๆ ที่ทำหน้าที่ต่างกัน แล้วสามารถแทนที่คำนั้นได้ถือว่าเป็นคำหลายหน้าที่ที่มีความหมายเหมือนกัน ขณะเดียวกันถ้าไม่สามารถนำความหมายอย่างเดียวกันมาใช้แทนที่คำนั้น ๆ ได้ ถือว่าเป็นคำหลายหน้าที่ที่มีความหมายต่างกัน ตามหน้าที่ของคำ ซึ่งคำว่า “ตะโกน” จัดอยู่ในประเภทที่ 2 คือ คำหลายหน้าที่ที่มีความหมายต่างกัน แต่ความหมายยังคงมีความเกี่ยวพันกันอยู่

ผู้วิจัยยังสังเกตว่าความหมายใหม่ของคำว่า “ตะโกน” ที่ดูเหมือนจะแยกจากความหมายเดิมอย่างสิ้นเชิง กลับยังเชื่อมโยงอยู่กับความหมายเดิม กล่าวคือ บุคคลหรือสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่กำลังจะถูกขยายด้วยคำว่า “ตะโกน” ต้องมีปริมาณที่มากกว่าปกติ มีความชัดเจนที่สามารถรับรู้ได้ร่วมกันระหว่างผู้ร่วมสื่อสาร อาจเป็นในลักษณะนามธรรมหรือรูปธรรมก็ได้ อีกทั้งเป็นการถ่ายทอดความหมายจากประสาทสัมผัสส่วนอื่น ๆ อาทิ การมองเห็น การได้กลิ่น การได้รสชาติ และการสัมผัสไปสู่การได้ยิน แม้จะไม่มี การกระทำที่เกิดการเปล่งเสียงออกมาจริง ๆ ก็ตาม

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะเพื่อการนำผลวิจัยไปใช้

นำผลการวิจัยไปเป็นพื้นฐานในการศึกษากลุ่มคำที่มีการเปลี่ยนแปลงหน้าที่และความหมายในระยะเริ่มต้นที่เกิดขึ้นในภาษาไทยปัจจุบัน เพื่อทราบและเข้าใจถึงทิศทางการเปลี่ยนแปลงและธรรมชาติในการสื่อสารของผู้ใช้ภาษาในบริบทสังคมไทยปัจจุบัน

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

ควรศึกษาการเปลี่ยนแปลงหน้าที่และความหมายของคำอื่น ๆ เช่น คำว่า “หวาน”, “ฟาด”, “ดำ” ที่ปรากฏใช้ในภาษาไทยปัจจุบันเพิ่มเติม เพื่อที่จะเห็นปัจจัยอื่น ๆ ที่ส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงหน้าที่และความหมายของคำในระยะเริ่มต้นที่จะช่วยให้เห็นรูปแบบของการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในกลุ่มผู้ใช้ภาษาไทยในปัจจุบันและอาจช่วยในการคาดคะเนทิศทางของการเปลี่ยนแปลงที่จะเกิดขึ้นในอนาคตต่อไป

เอกสารอ้างอิง

- Bumroongsook, P. (1972). *Polyfunctional words in the Thai language*. (Master's thesis, Department of Thai, Graduate School, Chulalongkorn University). [In Thai]
- Jaratjarungkiat, S. (2015). Study of research methodology in the development of polysemes in Thai. *Vannavidat*, 15, 135–156. [In Thai]
- Jaratjarungkiat, S. (2017). Grammaticalization of /jaŋ/. *Journal of language and Linguistics*, 35(2), 97 – 120. [In Thai]
- Jinlert, N. (2016). Classification of words in Thai grammar: Various approaches and Theories. *Vannavidat*, 6, 189 – 216. [In Thai]
- Meesat, P. (1997). *A study of auxiliary verbs developed from verbs in Thai*. (Master's thesis, Department of Thai, Graduate School, Chulalongkorn University). [In Thai]
- Motive Influence. (2022). *A collection of the 20 most popular social media words of 2022, along with their origins and meanings*. Retrieved from <https://www.motiveinfluence.com/blog/marketing/> [In Thai]
- Muangkaew, N. and Pothipath, V. (2013). The verb /kàrúnaa/ and the quantitative adverb /nôy/: The original sources of requestive markers in Thai. *Vannavidat*, 13, 95 – 114. [In Thai]
- Nanthakanok, K. and Sukwat, B. (2019). A study in functions of the word /Khôj/ in Thai. *MangRai Saan Journal*, 7(1), 1 – 12. [In Thai]
- Ongwuttiwat, S. (2008). “Ti” /thii/: A polyseme in contemporary Thai. *Vannavidat*, 8, 160 – 184. [In Thai]
- Panupong, V. (2000). *The structure of Thai: Grammatical system*. Bangkok: Ramkhamhaeng University. [In Thai]
- Phanthumetha, N. (2015). *Thai grammar*. (7th ed.). Bangkok: Faculty of Arts, Chulalongkorn University. [In Thai]
- Phonkhunsap, S. and Dolphen, I. (2020). Grammaticalization of /hø:t1/ in Northeastern Thai dialect. *Language and Linguistics*, 38(2), 1–37. [In Thai]
- Rattanaphanusorn, R. (2006). *Semantic extension of visual perception verbs in Thai*. (Doctor of Philosophy's thesis, Department of Linguistics, Graduate School, Chulalongkorn University). [In Thai]
- Royal Institute. (2011). *The royal institute dictionary 2011*. Retrieved from <https://dictionary.orst.go.th/> [In Thai]
- Singnoi Wongwattana, U. (2012). Verbs in series in Thai: Serial verbs or others?. *The Journal of Language and Culture (JLC)*, 31(2), 35 – 66. [In Thai]

- Sompheth, S. (2020). The semantic extension of /kàt/ in Thai: A cognitive semantic study. *Thai Language and Literature*, 37(2), 1 – 36. [In Thai]
- TNN Online. (2022). “Celebrities” shout out to “P’Jack” loudly at Rajamang! Mouth agape, stunned by his handsomeness. Retrieved from <https://www.tnnthailand.com/news/trueinside/119128/> [In Thai]
- Wareeket, K. and Pothipath, V. (2013). Grammaticalization of the noun /phŏm/. *Vannavidas*, 13, 1 – 17. [In Thai]
- Wisesight. (2022). *A collection of social media slang in 2022*. Retrieved from <https://wisesight.com/news/social-media-slang-2022/> [In Thai]

การใช้ภาษาความเปรียบในตัวละครวรรณคดีไทยเรื่อง เสภาขุนช้างขุนแผน COMPARISON OF THE CHARACTERS THAT CREATE ESTHETIC IN THAI LITERATURE SEPA KHUN CHANG KHUN PHAEN

บุษราคัม ยอดชะลูด^{1*} และ อรทัย ชันโท²

Bussarakham Yodchalood^{1*} and Oratai Khanto²

มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย 80 หมู่ 9 ถ.พหลโยธิน ต.บ้านดู่ อ.เมืองเชียงราย จ.เชียงราย 57100 ประเทศไทย^{1, 2}

Chiang Rai Rajabhat University, 80 Moo 9 Phahonyothin Rd., Ban Du Sub-district, Mueang Chiang Rai District,

Chiang Rai Province 57100 Thailand^{1, 2}

*Corresponding author E-mail: bussaraakham@hotmail.com

(Received: 3 Feb, 2023; Revised: 13 Sep, 2023; Accepted: 16 Sep, 2023)

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์การใช้ภาษาความเปรียบในตัวละครวรรณคดีไทยเรื่องเสภาขุนช้างขุนแผน และเพื่อวิเคราะห์สุนทรียรสที่ปรากฏในวรรณคดีไทยเรื่องเสภาขุนช้างขุนแผน ผู้วิจัยประยุกต์ใช้แนวคิดโวหารภาพพจน์อุปมา โวหารภาพพจน์อุปลักษณ์ และสุนทรียรสวรรณคดีไทย 4 ประเภท ได้แก่ เสาวรสจณี นารีปราโมทย์ พิโรธวาทัง และสัลลาปังคพิไสย และนำเสนอผลโดยการพรรณนาวิเคราะห์

ผลการวิจัยพบว่าวรรณคดีไทยเรื่องเสภาขุนช้างขุนแผน ฉบับพิมพ์ พ.ศ. 2555 โดยสำนักพิมพ์ศิลปาบรรณาคาร ปรากฏการใช้ภาษาความเปรียบตัวละครหลักประกอบไปด้วยตัวละครขุนช้าง พบว่ามีการใช้ความเปรียบแสดงโวหารภาพพจน์อุปมา 31 คำ โวหารภาพพจน์อุปลักษณ์ 87 คำ สุนทรียรสวรรณคดีไทยพบจากการใช้ความเปรียบในบทของตัวละครขุนช้าง ประกอบด้วย 3 ประเภท ได้แก่ เสาวรสจณี 1 คำ พิโรธวาทัง 91 คำ และสัลลาปังคพิไสย 5 คำ ตัวละครขุนแผน พบมีการใช้ความเปรียบแสดงโวหารภาพพจน์อุปมา 31 คำ โวหารภาพพจน์อุปลักษณ์ 129 คำ สุนทรียรสวรรณคดีไทยพบจากการใช้ความเปรียบในบทของตัวละครขุนแผน ประกอบด้วย 3 ประเภท ได้แก่ เสาวรสจณี 82 คำ พิโรธวาทัง 37 คำ และสัลลาปังคพิไสย 19 คำ ตัวละครนางวันทอง พบมีการใช้ความเปรียบแสดงโวหารภาพพจน์อุปมา 36 คำ โวหารภาพพจน์อุปลักษณ์ 127 คำ สุนทรียรสวรรณคดีไทยพบ 4 ประเภท ได้แก่ เสาวรสจณี 54 คำ นารีปราโมทย์ 38 คำ พิโรธวาทัง 65 คำ และสัลลาปังคพิไสย 29 คำ และตัวละครพระไวย พบมีการใช้คำแสดงโวหารภาพพจน์อุปมา 6 คำ โวหารภาพพจน์อุปลักษณ์ 140 คำ สุนทรียรสวรรณคดีไทยพบจากการใช้คำเปรียบในบทของตัวละคร และตัวละครพระไวย ประกอบด้วย 3 ประเภท ได้แก่ เสาวรสจณี 12 คำ พิโรธวาทัง 11 คำ และสัลลาปังคพิไสย 21 คำ

คำสำคัญ: ความเปรียบ, วรรณคดีไทยเรื่องเสภาขุนช้างขุนแผน, ตัวละคร

¹⁻² อาจารย์ โปรแกรมวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย คณะมนุษยศาสตร์

ABSTRACT

The objectives of this study were to analyze the figure of speech usage in the Thai literary work entitled “Sepha Khun Chang Khun Phaen” and to analyze the linguistic aesthetics present in the aforementioned Thai literary piece.

The researcher applied the figure of speech concepts of simile, metaphor, and the linguistic aesthetics of Thai literature in four types, namely Saowarojaneer (poems that admire the beauty of nature, place or person), Naree Pramote (poems that express affection and flirtation), Piroj Watang (poems that express anger and reproach), and Salapangka Pisai (poems that expressing sorrow and lamentation) by presenting the results with analytical descriptions. The results of the research showed that the Thai literature titled Sepha Khun Chang Khun Phaen, published in 2012 By Silapa Bannakarn Publishing House, it appeared that the language was used as the figure of speech in the four main characters. The character named Khun Chang was found to use 31 words of simile and 87 words of metaphor. The Thai literature aesthetics were found from the figure of speech usage in the script of Khun Chang’s character. It consisted of 3 types, namely 1 word of Saowarojaneer, 91 words of Piroj Watang, and 5 words of Salapangka Pisai. The script of Khun Phaen’s character was found to use 31 words of simile and 129 words of metaphor. The Thai literature aesthetics were found from the figure of speech usage in the script of Khun Phaen’s character. It consisted of 3 types, namely 82 word of Saowarojaneer, 37 words of Piroj Watang, and 19 words of Salapangka Pisai. The script of Nang Wanthong’s character was found to use 36 words of simile and 127 words of metaphor. The Thai literature aesthetics were found 4 types, namely 54 word of Saowarojaneer, 38 words of Naree Pramote, 65 words of Piroj Watang, and 29 words of Salapangka Pisai. The script of Phra Wai’s character was found to use 6 words of simile and 140 words of metaphor. The Thai literature aesthetics were found 3 types, namely 12 word of Saowarojaneer, 11 words of Piroj Watang, and 21 words of Salapangka Pisai.

KEYWORDS: Figure of Speech, Thai Literature Entitled Sepha Khun Chang Khun Phaen, Character

บทนำ

ภาษาเป็นเครื่องมือสำคัญที่มนุษย์ใช้ในการสื่อสาร ถ่ายทอดประสบการณ์ อารมณ์ ความรู้สึกนึกคิดของคนในสังคมผ่านกระบวนการของการสื่อสาร นอกจากในชีวิตประจำวันแล้วภาษายังเป็นเครื่องมือสำคัญในการสร้างสรรค์วรรณคดี ภาษายาวหนึ่งที่ถูกนำมาใช้เพื่อสร้างวรรณศิลป์ก็คือ การใช้ภาษาความเปรียบ กวีหรือนักประพันธ์ใช้เป็นกลวิธีสร้างสรรค์วรรณคดีให้เป็นสิ่งสุนทร

การใช้ภาษาความเปรียบหรือโวหารภาพพจน์เป็นกลวิธีทางภาษาที่มุ่งให้เกิดสุนทรียภาพและสุนทรียรสในวรรณคดีไทย ดังที่ สมเกียรติ รัชมนณี (Rakmanee, 2008, pp. 73-74) กล่าวว่าในชนิดของโวหารภาพพจน์ (Figure of Speech) คือ อุปมา (Simile) เป็นการเปรียบของสิ่งหนึ่งให้เหมือนหรือคล้ายกับอีกสิ่งหนึ่งโดยพ้องเสียงที่รูปสมบัติหรือลักษณะสมบัติเป็นสำคัญ โดยใช้คำเปรียบต่าง ๆ เป็นคำเชื่อม นับเป็นโวหารภาพพจน์ที่กวีหรือนักประพันธ์นิยมใช้มากในบทพรรณนา เช่น บทชมโฉม บทชมนกชมไม้ บทคร่ำครวญ สิ่งนำมาเปรียบนั้นสนับสนุนให้สิ่งที่ต้องการกล่าวถึงเด่นชัดขึ้น

การใช้ภาษาความเปรียบในวรรณคดีนั้น ผู้รับสารจะต้องทำความเข้าใจให้เกิดความแจ่มแจ้งทั้งความหมายนัยตรงและความหมายนัยแฝง นอกจากนี้การใช้ภาษาความเปรียบในวรรณคดียังเป็นการขยายความหมายออกไป โดยนำคำที่มีความหมายที่เป็นรูปธรรมไปใช้เป็นความหมายของสิ่งที่เปี่ยมนามธรรม เราจึงกล่าวถึงนามธรรมให้เข้าใจได้ง่ายขึ้น ดังที่ กุหลาบ มัลลิกะมาส (Malikamas, 1997, pp. 1-3) ได้กล่าวแสดงทรรศนะเกี่ยวกับเหตุผลในการใช้ภาพพจน์ในวรรณคดีไทย สรุปได้ดังนี้

1. ภาพพจน์ให้ความสำเร็จอารมณ์ หมายถึงภาพพจน์บันดาลให้ผู้อ่านผู้ฟังได้ใช้ความคิดและจินตนาการดังเช่นเราตั้งชื่อสิ่งต่าง ๆ ด้วยการเปรียบเทียบสิ่งที่เหมือนหรือสิ่งต่าง โดยใช้การสังเกต ความคิด และจินตนาการเทียบเคียง

2. ภาพพจน์ทำให้สิ่งที่เปี่ยมนามธรรมเป็นรูปธรรมขึ้น การใช้ภาพพจน์ช่วยให้ผู้อ่านนึกเห็นเป็นภาพได้ชัดเจนขึ้น ซึ่งเท่ากับว่าทำให้วรรณคดีเข้าสู่ประสาทสัมผัสและการรับรู้โดยตรง อาจจะโดยการได้ยิน

ได้เห็น ได้สัมผัส ได้ร่วมมีประสบการณ์ จึงทำให้เข้าถึงและเข้าใจวรรณคดีเรื่องนั้น ๆ ได้ดียิ่งขึ้น

3. ภาพพจน์ให้ความเข้มข้นทางอารมณ์มากขึ้น ด้วยการให้ความแตกต่าง ความขัดแย้ง ความเหมือน ความผลน และทัศนคติที่มีต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด

4. ภาพพจน์ช่วยให้กล่าวคำน้อยแต่ได้ความมาก ทั้งนี้ด้วยลักษณะการบังคับทางฉันทลักษณ์ที่กำหนดจำนวนคำ สัมผัส หรือครุ ลหุ ดังนั้นกวีจึงต้องสรรคำมาใช้ให้จัดวางลงในตำแหน่งนั้นอย่างเหมาะสม ขณะเดียวกันก็ต้องใส่เนื้อความหรือความหมายตามที่ต้องการด้วยเพื่อให้สื่อความและสื่ออารมณ์ได้

ในวรรณคดีไทยมักปรากฏการใช้ถ้อยคำที่มีความหมายเปรียบเทียบ เปรียบกับพฤติกรรม อารมณ์และความรู้สึกของตัวละครที่มีต่อสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่ง การใช้คำเปรียบเมื่อถูกนำมาใช้อ้างเปรียบกับสิ่งต่าง ๆ ก็จะทำให้เกิดสุนทรียรสในวรรณคดีไทย (Rakmanee, 2008, p. 105)

สุนทรียรสเปรียบได้ดั่งหัวใจหลักของวรรณคดีไทยคือความงามที่สร้างด้วยภาษาให้ผู้รับสารได้มีอารมณ์ร่วมในเนื้อหาของวรรณคดีไทย ดังที่ สมเกียรติ รัชมนณี (Rakmanee, 2008, p. 105) ได้กล่าวถึงรสในวรรณคดี ก่อปรด้วยภาษาวรรณศิลป์ในบทประพันธ์ที่กวีหรือนักประพันธ์รังสรรค์ขึ้นมา เพื่อถ่ายทอดแนวคิดและเนื้อหาใด ๆ ออกมาสู่ผู้อ่านผู้ฟัง ย่อมเป็นไปเพื่อให้ผู้อ่านผู้ฟังเห็นด้วยหรือคล้อยตาม มีอารมณ์ร่วมกับผู้ประพันธ์หรือเข้าถึงอารมณ์ที่ผู้ประพันธ์ถ่ายทอดออกมาอย่างลึกซึ้ง ความรู้สึกหรืออารมณ์ของผู้อ่านผู้ฟังที่เกิดจากเนื้อความแห่งวรรณคดีหรือวรรณกรรม ประกอบขึ้นจากการปรุงแต่งด้วยถ้อยคำภาษาอันเหมาะสม ละเมียดละไม ถ่ายทอดความรู้สึกแห่งเนื้อความได้อย่างเข้าถึงอารมณ์เช่นนี้ ในทางวรรณศิลป์เรียกว่า “รสแห่งวรรณคดี”

จากการศึกษาผลงานการวิจัยทางวรรณคดีไทยพบว่าในกลอนบทละครปรากฏวรรณคดีไทย ผลงานของ นุชรี ชุนน้ำ (Khunnam, 2013, pp. 232-233) เป็นการศึกษาวรรณคดีไทยในกลอนบทละครเรื่องอิเหนา พระราชนิพนธ์ในพระบาทสมเด็จพระพุทธเลิศหล้านภาลัย พบว่าปรากฏวรรณคดีไทยนาริปราโมทย์ 589 บท รองลงมาคือ เสาวรณี 471 บท สัลลาปคพิสัย

371 บท และพิโรธวาทัง 349 บทตามลำดับ ซึ่งตรงตาม อารมณ์ความรู้สึกพื้นฐานของมนุษย์ คือ รัก โกรธเกลียด โศกเศร้า และความลุ่มหลง ส่วนในวรรณคดีที่สันสกฤต ศึกษาจากผลงานของ ภัสร์ธีรา ฉลองเดช (Chalongdech, 2005, p. 118) ซึ่งวิเคราะห์วรรณคดีที่ปรากฏในนิทานเวตาล ฉบับพระนิพนธ์กรมหมื่นพิทยาลงกรณ์ ตามทฤษฎีวรรณคดี สันสกฤต ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า วรรณคดีที่ปรากฏอยู่ มากที่สุด คือ ศฤงคารรส รองลงมาคือ เราทรส กรณารส อัษฎรส วีรสรส ภาษกรส หาสยรส พิกัสสรส และศานตรส ตามลำดับ

วรรณคดีสันสกฤต กุสุมา รักษมนี (Raksamanee, 1991, pp. 21–22) กล่าวถึงทฤษฎีวรรณคดีสันสกฤต สรุปได้ว่า รส คือปฏิกิริยาทางอารมณ์ที่เกิดขึ้นในใจของผู้อ่านเมื่อผู้อ่านได้รับรู้อารมณ์ที่กวีได้ถ่ายทอดไว้ในวรรณคดี นักวรรณคดีตามทฤษฎีวรรณคดีสันสกฤตมีความเห็นว่ารสนเกิดขึ้นเมื่อกวีมีอารมณ์สะท้อนใจ แล้วถ่ายทอดความรู้สึกนั้นออกมาในบทประพันธ์ อารมณ์นั้นจะกระทบใจผู้อ่านทำให้เกิดการรับรู้และเกิดปฏิกิริยาทางอารมณ์ตอบสนองสิ่งที่กวีได้เสนอออกมา รสจึงเป็นความรู้สึกที่เกิดขึ้นในใจของผู้อ่าน มิใช่สิ่งที่อยู่ในวรรณคดีซึ่งเป็นเพียงอารมณ์ที่กวีถ่ายทอดไว้และเป็นตัวทำให้เกิดรสนเท่านั้น อารมณ์ต่าง ๆ ที่กวีแสดงไว้ในผลงานเรียกว่า “ภาวะ” ในระยะแรก ภาวะหลักมี 9 อย่าง คือ ความรัก (รติ) ความขบขัน (หาสะ) ความทุกข์โศก (โสกะ) ความโกรธ (โกธะ) ความมุ่งมั่น (อุตสาหะ) ความน่ากลัว (ภยะ) ความน่ารังเกียจ (ชุกุปสา) ความน่าพิศวง (วิสมยะ) และความสงบ (คมะ) เพื่อให้ผู้อ่านสามารถรับรู้ภาวะหนึ่งขึ้นแก่ตัวละคร กวีต้องแสดงเหตุของภาวะ (วิภาวะ) ไว้เป็นเบื้องต้น ต่อจากนั้นตัวละครต้องแสดงผลของภาวะ (อนุภาวะ) ให้รู้ว่าเกิดภาวะหนึ่งขึ้นในใจของตัวละครในเรื่องแล้ว นอกจากนั้นยังแสดงออกอีกอย่างหนึ่งเป็นภาวะที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติ (สาตตวิภาวะ) สาตตวิภาวะจึงทำหน้าที่ช่วยอนุภาวะให้ผู้อ่านได้รับรู้ภาวะในใจตัวละครได้ง่ายขึ้น เมื่อผู้อ่านได้รับรู้ภาวะที่กวีแสดงไว้แล้วก็จะเกิดอารมณ์ตอบสนองต่อภาวะนั้น เรียกว่า “รส” มี 9 รส เท่ากับจำนวนภาวะและสัมพันธ์กับแต่ละภาวะ คือ ความซาบซึ้งในความรัก (ศฤงคารรส) เป็นอารมณ์ตอบสนองต่อภาวะรักความสนุกสนาน (หาสยรส)

เป็นอารมณ์ตอบสนองภาวะขบขัน ความสงสาร (กรณารส) เป็นอารมณ์ตอบสนองต่อภาวะทุกข์โศก ความแค้นเคือง (เราทรส) เป็นอารมณ์ตอบสนองภาวะโกรธ ความชื่นชมในความกล้าหาญ (วีรรส) เป็นอารมณ์ตอบสนองภาวะความมุ่งมั่นในการต่อสู้ ความเกรงกลัว (ภยานกรส) เป็นอารมณ์ตอบสนองภาวะน่ากลัว ความเปื้อนระอา ซึ่งชัง (พิกัสสรส) เป็นอารมณ์ตอบสนองภาวะน่ารังเกียจ ความอัศจรรย์ใจ (อัษฎรส) เป็นอารมณ์ตอบสนองภาวะน่าพิศวง และความสงบแห่งจิตใจ (ศานตรส) เป็นอารมณ์ตอบสนองภาวะสงบ

กวีหรือนักประพันธ์สร้างวรรณคดีสื่อความหมาย ดังนั้นวรรณคดีจึงต้องมีความงาม มีสุนทรียรสที่แสดงลักษณะภาษาวรรณศิลป์ การศึกษาวรรณคดีถือได้ว่าเป็นสิ่งที่ทำให้วรรณคดีมีคุณค่า เป็นสิ่งที่ทำให้วรรณคดีเป็นศิลปะ การศึกษาการใช้ภาษาความเปรียบที่ทำให้เกิดสุนทรียรสในวรรณคดีต้องเข้าถึงเนื้อแท้ในความหมาย หยั่งลึกถึงแก่นของชีวิตในวรรณคดีที่เล่าผ่านสายตาของคนสร้างหรือตามที่กวีหรือนักประพันธ์ได้รังสรรค์ขึ้นมา

การจำลองชีวิตของมนุษย์และอมมนุษย์ผ่านวรรณคดี อาศัยตัวละครเป็นผู้ขับเคลื่อนตัวบทให้วรรณคดีมีชีวิต องค์ประกอบของวรรณคดีนั้นมีหลายประเภท ดังที่ ชมัยพร วิฑูรธิศาสนัต (Witoonthirasat, 1972, p. 53) ได้แสดงทรรศนะว่าวรรณคดีประเภทเรื่องเล่าโดยทั่วไป ไม่ว่าจะเป็นเรื่องใดมักประกอบด้วยโครงเรื่องที่มีตัวละครฉาก บทสนทนา ฯลฯ ทั้งนี้เพื่อให้เรื่องดำเนินไปด้วยความสนุกสนานตื่นเต้นและมีคุณค่าทางด้านศีลธรรมจรรยา เป็นประการสำคัญ ตัวละครในวรรณคดีนั้นมีอยู่หลายประเภท เช่น มีตัวพระเอก ตัวนางเอก ตัวผู้ร้ายหรือตัวปฏิปักษ์ ตัวจำเริญ เป็นต้น ในบรรดาตัวละครเหล่านี้มีบทบาทแตกต่างกันออกไปตามจินตนาการของผู้แต่ง และหากพิจารณาให้ถ่องแท้แล้ว ตัวละครเอกฝ่ายดีกับตัวละครฝ่ายปฏิปักษ์ มักมีบทบาทพอ ๆ กัน ขบเคี้ยวกันตลอดทั้งเรื่องไม่ว่าจะเป็นขุนช้างกับขุนแผน ในเรื่องขุนช้างขุนแผน อิเหนากับจรงกา ในเรื่องอิเหนา พระรามกับทศกัณฐ์ในเรื่องรามเกียรติ์ พระอภัยมณีกับอุตุเรน ในเรื่องพระอภัยมณีหรือแม้แต่ในวรรณคดีประเภทจักร ๆ วงศ์ ๆ เช่น พระสังข์กับท้าวสามนต์ในเรื่องสังข์ทอง คาวีกับท้าวแสนนุราชในเรื่องคาวี เป็นต้น ผู้อ่าน

มักจดจำตัวพระเอกได้ดีพอ ๆ กับขุนช้าง ทศกัณฐ์ จรกา ทำวสามนต์ ฯลฯ ตัวละครฝ่ายร้ายเหล่านี้จะถูกผู้แต่งเจตนาที่ใส่ลักษณะด้อยให้มากขึ้น ไม่ว่าจะเป็นด้านบุคลิกภาพ รูปร่างหน้าตา และบทบาทเพื่อส่งเสริมบทบาทของวีรบุรุษ

นอกเหนือไปจากตัวละครที่เป็นมนุษย์แล้ว ในวรรณคดียังปรากฏตัวละครอมมนุษย์ ซึ่งเป็นองค์ประกอบสำคัญที่ทำให้เรื่องดำเนินไปจนถึงตอนจบ ตัวละครทุกตัวจึงถือได้ว่าเป็นองค์ประกอบสำคัญของวรรณคดีแต่ละเรื่อง ดังที่ วิภา กงกะนันท์ (Kongkanan, 1979, p. 9) กล่าวถึงความสำคัญของตัวละครไว้ว่า ถ้าปราศจากตัวละคร ซึ่งเป็นผู้กระทำพฤติกรรม เรื่องก็ดำเนินไปไม่ได้ ตัวละครอาจเป็นคนจริง ๆ เช่น สมเด็จพระนเรศวรมหาราชหรือเป็นคนสมมติ เช่น สมภารกร่าง อาจเป็นสัตว์จริง เช่น ลิง กระต่าย หรือเป็นสัตว์สมมติ เช่น ม้ามังกร อาจเป็นครึ่งคนครึ่งสัตว์ เช่น นางเงือก อาจเป็นอมมนุษย์ เช่น ผี เทวดา ยักษ์ อาจเป็นดอกไม้หรือต้นไม้ เช่น ต้นอ้อ ต้นไทร อาจเป็นสรรพสิ่งของต่าง ๆ ทั้งวัตถุและนามธรรม รวมทั้งอากาศธาตุ

หากกล่าวถึงวรรณคดีไทยที่อยู่บนพื้นฐานนิเลสของมนุษย์ทั่วไปและยังเป็นที่รู้จักกันดีสำหรับปวงชนธรรมดาอย่างเสภาขุนช้างขุนแผน วรรณคดีไทยที่ได้รับการยกย่องจากวรรณคดีสโมสรสมัยรัชกาลที่ 6 ว่าเป็นหนังสือที่แต่งดีในประเภทหนังสือกลอนเสภา ด้วยเนื้อหาที่กวีจำลองสถานการณ์มาจากวิถีชีวิตจริงของคนในสังคมสมัยอยุธยา ทำให้เกิดสุนทรียรสและสุนทรียภาพที่ตราตรึงอยู่ในหัวใจของผู้อ่าน ดังที่ เจือ สตะเวทิน (Satawetin, 1973, p. Introduction) ได้กล่าวถึงวรรณคดีไทยเรื่องขุนช้างขุนแผนไว้ว่า เป็นเรื่องที่ถ่ายทอดให้เห็นวิถีการดำเนินชีวิตของผู้คนในอดีต เพราะวรรณคดีเรื่องขุนช้างขุนแผนเป็นเรื่องที่แสดงถึงชีวิตสามัญชนเล่าสืบต่อกันมาอย่างต่อเนื่องจากคนรุ่นหนึ่งไปสู่คนอีกรุ่นหนึ่งด้วยเนื้อหาเรื่องราวที่สนุกสนาน

คุณค่าของวรรณคดีเรื่องเสภาขุนช้างขุนแผน นอกจากอ่านแล้วสนุกสนานเข้าใจง่าย การใช้ถ้อยคำสำนวนมีความหมายเด่นชัด ไพเราะ พรรณนาความได้ดี บรรยายความได้เหมาะสมกับเหตุการณ์ ให้อารมณ์ขัน อ่านแล้วไม่เบื่อ มีการสร้างลักษณะของตัวละครเด่นชัด

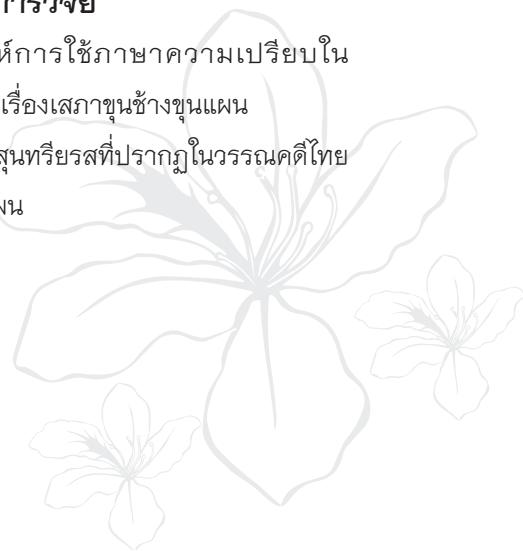
เหมือนมีชีวิตจริง ๆ ทำให้ผู้อ่านเกิดความประทับใจ มีการจัดโครงเรื่องได้ดี สนิท ตั้งทวี (Tangtawee, 1985, pp. 134 -135)

การใช้ภาษาความเปรียบในตัวละครวรรณคดีไทยเรื่อง เสภาขุนช้างขุนแผนเป็นการแสดงพฤติกรรมที่เกิดจากอารมณ์ของตัวละคร การดำเนินเรื่องของตัวละครในทุกตอนสะท้อนอารมณ์ของตัวละครนั้น ๆ จากการศึกษาผลงานของ รุ่งอรุณ แซ่ฮึง (Saeung, 1995, pp. 394-395) ศึกษาเรื่องอารมณ์เศร้าของตัวละครในวรรณคดีไทยเรื่อง เสภาขุนช้างขุนแผน พระอภัยมณี อิเหนา และรามเกียรติ์ พบว่าอารมณ์ของตัวละครที่แสดงออกแล้วแต่มีสาเหตุที่มาของการเกิดอารมณ์ของตัวละคร

ในแง่ของการศึกษาการใช้ภาษาความเปรียบในตัวละครวรรณคดีไทยเรื่อง เสภาขุนช้างขุนแผน เป็นประเด็นที่น่าสนใจศึกษาตามระเบียบวิธีการศึกษาสุนทรียะแห่งคำกอบกับความสนใจของผู้วิจัยศึกษาวรรณคดีเรื่องเสภาขุนช้างขุนแผน เนื่องจากเป็นวรรณคดีเอกที่ปรากฏหลังมากระทบจิตใจทุกคนที่ได้อ่าน ด้วยเหตุผลดังกล่าว จึงก่อให้เกิดคำถามสำหรับผู้วิจัยว่า ในวรรณคดีไทยเรื่องเสภาขุนช้างขุนแผนมีการใช้ภาษาความเปรียบตัวละครมีลักษณะอย่างไร และความเปรียบที่กวีนำมาใช้มีลักษณะเปรียบกับสิ่งใดบ้าง เพื่อสื่อถึงอารมณ์ของตัวละครที่แสดงออกมาเป็นรสวรรณคดีไทยให้ผู้อ่านได้ซาบซึ้ง ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาการใช้ภาษาความเปรียบในตัวละครวรรณคดีไทยเรื่อง เสภาขุนช้างขุนแผน เพื่อเป็นการตอบคำถามของผู้วิจัยดังกล่าวข้างต้น และเป็นประโยชน์ต่อผู้ที่สนใจศึกษาเรื่องการใช้ภาษาความเปรียบที่กวีหรือนักประพันธ์รังสรรค์โดยผ่านอารมณ์ ความคิด ความรู้สึกและแสดงออกเป็นพฤติกรรมของตัวละครในวรรณคดีไทยเรื่องเสภาขุนช้างขุนแผน

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. วิเคราะห์การใช้ภาษาความเปรียบในตัวละครวรรณคดีไทยเรื่องเสภาขุนช้างขุนแผน
2. วิเคราะห์สุนทรียรสที่ปรากฏในวรรณคดีไทยเรื่องเสภาขุนช้างขุนแผน

วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) นำเสนอข้อมูลโดยวิธีการพรรณนาวิเคราะห์ (Descriptive Analysis) ทั้งนี้ใช้ข้อมูลเชิงปริมาณประกอบ มีวิธีการดำเนินการวิจัย ดังนี้

ข้อมูลที่ใช้ในการวิจัย

ข้อมูลที่ใช้ในการวิจัยเรื่องการใช้ภาษาความเปรียบในตัวละครวรรณคดีไทยเรื่องเสภาขุนช้างขุนแผน ผู้วิจัย สุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง คือ วรรณคดีไทย เรื่อง เสภาขุนช้างขุนแผน ฉบับพิมพ์ พ.ศ. 2555 โดยสำนักพิมพ์ ศิลปาบรรณาการ จำนวนทั้งหมด 43 ตอน (Sepa Khun Chang Khun Phaen, 2012) เป็นวรรณคดีไทยที่มีเนื้อหา ใกล้เคียงกับชีวิตจริงของคนทั่วไป เมื่ออ่านแล้วสามารถ เข้าใจและเข้าใจอรรถรสของวรรณคดีได้ง่าย และคัดเลือก เฉพาะตัวละครหลัก 4 ตัว ได้แก่ ตัวละครขุนช้าง ตัวละคร ขุนแผน ตัวละครนางวันทอง และตัวละครพระไวย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยสร้างเครื่องมือโดยจัดทำเป็นแบบบันทึก ข้อมูล ดังนี้

1. แบบบันทึกข้อมูลการใช้ภาษาความเปรียบในตัวละครวรรณคดีไทยเรื่องเสภาขุนช้างขุนแผน
2. แบบสรุปข้อมูลการใช้ภาษาเชิงอุปมาและอุปลักษณ์

3. แบบสรุปข้อมูลสุนทรียรสวรรณคดีไทย

การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ

การวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิเคราะห์การใช้ภาษา ความเปรียบในตัวละครวรรณคดีไทยเรื่องเสภาขุนช้าง ขุนแผน มีวิธีการสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ ดังนี้

1. ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบบันทึกข้อมูล และออกแบบแบบบันทึกข้อมูล
2. นำแบบเก็บข้อมูลไปให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน ด้านภาษาไทย ด้านวรรณคดีไทย และด้านการวิจัย ตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ
3. ปรับปรุงแก้ไขเครื่องมือตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ เพื่อใช้เก็บข้อมูลวิจัย

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บข้อมูลในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เก็บ ข้อมูลโดยอ่านวรรณคดีไทยเรื่องเสภาขุนช้างขุนแผนอย่าง

ละเอียด ทั้ง 43 ตอน ผู้วิจัยเก็บข้อมูล 2 ประเด็น ได้แก่

1. ข้อมูลการใช้ภาษาความเปรียบตัวละคร
2. ข้อมูลสุนทรียรสในวรรณคดีไทย

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลจากวรรณคดีไทย เรื่อง เสภาขุนช้างขุนแผน ฉบับพิมพ์ พ.ศ. 2555 โดยสำนักพิมพ์ ศิลปาบรรณาการ ทั้ง 43 ตอน (Sepa Khun Chang Khun Phaen, 2012) ในประเด็นดังต่อไปนี้

1. การใช้ภาษาความเปรียบในตัวละครวรรณคดีไทย เรื่องเสภาขุนช้างขุนแผน ผู้วิจัยวิเคราะห์โดยจัดหมวดหมู่ ตามความหมายของคำ โดยประยุกต์ใช้แนวคิดของ สมเกียรติ รักษมณี (Rakmanee, 2008, p. 105) ดังนี้

1.1 อุปมา (Simile) หมายถึง การเปรียบเทียบของสิ่งหนึ่งให้เหมือนหรือคล้ายกับอีกสิ่งหนึ่ง โดยพิจารณาการใช้คำเปรียบต่าง ๆ เป็นคำเชื่อม เช่น กล ดัง ดุจ ประดุจ ประหนึ่ง เล่ห์ ประเล่ห์ เพียง ถนัด ละม้าย แม่น เหมือน เฉก เช่น เฉกเช่น ราว รวากับ เป็นต้น

1.2 อุปลักษณ์ (Metaphor) หมายถึง การเปรียบเทียบของสิ่งหนึ่งว่ามีคุณสมบัติร่วมหรือ เช่นเดียวกับอีกสิ่งหนึ่ง ทั้งนี้โดยพิจารณาคุณสมบัติ ใช้รูปสมบัติ การใช้โวหารภาพพจน์ชนิดนี้อาจใช้คำเปรียบ เป็น คือ เท่า เท่ากับ หรือไม่มีคำเปรียบก็ได้

2. สุนทรียรสวรรณคดีไทย ผู้วิจัยวิเคราะห์ รสวรรณคดีไทยในการใช้ภาษาความเปรียบตัวละคร โดย ประยุกต์ใช้แนวคิดของดวงมน จิตรจันทน์ (Chitchamnon, 1993, pp. 11-26) ดังนี้

2.1 เสาวรณ์ (บทชมโฉม) คือการชมความงามของตัวละครในเรื่อง ซึ่งอาจเป็นตัวละครที่เป็นมนุษย์ อมนุษย์หรือสัตว์ ซึ่งการชมนี้อาจชมความเก่งกล้าของ กษัตริย์ ความงามของปราสาทราชวังหรือความเจริญ รุ่งเรืองของบ้านเมือง

2.2 นารีปราโมทย์ (บทเกี้ยว ให้อโสม) คือ การกล่าวข้อความของตัวละครแสดงความรัก การเกี้ยว พาราสี การพบกันในระยะแรก ๆ และในการให้อโสมปฏิโลม ก่อนจะถึงบทสังวาส

2.3 พิโรธวาทัง (บทดัดพ้อ) คือ การกล่าว ข้อความของตัวละครแสดงอารมณ์ไม่พอใจ ตั้งแต่น้อย ไปจนมาก จึงเริ่มตั้งแต่ ไม่พอใจ โกรธ ดัดพ้อ ประชด

ประชัน กระทบกระเทียบเปรียบเปรย เสียคดี และด่าว่า
อย่างรุนแรง

2.4 สัลลาปังคพิไสย (บทโศก) คือ การกล่าว
ข้อความแสดงอารมณ์โศกเศร้าอาลัยรัก

ผลการวิจัย

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ผู้วิจัยรวบรวมข้อมูลจาก
วรรณคดีไทย เรื่องเสภาขุนช้างขุนแผนฉบับพิมพ์ พ.ศ. 2555
สำนักพิมพ์ศิลปาบรรณาคาร จำนวน 43 ตอน และ
อ่านอย่างละเอียดเพื่อเก็บรวบรวม และวิเคราะห์ข้อมูล
ทั้งหมด แสดงผลการวิจัยได้ 2 ประเด็น ดังนี้

1. ความเปรียบลักษณะตัวละคร

จากการวิเคราะห์การใช้ภาษาความเปรียบใน
ตัวละครวรรณคดีไทยเรื่องเสภาขุนช้างขุนแผน พบว่ามี
การใช้ภาษาความเปรียบที่เป็นโวหารภาพพจน์อุปมา
(Simile) และโวหารอุปลักษณ์ (Metaphor) ดังนี้

1.1 โวหารอุปมา (Simile) แสดงตัวอย่าง ดังนี้

นางเทพทองเหลียวหน้าคว่ำลูกชาย
พลิกคว่ำพลิกหางอยู่ตัวสั้น
หุดลูกบดสีเหมือนผีปั่น
หัวล้านในครรรค์ตั้งวงเดือน

เสียแรงอุ้มท้องประคองมา
ชกโคตรแม่อำมหิตร้อนเปื้อน
เลี้ยงมันไว้โยยายเพื่อนเรือน
หัวเหมือนโคตรช้างไหนให้เกิดมา

(Sepa Khun Chang Khun Phaen, 2012, p. 5)

การใช้ความเปรียบตัวละครขุนช้างจาก
บทประพันธ์ที่นางเทพทองเป็นผู้เปรียบดังกล่าวแสดงให้เห็น
ถึงความอัปลักษณ์ของขุนช้างที่แรกคลอดมีลักษณะ
น่าเกลียด หัวล้านตั้งแต่อยู่ในครรภ์ สร้างความน่าอัปยศ
ให้แก่นางเทพทองผู้เป็นแม่อย่างมาก

ครานั้นนางพินนิมน้อง
อยู่ในห้องกับนางสายทองพี่
จัดแจงข้าวปลาอาหารพี่
ยังไม่มีพระสงฆ์องค์ใดมา
เปิดหน้าต่างนางพินเจ้าแลดู
เห็นเจ้าเงาะยืนอยู่ไม่เงยหน้า

ห่มครองครองแนบกับกายา
สีกาสาวจับเนื้อคั่งนวลจันทร์

(Sepa Khun Chang Khun Phaen, 2012, p. 52)

การใช้ภาษาความเปรียบตัวละครขุนแผน
จากบทประพันธ์ดังกล่าวที่นางวันทองกล่าวชมความงาม
ของขุนแผน ว่ามีผิวผุดผ่องเหมือนแสงของพระจันทร์
แสดงให้เห็นว่าขุนแผน ไม่ว่าจะอยู่ในสถานภาพใดก็ยังมี
ลักษณะกายที่งดงาม

ขุนช้างออกจากพุ่มชิงชี่
บ่าวไพร่ตามมีทั้งน้อยใหญ่
ร่วมทางนางพินที่จะไป
เดินเรียงเคียงไหล่ยิ้มไปล่มา
สายทองนางพินหลีกกริมทาง
ขุนช้างเดินเกินนางขึ้นมาหน้า
แกล้งอ่านเพลงยาวกล่าวกระทบมา
ไฉ่ว่าดวงดอกพ้ามณฑาธาร

(Sepa Khun Chang Khun Phaen, p. 85)

การใช้ภาษาความเปรียบในตัวละครนางวันทอง
จากบทประพันธ์ดังกล่าวที่ขุนช้างเป็นผู้กล่าวคำนี้เปรียบ
ว่านางวันทอง เป็นผู้หญิงที่สวยงามเหมือนดอกมณฑา
ที่มีกลิ่นหอมฟุ้งไปทั่ว และเป็นผู้หญิงที่อยู่สูง ขุนช้างเองก็รู้ว่า
ยากที่จะเข้าถึงนางวันทองได้ จึงเปรียบนางว่าเป็นดอกฟ้า

จะกล่าวถึงโฉมเจ้าหมื่นไวย
อิมเอิบกำเริบใจใครจะเหมือน
ปราโมทย์โชติช่วงดังดวงเดือน
มิได้เคลื่อนรสรักสักวันคืน
โฉมเจ้าสร้อยฟ้าพาลจะจน
หย่อนแต่้มลงไม่ได้ให้ละอัน
ผัวมานอนดละซอในใส่ปากกลืน
ถ้าผัวคลาดขาดคืนก็ขุนมัว

(Sepa Khun Chang Khun Phaen, 2012, p. 700)

การใช้ภาษาความเปรียบตัวละครพระไวย
จากบทประพันธ์ดังกล่าวที่กวีหรือนักประพันธ์เปรียบเทียบ
ความงามของพระไวย ที่ดื่มด่ำในรสรักก็มีความสุข
เปรียบเสมือนดวงเดือนที่กำลังส่องแสงสว่างโชติช่วง

1.2 โวหารอุปลักษณ์ (Metaphor) แสดง
ตัวอย่าง ดังนี้

ครานั้นจึงโฉมนางวันทอง
อยู่ในห้องไต้ยืนขุนช้างว่า
เสียงแม่วังโห่โห่โผล่ออกมา
เห็นหน้าขุนช้างก็ขัดใจ
ใครมารว้าขวักวุญตาย

แกลั้งใส่ความร้ายกู่จะค่าให้
อ้ายงูเห่าเจ้าเล่ห์ทุกอย่างไป
หม้อใบละสิบเบี้ยสู้เสียมา
กระเทียมดินผางผางกลางประตู
(Sepa Khun Chang Khun Phaen, 2012, p. 183)

การใช้ภาษาความเปรียบตัวละครขุนช้างจาก
บทประพันธ์ที่นางวันทองเป็นผู้เปรียบ แสดงให้เห็นถึง
ลักษณะนิสัยของขุนช้างที่เป็นคนเจ้าเล่ห์ เหมือนงูพิษ

เจ้าคิดนี้ดีแล้วแก้วแม่อา
แม่จะพาไปฝากขรัวบุญนั้น
จะได้รู้การณรงค์คงกระพัน
ให้เหมือนกันสืบต่อพ่อขุนไกล
ว่าแล้วจึงสั่งพวกบ่าวข้า
ชวนกันเร็วหว่านอย่าช้าได้
กู่จะบวชลูกชายสายสุดใจ
เอ็งจงไปเที่ยวหาผ้าเนื้อดี

(Sepa Khun Chang Khun Phaen, 2012, p. 37)

จากการใช้ภาษาความเปรียบตัวละครขุนแผน
โดยนางทองประศรีเป็นผู้กล่าว แสดงให้เห็นถึงการใช้
ความเปรียบที่ไม่ได้มีความตรงตามรูปคำ แต่มีความหมายที่
ต้องวิเคราะห์ว่า “สายสุดใจ” นั้นหมายถึงรักมากที่สุดนั่นเอง

ครานั้นท่านยายศรีประจัน
ครั้นถ้วนสามวันหาเช้าไม่
ประโลมกอดลูกน้อยกลอยใจ
ด้วยไม่รู้กลมารยา
โอเจ้าพินิจมนวลของแม่เอ๋ย
เจ้าไม่เคยให้ชายเสน่หา
ร้อยซึ่งจงฟังคำมารดา

ที่คู่เคยของเจ้ามาแต่ก่อนแล้ว

(Sepa Khun Chang Khun Phaen, 2012, p. 127)

การใช้ภาษาความเปรียบตัวละครนางวันทอง
จากบทประพันธ์ดังกล่าวที่นางศรีประจันผู้เป็นแม่ได้กล่าว
สอนลูกสาวอันเป็นที่รักและมีค่ายิ่งดั่งเงินหนึ่งร้อยซึ่ง
ในวันออกเรือน ให้ระมัดระวังการกระทำและคำพูดอย่า
ให้สามีต้องผิดหวัง

ไม่คลาดเคลื่อนเหมือนมั่นขุนแผนพ่อ
เหลือลอบอวบอ้วนเป็นนวลศรี
ทั้งจุกผมกลมกล่อมกระหม่อมดี
ช่างพาที่จอละพุดเพราะพราย
นางวันทองน้องคะนึ่งถึงขุนแผน
ด้วยลูกมั่นเหมือนเหลือเป็นเชื้อสาย
บอกว่าไพร่ให้สำเหนียกเรียกลูกชาย
ชื่อว่าพลายงามน้อยแก้วกลอยใจ

(Sepa Khun Chang Khun Phaen, 2012, p. 397)

การใช้ภาษาความเปรียบตัวละครพระไวย
จากบทประพันธ์ดังกล่าวที่กวีหรือผู้ประพันธ์กล่าวถึงรูป
สมบัติที่ดีของพระไวย ที่ผิวพรรณดีและอ้วนท้วนสมบูรณ์
เส้นผมดกดำ มีลักษณะคล้ายกับขุนแผนผู้เป็นพ่ออย่างยิ่ง

2. สุนทรียรสในวรรณคดีไทย

การใช้ภาษาความเปรียบในตัวละครวรรณคดีไทย
เรื่องเสภาขุนช้างขุนแผน จำนวน 43 ตอน ฉบับพิมพ์
พ.ศ. 2555 โดยสำนักพิมพ์ศิลปาบรรณาคาร ผู้วิจัย
พิจารณาเฉพาะรสทางวรรณคดีไทย 4 รส ได้แก่ เสาวรจณี
นารีปราโมทย์ พิโรธวาธัง และสัลลาปังคพิไสย ดังนี้

2.1 เสาวรจณี แสดงตัวอย่าง ดังนี้

ลูกสาวหัวเราะว่าแม่เอ๋ย
ช่างไม่อายเขาเลยเห็นผิดล้ำ
ศรีประจันครั่งมองร้องกรรมกรรม
ผลัดผ้าตารางคำห่มขาวม้า
แม่เดินนำทางนางพินิจตาม
ดูเหมือนหนึ่งนางห่ามงามหนักหนา
บ่าวไพร่ตามกันเป็นหลั่งมา
พวกข้าก็แบกเครื่องกัณฑ์ไป

(Sepa Khun Chang Khun Phaen, 2012, p. 46)

2.2 นารีปราโมทย์ แสดงตัวอย่าง ดังนี้

ไฉ่ว่าแก้วแววตาของพี่เอ๋ย
ไม่พุดเลยเคืองเข็ญเป็นไฉน
เจ้างามปลื้มลิ้มแล้วไม่อาลัย
จงคิดใคร่ครวญดูแต่เดิมมา
เมื่อเด็กเด็กเล็กเล่นอยู่ด้วยกัน
สารพันร่วมรักกันหนักหนา
เมื่อเล่นขอลูกหยอกกับแก้วตา
พี่พาเจ้าหนีขุนช้างไป

(Seka Khun Chang Khun Phaen, 2012, p. 66)

จากการใช้ภาษาความเปรียบตัวละครนางวันทอง กวีหรือนักประพันธ์ กล่าวถึงความรักของขุนแผนที่มีต่อนางวันทอง แสดงสุนทรียรสแสดงความรักที่มีต่อหญิงอันเป็นที่รักตั้งแก้วตาดวงใจของตนเอง

2.3 พิโรธวาทัง แสดงตัวอย่าง ดังนี้

ศรีประจันฮึดฮัดให้ขัดใจ
อย่าว่ายยืดยาวไปอีฉิบหาย
มึงจะให้กูก้อยพลอยวุ่นวาย
จะรักอยู่เป็นหม้ายฤๅอย่างไร
ถึงต้นโพธิ์ต้นไทรจะไปสืบ
มิใช่ทางแต่สืบกูหาไปไม่
แม้ว่ายังยืนขึ้นขัดใจ
กูจะให้ขุนช้างเสียวันนี้

(Seka Khun Chang Khun Phaen, 2012, p. 188)

จากการใช้ภาษาความเปรียบข้างต้น แสดงถึงสุนทรียรสพิโรธวาทัง ที่นางศรีประจัน กล่าวบริภาษตัวละครนางวันทอง ที่ไม่ยอมตกลงเป็นภรรยาของขุนช้างตามที่ตนปรารถนา

2.4 สัลลาบังคพิไลย แสดงตัวอย่าง ดังนี้

ก้มกอดเท้าพัวเห็นมัวมึง
ไฉ่สิ้นบุญจริงพอทวนหัว
จะปลุกสักเท่าใดไม่ไหวตัว
มานอนมัวทิ้งเมื่อยเสียอย่างไร
นี่จะทำฉันใดให้พอรู้
ว่าขุนแผนเขาจู่เข้ามาได้

เขาจะฆ่าฟันน้องจึงต้องไป
มิใช่บอกใจแล้วหลีกหนี

(Seka Khun Chang Khun Phaen, 2012, p. 305)

จากการใช้ภาษาความเปรียบตัวละครดังกล่าว แสดงสุนทรียรสสัลลาบังคพิไลย ของตัวละครนางวันทอง ที่ต้องพรากจากขุนช้างเพราะขุนแผนเข้ามาฉุดตัวไป

สรุปผลการวิจัย

การวิเคราะห์ลักษณะการใช้ภาษาความเปรียบตัวละครขุนแผนในวรรณคดีไทยเรื่องขุนช้างขุนแผนนี้ เป็นการวิเคราะห์โวหารภาพพจน์อุปมา (Simile) อุปลักษณ์ (Metaphor) และวิเคราะห์สุนทรียรสวรรณคดีไทยทั้ง 4 รส ผู้วิจัยพิจารณาเฉพาะวรรณคดีไทย ตามแนวคิดของ ดวงมน จิตรจามรงค์ (Chitchamrong, 1993, pp. 11-26) ได้แก่ เสาวราณี (บทชมโฉม) นารีปราโมทย์ (บทเกี้ยว ไฉ่โฉม) พิโรธวาทัง (บทดุดพ้อ) และสัลลาบังคพิไลย (บทโคก) สรุปผลการวิจัยได้ 2 ประเด็น ดังนี้

1. การใช้ภาษาความเปรียบในวรรณคดีไทย เรื่องเสภาขุนช้างขุนแผน

จากการวิเคราะห์การใช้ภาษาความเปรียบในตัวละครวรรณคดีไทยเรื่องเสภาขุนช้างขุนแผน จำนวน 43 ตอน ฉบับพิมพ์ พ.ศ. 2555 โดยสำนักพิมพ์ศิลปาบรรณาคาร พบมีการใช้ภาษาความเปรียบโวหารภาพพจน์อุปมา (Simile) โวหารภาพพจน์อุปลักษณ์ (Metaphor) ดังนี้

1.1 ตัวละครขุนช้าง ผลการวิจัยพบว่าการใช้ภาษาความเปรียบที่แสดงโวหารภาพพจน์อุปมา (Simile) 31 คำ โวหารภาพพจน์อุปลักษณ์ (Metaphor) 87 คำ

การใช้ภาษาความเปรียบตัวละครขุนช้างในวรรณคดีไทยเรื่องเสภาขุนช้างขุนแผน สรุปได้ว่าเป็นการใช้ภาษาความเปรียบมีความหมายในด้านที่ดีและไม่ดี แสดงความอุปลักษณ์ที่ภายนอกขุนช้างมีรูปร่างหัวล้าน ตัวอ้วน หนวดเครารกรุงรัง ไม่น่าพิสมัย และความอุปลักษณ์ภายในจิตใจที่มีนิสัยเป็นคนเจ้าเล่ห์ ใช้เล่ห์กลต่าง ๆ เพื่อให้ได้ในสิ่งที่ตนเองปรารถนา ไม่รู้จักผิดชอบชั่วดี และไม่ปฏิบัติตามศีลธรรม

1.2 ตัวละครขุนแผน ผลการวิจัยพบว่าการใช้ภาษาความเปรียบแสดงโวหารภาพพจน์อุปมา (Simile) 31 คำ โวหารภาพพจน์อุปลักษณ์ (Metaphor) 129 คำ

การใช้ภาษาความเปรียบตัวละครขุนแผน ในวรรณคดีไทยเรื่องขุนช้างขุนแผน ผลการวิจัยสรุปได้ว่าการใช้ภาษาความเปรียบมีความหมายในด้านที่ดีและไม่ดี โดยแสดงลักษณะการเปรียบเทียบรูปลักษณ์ภายนอกที่มีความงามและการแสดงออกทางพฤติกรรมทั้งทางด้านที่ดี เช่น มีความกล้าหาญ เกลี้ยวงลาในการเอาตัวรอดจากข้าศึก และการแสดงออกพฤติกรรมที่ไม่ดี เช่น ความเจ้าชู้ของขุนแผน

1.3 นางวันทอง ผลการวิจัยพบว่าการใช้ภาษาความเปรียบแสดงโวหารภาพพจน์อุปมา (Simile) 36 คำ และโวหารภาพพจน์อุปลักษณ์ (Metaphor) 127 คำ

การใช้ภาษาความเปรียบตัวละครนางวันทอง ในวรรณคดีไทยเรื่องเสภาขุนช้างขุนแผน สรุปได้ว่าการใช้ภาษาความเปรียบที่พบแสดงความหมายในด้านที่ดีและไม่ดี โดยแสดงลักษณะการเปรียบเทียบรูปลักษณ์ภายนอกที่มีความงามและการแสดงออกทางพฤติกรรมทางด้านที่ดี เช่น รักและซื่อสัตย์ต่อขุนแผน มีฝีมือในงานเย็บปัก และพฤติกรรมที่ไม่ดีของนางวันทอง เช่น มีฝีปากกล้า ไม่เคารพสามี

1.4 พระไวย ผลการวิจัยพบว่ามีการใช้ภาษาความเปรียบแสดงโวหารภาพพจน์อุปมา (Simile) 6 คำ โวหารภาพพจน์อุปลักษณ์ (Metaphor) 140 คำ

การใช้ภาษาความเปรียบตัวละครพระไวย ในวรรณคดีไทยเรื่องขุนช้างขุนแผน ผลการวิจัยพบว่าการใช้ภาษาความเปรียบมีความหมายในด้านที่ดี เช่น ความกตัญญูที่มีต่อพ่อแม่ และพฤติกรรมในด้านไม่ดี เช่น มีใจรักภรรยาอย่างลำเอียง

2. สุนทรียรสที่ปรากฏในวรรณคดีไทยเรื่องเสภาขุนช้างขุนแผน

การวิเคราะห์สุนทรียรสในวรรณคดีไทยทั้ง 4 รส ได้แก่ เสาวรจนี นารีปราโมทย์ พิโรธวาทัง และสัลลาปังคพิไสย ดังนี้

สุนทรียรสในวรรณคดีไทยพบจากการใช้ภาษาความเปรียบในตัวละครขุนช้าง พบสุนทรียรส 3 ประเภท ได้แก่ เสาวรจนี 1 คำ พิโรธวาทัง 91 คำ และสัลลาปังคพิไสย 5 คำ

สุนทรียรสวรรณคดีไทยที่พบจากการใช้ภาษาความเปรียบในตัวละครขุนแผน พบสุนทรียรส 3 ประเภท คือ เสาวรจนี 82 คำ พิโรธวาทัง 37 คำ และสัลลาปังคพิไสย 19 คำ

สุนทรียรสในวรรณคดีไทยที่พบจากการใช้ภาษาความเปรียบในตัวละครวันทอง พบสุนทรียรส 4 ประเภท ได้แก่ เสาวรจนี 54 คำ นารีปราโมทย์ 38 คำ พิโรธวาทัง 65 คำ และสัลลาปังคพิไสย 29 คำ

สุนทรียรสในวรรณคดีไทยที่พบจากการใช้ภาษาความเปรียบของตัวละครพระไวย พบสุนทรียรส 3 ประเภท ได้แก่ เสาวรจนี 12 คำ พิโรธวาทัง 11 คำ และสัลลาปังคพิไสย 21 คำ

อภิปรายผลการวิจัย

การใช้ภาษาความเปรียบตัวละครขุนแผนในวรรณคดีไทยเรื่องขุนช้างขุนแผน ผู้วิจัยอภิปรายผลตามวัตถุประสงค์ของงานวิจัย 2 ประเด็น ได้แก่ การใช้ภาษาความเปรียบในตัวละครวรรณคดีไทยเรื่องเสภาขุนช้างขุนแผน และสุนทรียรสที่ปรากฏในวรรณคดีไทยเรื่องเสภาขุนช้างขุนแผน อภิปรายผลได้ ดังนี้

การใช้ภาษาความเปรียบในตัวละครวรรณคดีไทยเรื่องเสภาขุนช้างขุนแผน ประกอบด้วย การใช้โวหารภาพพจน์อุปมา (Simile) และการใช้โวหารภาพพจน์อุปลักษณ์ (Metaphor) ผลการวิจัยที่ผู้วิจัยค้นพบเกี่ยวกับตัวละครขุนช้าง พบการใช้ความเปรียบในลักษณะไม่ดีเนื่องจากลักษณะภายนอกของขุนช้างอัปลักษณ์ ห้วล้าน ร่าเริง และมีความหุนหันพลันแล่น และมีลักษณะภายในที่เป็นคนขี้อิจฉา ริษยา อยากได้สิ่งใดต้องได้ไม่ว่าจะใช้วิธีใดก็ตาม จากผลการวิจัยพบว่าขุนช้างเป็นตัวละครที่ขาดคุณธรรม ผิดจริยธรรม เนื่องจากใช้กลอุบายช่วงชิงนางวันทองมาเป็นภรรยาของตน ซึ่งในขณะนั้นยังคงเป็นภรรยาของขุนแผนอยู่ หรือในขณะที่วันทองท้องแก่ ขุนช้างก็ยังบังคับขู่ข่มและลักพาตัวของนางวันทอง ไปครอบครองอีกครั้ง จนกระทั่งนางวันทองคลอดลูก เมื่อรู้ว่าไม่ใช่ลูกของตัวเอง ขุนช้างก็ได้สร้างบาปใหญ่หลวงด้วยการหลอกพาลูกของนางวันทองไปฆ่า ตลอดจนมีการใส่ความขุนแผน และพระไวย และเพ็ดทูลต่อสมเด็จพระพันวษา ให้เข้าใจผิดและลงโทษขุนแผนอยู่บ่อยครั้ง พฤติกรรมของขุนช้างดังกล่าวจึงถูก

เปรียบเทียบในด้านที่ไม่ดีเสียมากกว่า ทั้งนี้ผลการวิจัยยังพบการใช้ความเปรียบในด้านที่ดีของตัวละครขุนช้างอยู่บ้าง เช่น การใช้ความเปรียบของนางวันทอง ที่หวนนึกถึงความดีของขุนช้างที่ถึงแม้ว่าขุนช้างจะมีรูปลักษณ์อัปลักษณ์ หรือมีการแสดงพฤติกรรมที่ไม่ดีต่อคนอื่น แต่ขุนช้างก็เป็นคนที่รักเดียวใจเดียวและรักนางวันทองเป็นอย่างมาก สุนทรียรสที่พบจากตัวละครขุนช้าง พบรสทางวรรณคดีไทย พิโรธวาทัง ที่ตัวละครแสดงอารมณ์โกรธต่อขุนช้าง เช่น นางเทพทองที่โกรธเพราะขุนช้างมีรูปร่างอัปลักษณ์ตั้งแต่เกิด นางวันทองที่โกรธซึ่งขุนช้างมาตั้งแต่วัยเด็ก ขุนแผนที่โกรธเมื่อขุนช้างมาลักพาตัวนางวันทองไป หรือแม้กระทั่งพลายงามที่โกรธแค้นขุนช้างไม่ยอมให้นางวันทองอยู่กับขุนช้าง

ผลการวิจัยที่ผู้วิจัยค้นพบเกี่ยวกับตัวละคร ขุนแผน พบการใช้ความเปรียบตัวละครในลักษณะที่ดีและไม่ดีตลอดทั้งเรื่อง เนื่องจากขุนแผนมีรูปลักษณ์ที่ดีงดงาม และมีคุณสมบัติที่เก่งกล้า มีวิชาอาคม รบชนะหลายครั้ง จึงทำให้ขุนแผนถูกเปรียบในทางความหมายในลักษณะที่ดี เช่น มีรูปร่าง มีความรอบรู้ในวิชาอาคม และมีความกล้าหาญสามารถเอาชนะศัตรูได้หลายครั้ง จึงเป็นที่โปรดปรานของสมเด็จพระพันวษา และการที่รูปร่างและเจ้าคารมก็ทำให้เป็นที่ต้องใจของสตรี ด้วยความที่มีรูปร่างของขุนแผน จึงมักปรากฏบทชมความงามเกือบตลอดทั้งเรื่อง โดยเฉพาะในเวลาแรกหนุ่ม ตัวละครขุนแผน กวีหรือนักประพันธ์สร้างให้มีลักษณะคารมดีประกบกับมีวิชาอาคมจึงไม่พลาดเมื่อหมายปองสตรี ลักษณะเช่นนี้จึงมักปรากฏสุนทรียรสทางวรรณคดีไทย นารีปราโมทย์ หรือแม้กระทั่งในยามโกรธโดยเฉพาะกับหญิงอันเป็นที่รักอย่างนางวันทอง ก็มักจะปะทะคารมให้เห็นอยู่ตลอดทั้งเรื่อง ทำให้พบสุนทรียรสทางวรรณคดีไทย พิโรธวาทัง สุนทรียรสทางวรรณคดีไทยที่ปรากฏเกี่ยวกับตัวละคร ขุนแผน คือ สุนทรียรสสัลลาบังคพิไลย พบได้ในตอนที่ขุนแผนพลัดพากับนางวันทองตอนไปออกรบ หรือในตอนนี้นางวันทองถูกประหาร

ผลการวิจัยที่ผู้วิจัยค้นพบเกี่ยวกับตัวละคร นางวันทอง พบการใช้ภาษาความเปรียบตัวละครในลักษณะที่ดีและไม่ดี เนื่องจากนางวันทอง มีรูปร่างงดงามจนกล่าวได้ว่างามล้ำคนในสุพรรณ จึงทำให้ขุนแผนและขุนช้างต่างช่วงชิงกันมาตลอด ด้วยรูปร่างของ

นางวันทอง จึงถูกเปรียบเป็นของสูง เช่น ดอกฟ้า ดวงจันทร์ กระต่ายในดวงจันทร์ หรือสัตว์ชั้นสูงอย่างหงส์ หรืออัญมณีมีค่า ขณะเดียวกันก็ปรากฏการใช้ความเปรียบในด้านที่ไม่ดี เนื่องจากนางวันทองมีลักษณะนิสัยปากกล้า พูดประชดประชันเก่ง จึงมักปรากฏการใช้ความเปรียบในลักษณะที่ไม่ดีอยู่บ้าง สุนทรียรสทางวรรณคดีไทยที่พบในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ เสาวรจนี ที่ชมความงามของนางวันทอง พิโรธวาทัง เช่น นางศรีประจันกล่าวบริภาษนางวันทอง ขัดใจไม่ยอมเชื่อฟังไปเป็นภรรยาของขุนช้าง หรือขุนแผน ที่กล่าวคำบริภาษที่นางวันทอง หรือสมเด็จพระพันวษาที่กล่าวบริภาษนางวันทอง เป็นหญิงกาลกิณีสองใจ

ผลการวิจัยที่ผู้วิจัยค้นพบเกี่ยวกับตัวละคร พลายงาม ตัวละครสำคัญอีกตัวที่กำหนดชะตาชีวิตของนางวันทอง ผู้เป็นแม่ที่ต้องพบจุดจบโดยการถูกประหารชีวิต ตัวละครพระไวย ที่สืบเชื้อสายมาจากขุนแผน มีรูปร่างตามแบบอย่างผู้เป็นพ่อ มักปรากฏการใช้ความเปรียบจากกวีหรือนักประพันธ์ หรือจากตัวละครอื่น เช่น กวีหรือนักประพันธ์เปรียบ พระไวย ผิวพรรณดั่งแสงจันทร์ เป็นคนที่ชาญฉลาด มีวิชาอาคมดี เก่งในเรื่องออกรบ ในวรรณคดีเรื่องขุนช้างขุนแผนพระไวย ก็ไม่ได้มีรักเดียว จึงเกิดการใช้ความเปรียบจากบรรดาภรรยาทั้งสองในยามหึงหวงและช่วงชิงพระไวย เช่น บทที่นางสร้อยฟ้าต่อว่าพระไวย เป็นโพธิ์ที่ไร้ใบไม่สามารถฟังได้ อนึ่งด้วยตัวบทที่พระไวยอยู่ในฐานะลูกและเป็นตัวละครที่ไม่ได้อยู่กับพ่อแม่ตั้งแต่เด็ก จึงโยยหาความพร้อมหน้าพร้อมตาของครอบครัว อันเป็นที่มาของความโศกเศร้าครั้งยิ่งใหญ่เมื่อตอนที่พระไวยไปลักพานางวันทอง และขุนช้างทูลฟ้องจนเกิดโศกนาฏกรรม ทำให้นางวันทองถูกประหารชีวิต สร้างความเสียใจให้แก่พระไวย จนหมดสติไป สุนทรียรสทางวรรณคดีไทยที่พบเกี่ยวกับตัวละครพระไวย ได้แก่ เสาวรจนี ชื่นชมรูปลักษณ์ที่งดงาม นารีปราโมทย์ ตอนที่พระไวยเกี่ยวพาราสีนางศรีมาลา และนางสร้อยฟ้า พิโรธวาทัง การแสดงอารมณ์โกรธของพระไวยที่มีต่อขุนช้าง และสัลลาบังคพิไลย การแสดงอารมณ์โศกเศร้าอาลัยนางวันทองผู้เป็นแม่ตอนพลัดพากันในยามเด็ก หรือแม้กระทั่งในตอนนี้นางวันทองถูกประหารชีวิต ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ จินดารัตน์

บุญพันธ์ (Boonphan, 2004, p. 82) และผลงานวิจัยของ ปิยภรณ์ ออบแพทย์ (Obphaet, 2009, pp. 206–208) ที่ใช้ภาพพจน์อุปมาและอุปลักษณ์ในการเปรียบเทียบความหมายของสัตว์ในสำนวนไทย ทำให้เห็นการใช้ภาพพจน์ในสำนวนไทยที่มีการเปรียบเทียบกับสัตว์ต่าง ๆ สื่อความหมายในลักษณะที่ไม่ตรงกับรูปของคำ และผลงานการศึกษาที่ใช้แนวคิดโวหารภาพพจน์ในการศึกษาสุนทรียรสวรรณคดีไทย เช่น ผลงานการศึกษาของ นุชรี ขุนน้ำ (Khunnam, 2013, pp. 233–235) ศึกษาสุนทรียรสวรรณคดีไทยในกลอนบทละครเรื่อง อิเหนา และ รุ่งอรุณ แซ่ฮั้ง (Saeung, 1995, pp. 562–564) วิเคราะห์อารมณ์เศร้าของตัวละครในวรรณคดีไทยเรื่องขุนช้างขุนแผน พระอภัยมณี อิเหนา และรามเกียรติ์

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

การใช้ภาษาความเปรียบตัวละครขุนแผนใน

วรรณคดีไทยเรื่องขุนช้างขุนแผน ผู้วิจัยวิเคราะห์ตามโวหารภาพพจน์อุปมา (Simile) และ โวหารภาพพจน์อุปลักษณ์ (Metaphor) และการศึกษาสุนทรียรสวรรณคดีไทย 4 ประเภท ได้แก่ เสาวรสจณี นารีปราโมทย์ พิโรธวาทัง และสัลลาปังคพิไสย สามารถนำผลการวิจัยในครั้งนี้เป็นข้อมูลในการเรียนการสอนด้านวรรณคดีไทย กอปรกับการตีความหมายในวรรณคดีไทยได้

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรใช้แนวคิดโวหารภาพพจน์อื่นนอกจากอุปมา (Simile) และ อุปลักษณ์ (Metaphor) ในการศึกษาความเปรียบตัวละครในวรรณคดีไทยในเรื่องเสภาขุนช้างขุนแผน

2. ควรใช้แนวคิดรสวรรณคดีสันสกฤตในการวิเคราะห์สุนทรียรสในวรรณคดีไทย ในเรื่องเสภาขุนช้าง ขุนแผน หรือเรื่องอื่น ๆ เช่น อิเหนา รามเกียรติ์

เอกสารอ้างอิง

- Boonphan, J. (2004). *The comparative meaning of animals in Thai idioms*. (Master's thesis, Thammasat University). [In Thai]
- Chalongdech, P. (2005). *Analysis of the literary flavors appearing in Vetan tales*. (Master's thesis, Thaksin University). [In Thai]
- Chitchamnong, D. (1993). *Aesthetics in Thai*. (2nd ed.). Bangkok: KhetThai. [In Thai]
- Kongkanan, W. (1979). *Literature studies*. Bangkok: Thai Wattana Panich. [In Thai]
- Khunnam, N. (2013). *Taste of Thai literature in poetry for drama "Inao". His Majesty King RAMA II*. (Master's thesis, University of Phayao). [In Thai]
- Malikamas, K. (1997). *Thai wisdom in Paichit literature*. Bangkok: Ronue. [In Thai]
- Obphaet, P. (2009). *Metaphors about life in dharma books*. (Master's thesis, Chulalongkorn University). [In Thai]
- Rakmanee, S. (2008). *Literature*. (3rd ed.). Bangkok: Sai Nam Jai. [In Thai]
- Raksamanee, K. (1991). *An analysis of Thai literature based on Sanskrit literature theory*. Bangkok: Social Science Research & Innovations. [In Thai]
- Satawetin, C. (1973). *Telling about Khun Chang Khun Phaen*. Bangkok: Silpa Bannakarn. [In Thai]
- SaeUng, R. (1995). *An analysis of sad moods of characters in Thai literature titled KhunChang KhunPhaen. Phra Aphai Mani, Inao and Ramayana*. (Master's thesis, Mahasarakham University). [In Thai]
- Sepa Khun Chang Khun Phaen. (2012). Bangkok: Sinlapabannakhan. [In Thai]
- Tangtawee, S. (1985). *Literature and introduction to Thai literature*. Bangkok: Odeon Store. [In Thai]
- Witoonthirasat, C. (1972). *The sympathetic nature of the opposing faction in the science and art*. Bangkok: Phi Ganesha. [In Thai]

กลวิธีการแปลหนังสือราชการทางการทูตจากจีน-ไทย

CHINESE-THAI TRANSLATION STRATEGIES OF DIPLOMATIC NOTES

ฉัตรณพัฒน์ รักษัตย์^{1*}, ขวัญใจ กิจชาลารัตน์² และ วุฒิชัย สืบสอน³
Chatnaphat Raksat^{1*}, Kwanjai Kitchalarat² and Wuttichai Suebsorn³

เลขที่ 4 ซ.11 ถ.หมื่นด้ามพร้าคต ต.ช้างเผือก อ.เมืองเชียงใหม่ จ.เชียงใหม่ 50300 ประเทศไทย¹
มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ 202 ถ.ช้างเผือก ต.ช้างเผือก อ.เมือง จ.เชียงใหม่ 50300 ประเทศไทย^{2, 3}
No. 4, Muan Dam Pra Kot Rd soi 11, Chang Phueak Sub-district, Mueang Chiang Mai District, Chiangmai Province 50300 Thailand¹
Chiang Mai Rajabhat University, 202 Chang Puak Rd., Chang Puak Sub-district, Mueang District,
Chiang Mai Province 50300 Thailand^{2, 3}

*Corresponding author E-mail: chatnaphat99@gmail.com

(Received: 11 Feb, 2023; Revised: 26 Sep, 2023; Accepted: 29 Sep, 2023)

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษากลวิธีการแปลหนังสือราชการทางการทูตจากภาษาจีนเป็นภาษาไทย เปรียบเทียบกับภาษาต้นฉบับพร้อมยกตัวอย่าง จากเว็บไซต์สถานกงสุลใหญ่ ณ เมืองชิงต่าว ประจำสาธารณรัฐประชาชนจีน จำนวน 72 เรื่อง และข้อควรระวังการแปลหนังสือราชการทางการทูต ระเบียบวิจัยนี้เป็นเชิงคุณภาพใช้ทฤษฎีการแปลของ Newmark, Baker และ กนกพร นุ่มทอง และศิริวรรณ ลิขิตเจริญเป็นเกณฑ์ในการวิจัย ผลการศึกษาพบว่า การแปลหนังสือราชการทางการทูตไม่ซับซ้อนมากนัก เพราะรูปประโยคในหนังสือมีโครงสร้างแบบตายตัว ในแต่ละประโยคยังแฝงไปด้วยคำศัพท์และความหมายที่ผู้เขียนต้องการสื่อให้กับผู้อ่านได้ ศึกษามุมมองของคำศัพท์ที่หลากหลาย แต่ยังคงรักษาโครงสร้างและความหมายเดิมเอาไว้ ผู้วิจัยสรุปกลวิธีการแปลเป็น 4 แนวทาง ได้แก่ การแปลแบบตรงภาษา การทับศัพท์ การละและเพิ่มคำ และการละคำ โดยกลวิธีการแปลที่พบมากที่สุด คือ กลวิธีการแปลแบบตรงภาษา คิดเป็นร้อยละ 76.39 รองลงมาคือ การแปลทับศัพท์ คิดเป็นร้อยละ 11.11 การละและเพิ่มคำ คิดเป็นร้อยละ 6.94 และพบน้อยที่สุดคือการละคำ คิดเป็นร้อยละ 5.56 หลังจากการศึกษาและวิเคราะห์การแปลหนังสือราชการทางการทูต พบว่ามีคำศัพท์ทางราชการที่หลากหลายคำที่มีความจำเป็นและเป็นประโยชน์ในอนาคต ดังนั้นคำศัพท์ที่ศึกษาในงานวิจัยฉบับนี้จึงมีความสำคัญเป็นอย่างมากในการนำไปใช้แปลหนังสือราชการทางการทูตต่อไป

คำสำคัญ: กลวิธีการแปล, หนังสือทางการทูต, การแปลจีน-ไทย

¹ นักวิชาการอิสระ

² ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

³ อาจารย์ สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

ABSTRACT

The purposes of this research were to study the approaches for translating diplomatic notes from Chinese to Thai language and to make comparisons with the original language with 72 examples from the website of the Royal Thai Consulate-General, Qingdao, People's Republic of China, with precautions for translating diplomatic notes. This research was qualitative research. The translation theories of Newmark, Baker and Kanokporn Numtong & Siriwan Likhidcharoentham were used as research criteria. The research found that the translating diplomatic notes is moderately uncomplicated as there are some fixed structures in sentences. In addition, there are some hidden words and meanings conveying to study the perspectives of a variety of words and terms but retains its original structure and meaning. It also summarized the translation strategies into four approaches, namely literal translation, transliteration, omission and addition, and omission. It revealed that the most common translation approach was literal translation which accounts for 76.39 percent while transliteration, omission and addition, and omission accounts for 11.11 percent, 6.94 percent, 5.56 percent respectively. After exploring and analyzing, essential vocabulary words and terms are found useful in the future. Therefore, the vocabulary words and terms studied in this research are particularly essential for translating diplomatic notes.

KEYWORDS: Translation Strategies, Diplomatic Notes, Chinese-Thai Translation

บทนำ

ไทยและจีนเริ่มมีการติดต่อและมีสัมพันธ์ไมตรีที่ดีต่อกันมาอย่างยาวนานตั้งแต่ทั้งสองฝ่ายมีมติจัดตั้งสถานกงสุลใหญ่แห่งสาธารณรัฐประชาชนจีนประจำประเทศไทยขึ้นในวันที่ 22 กรกฎาคม พ.ศ. 2531 หลังจากนั้นวันที่ 10 เมษายน พ.ศ. 2534 ทางรัฐบาลจีนได้อนุมัติให้จัดตั้งสถานกงสุลใหญ่แห่งสาธารณรัฐประชาชนจีนประจำเชียงใหม่ ซึ่งเป็นสถานกงสุลใหญ่แห่งแรกที่ทางรัฐบาลจีนจัดตั้งขึ้นในประเทศไทยและในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (Chinese Consulate in Chiang Mai, 2022) แสดงถึงความก้าวหน้าในการพัฒนาความสัมพันธ์ระหว่างจีนและไทย หลังจากนั้นทั้งสองประเทศได้จัดตั้งสถานเอกอัครราชทูต สถานกงสุลใหญ่เพิ่มขึ้น โดยไทยมีสถานเอกอัครราชทูตตั้งอยู่ที่กรุงปักกิ่ง และสถานกงสุลใหญ่ 9 แห่ง ได้แก่ นครกว่างโจว นครคุนหมิง นครเซี่ยงไฮ้ นครเฉิงตู นครหนานหนิง นครซีอาน เมืองเฉิงเหมิน เมืองฮ่อกง และเมืองชิงต่าว ในส่วนของจีนมีสถานเอกอัครราชทูตตั้งอยู่ที่กรุงเทพมหานคร และสถานกงสุลใหญ่ในไทย 3 แห่ง ได้แก่ (1) สถานกงสุลใหญ่ประจำเชียงใหม่ (2) สถานกงสุลใหญ่ประจำสงขลา และ (3) สถานกงสุลใหญ่ประจำขอนแก่นและสำนักงานการกงสุลประจำภูเก็ต (Royal Thai Embassy in Beijing, 2020) ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าไทยจีนมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันมาโดยตลอดและได้ยกระดับความสัมพันธ์กลายเป็นหุ้นส่วนความร่วมมือในเชิงยุทธศาสตร์รอบด้าน โดยมีความร่วมมือในด้านการศึกษา เทคโนโลยี การแลกเปลี่ยนด้านวิชาการ การค้าและการลงทุน เป็นอาทิ ซึ่งทวีความกว้างขวางในทุกมิติมากขึ้น ทำให้การแปลได้เข้ามามีบทบาทสำคัญอย่างมากในการสื่อสาร ทั้งนี้มีนักแปลได้ให้แนวคิดทางด้านการแปลเอกสารทางการทูต อย่างเช่น Ye, Y., and Ye, T. (2017, pp. 112–113) กล่าวว่า การแปลเอกสารทางการทูตต้องมีความละเอียดรอบคอบและมีความถูกต้อง เนื้อหาต้องไม่มีบิดเบือน มิฉะนั้นจะทำให้ผลประโยชน์ของประเทศได้รับความเสียหายจนกลายเป็นหายนะได้ ดังนั้นการแปลเอกสารทางการทูตต้องมีความแม่นยำ โดยต้องคำนึงวัฒนธรรมของทั้งสองประเทศ และความคุ้นเคยของประเพณีที่แตกต่างกัน เป็นต้น ถึงแม้เอกสารของทั้งสองประเทศจะมีภาษาที่ไม่เหมือนกัน อาจจะส่งผล

ให้มีความคลาดเคลื่อน การแปลเอกสารจึงต้องเลี่ยงการใช้คำที่คลุมเครือ ดังนั้นผู้แปลเอกสารทางการทูตควรระมัดระวังการใช้คำศัพท์ Huang (2002, p. 28) กล่าวว่า ตามลักษณะทั่วไปของภาษาทางการทูต โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ลักษณะของรูปแบบข้อความต้องมีความถูกต้อง เหมาะสม และรักษารูปแบบสำคัญในการนำไปใช้ เนื่องจากเป็นข้อกำหนดและคุณลักษณะประการแรกของภาษาที่ใช้ในการปฏิบัติทางการทูต ความถูกต้องเป็นสิ่งสำคัญมาก หากใช้ในทางที่ผิดอาจส่งผลให้เกิดปัญหาหรือความขัดแย้งระหว่างประเทศได้ ดังนั้นจำเป็นต้องมีความแม่นยำในการแปลภาษาหนึ่งเป็นอีกภาษาหนึ่ง เช่นเดียวกับการใช้ภาษาต่างประเทศโดยตรง ข้อกำหนดด้านความถูกต้องของภาษาที่ใช้ในการปฏิบัติทางการทูตรวมถึงความเหมาะสมของภาษา เมื่อแปลตำแหน่งทางการทูตควรใช้คำที่ถูกต้องเหมาะสม นักการทูตใช้ภาษาเพื่อปกป้องผลประโยชน์ของชาติ ดังนั้นภาษาที่ใช้ในการทูตจึงมีความชัดเจนในด้านการเมือง แม้แต่คำหรือสำนวนเพียงคำเดียวก็อาจเผยให้เห็นเจตยีนหรือทัศนคติของผู้พูดได้

บทความวิจัยฉบับนี้เป็นการศึกษาการแปลหนังสือราชการทางการทูตที่มีความโดดเด่นด้านการใช้คำศัพท์เป็นแบบทางการ ผู้วิจัยสนใจศึกษาการใช้รูปแบบประโยคแบบทางการ เพื่อต้องการสะท้อนให้เห็นถึงความสำคัญของการแปลในอีกด้านหนึ่งซึ่งมีความแตกต่างจากการแปลแบบทั่วไป โดยกรอบแนวคิดที่ผู้วิจัยใช้ในการศึกษาหนังสือราชการทางการทูต ได้แก่ อัจฉรา ไล่ศัตรูไกล (Laistrooglai, 2005, p. 2) กล่าวว่า การแปลคือ การถ่ายทอดความหมายจากภาษาหนึ่งไปสู่อีกภาษาหนึ่ง ทั้งการตีความ การอธิบายโดยใช้ถ้อยคำอื่น ๆ ให้ได้ตรงกัน ดังนั้นผู้แปลจำเป็นต้องพยายามให้ผู้อ่านที่อ่านข้อความแปลเข้าใจในสิ่งเดียวกันกับผู้อ่านข้อความจากต้นฉบับ สุพรรณิ ปันมณี (Pinmanee, 2019) กล่าวว่า การแปลเป็นเรื่องของการถ่ายทอดความหมายจากสัญลักษณ์ทางภาษาหนึ่งไปสู่อีกภาษาหนึ่ง ผ่านการใช้พจนานุกรมและไวยากรณ์อย่างเหมาะสม เป็นกระบวนการที่ต้องอาศัยเกณฑ์พิเศษ ฐานวิชาชีพ ไกรเพ็ญ (Kraiperm, 2016, p. 55) กล่าวว่า นักแปลต้องทำหน้าที่ทูตวัฒนธรรมเพื่อถ่ายทอดข้อมูลทางวัฒนธรรมจากภาษาต้นทางมาสู่ภาษาปลายทางเพื่อ

ให้ผู้อ่านซึ่งอยู่คนละวัฒนธรรมกับผู้เขียนเข้าใจเรื่องราวมากที่สุด นับเป็นความท้าทายที่ยิ่งใหญ่ เพราะนักแปลไม่ได้เป็นเพียงผู้รู้ทั้งสองภาษาเท่านั้น แต่ต้องเป็นผู้รู้ทั้งสองวัฒนธรรมด้วย

จากนิยามข้างต้นสรุปได้ว่า การแปลคือการถ่ายทอดภาษาจากต้นทางไปสู่ภาษาปลายทางหรือภาษาเป้าหมาย ทั้งนี้การรับภาษาจากต้นทางไปสู่ภาษาปลายทางจะขึ้นอยู่กับวัฒนธรรมของแต่ละท้องถิ่น การที่จะเข้าใจเนื้อหาสาระจากผู้ส่งสารได้ดี ผู้ถ่ายทอดจำเป็นต้องเข้าใจในสารต้นฉบับอย่างแจ่มแจ้งและสามารถ

ถ่ายทอดความรู้สึกไปจนถึงการอธิบายเนื้อหาสาระให้ผู้รับสารเข้าใจได้เท่าเทียมกับภาษาต้นฉบับที่ถูกถ่ายทอดออกมาให้กับผู้รับสารอ่านสารนั้นด้วยตนเอง การแปลในบางครั้งอาจมีการปรับเปลี่ยนเนื้อหาสาระของภาษาต้นทางให้เข้ากับวัฒนธรรมของภาษาปลายทางได้และผู้รับสารเข้าใจ ถือว่าเป็นการถ่ายทอดทางภาษาได้อย่างสมบูรณ์แบบสำหรับแนวทางการวิเคราะห์ด้านกระบวนการแปล ผู้วิจัยได้ศึกษากระบวนการแปลของ Nida และ Taber (1974) ที่ให้หลักในการวิเคราะห์ข้อความและหลักในการตีความภาษาโดยจำลองรูปแบบกระบวนการแปลดังนี้

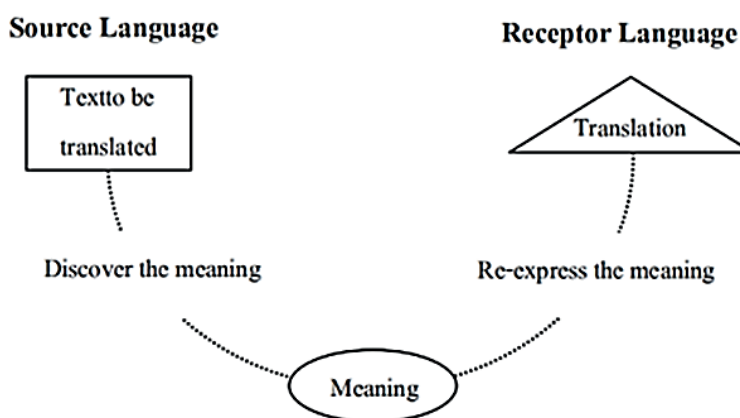

ภาพที่ 1 แบบจำลองกระบวนการการแปลของ Nida และ Taber

ที่มา: Nida and Taber, 1974, p. 484

จากแบบจำลองกระบวนการแปลของ Nida และ Taber (1974) นั้น สะท้อนกระบวนการแปลที่เป็นขั้นตอนออกมาให้เข้าใจได้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น นอกจากนี้ มิลเดรด

เอ็มลาร์สัน (Mildred M. Larson) นักแปลอีกท่านหนึ่งได้ให้แผนภูมิ (Diagram) ในด้านกระบวนการแปลไว้ดังนี้

ภาพที่ 2 แผนภูมิกระบวนการแปลของ Larson

ที่มา: Larson, 1984, p. 4

ทั้งนี้ผู้เชี่ยวชาญได้อธิบายกลวิธีและแนวทางการแปลไว้ดังต่อไปนี้

1. Newmark (1988) ได้แบ่งกลวิธีการแปลไว้ดังนี้

1) การแปลแบบคำต่อคำ (Word-for-Word Translation) เป็นรูปแบบการแปลที่มักแปลแบบบรรทัดต่อบรรทัด รักษาลำดับคำในภาษาต้นฉบับ และแปลคำด้วยความหลากหลายที่ตรงตัวที่สุดโดยไม่คำนึงถึงบริบท 2) การแปลตามอักษร (Literal Translation) เป็นรูปแบบการแปลที่เปลี่ยนโครงสร้างไวยากรณ์ในภาษาต้นฉบับเป็นโครงสร้างไวยากรณ์ในภาษานับแปลซึ่งเทียบเคียงกันได้แต่ยังคงแปลคำตรงตัวอยู่โดยไม่คำนึงถึงบริบท 3) การแปลแบบตรงภาษา (Faithful Translation) เป็นรูปแบบการแปลที่พยายามถ่ายทอดความหมายให้ถูกต้องตามบริบทของภาษาต้นฉบับด้วยเงื่อนไขของโครงสร้างไวยากรณ์ในภาษานับแปล 4) การแปลความ (Semantic Translation) เป็นรูปแบบการแปลที่คล้ายกับการแปลแบบตรงภาษา เพียงแต่การแปลชนิดนี้จะรวมเอาความสุนทรีย์ของภาษาต้นฉบับเข้าไปในภาษานับแปลด้วย ภาษามีความสละสลวยเป็นธรรมชาติ ยืดหยุ่นในเรื่องการแปลความหมายตามความเหมาะสมเพื่อไม่ให้เกิดความซ้ำซ้อนในเรื่องการเล่นคำหรือการใช้คำซ้ำมากเกินไป 5) การแปลแบบเสรี (Free Translation) เป็นรูปแบบการแปลที่ผลิตสารหรือแปลเนื้อหาโดยไม่ยึดติดกับรูปแบบหรือลักษณะใด ๆ ของภาษาต้นฉบับ มักเป็นการถอดความที่ไม่ยาวกว่าภาษาต้นฉบับ 6) การแปลแบบสำนวน (Idiomatic Translation) เป็นรูปแบบการแปลที่ถ่ายทอดเอกสารจากต้นฉบับมาทั้งหมด แต่มีการเปลี่ยนแปลงลักษณะความหมายบ้างโดยใช้ถ้อยคำและสำนวนเฉพาะของภาษานับแปล ซึ่งถ้อยคำและสำนวนนั้นไม่ปรากฏในภาษาต้นฉบับ

2. Baker (1992) กล่าวว่ากรณีที่ผู้แปลไม่สามารถหาคำในภาษาแปลมาเทียบเคียงกับคำในภาษาต้นฉบับได้ (Non-equivalence at Word Level) ทั้งนี้เนื่องจากสิ่งที่แปลไม่เป็นที่รู้จักหรือไม่ปรากฏในวัฒนธรรมของภาษาที่แปล โดยแบ่งกลวิธีการแปลไว้ดังนี้ 1) การแปลตรงตามรูปแบบและเนื้อหาของภาษาต้นฉบับ 2) การแปลโดยใช้คำที่มีความหมายกว้างขึ้น 3) การแปลโดยใช้คำที่แสดงความรู้สึกเป็นกลาง ๆ 4) การแปลโดยแทนที่ทางวัฒนธรรมโดยใช้คำหรือสำนวนที่ใกล้เคียงกับวัฒนธรรมของผู้อ่านฉบับแปล 5) การแปลโดยใช้คำยืมหรือทับศัพท์ และเพิ่มคำ

6) การแปลแบบถอดความโดยใช้คำที่เกี่ยวข้องกับภาษาต้นฉบับ 7) การแปลแบบถอดความโดยใช้คำที่ไม่เกี่ยวข้องกันกับภาษาต้นฉบับ 8) การแปลโดยละคำ 9) การแปลโดยใช้ภาพประกอบ และ 10) การแปลโดยการอธิบาย พร้อมยกตัวอย่างประกอบ

3. กนกพร นุ่มทอง และศิริวรรณ ลิขิตเจริญธรรม (Numtong & Likhidcharoentham, 2019, p. 121) กล่าวว่า การทับศัพท์ (Transliteration) คือการใช้ตัวอักษรจีนที่มีความใกล้เคียงกับคำในภาษาต่างประเทศ คำแปลในภาษาจีนอาจเป็นคำที่มีการอ่านรวมกันแล้วไม่มีความหมาย แต่มีเสียงที่ไพเราะและตัวอักษรเป็นมงคลหรืออาจมีความหมายใหม่ในภาษาจีนก็ได้ อย่างเช่น Coca Cola (可口可乐) New York (纽约) ฯลฯ

สรุปได้ว่า การแปลแต่ละประเภทผู้แปลต้องคำนึงถึงความหมายหลักของตัวสารที่ต้องการให้ผู้รับสารเข้าใจอย่างแท้จริง แม้ว่าคำศัพท์นั้นจะเป็นภาษาต่างประเทศ ผู้แปลต้องอาศัยการทับศัพท์ให้มีความใกล้เคียงกันกับภาษาแม่ในแต่ละท้องที่ เพื่อไม่ให้แปลเกินความจริงจนทำให้ผู้รับสารและผู้ส่งสารเข้าใจผิดทั้งสองฝ่าย

กล่าวได้ว่า การแปลหนังสือราชการทางการทูตถือเป็นศาสตร์ด้านการแปลอย่างหนึ่งที่ค่อนข้างพบได้ยาก เพราะน้อยคนที่จะเลือกเขียนหนังสือด้านการทูต ผู้แปลเอกสารการทูตจึงต้องมีความรู้ด้านการต่างประเทศ รวมทั้งการถ่ายทอดของทั้งภาษาต้นฉบับและภาษาปลายทาง ตลอดจนติดตามสถานการณ์ทางการทูตระหว่างทั้งสองประเทศอยู่เสมอ และผู้แปลก็ต้องมีความรู้ในการตีความและวิเคราะห์บทความเฉพาะด้านการแปลโดยใช้ภาษาต้นฉบับเป็นตัวถ่ายทอดให้ออกมาได้อย่างชัดเจน ในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยเล็งเห็นความสำคัญของการแปลหนังสือราชการทางการทูตผ่านการแปลจากภาษาจีนเป็นภาษาไทย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาวิเคราะห์กลวิธีการแปลหนังสือราชการทางการทูต อีกทั้งปัจจุบันยังขาดงานวิจัยที่นำเสนอกลวิธีการแปลหนังสือราชการทางการทูตด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่างานวิจัยนี้จะเป็นประโยชน์ในการศึกษาการแปลเอกสารทางการทูตจากภาษาจีนเป็นภาษาไทย และสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน และด้านการศึกษาต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาวิเคราะห์กลวิธีการแปลหนังสือราชการทางการทูตจากภาษาจีนเป็นภาษาไทย

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากร

การวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยเก็บข้อมูลจากข่าวกิจกรรมทางการทูต จำนวน 100 เรื่อง (มกราคม – ธันวาคม พ.ศ. 2562) ที่ปรากฏบนเว็บไซต์ของสถานเอกอัครราชทูตและสถานกงสุลใหญ่ไทย ประจำสาธารณรัฐประชาชนจีน จำนวน 4 แห่ง ได้แก่

1. สถานเอกอัครราชทูต ณ กรุงปักกิ่ง (<https://thaiembbeij.org/cn/>) จำนวน 7 เรื่อง
2. สถานกงสุลใหญ่ ณ นครเฉิงตู (<https://chengdu.thaiembassy.org/cn/index>) จำนวน 3 เรื่อง
3. สถานกงสุลใหญ่ ณ นครซีอาน (<https://xian.thaiembassy.org/cn/index>) จำนวน 18 เรื่อง
4. สถานกงสุลใหญ่ ณ เมืองชิงต่าว (<https://qingdao.thaiembassy.org/cn/index>) จำนวน 72 เรื่อง

กลุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยคัดเลือกข่าวกิจกรรมทางการทูตบนเว็บไซต์ของสถานเอกอัครราชทูตและสถานกงสุลใหญ่ไทย ประจำสาธารณรัฐประชาชนจีนจากจำนวนผู้เข้าชมข่าวกิจกรรมโดยใช้ข่าวของสถานกงสุลใหญ่ ณ เมืองชิงต่าว 72 เรื่อง เป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ เพราะจากการศึกษาพบว่า สถานกงสุลใหญ่ ณ เมืองชิงต่าว มีจำนวนข่าวกิจกรรมมากกว่าสถานเอกอัครราชทูตและสถานกงสุลอื่น ซึ่งทั้ง 3 แห่ง มีรูปแบบประโยคที่คล้ายคลึงกัน

เครื่องมือการวิจัย

งานวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงเอกสาร (Documentary Research) และการวิเคราะห์กลวิธีการแปลผู้วิจัยได้จัดทำแบบวิเคราะห์กลวิธีการแปลเพื่อคัดกรองและวิเคราะห์ข่าวที่ปรากฏบนเว็บไซต์ของสถานเอกอัครราชทูตและสถานกงสุลใหญ่ไทย ประจำสาธารณรัฐประชาชนจีน จำนวน 4 แห่ง โดยจัดทำเป็นตารางจำแนกข้อมูลและแยกตามประเภทของกลวิธีการแปล

การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ

ผู้วิจัยสร้างและทดสอบเก็บข้อมูลดังนี้

1. สร้างแบบวิเคราะห์กลวิธีการแปล
2. จัดแยกประเภทกลวิธีการแปล
3. ตรวจสอบความถูกต้องและหาประสิทธิภาพโดยผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาจีน จำนวน 2 ท่าน และภาษาไทย จำนวน 1 ท่าน และผู้วิจัยนำข้อเสนอมาปรับปรุงแบบวิเคราะห์กลวิธีการแปล
4. นำแบบวิเคราะห์กลวิธีการแปลมาใช้ในการวิจัย

การเก็บรวบรวมข้อมูล

บทความวิจัยเรื่องนี้มีขั้นตอนในการรวบรวมข้อมูลดังนี้

1. ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์กลวิธีการแปลหนังสือราชการทางการทูต จำนวน 72 เรื่อง จากภาษาจีนเป็นภาษาไทย โดยอ้างอิงจากทฤษฎีการแปล Newmark (1988) Baker (1992) และกนกพร นุ่มทอง และศิริวรรณ ลิขิตเจริญธรรม (Numtong & Likhidcharoentham, 2019)
2. ศึกษาหลักและข้อควรระวังในการแปลจีน - ไทย
3. ผู้วิจัยแบ่งประเภทของข่าวกิจกรรม จากนั้นวิเคราะห์กลวิธีที่ใช้ในการแปลหนังสือราชการทางการทูตออกเป็นแต่ละประเภท
4. การแปลชื่อเฉพาะ ผู้วิจัยจะใช้การเขียนชื่อเฉพาะตามชื่อในหนังสือราชการทางการทูต เพื่อให้เป็นมาตรฐานเดียวกันและสะดวกต่อการศึกษาเปรียบเทียบ นอกจากนี้ผู้วิจัยจะถอดเสียงตามเกณฑ์การถ่ายทอดเสียงภาษาจีนแมนดารินด้วยอักษรวิธีไทย (Office of the Prime Minister, 2007)
5. ศึกษารูปแบบและกลวิธีการแปลข่าวกิจกรรมของสถานเอกอัครราชทูตและสถานกงสุลใหญ่ที่มีการแปลจากภาษาจีนเป็นภาษาไทย
6. รวบรวมข่าวกิจกรรมของสถานเอกอัครราชทูตและสถานกงสุลใหญ่ และเอกสารวิชาการที่เกี่ยวข้องเพื่อใช้เป็นเครื่องมือประกอบการวิเคราะห์และสังเคราะห์ข้อมูล และข้อควรระวังการแปลหนังสือราชการทางการทูต

การวิเคราะห์ข้อมูล

บทความวิจัยนี้ใช้การวิเคราะห์เชิงเอกสาร (Documentary Research) ซึ่งหลังจากรวบรวมข้อมูลแล้ว ผู้วิจัยคัดกรองข้อมูลตามประเภทของกลวิธีการแปล จากนั้นสังเคราะห์เพื่อใช้ในการวิเคราะห์ประโยค คัดแยก

และจัดกลุ่มตามประเภทของกลวิธีการแปลใช้การนับความถี่และค่าสถิติร้อยละ และวิเคราะห์ตามวัตถุประสงค์ โดยแสดงตัวอย่างตารางการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อนำมาวิเคราะห์กลวิธีการแปล ดังนี้

ประโยค กลวิธีการแปล	การแปลแบบตรงภาษา	การแปลอิสระ	การแปลตามอักษร	การลดคำ	การทับศัพท์	การแปลแบบคำต่อคำ	การละและเพิ่มคำ	การแปลความ	การแปลแบบสำนวน	การแปลแบบสื่อความ
2019年2月14日上午10点30分，成都市公安局出入境管理局杨天敏副局长一行拜会吴威德总领事并正式邀请泰国警察和消防单位参加2019年8月8日至18日在成都举办的第18届世界警察和消防员运动会。 เมื่อวันที่ 14 กุมภาพันธ์ 2562 เวลา 10.30 น. นายหยาง เยียนหมิง รองผู้อำนวยการ กองตรวจคนเข้าเมือง สำนักงานตำรวจตรวจคนเข้าเมืองนครเจิ้งตู และคณะ ได้เข้าเยี่ยมคารวะนายวิฑิต เกาวัฒนาสุข กงสุลใหญ่ ณ นครเจิ้งตู พร้อมเชิญชวนตำรวจและตำรวจดับเพลิงไทยเข้าร่วมงานกีฬาสีตำรวจและตำรวจดับเพลิงโลกครั้งที่ 10 ที่จะจัดขึ้น ณ นครเจิ้งตู ระหว่างวันที่ 8 - 18 สิงหาคม 2562	✓									
2019年5月18日星期六，泰国驻华大使馆在馆内举办了2019年“缤纷庙会，七彩泰味”主题泰国风情节，泰国驻华大使毕力亚·针蓬阁下主持了本次活动开幕式。 สถานเอกอัครราชทูต ณ กรุงปักกิ่ง จัดงานเทศกาลไทย ภายใต้ชื่อ Temple Fair, Colourful Tastes of Thailand ประจำปี 2562 สถานเอกอัครราชทูตฯ โดยมีนายพิริยะ เข็มพล เอกอัครราชทูต ณ กรุงปักกิ่ง เป็นประธานในพิธีเปิด					✓					

ภาพที่ 3 ตัวอย่างการวิเคราะห์กลวิธีการแปล

ผลการวิจัย

จากการศึกษาวิเคราะห์กลวิธีการแปลหนังสือราชการทางการทูตจากภาษาจีนเป็นภาษาไทยที่ปรากฏบนเว็บไซต์ของสถานเอกอัครราชทูตและสถานกงสุลใหญ่ไทย ประจำสาธารณรัฐประชาชนจีน จำนวน 72 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 100 (มกราคม - ธันวาคม พ.ศ. 2562) โดยผู้วิจัยนำทฤษฎีกลวิธีการแปลทั้ง 7 ของ Newmark (1988) พร้อมใช้กระบวนการแปลทั้ง 10 แบบ ของ Baker (1992) รวมถึงการทับศัพท์ของกนกพร นุ่มทอง และศิริวรรณ ลิขิตเจริญธรรม (Numtong & Likhidcharoentham, 2019, p. 121) สรุปรวมได้มาเป็นกลวิธีการแปลที่ใช้ในการแปลหนังสือราชการทางการทูต 4 วิธี ดังนี้

1. การแปลแบบตรงภาษา คือการแปลที่พยายามถ่ายทอดความหมายให้ถูกต้องตามบริบทของภาษาต้นฉบับ ด้วยเงื่อนไขของโครงสร้างไวยากรณ์ในภาษาฉบับแปล พบจำนวน 55 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 76.39

2. การแปลทับศัพท์ เป็นการแปลคำศัพท์เฉพาะที่มาจากภาษาต่างประเทศ ซึ่งจะต้องแปลให้ได้เสียงคล้ายกับภาษาต้นฉบับ เมื่อนำมารวมกับกลุ่มคำแล้วไม่เกิดความหมายอื่น การแปลแบบทับศัพท์โดยทั่วไปนั้นจะยึดตามเสียงของชื่อหรือสถานที่ พบจำนวน 8 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 11.11

3. การละและเพิ่มคำ คือ ละคำบางส่วนในภาษาต้นฉบับเพื่อลดความซับซ้อนและเพิ่มความกระชับให้กับภาษาแปล ในขณะเดียวกันก็มีการเพิ่มคำให้กับโครงสร้างของประโยค ให้ฉบับแปลมีความชัดเจนยิ่งขึ้น พบจำนวน 5 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 6.94

4. การละคำ คือ การละคำบางส่วนหรือเลือกนำเสนอบางคำที่สำคัญในภาษาต้นฉบับ โดยที่ไม่ส่งผลต่อความหมายเดิม กลวิธีนี้ช่วยลดความซับซ้อนและเพิ่มความกระชับให้กับภาษาแปล พบจำนวน 4 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 5.56

จากนั้นผู้วิจัยจัดแบ่งกลุ่มรวมกลวิธีการแปลออกเป็น 4 วิธี โดยแสดงเป็นตัวอย่างตามตาราง ดังนี้

ตารางที่ 1 กลวิธีการแปลหนังสือราชการทางการทูต

การแปลแบบตรงภาษา	ร้อยละ	การทับศัพท์	ร้อยละ	การละและเพิ่มคำ	ร้อยละ	การละคำ	ร้อยละ
55	76.39	8	11.11	5	6.94	4	5.56

ผู้วิจัยขอแสดงตัวอย่างประโยคไว้ 3 ตัวอย่างพอสังเขป

1. กลวิธีการแปลแบบตรงภาษา พบการรวบรวมข่าวกิจกรรมได้ จำนวน 55 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 76.39

ตัวอย่างประโยคภาษาจีน

1.1 2019年1月15日枣庄市人民政府外事办公室主任黄公勇及国际合作科科长张晓东拜会了泰国驻青岛总领事王玉君。会谈中，黄公勇主任向总领事介绍了枣庄近期的发展情况，双方就未来的合作交换了意见。

(Royal Thai Consulate-General in Qingdao, 2019a)

มีผู้เข้าชมทั้งสิ้น 361 คน

ตัวอย่างประโยคภาษาไทย

เมื่อวันที่ 15 มกราคม 2562 นายหวง กงหย่ง (Mr. Huang Gongyong) อธิบดีสำนักงานการต่างประเทศเมืองจ้าวจวง มณฑลซานตง พร้อมด้วยนายจาง เสี่ยวตง (Mr. Zhang Xiaodong) หัวหน้าแผนกความร่วมมือระหว่างประเทศสำนักงานการต่างประเทศเมืองจ้าวจวง เข้าเยี่ยมคารวะนางสาวนภัทร ภัทริชวาล กงสุลใหญ่ ณ เมืองชิงต่าว เพื่อแนะนำพัฒนาการเมืองจ้าวจวง และหารือเกี่ยวกับกิจกรรมที่จะร่วมกันจัดในปี 2562

(Royal Thai Consulate-General in Chengdu, 2019a)

ตัวอย่างประโยคภาษาจีน

1.2 2019年9月2日泰国驻青岛总领事王玉君及领馆外交官员参加了在青岛鲁商凯越酒店举行的大韩民国国庆招待会，并向大韩民国驻青岛总领事朴镇雄表示祝贺。山东省人民政府外事办公室主任蔡先金、青岛市副市长薛庆国、滨州市副市长贾善银及省内各市代表参加了招待会。

(Royal Thai Consulate-General in Qingdao, 2019b)

มีผู้เข้าชมทั้งสิ้น 210 คน

ตัวอย่างประโยคภาษาไทย

เมื่อวันที่ 2 กันยายน 2562 นางสาวนภัทร ภัทริชวาล กงสุลใหญ่ ณ เมืองชิงต่าว นำข้าราชการสถานกงสุลใหญ่ฯ เข้าร่วมงานและแสดงความยินดีกับนาย Park Jin Woong กงสุลใหญ่เกาหลีใต้ประจำเมืองชิงต่าว เนื่องในโอกาสเฉลิมฉลองวันชาติสาธารณรัฐเกาหลี ณ โรงแรม Qingdao Lushang Hyatt Regency โดยมีนายไช่ เซียนจิน อธิบดีสำนักงานการต่างประเทศมณฑลซานตง นายเซวีย ชิงกั๋ว รองนายกเทศมนตรีเมืองชิงต่าว นายเจี๋ย ชานหยิน รองนายกเทศมนตรีเมืองปิ่นโจว และผู้แทนจากเมืองต่าง ๆ ของมณฑลซานตง เข้าร่วมด้วย

(Royal Thai Consulate-General in Qingdao, 2019b)

ตัวอย่างประโยคภาษาจีน

1.3 2019年11月22日泰王国驻青岛总领事王玉君应邀出席了在青岛国际会议中心举办的“青岛沂蒙周”开幕式。此次活动由临沂市政府和大众报业集团联合主办。青岛市委副书记薛庆国、青岛市政协副主席杨宏军、临沂市人民政府市长孟庆斌、临沂市政协主席隋涛、大韩民国驻青岛总领事、日本国驻青岛代理总领事，以及相关企事业单位共计800余人参加了活动。

(Royal Thai Consulate-General in Qingdao, 2019c)

มีผู้เข้าชมทั้งสิ้น 203 คน

ตัวอย่างประโยคภาษาไทย

เมื่อวันที่ 22 พฤศจิกายน 2562 นางสาวนภัสพร ภัทรีชวาล กงสุลใหญ่ ณ เมืองชิงต่าว ได้เข้าร่วมพิธีเปิดงาน 2019 Linyi Week In Qingdao จัดโดยทางการเมืองหลินอี้ และบริษัท Dazhong News Group ณ ห้อง Shanghe ศูนย์ประชุมนานาชาติ เมืองชิงต่าว ตามคำเชิญของทางการเมืองหลินอี้ โดยมีนายเซวีย ชิงกั้ว รองนายกเทศมนตรีเมืองชิงต่าว นายหยาง หงจวิน รองประธานสภาที่ปรึกษาทางการเมืองแห่งเมืองชิงต่าว นายเมิ่ง ชิงปิน นายกเทศมนตรีเมืองหลินอี้ นายสวี่ เทา ประธานสภาที่ปรึกษาทางการเมืองแห่งเมืองหลินอี้ นายตู้ เต๋อซาง ประธานสภาประชาชนเมืองหลินอี้ กงสุลใหญ่เกาหลีใต้ และรักษาการกงสุลใหญ่ญี่ปุ่นประจำเมืองชิงต่าว และแขกผู้มีเกียรติจากหน่วยงานภาครัฐและบริษัทเอกชน เข้าร่วมกว่า 800 คน

(Royal Thai Consulate-General in Qingdao, 2019c)

จากประโยคที่ 1.1-1.3 พบว่ามีการใช้รูปแบบการแปลแบบตรงภาษา หลังจากการแปลเป็นภาษาไทย พบว่าการแปลมีโครงสร้างทางไวยากรณ์ที่ตรงกับเนื้อหาภาษาจีน ซึ่งเนื้อหาข่าวมีการบรรยายเหตุการณ์ การกระทำของบุคคล เพื่อให้เห็นถึงการปฏิบัติงานทางการทูตต้องปฏิบัติตนอย่างไร หามาตรการช่วยส่งเสริมกิจการของประเทศ และผู้แปลได้คำนึงถึงผู้รับสารปลายทาง ทำให้การแปลต้องมีความชัดเจน เพื่อให้ผู้รับสารเข้าใจและติดตามความเคลื่อนไหวงานต่างประเทศ

2. กลวิธีการทับศัพท์ พบการรวบรวมข่าว

กิจกรรมได้ จำนวน 8 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 11.11

ตัวอย่างประโยคภาษาจีน

2.1 2019年5月8日泰王国驻青岛总领事王玉君前往日本国驻青岛总领事馆签字留言以庆贺日本新天皇德仁即位。之后，王玉君总领事与日本国驻青岛总领事中原邦之就近期两领馆举行的活动进行了交流。

(Royal Thai Consulate-General in Qingdao, 2019d)

มีผู้เข้าชมทั้งสิ้น 177 คน

ตัวอย่างประโยคภาษาไทย

เมื่อวันที่ 8 พฤษภาคม 2562 นางสาวนภัสพร ภัทรีชวาล กงสุลใหญ่ ณ เมืองชิงต่าว ไปลงนามแสดงความยินดีเนื่องในโอกาสเจ้าฟ้าชายนาฮิโตะมกุฎราชกุมารเสด็จขึ้นครองราชย์เป็นสมเด็จพระจักรพรรดิพระองค์ใหม่ ณ สถานกงสุลใหญ่ญี่ปุ่น ประจำเมืองชิงต่าว จากนั้น กงสุลใหญ่ฯ และ Mr. Nakahara Kuniyuki กงสุลใหญ่ญี่ปุ่น ประจำเมืองชิงต่าว ได้สนทนาแลกเปลี่ยนเกี่ยวกับกิจกรรมที่ทั้งสองสถานกงสุลใหญ่ฯ ได้จัดขึ้น ในช่วงที่ผ่านมา

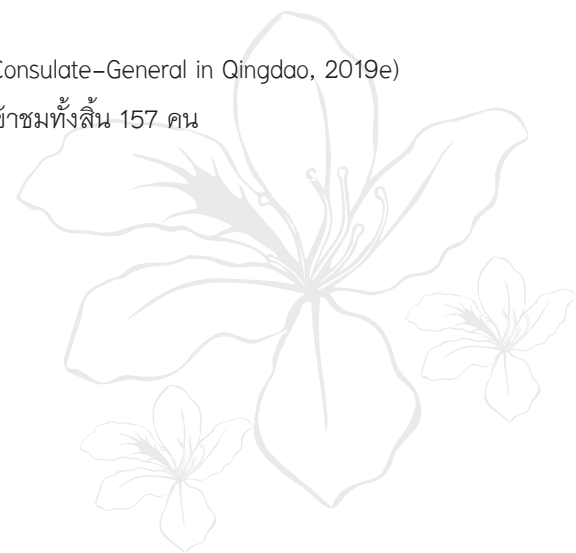
(Royal Thai Consulate-General in Qingdao, 2019d)

ตัวอย่างประโยคภาษาจีน

2.2 2019年4月3日泰王国驻青岛总领事王玉君及泰国中国（青岛）商务信息中心的工作人员接见了青岛卓越大融城运营总监赵翠林、品牌经理张婧来以及泰国著名按摩品牌Let's Relax青岛店总经理禹崇业、副总经理罗鹏一行。赵总监一行此次来访是为建立联系，并邀请总领事出席Let's Relax大融城分店的开业典礼。赵总监也表示愿意为泰国节等活动提供场地支持。

(Royal Thai Consulate-General in Qingdao, 2019e)

มีผู้เข้าชมทั้งสิ้น 157 คน

ตัวอย่างประโยคภาษาไทย

เมื่อวันที่ 3 เมษายน 2562 นางสาวณัฏฐพร ภัทรวิมล กงสุลใหญ่ ณ เมืองชิงต่าว พร้อมด้วยเจ้าหน้าที่ศูนย์ข้อมูลเพื่อธุรกิจไทยในจีน ณ เมืองชิงต่าว ให้การต้อนรับ นางสาวจ้าว ชุ่ยหลิน ผู้อำนวยการฝ่ายปฏิบัติการ และ นางสาวจาง จิ่งหลาย ผู้จัดการฝ่ายสินค้าบริโภค ห้างสรรพสินค้าต้าหมิงเจิง (Imix Park) พร้อมด้วย นายหลู หมิง ผู้จัดการทั่วไป และนายหลิว เติง รองผู้จัดการทั่วไป ร้านอาหารไทย Let's relax ที่เข้าเยี่ยมชมคารวะ เพื่อกระชับความสัมพันธ์และเชิญกงสุลใหญ่ฯ เป็นประธานในการเปิดร้านอาหารไทยสาขาที่ 2 ณ ห้างสรรพสินค้าฯ พร้อมทั้งเสนอพื้นที่ของห้างสรรพสินค้าฯ ให้เป็นที่จัดงานเทศกาลไทย

(Royal Thai Consulate-General in Qingdao, 2019e)

ตัวอย่างประโยคภาษาจีน

2.3 2019年4月24日晚王玉君总领事参加了在“纳黎萱”号护卫舰甲板上举行的招待晚宴。青岛市人民政府副市长薛庆国、山东省公安边防总队总队长徐晓佳、青岛市人民政府外事办公室主任牟俊典，以及驻青高校代表、在泰国投资的青岛企业代表、驻青泰国留学生等70余人参加了招待会。招待会气氛温馨友好，泰国留学生感到像是回到了家乡。

(Royal Thai Consulate-General in Qingdao, 2019f)

มีผู้เข้าชมทั้งสิ้น 146 คน

ตัวอย่างประโยคภาษาไทย

ในวันที่ 24 เมษายน 2562 กงสุลใหญ่ฯ ได้เข้าร่วมงานเลี้ยงรับรองบริเวณท้ายเรือของเรือหลวงนเรศวร โดยมีนายเซวี่ ชิงกัว (Mr.Xue Qingguo) รองนายกเทศมนตรีเมืองชิงต่าว นายหลิว เสี่ยวเหว่ย (Mr.Xu Xiaowei) Chief of Shandong public security frontier corps นายมู่ จวินเตียน (Mr.Mou Jundian) อธิบดีสำนักงานการต่างประเทศผมณฑลซานตง และผู้แทนจากมหาวิทยาลัย บริษัทเอกชนที่ลงทุนในไทย ตลอดจนนักศึกษาไทยในเมืองชิงต่าวเข้าร่วมประมาณ 70 คน บรรยายภาคภายในงานเต็มไปด้วยความอบอุ่นและเป็นมิตร โดยเฉพาะนักศึกษาไทยมีความรู้สึกเหมือนได้กลับบ้าน

(Royal Thai Consulate-General in Qingdao, 2019f)

จากประโยคที่ 2.1 และ 2.3 พบว่า คำศัพท์ที่ขีดเส้นใต้เป็นคำทับศัพท์ชื่อสถานที่และชื่อบุคคล ทั้งนี้ การแปลชื่อสถานที่ในข่าวดังกล่าว ผู้แปลได้ใช้วิธีการแปลตามหลักความนิยมซึ่งเป็นการถ่ายทอดเสียงจากสำเนียงภาษาจีนกลาง เช่น คำว่า 青岛 (ชิงต่าว) และ 山东 (ซานตง) ในส่วนการแปลคำทับศัพท์ชื่อบุคคล มีการแปลโดยใช้การถ่ายทอดเสียงตามหลักเกณฑ์การถ่ายทอดเสียงของสำนักงานกฤษฎีกา ซึ่งบุคคลในข่าวไม่มีชื่อเป็นภาษาไทย จึงใช้การทับศัพท์แทนการแปลความหมาย ส่วนประโยค 2.2 นั้นจะเห็นได้ว่ามีความแตกต่างจากประโยคอื่น เนื่องจากเป็นการแปลชื่อภาษาญี่ปุ่นโดยผ่านอักษรจีน การแปลทับศัพท์ชื่อบุคคลนี้จึงมีการถ่ายทอดเสียงมาจากเสียงภาษาญี่ปุ่นโดยตรง ซึ่งการแปลชื่อเฉพาะจากภาษาต้นฉบับที่เป็นภาษาญี่ปุ่นในคำว่า 德仁 (Naruhito) มาสู่ภาษาจีน 德仁 (Dé rén) และแปลมาเป็นภาษาไทยนั้น หากผู้แปลเลือกใช้การทับศัพท์จากภาษาจีน จะอ่านได้ว่า เตโอเหริน การแปลเช่นนี้อาจทำให้ผู้รับสารซึ่งส่วนใหญ่รู้จักชื่อในรูปแบบภาษาญี่ปุ่นมากกว่าเกิดความเข้าใจคลาดเคลื่อนและไม่รู้จักบุคคลดังกล่าวได้ ดังนั้น การแปลคำทับศัพท์นอกจากจะแปลโดยถ่ายทอดเสียงให้ตรงตามภาษาต้นฉบับแล้วยังต้องคำนึงถึงคำแปลที่นิยมใช้อย่างแพร่หลาย และที่สำคัญอีกประการหนึ่งคือการแปลชื่อจากภาษาอื่นมาสู่ภาษาจีน และแปลจากภาษาจีนเป็นภาษาไทย ผู้แปลจะต้องศึกษาและคำนึงถึงการออกเสียงภาษาต้นฉบับให้ถ่องแท้เพื่อป้องกันมิให้เกิดความผิดพลาดคลาดเคลื่อน

3. กลวิธีการละและเพิ่มคำ พบการรวบรวม

ข่าวกิจกรรมได้ จำนวน 5 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 6.94

ตัวอย่างประโยคภาษาจีน

3.1 在聊城拜期间，总领事参观了位于聊城市经济技术开发区的中通客车控股股份有限公司、乖宝宠物食品集团、韩国希杰（聊城）生物科技有限公司和位于聊城高新技术 产业开发区的山东盛世天华生物科技有限公司、诺伯特智能装备（山东）有限公司等，还参观了聊城市规划馆和聊城人力资源服务产业园等。

(Royal Thai Consulate-General in Qingdao, 2019g)

มีผู้เข้าชมทั้งสิ้น 207 คน

ตัวอย่างประโยคภาษาไทย

ระหว่างการเดินทางเยือนเมืองเหลียวเจิง กงสุลใหญ่ ได้ศึกษาดูงาน (1) บริษัทผลิตรถยนต์โดยสาร ZHONG TONG BUS HOLDING CO.,LTD ซึ่งจัดอันดับอยู่ใน อันดับ 2 ของจีน และอันดับที่ 4 ของโลก ผลิตรถโดยสาร ขนาด 6 เมตรถึง 18 เมตร อาทิ รถโดยสารสาธารณะ รถโดยสารทางไกล รถตู้ รถโรงเรียน มีความสามารถในการผลิตรถโดยสารประหยัดพลังงานและพลังงานใหม่ จำนวน 30,000 คัน/ปี ส่งออกไป 100 เขตพื้นที่/ประเทศ อาทิ รัสเซีย อเมริกาใต้ อินโดนีเซีย มาเลเซีย แอฟริกา และไทย โดยส่งออกมายังไทยประมาณ 500 – 600 คัน/ปี (2) บริษัทอาหารสัตว์ GAMBOL PET GROUP ก่อตั้งขึ้นเมื่อ ปี 2549 มีส่วนแบ่งทางการตลาดร้อยละ 7 ของตลาดสินค้า ปศุสัตว์ในจีน มีบริษัทลูกอยู่ที่อเมริกา ญี่ปุ่น เนเธอร์แลนด์ และไทย ได้ลงทุนตั้งโรงงานอาหารสัตว์ในนิคมอุตสาหกรรม อมตะซิตี้ จ.ระยอง ในปี 2559 มีกำลังการผลิตอาหารสัตว์ เลี้ยงรวม 6,000 ตัน/ปี ส่งไปขายยังประเทศจีนภายใต้ชื่อ Myfoodie ในอนาคต มีแผนส่งออกผลิตภัณฑ์อาหารสัตว์ จากจีนมาไทย (3) บริษัท CJ GROUP จากเกาหลีใต้ ผลิต อาหารแช่แข็ง ได้แก่ เกี๊ยว ลูกชิ้นและสเปก เพื่อผลิตรายการค้า ส่งขายภายในประเทศจีน (4) บริษัทยาสมุนไพรจีน SHENGSI TIANHUA GROUP ซึ่งมีความร่วมมือกับผู้ประกอบการไทย ในการผลิตอาหารเสริมสมุนไพรจีนเพื่อจำหน่ายในไทย และส่งออกไปอเมริกา (5) บริษัทเครื่องจักรอัจฉริยะ NOBOT INTELLIGENT DEVICE (SHANDONG) CO.,LTD เป็นบริษัทวิจัย ผลิต จำหน่ายและให้บริการด้านหุ่นยนต์ อุตสาหกรรม โกดังอัจฉริยะ และรถยนต์พาเลท Royal Thai Consulate-General in Qingdao, 2019g)

ตัวอย่างประโยคภาษาจีน

3.2 此外，总领事还参观了滨州市博物馆、滨州市城市规划馆和滨州市艺术馆。王玉君总领事此行与滨州市建立了紧密关系，并与滨州市相关职能部门建立了联系，有利于双方加强交流和信息共享。

(Royal Thai Consulate-General in Qingdao, 2019h)

มีผู้เข้าชมทั้งสิ้น 168 คน

ตัวอย่างประโยคภาษาไทย

นอกจากนี้ กงสุลใหญ่ ยังได้เยี่ยมชม พิพิธภัณฑ์ เมืองปินโจว พิพิธภัณฑ์ผังเมืองปินโจว ซึ่งจัดแสดง ประวัติศาสตร์และนโยบายของเมืองปินโจว พิพิธภัณฑ์ ศิลปะเมืองปินโจว ซึ่งจัดแสดงภาพพิมพ์จากการแกะสลักไม้ ตลอดจนศิลปะพื้นบ้าน อาทิ การตัดกระดาษ ลวดลายบ้าน Lyu Opera ตุ๊กตาเสือ (Cloth Tiger) ผ้าพิมพ์ลายสีน้ำเงิน และบ้านตระกูลเว่ย ซึ่งเป็น 1 ใน 3 ตัวแทนสิ่งก่อสร้าง สำหรับอยู่อาศัยของชาวภาคเหนือในสมัยจีนโบราณ

(Royal Thai Consulate-General in Qingdao, 2019h)

ตัวอย่างประโยคภาษาจีน

3.3 在淄博拜访期间，总领事还参观了中华琉璃文化创意园、鲁泰纺织股份有限公司、齐文化博物馆、临淄足球博物馆、淄博 城市规划馆和中国陶瓷琉璃馆等淄博重点企业和文化产业。

(Royal Thai Consulate-General in Qingdao, 2019i)

มีผู้เข้าชมทั้งสิ้น 158 คน

ตัวอย่างประโยคภาษาไทย

ระหว่างการเดินทางเยือนเมืองฉีป๋วงกงสุลใหญ่ ได้ศึกษาดูงาน (1) CHINA CREATIVE PARK FOR COLOURED GLAZE CULTURE ซึ่งลงทุนสร้างโดยบริษัท LINGSHANG COLOURED GLAZE โดยรวบรวมการพัฒนาและออกแบบ ผลิตภัณฑ์ ผลิต จัดแสดง จัดจำหน่าย ตลอดจนเป็นสถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและสถานที่ฝึกอบรมไว้ในพื้นที่เดียว สินค้าที่ผลิตขึ้น ส่งขายไปยัง 30 เขตพื้นที่/ประเทศทั่วโลก โดยร้อยละ 60 ของสินค้าส่งขายไปยังอิตาลี

(Royal Thai Consulate-General in Qingdao, 2019i)

จากการศึกษาและวิเคราะห์ประโยคที่ 3.1 – 3.3 พบว่ามีกลวิธีการแปลแบบละคำจากภาษาต้นฉบับแล้ว เพิ่มคำในฉบับแปล การแปลลักษณะนี้แม้ว่าจะทำให้เกิด ความแตกต่างและความซับซ้อนด้านรูปประโยคที่เกิดจากการเพิ่มคำในภาษาปลายทาง ทว่ายังคงไว้ซึ่งความหมายเดิม ซึ่งไม่ได้ส่งผลให้เกิดความหมายที่คลาดเคลื่อน ทั้งนี้ การเพิ่มคำในภาษาปลายทางก็เพื่อให้ผู้รับสารเข้าใจ ความหมายในสถานการณ์นั้น ๆ ให้ชัดเจนยิ่งขึ้น

4. กลวิธีใส่คำ พบการรวบรวมข่าวกิจกรรมได้
จำนวน 4 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 5.56

ตัวอย่างประโยคภาษาจีน

4.1 2019年10月11日上午10时泰国王国驻青岛总领事馆在领馆驻地拉玛九世普密蓬·阿杜德先王3周年升遐纪念日举办献花叩拜 点烛仪式。

(Royal Thai Consulate-General in Qingdao, 2019j)

มีผู้เข้าชมทั้งสิ้น 134 คน

ตัวอย่างประโยคภาษาไทย

เมื่อวันศุกร์ที่ 11 ตุลาคม 2562 เวลา 10.00 น. สถานกงสุลใหญ่ฯ ได้จัดพิธีถวายมาลาและถวายบังคม เนื่องในโอกาสวันคล้ายวันสวรรคตพระบาทสมเด็จพระบรมชนกาธิเบศร มหาภูมิพลอดุลยเดชมหาราชบรมนาถบพิตร ณ ที่ทำการสถานกงสุลใหญ่ฯ (Royal Thai Consulate-General in Qingdao, 2019j)

ตัวอย่างประโยคภาษาจีน

4.2 2019年8月10日14时20分泰国王国驻青岛总领事馆为王国诗丽吉王太后87岁懿寿举办诵经仪式。泰王国驻青岛总领事王玉君 带领泰领馆及领馆商务处的公务员、工作人员以及在青岛的泰国人参加了诵经仪式。之后，全体人员打坐为诗丽吉王太后祈福。

(Royal Thai Consulate-General in Qingdao, 2019k)

มีผู้เข้าชมทั้งสิ้น 126 คน

ตัวอย่างประโยคภาษาไทย

ในวันนี้ 10 สิงหาคม 2562 เวลา 14.20 น. สถานกงสุลใหญ่ ณ เมืองชิงต่าว จัดพิธีสวดมนต์และนั่งสมาธิถวายพระราชกุศล เนื่องในโอกาสวันเฉลิมพระชนมพรรษา สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ พระบรมราชชนนีพันปีหลวง ประจำปีพุทธศักราช 2562 โดยมี นางสาวนภัสพร ภัทริชวาล กงสุลใหญ่ ณ เมืองชิงต่าว เป็นประธาน นำสวดมนต์ พร้อมกับข้าราชการ เจ้าหน้าที่ สถานกงสุลใหญ่ฯ ทีมประเทศไทย ตลอดจนคนไทยในเมืองชิงต่าว จากนั้น เป็นการนั่งสมาธิเพื่อถวายพระราชกุศลแด่สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ พระบรมราชชนนีพันปีหลวง

Royal Thai Consulate-General in Qingdao, 2019k)

จากประโยคที่ 4.1 และ 4.2 พบกลวิธีการแปลแบบละคำอยู่บางส่วน ซึ่งการแปลไม่ส่งผลต่อรูปประโยค ยังคงทำให้ผู้รับสารเข้าใจ การเขียนข่าวเป็นภาษาจีนซึ่งทางสถานกงสุลใหญ่ต้องการสื่อความหมายให้ผู้รับสารจากเว็บไซต์ของสถานกงสุลใหญ่ที่เป็นชาวจีนเข้าใจถึงสถานการณ์ของประเทศไทยมากยิ่งขึ้น ส่วนการแปลเป็นภาษาไทยที่มีการละคำนั้น ผู้วิจัยคิดว่าสถานกงสุลควรแปลให้ครบถ้วน เพราะหากมีการแปลไม่ครบถ้วนอาจส่งผลต่อรูปแบบโครงสร้างประโยคได้ อันจะส่งผลให้ผู้ที่ยื่นภาษาจีนจำรูปแบบการแปลไปใช้แบบผิด

สรุปผลการวิจัย

1. ผลจากการศึกษาการแปลหนังสือราชการทางการทูตจากภาษาจีนเป็นภาษาไทย จากการวิเคราะห์หนังสือราชการทางการทูตจากภาษาจีนเป็นภาษาไทยจำนวน 72 เรื่อง (มกราคม – ธันวาคม พ.ศ. 2562) พบกลวิธีการแปลที่ใช้ในการแปลหนังสือราชการทางการทูตมีดังนี้

1.1 การแปลแบบตรงภาษาพบจำนวน 55 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 76.39 การแปลตรงภาษาเป็นถ่ายทอดความหมายให้ผู้ถูกต้องตามบริบทของภาษาต้นฉบับด้วยเงื่อนไขของโครงสร้างไวยากรณ์ในภาษาฉบับแปลอย่างเช่น 泰王国驻青岛总领事王玉君及领馆外交官员参加了在青岛鲁商凯越酒店举行的大韩民国国庆招待会 นางสาวนภัสพร ภัทริชวาล กงสุลใหญ่ ณ เมืองชิงต่าว นำข้าราชการสถานกงสุลใหญ่ฯ เข้าร่วมงาน และแสดงความยินดีกับนาย Park Jin Woong กงสุลใหญ่เกาหลีใต้ประจำเมืองชิงต่าว เนื่องในโอกาสเฉลิมฉลองวันชาติสาธารณรัฐเกาหลี การแปลได้ยึดตามโครงสร้างประโยคคือ ประธาน+กริยา+สถานที่+กรรม

1.2 การทับศัพท์ พบจำนวน 8 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 11.11 เป็นการแปลคำศัพท์เฉพาะที่มาจากภาษาต่างประเทศ โดยการแปลนั้นจะต้องให้ได้เสียงที่คล้ายกับภาษาของต้นฉบับ โดยเวลานำมารวมกลุ่มคำแล้วไม่เกิดความหมายอื่น การแปลแบบทับศัพท์โดยทั่วไปนั้นจะยึดตามเสียงของชื่อหรือสถานที่ เช่น คำว่า “赵翠林” (จ้าว ชู่หลิน) การทับศัพท์ชื่อได้ใช้หลักเกณฑ์การทับศัพท์ภาษาจีนและภาษาฮินดี ของสำนักนายกรัฐมนตรีในถ่ายทอด

เสียง นอกจากนี้ หากมีการแปลจากภาษาอื่นเป็นภาษาจีน แล้วจึงนำภาษาจีนมาแปลเป็นภาษาไทยอีกครั้ง ผู้แปลจะต้องคำนึงถึงเสียงอ่านของภาษาต้นฉบับด้วย เช่นคำว่า 德仁 ชื่อในภาษาญี่ปุ่น ก็ต้องแปลเป็นคำศัพท์ที่เสียงภาษาญี่ปุ่นออกเสียงว่า นารุฮิโตะ เพื่อป้องกันการเข้าใจคลาดเคลื่อน

1.3 การละและเพิ่มคำ พบจำนวน 5 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 6.94 เป็นการละคำบางส่วนในภาษาต้นฉบับ เพื่อลดความซับซ้อนและเพิ่มความกระชับให้กับภาษาแปล ตัวอย่างเช่น 总领事一行此次访问聊城除了进一步加强联系，还是为寻求与聊城在经贸、投资方面合作机会。(การเดินทางเยือนเมืองเหลียวเจิงครั้งนี้ นอกจากเป็นการสร้างปฏิสัมพันธ์ ทำความรู้จักเพื่อประโยชน์ในการประสานงานการคุ้มครองคนไทยในพื้นที่รับผิดชอบแล้ว ยังเป็นส่วนหนึ่งของการพยายามแสวงหาข้อมูลเพื่อส่งเสริมความร่วมมือระหว่างกันด้านการค้าและการลงทุนของผู้ประกอบการเหลียวเจิง) ต้นฉบับภาษาจีนมีการละประโยคบางส่วน และเพิ่มในประโยคแปลภาษาไทย ซึ่งการเพิ่มคำในประโยคทำให้ผู้อ่านที่เป็นชาวไทยรับทราบข้อมูลนอกเหนือจากต้นฉบับภาษาจีน

1.4 การละคำ พบจำนวน 4 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 5.56 เป็นการแปลที่ละคำบางส่วนหรือเลือกนำเสนอบางคำที่สำคัญในภาษาต้นฉบับ โดยที่ไม่ส่งผลต่อความหมายเดิม อย่างเช่น “泰国驻青岛总领事馆为王国诗丽吉王太后87岁懿寿举办诵经仪式”(สถานกงสุลใหญ่ ณ เมืองชิงด่าว จัดพิธีสวดมนต์และนั่งสมาธิถวายพระราชกุศล เนื่องในโอกาสวันเฉลิมพระชนมพรรษา สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ พระบรมราชชนนีพันปีหลวง) ซึ่งในต้นฉบับภาษาจีนเขียนว่า พระชนมายุ 87 พรรษา ส่วนฉบับแปลมีการละคำนี้ แต่ความหมายไม่เปลี่ยน

2. ข้อควรระวังในการแปลหนังสือราชการทางการทูต

2.1 รูปแบบประโยคการแปลทับศัพท์นั้น มักจะพบชื่อคำศัพท์เฉพาะอยู่เป็นจำนวนมาก โดยที่ผู้แปลจะต้องเลือกใช้คำศัพท์ของภาษาจีนที่มีการสะกดความหมายดี บางคำจะมีชื่อเฉพาะที่ใช้อยู่แล้ว ไม่แนะนำให้มีการแปลทับศัพท์ขึ้นมาใช้ใหม่เอง

2.2. หากต้องการแปลชื่อของบุคคลด้วยวิธีการทับศัพท์ ผู้แปลจะต้องมีการเลือกใช้คำที่มีความหมายดี และพยายามเลือกเสียงให้ใกล้เคียงกับต้นฉบับมากที่สุด

2.3. หากพบการแปลชื่อบุคคลแบบทับศัพท์ ให้ตรวจสอบไปยังหน่วยงานต่าง ๆ ให้ละเอียดก่อนลงมือแปล เพราะหากมีการกล่าวชื่อของบุคคลเหล่านั้นออกไปโดยที่ผู้แปลไม่รู้ชื่อจริงกับตำแหน่งงานที่ชัดเจน จะทำให้ผู้แปลเกิดความวิตกกังวลจนทำให้ผู้ที่มาร่วมในงานฟังไม่รู้ความ อันจะส่งผลทำให้มีคนมองว่าไม่ใช่นักแปลมืออาชีพ

2.4. การตีความในบทต้นฉบับ ผู้แปลต้องมีการวิเคราะห์เนื้อหาจนเข้าใจก่อนทุกครั้ง หากมีการแปลผิดความหมายจะทำให้ทางหน่วยงานเกิดความเสียหายและทำให้เกิดความเข้าใจคลาดเคลื่อนระหว่างทั้งสองหน่วยงาน

2.5. ควรศึกษาข้อมูลขององค์กรนั้น ๆ เพื่อได้ข้อมูลในการพูดคุยและแลกเปลี่ยนของทั้งสองฝ่ายได้อย่างราบรื่น

การอภิปรายผลการวิจัย

จากการศึกษาทฤษฎีการแปลหนังสือราชการทางการทูตจากภาษาจีนเป็นภาษาไทย จำนวน 72 เรื่อง พบว่าทฤษฎีการแปลแบบตรงภาษามากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 76.39 รองลงมาคือ ทฤษฎีการทับศัพท์ คิดเป็นร้อยละ 11.11 การละและเพิ่มคำ คิดเป็นร้อยละ 6.94 และการละคำคิดเป็นร้อยละ 5.56 ที่เป็นเช่นนี้อธิบายได้ว่าการแปลแบบตรงภาษาเป็นการใช้ถ้อยคำของภาษาปลายทางตามรูปประโยคที่มีความใกล้เคียงกับถ้อยคำในต้นฉบับโดยแปลตามโครงสร้างภาษา รูปประโยค และความหมายที่เหมือนกันทุกประการ การแปลหนังสือราชการจำเป็นต้องมีการแปลให้ตรงตัวตามรูปประโยคที่ผู้ส่งสารต้องการสื่อให้กับผู้รับสารทราบ บางครั้งการแปลไม่ตรงสารอาจจะส่งผลให้เกิดการสื่อสารหรือการตีความผิดไปจากเดิม ส่งผลให้เกิดการเข้าใจผิดระหว่างหน่วยงานและอาจกระทบไปถึงผลประโยชน์ของประเทศชาติได้ หนังสือที่ออกจากหน่วยงานรัฐจึงจำเป็นต้องเลือกใช้การแปลแบบตรงตัวเพื่อให้ได้ใจความจากผู้ส่งสารให้มากที่สุด ทั้งนี้ยังพบการแปลทับศัพท์เป็นการแปลคำศัพท์เฉพาะที่มาจากภาษาต่างประเทศ โดยการแปลนั้นจะต้องให้ได้เสียงที่คล้ายกับภาษาของต้นฉบับ โดยเวลานำมารวม

กลุ่มคำแล้วไม่เกิดความหมายอื่น การแปลแบบทับศัพท์โดยทั่วไปนั้นจะยึดตามเสียงของชื่อหรือสถานที่ อย่างเช่น ชื่อร้านภาษาไทยเขียนทับศัพท์มาจากคำภาษาจีนเห็นได้ว่าชื่อร้านไม่มีภาษาไทย และชื่อร้านภาษาจีนมาจากการใช้คำทับศัพท์ที่มีเสียงอ่านที่ใกล้เคียงกัน (Phromyaem, 2022, p. 222) การทับศัพท์เป็นการถอดเสียงชื่อเรื่องจากภาษาไทยเป็นภาษาจีนทุกพยางค์ หรือเป็นการทับศัพท์ชื่อเรื่องทั้งหมดอาจเป็นเพราะในภาษาปลายทางไม่มีคำดังกล่าว (Saengjantanu, 2020, p. 120) การถอดเสียงทับศัพท์ภาษาแต่จั่วโดยสะกดเป็นตัวอักษรภาษาไทยและนำชื่อเฉพาะในภาษาจีนมาบัญญัติใหม่ โดยใช้เงื่อนไขวัฒนธรรมด้านภาษาไทย (Woralukanakul, 2017, p. 102) การทับศัพท์โดยส่วนมากจะเป็นชื่อบุคคลที่มีชื่อเสียงหรือเป็นชื่อสถานที่ที่มีคำศัพท์ภาษาจีนทับศัพท์ไว้แล้ว ให้ผู้แปลยึดถือปฏิบัติได้เลย เพราะมีการใช้ในวงกว้าง ในทางกลับกันถ้าชื่อบุคคลที่ยังไม่มีผู้แปล ให้เลือกใช้คำที่เหมาะสมและไม่สื่อไปทางลบ ในส่วนของกลวิธีการละและเพิ่มคำ ผู้แปลมีการละคำหลักที่ปรากฏใช้ในภาษาต้นฉบับ ในขณะที่เดียวกันก็ใช้คำอื่นที่มีความหมายบ่งบอกถึงลักษณะทางกายภาพของสถานที่หรือคำในกลุ่มความหมายใกล้เคียงกันที่สามารถถ่ายทอดความหมายได้ครบถ้วนเช่นเดียวกับคำในภาษาที่ถูกละไป (Chaitheerasuwet & Srihirun, 2019, p. 36) ในส่วนการละคำ อัจฉรา เทพแปง (Thappang, 2012, p. 102) กล่าวว่า การละคำในภาษาต้นฉบับ ซึ่งอาจเป็นคำเล็ก ๆ น้อย ๆ หรือคำที่ไม่ใช่สาระสำคัญของเนื้อหาในต้นฉบับ เมื่อตัดทิ้งไปแล้วไม่มีผลกระทบต่อบรรยายกาของเรื่องและความเข้าใจของผู้อ่าน จะเห็นได้ว่าการแปลหนังสือราชการทางการทูตไม่ซับซ้อนมากนัก เพราะรูปประโยคในหนังสือมีโครงสร้างแบบตายตัว ในแต่ละประโยคยังแฝงไปด้วยคำศัพท์และความหมายที่ผู้เขียนต้องการสื่อให้กับผู้อ่านได้ศึกษามุมมองของคำศัพท์ที่หลากหลาย แต่ยังคงรักษาโครงสร้างและความหมายเดิมเอาไว้ ซึ่งผู้วิจัยนำมาเป็นแนวทางในการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ เพื่อให้กลวิธีเหล่านี้ถูกนำไปใช้ในรูปแบบการแปลในบริบทอื่น ๆ และผู้อ่านสามารถนำคำศัพท์ หรือรูปประโยคบางประโยคไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้ ผู้วิจัยหวังว่าบทความวิจัยนี้จะมีคุณประโยชน์กับผู้สนใจศึกษาด้านนี้จะได้ประโยชน์

ไม่มากนักน้อยจากผลการวิจัยข้างต้นพบว่าการแปลแบบตรงตัว เป็นกลวิธีที่พบมากที่สุดในการแปลหนังสือราชการทางการทูต ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ Newmark (1988), Baker (1992) และกนกพร นุ่มทอง และศิริวรรณ ลิขิตเจริญธรรม (Numtong & Likhidcharoentham, 2019) ที่ศึกษาด้านการแปลบทความในแต่ละด้านจากการศึกษาพบว่ากลวิธีที่ใช้ในการแปลหนังสือราชการทางการทูตจากภาษาต้นทางไปยังภาษาปลายทาง โดยส่วนใหญ่จะใช้กลวิธีการแปลตรงภาษาได้ดีกว่าการแปลทับศัพท์ การละและเพิ่มคำ และการละคำ เพราะการแปลตรงภาษาจะทำให้รูปประโยคในภาษาต้นทางส่งไปยังภาษาปลายทางได้ครบถ้วนสมบูรณ์ทั้งนี้ขอควรระวังในการแปลในหนังสือราชการทางการทูต ผู้แปลต้องแปลอย่างชัดเจน ไม่คลุมเครือ เพราะหมายถึงความสัมพันธ์และผลประโยชน์ของชาติ หากมีการแปลผิดพลาดย่อมส่งผลให้ความสัมพันธ์และผลประโยชน์ของชาติเสียหาย ผู้แปลต้องคำนึงถึงความแตกต่างของภาษาปลายทางและศึกษาข้อมูลในด้านการทูตก่อนแปลทุกครั้ง นอกจากนี้ในการแปลชื่อเฉพาะ เช่น ชื่อบุคคล ชื่อสถานที่และชื่อกิจกรรม ผู้แปลต้องเลือกใช้คำศัพท์ภาษาจีนที่มีความหมายดี หากคำนั้นมีชื่อเฉพาะที่นิยมใช้อยู่แล้ว ไม่แนะนำให้มีการแปลคำศัพท์ขึ้นมาใหม่

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะเพื่อการนำผลการวิจัยไปใช้

ผลการวิจัยกลวิธีการแปลหนังสือราชการทางการทูตจากจีน-ไทยสามารถใช้เป็นแนวในการใช้รูปประโยคทางด้านการทูตได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการจัดเก็บรวบรวมคำศัพท์ในด้านการทูตโดยเฉพาะ เพื่อให้เป็นผลประโยชน์ในปัจจุบันต่อไป
2. ควรมีการศึกษาทางด้านรูปแบบประโยคคำศัพท์ทางด้านการทูตให้หลากหลายมากขึ้น

เอกสารอ้างอิง

- Baker, M. (1992). *In other words: A course book on translation*. London and New York: Routledge.
- Chaitheerasuwet, P. & Srihirun, M. (2019). Lampang tourist attraction names: Strategies and errors in translation from Thai to Chinese. *Silpakorn University Journal*, 39(5), 36. [In Thai]
- Chinese Consulate in Chiang Mai. (2022). *Information celebrating the 30th anniversary of the establishment of the Chinese Consulate General in Chiang Mai*. Retrieved from http://chiangmai.china-consulate.gov.cn/chn/tbly/202205/t20220524_10691573.html [In Chinese]
- Nida, E.A. & Taber, C. R. (1974). *The theory and practice of translation*. Leiden: E.J Brill.
- Huang, L. (2002). *Stylistic analysis of diplomatic English and diplomatic translation*. (Master's thesis, Foreign Linguistics and Applied Linguistics, Guangxi University). [In Chinese]
- Kraiperm, T. (2016). La théorie du sens et la traduction des implicites culturels dans le roman traduit enthaï «Mangez-le si vous voulez» de Jean TEULÉ. *Journal of Humanities and Social Sciences. Rangsit University*, 12(21), 49–66. [In Thai]
- Laistrooglai, A. (2005). *Nature and methods of translation*. (4th ed.). Bangkok: Ramkhamhaeng University Press. [In Thai]
- Larson, M. L. (1984). *Meaning-based traslation: A guide cross-language equivalence*. London: University Press of America. [In Thai]
- Newmark, P. (1988). *A textbook of translation*. New York: Prentice Hall.
- Numtong, K. & Likhidcharoentham, S. (2019). Principles and precautions in translating Chinese–Thai language and Thai–Chinese language. *Chinese Studies Journal Kasetsart University*, 12(2), 105–151. [In Thai]
- Office of the Prime Minister. (2007). *Criteria for transliterating Mandarin Chinese with Thai orthography*. Bangkok: Thammasat University Printing House. [In Thai]
- Phromyaem, K. (2022). The study of linguistic landscape of Chinese language and the translation methods of business names in tourism areas of Chiang Mai. *Journal of Human Sciences Chiang Mai University*, 23(1), 209–230. [In Thai]
- Pinmanee, S. (2019). *Translation: Wrong to right*. (3rd ed.). Bangkok: Chulalongkorn University Press. [In Thai]
- Royal Thai Consulate–General in Qingdao. (2019a). *Consul General of the Kingdom of Thailand in Qingdao met with Huang Gongyong, Director of Foreign Affairs Office of Zaozhuang Municipal People's Government*. Retrieved from <https://qingdao.thaiembassy.org/cn/content/98689> 泰王国驻青岛总领事会见枣庄市人民政府外事办公室主任黄公勇?cate=5d82f7d515e39c0424003af7 [In Chinese]
- Royal Thai Consulate–General in Qingdao. (2019b). *Consul General of the Kingdom of Thailand in Qingdao attended the National Day Reception of the Republic of Korea*. Retrieved from <https://qingdao.thaiembassy.org/cn/content/108817>–泰王国驻青岛总领事参加大韩民国国庆招待会?cate=5d82f7d515e39c0424003af7 [In Chinese]
- Royal Thai Consulate–General in Qingdao. (2019c). *Consul General of the Kingdom of Thailand in Qingdao Attends "Qingdao Yimeng Week"*. Retrieved <https://qingdao.thaiembassy.org/cn/content/112508>–泰王国驻青岛总领事出席“青岛沂蒙周”?cate=5d82f7d515e39c0424003af7 [In Chinese]

- Royal Thai Consulate-General in Qingdao. (2019d). *The Consul General of the Kingdom of Thailand in Qingdao went to the Consulate General of Japan in Qingdao to sign and leave a message to celebrate the enthronement of the new Japanese Emperor*. Retrieved from <https://qingdao.thaiembassy.org/cn/content/103106-泰王国驻青岛总领事前往日本国驻青岛总领事馆签字留言-以庆贺日本新天皇即位?cate=5d82f7d515e39c0424003af7> [In Chinese]
- Royal Thai Consulate-General in Qingdao. (2019e). *Consul General of the Kingdom of Thailand in Qingdao met with the Operation Director of Qingdao Imix Park*. Retrieved from <https://qingdao.thaiembassy.org/cn/content/101679-泰王国驻青岛总领事会见青岛卓越大融城运营总监一行?cate=5d82f7d515e39c0424003af7> [In Chinese]
- Royal Thai Consulate-General in Qingdao. (2019f). *The Royal Thai Consul General in Qingdao and his party welcomed the Royal Thai Warship and the Commander of the Thai Navy who came to participate in the multinational naval activities celebrating the 70th anniversary of the founding of the Chinese People's Liberation Army Navy in Qingdao*. Retrieved from <https://qingdao.thaiembassy.org/cn/content/102498-泰王国驻青岛总领事一行-在青岛迎接前来参加庆祝中国人民解放军海军成立七十周年多国海军活动的泰国皇家军舰和泰国海军司令?cate=5d82f7d515e39c0424003af7> [In Chinese]
- Royal Thai Consulate-General in Qingdao. (2019g). *Wang Yujun, Consul General of the Kingdom of Thailand in Qingdao, visited Liaocheng City and related companies in Liaocheng City*. Retrieved from <https://qingdao.thaiembassy.org/cn/content/108153-泰王国驻青岛总领事王玉君拜访聊城市及聊城市相关企业?cate=5d82f7d515e39c0424003af7> [In Chinese]
- Royal Thai Consulate-General in Qingdao. (2019h). *Consul General of the Kingdom of Thailand in Qingdao called on the Party Secretary and Deputy Mayor of Binzhou City and visited Thai investment enterprises*. Retrieved from <https://qingdao.thaiembassy.org/cn/content/108815-泰王国驻青岛总领事拜会滨州市市委书记和副市长并参观泰国投资企业?cate=5d82f7d515e39c0424003af7> [In Chinese]
- Royal Thai Consulate-General in Qingdao. (2019i). *Consul-General attends the Opening Ceremony of the Most Beautiful Rape Flower Sea of Hanzhong Tourism and Culture Festival & quot*. Retrieved from <https://qingdao.thaiembassy.org/cn/content/108003-泰王国驻青岛总领事王玉君拜访淄博市及淄博相关企业?cate=5d82f7d515e39c0424003af7> [In Chinese]
- Royal Thai Consulate-General in Qingdao. (2019j). *The Consulate General of the Kingdom of Thailand in Qingdao Holds a Ceremony in Memory of King IX*. Retrieved from <https://qingdao.thaiembassy.org/cn/content/110369-泰王国驻青岛总领事馆举办仪式缅怀九世王?cate=5d82f7d515e39c0424003af7> [In Chinese]
- Royal Thai Consulate-General in Qingdao. (2019k). *The Consulate General of the Kingdom of Thailand in Qingdao held a chanting ceremony for Queen Mother Sirikit of the Kingdom of Thailand at the age of 87*. Retrieved from <https://qingdao.thaiembassy.org/cn/content/108145-泰王国驻青岛总领事馆-为泰国诗丽吉王太后87岁懿寿举办诵经仪式?cate=5d82f7d515e39c0424003af7> [In Chinese]
- Royal Thai Embassy in Beijing. (2020). *Thai-Chinese relations overview*. Retrieved from <https://thaiembbei.org/th/republic-of-china/thai-relations-china/> [In Chinese]

- Saengjantana, E. (2020). Translating Thai drama titles and Thai TV series titles into Chinese: Strategies and analysis. *Journal of Human Sciences Chiang Mai University*, 21(1), 116–136. [In Thai]
- Thappang, A. (2012). *The translation of compound nouns in English to Thai*. (Doctor's thesis, Linguistics Major, Department of Language and Folklore, Faculty of Humanities, Naresuan University). [In Thai]
- Woralukanakul, M. (2017). An analytical study of the methods used in translating the martial arts novel, Lián chéng Jué (A deadly secret). *Journal of Humanities and Social Sciences Prince of Songkhla University*, 13(2), 79–104. [In Thai]
- Ye, Y. and Ye, T. (2017). A brief analysis of the accuracy and ambiguity in the translation of Chinese and American diplomatic texts. *Journal of Overseas English*, 17(19), 112–113. [In Chinese]

การวิเคราะห์แนวคิดและกลวิธีการนำเสนอแนวคิดในวรรณกรรมสำหรับเด็กเยาวชน ของปิงซิน

AN ANALYSIS OF CONCEPT AND PRESENTATION TECHNIQUE IN CHILDREN LITERATURE OF BING XIN

มัธยมมาศ ชัยชนะกิจพงษ์^{1*} และ กนกพร นุ่มทอง²

Masayamas Chaichanakijpong^{1*} and Kanokporn Numtong²

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 50 ถนนงามวงศ์วาน แขวงลาดยาว เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร 10900 ประเทศไทย^{1,2}

Kasetsart University, 50 Ngamwongwan Road, Ladyao Sub-district, Chatuchak District, Bangkok, 10900 Thailand^{1,2}

*Corresponding author E-mail: kanokporn.n@ku.th

(Received: 5 Apr, 2023; Revised: 5 Oct, 2023; Accepted: 13 Oct, 2023)

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์แนวคิดและกลวิธีการนำเสนอแนวคิดในวรรณกรรมสำหรับเด็กเยาวชนของปิงซินที่อยู่ในแบบเรียนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นของประเทศจีนจำนวนสี่เรื่อง ได้แก่ เรื่อง “ส่งให้ผู้อ่านตัวน้อย” (寄小读者) เรื่อง “รำลึกชมระบำ” (观舞记) เรื่อง “ชื่นชมดอกซากุระ” (樱花赞) และเรื่อง “โคมส้มดวงน้อย” (小橘灯) ผลการศึกษานำเสนอ 2 ประเด็นหลัก ได้แก่ 1. ด้านแนวคิด 2. ด้านกลวิธีเสนอแนวคิด ประเด็นที่ 1 พบว่าด้านแนวคิดแบ่งเป็น 1) ด้านอารมณ์และจิตใจ ผู้เขียนนำเสนอแนวคิดเกี่ยวกับความรักของมารดา ความรักของเด็กที่บริสุทธิ์ ความรักธรรมชาติ 2) ด้านสังคม นำเสนอสังคมแบบชนบท บริบททางสังคมของสมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์ ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ 3) ด้านสติปัญญา นำเสนอแนวคิดแบบมีเหตุผลและสร้างสรรค์ 4) ด้านร่างกาย พบการนำเสนอเพียงเล็กน้อย โดยเป็นแนวคิดการรักษาตัวเมื่อเจ็บป่วย ไม่พบการนำเสนอด้านสุขภาพ เช่น การดูแลสุขภาพ ปลูกฝังการดื่มนมในเด็ก การปฏิบัติตนให้ห่างไกลจากโรคภัย และส่วนประเด็นที่ 2 พบกลวิธีเสนอแนวคิดแบ่งเป็น 1) ผ่านโครงเรื่องพบทั้ง 4 เรื่อง มีโครงเรื่องที่แสดงถึงสังคมจีนและความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ 2) ผ่านตัวละคร ซึ่งเป็นวิธีที่ผู้เขียนใช้มากที่สุด พบจำนวนตัวละครเพียงไม่กี่ตัว ซึ่งส่วนใหญ่เป็นเด็กและสัตว์ โดยเสนอแนวคิดเกี่ยวกับ ความรัก อดทนแก้ปัญหาอย่างเข้มแข็ง การมองโลกในแง่ดีผ่านบทสนทนาของตัวละคร 3) ผ่านฉาก นำเสนอบรรยากาศแบบชนบท ทำให้ผู้อ่านตระหนักในคุณค่าและความงดงามของธรรมชาติ 4) ผ่านมุมมองผู้เขียน โดยนำเสนอเรื่องราวและสอดแทรกทัศนะของผู้เขียน ได้แก่ แนวคิดด้านความรัก สำนึกรักบ้านเกิด และมิตรภาพระหว่างสองประเทศ จากผลการวิจัย ผู้วิจัยเห็นว่าลักษณะร่วมของวรรณกรรมทั้งสี่เน้นถึงปรัชญาของความรัก แฝงการบ่มเพาะความรักชาติ สร้างความสามัคคีของคนในชาติ เสริมสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างชาวจีนและประเทศเพื่อนบ้าน

คำสำคัญ: กลวิธีการนำเสนอแนวคิด, วรรณกรรมจีน, วรรณกรรมสำหรับเด็กเยาวชน, ปิงซิน, วรรณกรรมวิจารณ์, แนวคิดในวรรณกรรม

¹ นักศึกษาปริญญาตรีบัณฑิต ภาควิชาภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์

² รองศาสตราจารย์ ดร. ภาควิชาภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์

ABSTRACT

The purpose of this research paper is to analyse the concepts and methods used to present prose literature in junior high school Chinese curriculum text, namely “To My Little Readers,” “ Small Orange Light”, “Commemorate the Dance,” and “Admire Cherry Blossoms”. The result of the research is presented into two aspects; 1) concept 2) methodologies used to present the concept. In the first aspect, the concepts are divided into; 1) The emotional and psychological aspects, the author presents concepts of love that consist of motherly love, child love, and natural love. 2) The social aspect, the author presents the social structure in the rural area, the social structure of members of the communist party, and international relations. 3) The intellectual aspect, the author presents rational and creative concepts. 4) The health aspect, the author presents a small notion of treating when sick, but health care in regards to taking preventive measures such as incorporating drinking milk in children is not presented. In the second aspect, the researcher found that the methodologies used to present the concept can be divided into: 1) Through their story structures, all four stories contain aspects of Chinese society and international relations. 2) Through characters, which is the most common method and contains only a few characters, mostly children and animals, it offers ideas about love, perseverance, problem-solving, and positivity through the conversation of the characters. 3) Through scenery, which presents the natural atmosphere and makes readers aware of the value and beauty of nature. 4) Through the author’s perspective, by presenting the story and insinuate insights of the author including, the ideas of love, patriotism, and international relationship. The result of the study, the researcher found the common characteristics of the four literature emphasise on the philosophy of love, patriotism, unity among the people in the nation, and creating good international relationships.

KEYWORDS: Concept Presentation Strategies, Chinese Literature, Children Literature, Bing Xin, Literary Criticism, Literary Concept

บทนำ

ในประวัติศาสตร์วรรณกรรมร้อยแก้วของประเทศจีนยุคใหม่มีบุคคลหนึ่งที่คู่ควรต่อการกล่าวถึง คือ ปิงชิน (冰心) เพราะถือได้ว่าเป็นนักเขียนหญิงที่มีพรสวรรค์ โดยมีสไตล์เขียนที่ชัดเจนและจริงใจส่งผลให้ผลงานของเธอเป็นที่ยอมรับในแวดวงวรรณกรรมจีน และเป็นที่ชื่นชอบของผู้อ่าน โดยเฉพาะผู้อ่านรุ่นเยาว์

ปิงชินเกิดเดือนตุลาคมปี ค.ศ. 1900 เริ่มมีผลงานทางวรรณกรรมร้อยแก้วที่โดดเด่น และเข้าสู่วงการวรรณกรรมจีนในช่วงขบวนการ 4 พฤษภาคม (Zhang, 2015, p. 131)

ปิงชินมีชื่อจริงว่าเฉียนหว่านอิง (谢婉莹) เกิดที่เมืองฝูโจว มณฑลฝูเจี้ยน ต่อมาได้ย้ายตามครอบครัวไปที่เมืองเยียนไถ มณฑลซานตง กล่าวกันว่าความงามของทะเลที่ซานตงมีอิทธิพลต่อความรู้สึกที่ทำให้เธอได้เริ่มอ่านวรรณคดีคลาสสิกของจีน ปิงชินสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี ด้านอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยเยียนจิง สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโทที่มหาวิทยาลัยเวลส์ลีย์ ประเทศสหรัฐอเมริกา ปิงชินเริ่มเขียนนวนิยายเรื่องสั้น ความเรียงและบทกวี ตั้งแต่สมัยที่ศึกษาในระดับปริญญาตรี หนังสือรวมบทความเรื่อง “ส่งให้ผู้อ่านตัวน้อย” นับเป็นวรรณกรรมสำหรับเด็กและเยาวชนยุคแรก ๆ ของจีน เรื่อง “โคมสัณทรวงน้อย” เป็นความเรียงที่มีชื่อเสียงที่สุดเรื่องหนึ่งของปิงชิน จนได้รับรางวัลเกียรติยศศิลปวรรณกรรมเด็กและเยาวชนแห่งชาติใน ค.ศ.1980 นอกจากนี้มีผลงานทางวรรณกรรม ปิงชินยังเป็นผู้บรรยายระดับมหาวิทยาลัยในจีนและในญี่ปุ่น ปัจจุบันมีการสร้างพิพิธภัณฑ์ชีวิตประวัติ และผลงานของปิงชินที่เมืองฉางเล่อ มณฑลฝูเจี้ยน ไว้ให้คนรุ่นหลังได้ศึกษา (Batprakhon, 2016, p. 10)

อนึ่ง ปิงชินเป็นนักเขียนที่มีรูปแบบการสร้างสรรค์ผลงานเป็นเอกลักษณ์เน้นคุณค่าของความรัก คุณธรรม จริยธรรม การมองโลกในแง่ดี โดยใช้ปรัชญาความรัก ได้แก่ ความรักของมารดา ความรักอันบริสุทธิ์ของเด็ก และสุนทรียศาสตร์ตามธรรมชาติ ร้อยเรียงเป็นถ้อยคำอันสละสลวยมอบแด่ผู้คนซึ่งแสวงหาความรักในโลกใบนี้ ส่งผลให้งานเขียนของปิงชินเป็นผลงานที่งดงามลุ่มลึก จัดเป็นนักเขียนหญิงที่มีชื่อเสียงที่สุดในศตวรรษที่ 20

ผลงานของปิงชินแสดงให้เห็นถึงแนวคิดปรัชญาความรักบ่มเพาะให้คนมีจิตสำนึกรักประเทศชาติ รักห่วงใยซึ่งกันและกัน อีกทั้งยังแสดงถึงลัทธิธรรมแห่งความรัก และสำนึกรักมาตุภูมิบ้านเกิด โดยส่งเสริมและให้ความสำคัญแนวคิดเรื่องความสามัคคีในสังคม

ทั้งนี้ผลงานของปิงชินยังมีความสำคัญต่อการศึกษารากเหง้าภาษาจีนในระดับมัธยมต้นเป็นอย่างมาก ซึ่ง Liu (2013, p. 2) ได้กล่าวถึงวรรณกรรมร้อยแก้วของปิงชินในแบบเรียนภาษาจีนระดับมัธยมต้น เรื่องส่งให้ผู้อ่านตัวน้อย (寄小读者) เรื่องรำลึกชมระบำ (观舞记) เรื่องชื่นชมดอกซากุระ (樱花赞) และเรื่องโคมสัณทรวงน้อย (小橘灯) ไว้ว่าเป็นวรรณกรรมที่ทรงคุณค่าเพื่อให้นักเรียนได้เรียนรู้ บ่มเพาะจิตสำนึกในหลากหลายด้าน เช่น ด้านคุณธรรม ด้านจริยธรรม เป็นต้น

แนวคิดการสร้างสรรค์ผลงานของปิงชิน สามารถใช้เป็นแนวทางปลูกฝังแนวคิดและพัฒนาคุณลักษณะให้กับเยาวชน เพื่อให้เยาวชนประพฤติตามคุณลักษณะที่พึงประสงค์ ทำให้ผู้วิจัยเกิดความสนใจศึกษาวรรณกรรมของปิงชินว่ามีการสอดแทรกแนวคิดอย่างไร หรือมีกลวิธีแบบใดในการเสนอแนวคิดเหล่านั้น

ดังนั้นผู้วิจัยจึงทำการศึกษาแนวคิด และกลวิธีการเสนอแนวคิดในวรรณกรรมสำหรับเด็กและเยาวชนประเภทร้อยแก้วของปิงชิน จำนวน 4 เรื่อง ได้แก่ “ส่งให้ผู้อ่านตัวน้อย” “รำลึกชมระบำ” “ชื่นชมดอกซากุระ” และ “โคมสัณทรวงน้อย” โดยทั้งสี่เรื่องนี้ปรากฏในแบบเรียนภาษาจีนระดับมัธยมต้นในประเทศจีน ซึ่งสามารถนำผลการวิจัยไปใช้เป็นแนวทางและข้อมูลเสริมในการทำแบบเรียนภาษาจีนในประเทศไทยในอนาคต

วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่อวิเคราะห์แนวคิดและกลวิธีการนำเสนอแนวคิดในวรรณกรรมสำหรับเด็กและเยาวชนของปิงชินที่ปรากฏในแบบเรียนภาษาจีนระดับมัธยมต้นในประเทศจีน

กรอบแนวคิดการวิจัย

ผู้วิจัยศึกษาแนวคิดซึ่งเป็นทัศนะหรือความคิดของผู้เขียนที่ปรากฏในงานเขียน และกลวิธีการนำเสนอแนวคิดซึ่งมักจะสอดแทรกซ่อนเร้นอยู่ในพฤติกรรมของ

ตัวละคร จึงจำเป็นที่จะต้องทำการวิจัยศึกษา เพื่อช่วยเน้นให้เข้าใจแนวคิดต่าง ๆ ที่นำเสนอได้ดีมากยิ่งขึ้น

ทั้งนี้ได้ทำการศึกษาวรรณกรรมร้อยแก้วสำหรับเยาวชนของปิงชิน ที่อยู่ในแบบเรียนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นของจีน ได้แก่ 1) เรื่องส่งให้ผู้อ่านตัวน้อย (寄小读者) พบในแบบเรียนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ปี ค.ศ. 1948 ผู้แต่ง Sang Jifen สำนักพิมพ์เจิ้งจง (初级中学国文1948年, 编者:桑继芬, 出版社:正中书局) (Guo, 2014, p. 36) 2) เรื่องโคมส้มดวงน้อย (小橘灯) พบในหนังสือเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นวิชาภาษาจีน บทที่ 5 สำนักพิมพ์การเรียนการสอนของประชาชน ปี ค.ศ. 1988 (初级中学课本1988年, 语文, 第五单元, 人民教育出版社) 3) เรื่องรำลึกชมระบำ (观舞记) ซึ่งพบในแบบเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1 เล่มที่ 2 บทที่ 4 สำนักพิมพ์การเรียนการสอนของประชาชน (人教版2009年版七年级下册第四单元) (Hui, 2018, pp. 227-229) 4) เรื่องชื่นชมดอกซากุระ (樱花赞) พบในหนังสือรวมเอกสารการสอนภาษาจีนสำหรับโรงเรียนมัธยมศึกษา ผู้เรียบเรียงกลุ่มความร่วมมือการสอนภาษาจีนโรงเรียนมัธยมเลินหยาง ในปี ค.ศ. 1982 (中专语文教学参考资料汇编, 作者: 沈阳地区中专语文教学协作组, 1982年)

วิธีการดำเนินการวิจัย

การวิเคราะห์แนวคิดและกลวิธีการนำเสนอแนวคิดในวรรณกรรมสำหรับเยาวชนของปิงชิน ผู้วิจัยศึกษาค้นคว้าข้อมูลปฐมภูมิจากวรรณกรรมและรวบรวมข้อมูลทุติยภูมิจากบทความ วิทยานิพนธ์ที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้ได้ข้อมูลถูกต้องและน่าเชื่อถือ ยังประโยชน์ให้สามารถนำไปใช้ในการวิเคราะห์สร้างองค์ความรู้ทางวรรณกรรมอีกแง่มุมหนึ่ง โดยมีวิธีการดำเนินการวิจัย ดังนี้

กลุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยได้ศึกษาวรรณกรรมสำหรับเยาวชนประเภทร้อยแก้วของปิงชิน จำนวน 4 เรื่อง ดังนี้

1. วรรณกรรมสำหรับเยาวชนเรื่องส่งให้ผู้อ่านตัวน้อย เริ่มตีพิมพ์ต่อเนื่องในคอลัมน์พิเศษ (โลกของเด็ก) ในหนังสือพิมพ์มอร์นิงโพสต์ (晨报) ของปักกิ่งตั้งแต่ปี ค.ศ. 1923 เป็นวรรณกรรมสำหรับเยาวชนเล่มแรกของปิงชิน

และเป็นวรรณกรรมสำหรับเยาวชนเล่มแรกของประเทศจีนอีกด้วย มีจำนวน 29 บทความ เขียนตั้งแต่ปี ค.ศ. 1923-1926 ในขณะที่ผู้เขียนกำลังศึกษาในประเทศสหรัฐอเมริกา (Zhuang, 2007, p. 2) เห็นได้ว่าเรื่องส่งให้ผู้อ่านตัวน้อยเป็นวรรณกรรมรูปแบบใหม่ที่ใช้ประสบการณ์ความรู้มากมาย ความรู้สึกเรียบง่ายจริงใจ และภาษาสดใหม่ ถ่ายทอดเรื่องราวการเดินทางแปลกใหม่ให้เยาวชน บรรยายเนื้อเรื่อง ภูมิทัศน์ และประเพณีพื้นบ้านของต่างประเทศ เพื่อให้เยาวชนยุคหลังขบวนการ 4 พฤษภาคม ได้เปิดหน้าต่างมองโลกกว้าง ในขณะที่เดียวกันยังส่งความสุขทรรษาสุนทรียศาสตร์ที่ลึกซึ้งให้เยาวชนรุ่นหลังของประเทศจีน ซึ่งได้รับความสนใจมากในวงการวรรณกรรมสำหรับเยาวชนในขณะนั้น

2. เรื่องโคมส้มดวงน้อยเป็นวรรณกรรมร้อยแก้ว และเป็นผลงานอันยิ่งใหญ่ของปิงชินที่ได้รับการยกย่องอย่างมาก สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี (Princess Maha Chakri, 2015, pp. 3-4) ได้กล่าวถึงเรื่องโคมส้มดวงน้อยไว้ว่าเป็นเรื่องราวของเด็กหญิงและเด็กสาวที่แสดงน้ำใจ มิตรภาพอันดีต่อกัน ทั้งที่ไม่ได้คุ้นเคยกันมาก่อนความเข้มแข็งของเด็กหญิงที่ต้องสูญเสียบิดาจากผลกระทบทางการเมือง เธอต้องดูแลมารดาซึ่งกำลังเจ็บป่วย แม้จะมีชีวิตที่ยากลำบากแต่เธอก็เป็นเด็กที่มีความกตัญญูต่องานที่มีน้ำใจต่อผู้อื่น และชื่นชมในการกระทำของบิดาที่ทำเพื่อส่วนรวม วรรณกรรมสั้น ๆ เรื่องโคมส้มดวงน้อย เป็นวรรณกรรมเด็กที่มีได้มุ่งเฉพาะให้เด็ก ๆ อ่าน แม้ตัวละครสำคัญจะเป็นเด็ก มีลักษณะเป็นร้อยแก้วสั้น ๆ ที่ซาบซึ้งจับใจด้วยเหตุการณ์ง่าย ๆ สามัญธรรมดา แต่เป็นเรื่องที่ทำให้ผู้อ่านรู้สึกสะเทือนใจอย่างนุ่มนวล ไม่ว่าจะเป็นความมุ่งมั่นกล้าหาญของเด็กน้อยที่ไม่ยอมพ่ายแพ้ต่อโชคชะตา และเมื่อผู้ใหญ่อ่านจะให้อ่านคิด อันสะท้อนให้เห็นความงดงามยิ่งใหญ่ของหัวใจอันบริสุทธิ์ซึ่งมิได้หมายถึงเพียงหัวใจเด็ก ๆ เท่านั้น แต่หัวใจที่มีความรักบริสุทธิ์ก็ย่อมเป็นลักษณะสากลของมนุษย์ทุกวัยในทุกสังคม

Xie (2012, p. 19) ได้ให้รายละเอียดประวัติความเป็นมาของเรื่องโคมส้มดวงน้อยไว้ว่า เป็นวรรณกรรมที่ประพันธ์ขึ้นในปี ค.ศ. 1957 และเป็นบันทึก

ของผู้แต่งที่เป็นเรื่องจริงซึ่งเกิดขึ้นในเขตซานเมืองฉงชิ่ง ในปี ค.ศ. 1945 และ Ceng (2000, p. 64) ยังกล่าวถึงเรื่องโคมล้มดวงน้อยไว้ว่า เรื่อง “โคมล้มดวงน้อย” ได้ถ่ายทอดบริบทสังคมจีนช่วงกลางทศวรรษที่ 1940 ซึ่งเป็นช่วงก่อนการปฏิวัติวัฒนธรรมจีน

จากเนื้อหาข้างต้นเห็นได้ว่า เรื่องโคมล้มดวงน้อยเป็นผลงานที่เต็มไปด้วยความรู้เชิงสา ความจริงใจ และจิตวิญญาณแบบเด็ก ๆ ในการร่วมต่อต้านสงครามกับญี่ปุ่น และยังมีส่วนร่วมในการกอบกู้วัฒนธรรมในเวลานั้น

3. วรรณกรรมสำหรับเยาวชนเรื่องรำลึกชมระบำ เป็นผลงานในช่วงปลายทศวรรษ 1950 ซึ่งขณะนั้นประเทศจีนมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับประเทศอินเดีย โดยเฉพาะการจัดประชุมเอเชีย-แอฟริกาซึ่งพัฒนาความสัมพันธ์ระหว่างจีนและอินเดียมากขึ้นอีกระดับหนึ่ง จากเหตุการณ์นี้จึงนิยมใช้การแสดงทางวัฒนธรรมที่แปลกใหม่ ได้แก่ การเต้นรำของอินเดียเป็นเนื้อหาหลักในการสร้างสรรค์ผลงาน มีเนื้อหา 3 ส่วน ได้แก่ ส่วนที่ 1 (ย่อหน้าที่ 1-10) กล่าวถึงความรู้สึกของผู้เขียนที่มีต่อความ “สวยงาม” พริ้วไหวของศิลปะการเต้นรำชั้นสุดยอดเยี่ยมของพี่น้องคารามา (卡拉玛姐妹) ส่วนที่ 2 (ย่อหน้าที่ 11-18) บรรยายการรำรำที่อ่อนช้อยของพี่น้องคารามาอย่างละเอียด ถึงระดับสมบูรณ์แบบ ส่วนที่ 3 (ย่อหน้าที่ 19-22) ผู้เขียนเผยให้เห็นถึงความรู้สึกซาบซึ้งและระลึกถึงประเทศอินเดียที่ฝึกฝนสาว ๆ คารามาเพื่อร่วมการแสดง

4. วรรณกรรมร้อยแก้วเรื่องชื่นชมดอกซากุระ ประพันธ์ปี ค.ศ. 1961 ช่วงฤดูใบไม้ผลิ หลังจากผู้เขียนเดินทางเข้าร่วมการประชุมนักเขียนแห่งเอเชีย-แอฟริกา ณ กรุงโตเกียว ประเทศญี่ปุ่น ในฐานะสมาชิกผู้แทนคณะนักเขียนจากประเทศจีน มีเนื้อหา 3 ส่วน ได้แก่ ส่วนที่ 1 (ย่อหน้าที่ 1-5) กล่าวถึงสถานะบทบาทของดอกซากุระที่อยู่ใใจของชาวญี่ปุ่น และความรู้สึกที่มีโอกาสชมเทศกาลดอกไม้ประจำชาติของญี่ปุ่น ที่จัดอย่างยิ่งใหญ่ทุกปีของผู้เขียน ส่วนที่ 2 (ย่อหน้าที่ 6-15) เป็นใจความหลักโดยร้อยเรียงเรื่องราวจากดอกไม้เชื่อมโยงสู่คน เสนอมุมมองทางจิตวิญญาณทั้งดงามและหลากหลายของชาวญี่ปุ่น เสนอแนวคิดที่ว่าดอกซากุระเป็นสัญลักษณ์ของญี่ปุ่น และ

แผ่ขยายกลายเป็นสัญลักษณ์แห่งมิตรภาพระหว่างชาวจีนและชาวญี่ปุ่น ส่วนที่ 3 (ย่อหน้าที่ 16-18) โดยเขียนมุมมองของเพื่อนชาวญี่ปุ่นและเผยให้เห็นแนวคิดหลัก อารมณ์ ความคิดที่พึงปรารถนาของผู้เขียน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

บทความวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) และผู้วิจัยได้ค้นคว้าทฤษฎีที่เกี่ยวข้องเพิ่มเติมเพื่อเป็นเครื่องมือในการวิจัยอีก 2 ด้าน ดังนี้

1. ด้านแนวคิด จินตนา ไบกาซูยี (Bakasuyi, 1991, p. 63) กล่าวถึงแนวคิดในวรรณกรรมสำหรับเด็กว่าควรวางให้ชัดเจนว่าเรื่องอะไร ใครทำอะไร ที่ไหน มีผลอะไร อย่างไร เป็นต้น จุดหมายของเรื่องหรือ Theme ของเรื่อง อาจนำมาเขียนเป็นบทนำเรื่องหรือจะนำมาสรุปในตอนจบของเรื่องก็ได้

ปราณี เชิงทอง (Chiangthong, 1983, p. 81) กล่าวถึง แนวคิด ว่าแนวคิดของเรื่องเป็นจุดมุ่งหมายในการเขียนซึ่งแต่งไว้ในเนื้อเรื่อง แนวคิดของเรื่องอาจจะเป็นความรักสัตว์ การยอมรับตนเองและผู้อื่น การเอาชนะอุปสรรค ความโหดร้ายของสงคราม แนวคิดของเรื่องควรพัฒนาไปตามลำดับเนื้อเรื่องและเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับตัวละครในเรื่อง ไม่จำเป็นต้องบอกให้รู้ว่าตัวละครเป็นคนเช่นไรบ้าง ควรให้ตัวละครแสดงบทบาทและบุคลิก ลักษณะออกมาเองจากการกระทำ ถ้าแนวคิดของเรื่องเป็นการสอนศีลธรรมจรรยาควรให้ตัวละครเป็นผู้ดำเนินเรื่อง โดยแทรกเรื่องศีลธรรมจรรยาไว้โดยไม่ให้เด็กรู้ตัวว่าเป็นการสั่งสอน เพราะเด็กไม่ชอบเรื่องที่เขียนขึ้นเพื่อสั่งสอนเด็กโดยตรง

กุหลาบ มัลลิกะมาส (Mallikamas, 2000, p. 105) กล่าวถึงแนวคิดในการเขียนวรรณกรรมไว้ว่า นักเขียนย่อมมองดูโลกและชีวิตมนุษย์ ในแง่มุมต่าง ๆ กัน และต่างก็มีแนวคิดที่มีต่อโลก ต่อสังคม และต่อชีวิตมนุษย์แตกต่างกัน แนวคิดหรือปรัชญาของนักเขียนจึงมีหลายแนว และต่างก็พยายามถ่ายทอดความคิดหรือปรัชญาต่าง ๆ นั้นในวรรณกรรมที่แต่งขึ้น นอกจากนี้การศึกษาแนวคิดของผู้แต่งนวนิยายควรวิเคราะห์ดังนี้

1) แนวคิดนั้นมีลักษณะสมจริงต่อสภาพสังคม และของมนุษย์เพียงใด ทำให้ผู้อ่านเข้าใจมนุษย์ และ

โดยนำเสนอผ่านผลงานของปิงชิน และ Zhuang (2007) ศึกษาสุนทรียศาสตร์ในวรรณกรรมของปิงชิน เรื่อง ส่งให้ผู้อ่านตัวน้อย พบว่าเป็นผลงานสำหรับเยาวชน ที่แสดงให้เห็นถึงศิลปะที่เป็นเอกลักษณ์ และเคารพตัวตน ของเยาวชน เป็นความรักระหว่างแม่กับลูก

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยศึกษาวรรณกรรมร้อยแก้วสำหรับเยาวชน ของปิงชินที่อยู่ในแบบเรียนภาษาจีนระดับมัธยมต้น ของจีน จำนวน 4 เล่ม จากนั้นเสนอผลการวิจัยในรูปแบบ พรรณนาวิเคราะห์ (Analytical Description)

ทั้งนี้ บทความวิจัยนี้ใช้เกณฑ์การถอดเสียง ภาษาจีนแมนดารินด้วยอักขรวิธีไทย โดยคณะกรรมการ สืบค้นประวัติศาสตร์ไทยในเอกสารภาษาจีน ของสำนัก เลขาธิการนายกรัฐมนตรี ปีพุทธศักราช 2547

ในส่วนของเรื่องโคมล้มดวงน้อยใช้คำแปลจาก หนังสือรอยยิ้มและน้ำตาของหัวใจในพระราชนิพนธ์แปล โดยสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี โดยระบุเลขหน้าไว้ที่ท้ายคำแปลนั้น ส่วนเรื่องอื่น ๆ ได้แก่ เรื่อง “ส่งให้ผู้อ่านตัวน้อย” “รำลึกชมระบำ” และ “ชื่นชมดอกซากุระ” ไม่มีการระบุเลขหน้าไว้ที่ ท้ายคำแปลนั้น เนื่องจากการแปลโดยผู้วิจัย

ผลการวิจัย

จากการศึกษาวรรณกรรมสำหรับเยาวชน ประเภทร้อยแก้วของปิงชิน จำนวน 4 เรื่อง ผู้วิจัย จำแนกผลการศึกษาเป็น 2 ประเด็นหลัก ได้แก่ 1) การศึกษาแนวคิดในวรรณกรรม และ 2) การศึกษา กลวิธีเสนอแนวคิดในวรรณกรรม ผู้วิจัยจะได้นำเสนอ ผลการศึกษาตามลำดับดังนี้

1. การศึกษาด้านแนวคิด ได้แก่ 1.1 แนวคิด ด้านอารมณ์และจิตใจ 1.2 แนวคิดด้านสังคม 1.3 แนวคิด ด้านสติปัญญา 1.4 แนวคิดด้านร่างกาย รายละเอียด ดังต่อไปนี้

1.1 แนวคิดด้านอารมณ์และจิตใจ ได้แก่ เรื่องจริยธรรม เรื่องความรัก ความผูกพันในครอบครัว เรื่องการยอมรับตนเอง เรื่องความเสียสละ เรื่องความ อุตสาหะ เช่น

ตัวอย่างที่ 1 จากเรื่องโคมล้มดวงน้อย ...我低声问：“你家还有什么人？”她说：“现在没有什么人，我爸爸到外面去了...”她没有说下去，只慢慢地从桔皮里掏出一瓢一瓢的桔瓣来，放在她妈妈的枕头边。(Bing, 1994b, p. 447) ...ฉันกระซิบถาม เด็กบอกว่า “ตอนนี้ไม่มีใคร พ่อหนูออกไปข้างนอกแล้ว...” เด็กไม่พูดอะไรต่อ ค่อย ๆ แกะส้มออกจากเปลือกเป็นกลีบ ๆ แล้วเอากลีบส้มวางไว้ ใกล้ ๆ หมอนของแม่ (Princess Maha Chakri, 2015, p. 14)

ตัวอย่างที่ 2 จากเรื่องส่งให้ผู้อ่านตัวน้อย สารบัญที่ 13 ... “精美的月亮，自然是母亲” 每夜“俯着看我”，使我能“安稳的在她的爱光中睡去”；“早晨勇敢灿烂的太阳，自然是父亲了。他从对山的树梢，雍容尔雅的上来，他又温和又严肃的对我说‘又是一天了！’我就欢欢喜喜的坐起来” (Bing, 1994a, p. 128) ...“พระจันทร์ดวงมนนั้นคือแม่” “ก้มลงมองฉัน” ทุกค่ำคืน ทำให้ฉันหลับอย่างสบายท่ามกลางแสงแห่งความรัก ของท่าน “ดวงตะวันอันเจิดจรัสยามเช้า นั่นคือพ่อของฉัน ที่ขึ้นจากยอดไม้ตรงข้ามกับภูเขาอย่างสง่างาม แล้วพูด กับฉันอย่างอ่อนโยนและจริงจังว่า “ขึ้นวันใหม่อีกวันหนึ่ง แล้ว!” ฉันจึงลุกขึ้นนั่งอย่างมีความสุข

ตัวอย่างที่ 3 จากเรื่องส่งให้ผู้อ่านตัวน้อย สารบัญที่ 19 ...同情和爱，在疾病忧苦之中，原来是这般的重大而慰藉！我从来以为同情是应得的，爱是必得的，便有一种轻藐与忽视。然而此应得与必得，只限于家人骨肉之间。因为家人骨肉之爱，是无条件的，换一句话说，是以血统为条件的。至于朋友同学之间，同情是难得的，爱是不可必得的，幸而得到，那是施者自己人格之伟大！此次久病客居，我的友人的馈送慰问，风雪中殷勤的来访，显然的看出不是敷衍，不是勉强。(Bing, 1994a, p. 239) ...ในขณะที่เจ็บป่วยนั้น เห็นอกเห็นใจ และความรัก กลายเป็นการปลอบโยนเป็นพิเศษ ฉันคิดว่าตลอดมาจะต้องได้รับความเห็นอกเห็นใจ ได้รับความรักนั้นอยู่แล้ว

จึงมีความรู้สึกถูกดูถูกและละเลย อย่างไรก็ตามก็เป็นสิ่งที่สมควรได้รับและต้องจำกัดอยู่ในกรอบครีวเดียวกันเท่านั้น เพราะความรักในกรอบครีวไม่มีเงื่อนไข กล่าวคือใช้ความสัมพันธ์ทางสายเลือดเป็นเงื่อนไข สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนร่วมชั้นนั้น ความเห็นอกเห็นใจนั้นหายาก ความรักเป็นสิ่งที่ไม่จำเป็นต้องได้รับ เป็นความโชคดีที่ได้รับ นั่นขึ้นอยู่กับคุณธรรมชั้นสูงของผู้ให้ ทว่าครั้งนี้ฉันอาศัยอยู่ที่นั่นเป็นเวลานาน เพื่อนของฉันส่งข้อความมาทักทายปลอบใจ และฝากพายุหิมะมาเยี่ยมด้วยความเอาใจใส่ ซึ่งเห็นได้ชัดว่าไม่ได้ทำแบบขอไปที และไม่ใช้การบังคับ

จากการศึกษาแนวคิดทั้ง 3 ตัวอย่างข้างต้น ด้านอารมณ์และจิตใจพบว่า เน้นด้านความรักของมารดา และความรักในกรอบครีว ทำให้เด็กเข้าใจความรัก ซึ่งเป็นพื้นฐานทางจิตใจที่มนุษย์ทุกคนต้องการ เมื่อกรอบครีวอบอุ่นและเด็กจะรู้จักรัก เด็กจะแสดงออกโดยการปฏิบัติตนในทางที่ถูกต้องเหมาะสมเพื่อเป็นสมาชิกที่ดีของครอบครัว โดยรู้จักหน้าที่ของลูกเมื่อยังเป็นเด็ก และบทบาทของพ่อแม่ในการสร้างสถาบันครอบครัวที่เข้มแข็งต่อไป และตัวอย่างที่ 3 ยังมีแนวคิดเกี่ยวกับความรักความเห็นอกเห็นใจต่อผู้อื่นอีกด้วย

1.2 แนวคิดด้านสังคม เป็นเรื่องการดำรงชีวิตในสังคม การอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมธรรมชาติเกี่ยวกับต้นไม้และป่า ซึ่งทำให้เด็กเกิดการเรียนรู้ สามารถแสดงพฤติกรรมอย่างเหมาะสม เพื่อให้สังคมยอมรับและเข้ากับคนสังคมได้ ได้แก่

ตัวอย่างที่ 1 จากเรื่องโคมสัมดวงน้อย ...我的朋友已经回来了，看见我提着桔灯，便问我从哪里来。我说：“从.....从王春林家来。”她惊异地说：“王春林，那个木匠，你怎么认得他？去年山下医学院里，有几个学生，被当作共产党抓走了，以后王春林也失踪了，据说他常替那些学生送信...”。(Bing, 1994b, p. 447) ...เพื่อนฉันกลับมาแล้ว เห็นฉันถือโคมสัมดวงน้อยก็ถามว่าฉันไปไหนมา ฉันบอกว่า “มาจาก... จากบ้านหวังซุนหลิน” เพื่อนพูดอย่างแปลกใจ “หวังซุนหลินช่างไม้คนนั้นนะเธอ เธอรู้จักเขาได้อย่างไร ปีที่แล้วนักเรียน

แพทย์ 2-3 คน ในโรงพยาบาลที่อยู่ด้านล่างของภูเขา ถูกจับไป เพราะเป็นสมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์ อีกไม่นานหวังซุนหลินก็หายไป เล่ากันว่าหวังซุนหลินช่วยส่งจดหมายให้พวกนักศึกษานั้นบ่อย ๆ” (Princess Maha Chakri, 2015, p. 16)

ตัวอย่างที่ 2 จากเรื่องส่งให้ผู้อ่านตัวน้อย สารานฉบับที่ 18 ...海上看不见什么，看落日其实也够有趣的了，不过这很难描写。我看见飞鱼，背上两只蝗虫似的翅膀。我看见两只大鲸鱼，看不见鱼身，只远远看见它们喷水。(Bing, 1994a, p. 229) ...ในทะเลไม่มีสิ่งใดดู และการชมพระอาทิตย์อัสดงเป็นสิ่งที่น่าสนใจ ยากจะพรรณนาได้ ฉันเห็นปลาบิน มีปีกเหมือนตั๊กแตนสองตัวอยู่ที่หลัง ฉันเห็นวาฬตัวใหญ่สองตัว มองไม่เห็นลำตัวของมัน ทว่าเห็นเพียงพวกมันพ่นน้ำอยู่ระยะไกล

ตัวอย่างที่ 3 จากเรื่องส่งให้ผู้อ่านตัวน้อย สารานฉบับที่ 21 ...千山草动，猎猎风生的时候，真恐自暗黑的林中，跳出些猛兽。虽然屋主人告诉我说，山中只有一只箭猪，和一只小鹿，而我终是心怯。(Bing, 1994a, p. 247) ...ทิวเขาและต้นหญ้าที่พลิ้วไหว เมื่อเสียงลมพัดผ่านธงล่าสัตว์ ฉันเกรงว่าสัตว์ร้ายบางตัวจะกระโดดออกจากป่าอันมืดมิด แม้เจ้าของบ้านจะบอกว่าบนเขามีแค่เม่นและกวางตัวเล็ก ๆ ทว่าฉันก็ยังหวาดกลัว

จากการศึกษาแนวคิดด้านสังคมพบว่าส่วนใหญ่ผู้เขียนนำเสนอชีวิตความเป็นอยู่แบบชนบทที่มีความเรียบง่าย ต้องการความมั่นคงปลอดภัย อีกทั้งตัวอย่างที่ 1 ยังสอดแทรกบริบททางสังคมของสมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์ที่เกิดขึ้นจริงในปี ค.ศ. 1945 ไว้ และตัวอย่างที่ 2 และ 3 กล่าวถึงสัตว์ในทะเล และสัตว์ที่อยู่ในป่า โดยให้ความรู้และประสบการณ์ใหม่ ๆ ทำให้เด็กได้รับความบันเทิง สนุกสนานเพลิดเพลินสนองความต้องการของเด็ก

1.3 แนวคิดด้านสติปัญญา เสนอแนวคิดเพื่อให้เด็กมีสติปัญญาและไหวพริบ พิจารณาปัญหาได้เมื่อมีปัญญา ปัญหาทุกอย่างก็จะแก้ไขได้ ได้แก่

ตัวอย่างที่ 1 จากเรื่องโคมล้มดวงน้อย ...炉火的微光，渐渐地暗了下去，外面变黑了。我站起来要走，她拉住我，一面极其敏捷地拿过穿着麻线的大针，把那小桔碗四周相对地穿起来，像一个小筐似的，用一根小竹棍挑着，又从窗台上拿了一段短短的蜡烛头，放在里面点起来，递给我说：“天黑了，路滑，这盏小桔灯照你上山吧！”。

(Bing, 1994b, p. 447) ...“ไฟในเตาส่องแสงสลัวมีดลงทุกที ท้องฟ้าข้างนอกก็มืดแล้ว ฉันยืนขึ้นเตรียมตัวจะเดินออกไป เด็กตั้งตัวฉันไว้ หยิบเข็มเล่มใหญ่ที่ร้อยด้ายป่านอยู่มาเย็บเปลือกส้มโยงด้วยเส้นด้าย 4 เส้น ทำเป็นตระกร้าเล็กๆ อย่างคล่องแคล่ว ใช้ไม้ไผ่เล็กมาคานไว้ทำเป็นด้ามจับ แล้วเอากันเทียนที่ขอบหน้าต่างมาใส่ในโคมเปลือกส้ม จุดเทียนแล้วส่งให้ฉัน (Princess Maha Chakri, 2015, p. 14)

ตัวอย่างที่ 2 จากเรื่องชื่นชมดอกซากุระ ...我的日本朋友告诉我，樱花一共有三百多种，最多的是山樱，吉野樱，和八重樱。山樱和吉野樱不像桃花那样地白中透红，也不像梨花那样地白中透绿，它是莲灰色的。(Bing, 1994c, p. 91) ...เพื่อนชาวญี่ปุ่นบอกฉันว่ามีดอกซากุระมากกว่า 300 ชนิด ซึ่งส่วนใหญ่เป็นซากุระภูเขา (เชอร์รี่ภูเขา Prunus Serrulata) ซากุระโยชิโนะ และซากุระยาเอะ ซากุระภูเขาและซากุระโยชิโนะ ไม่ใช่สีขาวแฉกเหมือนดอกพีช และก็ไม่ใช่สีขาวแฉกเขียวเหมือนดอกลูกแพร์ มันเป็นสีเทาของดอกบัว

จากการศึกษาแนวคิดด้านสติปัญญาพบว่า ตัวอย่างที่ 1 ได้เสนอการคิดแบบเป็นเหตุเป็นผลและสร้างสรรค์ โดยเริ่มจากการแก้ปัญหาหรือสถานการณ์ใกล้ตัวที่ง่ายก่อน แล้วจึงแก้ไขปัญหาคับซ้อนขึ้นเมื่อเด็กต้องเผชิญปัญหา จนสามารถแก้ปัญหาได้ด้วยตัวเอง และช่วยเหลือผู้อื่นในสังคม ส่วนตัวอย่างที่ 2 เป็นการเสนอความรู้รอบตัวให้กับเยาวชน ทำให้กล่าวได้ว่าวรรณกรรมสำหรับเยาวชนเป็นแหล่งความรู้ที่ทำให้เด็กประพาศตัวดีต่อตนเองและสังคม

1.4 แนวคิดด้านร่างกาย เป็นการให้ความรู้เกี่ยวกับสุขภาพ และเป็นการพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนให้มีความรู้และทักษะในการป้องกันตนเองได้ถูกต้อง ได้แก่

ตัวอย่างที่ 1 จากเรื่องโคมล้มดวงน้อย ...我轻轻地问：“大夫来过了吗？”她说：“来过了，给妈妈打了一针.....她现在很好。”她又像安慰我似的说：“你放心，大夫明早还要来的。(Bing, 1994b, p. 446) ...ฉันถามเบา ๆ “หมอมาทหรือยัง” “มาแล้วค่ะ มาฉีดยาให้แม่เข็มหนึ่ง ตอนนี้อยู่สบายดีแล้ว” เธอชวนฉันคุยเหมือนกับว่าจะปลอบใจฉัน “คุณสบายใจได้แล้วค่ะ พรุ่งนี้เช้าหมอจะมาอีก” (Princess Maha Chakri, 2015, p. 14)

ตัวอย่างที่ 2 จากเรื่องส่งให้อ่านตัวน้อย สำนวนฉบับที่ 11 ...小朋友们知道我不幸病了，我却没有想到这病是须休息的，所以当医生缓缓的告诉我的时候，我几乎神经错乱。(Bing, 1994a, p. 115) เด็ก ๆ ต่างรู้ว่าฉันโชคร้ายที่เจ็บป่วย ทว่าฉันกลับไม่คิดว่าการป่วยนี้จำเป็นต้องพักผ่อน ดังนั้นตอนที่หมอค่อย ๆ บอกฉัน ฉันจึงเกิดความสับสนทางจิตใจอยู่เล็กน้อย

การศึกษาแนวคิดด้านร่างกายพบการนำเสนอเพียงส่วนน้อย โดยตัวอย่างที่ 1 เป็นการรักษาการเจ็บป่วย ส่วนในตัวอย่างที่ 2 บอกให้รู้ว่าหากเจ็บต้องพักผ่อนเท่านั้น ไม่พบการนำเสนอส่วนแนวคิดด้านสุขภาพอื่นๆ เช่น การดูแลสุขภาพ ปลูกฝังการดีมนมในเด็ก การปฏิบัติตนให้ห่างไกลจากโรคภัย เป็นต้น

จากการศึกษาแนวคิดต่าง ๆ ในวรรณกรรมสำหรับเยาวชนของปิงชินพบว่า แนวคิดมีบทบาทในการพัฒนาเด็กด้านอารมณ์และจิตใจ ด้านสังคม ด้านสติปัญญา และด้านร่างกาย แนวคิดด้านอารมณ์และจิตใจเน้นหนักในเรื่องของความรักของมารดาและครอบครัว ความรักที่บริสุทธิ์ ความรักธรรมชาติ และความรักต่อผู้อื่น ปลูกฝังให้เด็กมีจริยธรรม แนวคิดด้านสังคมเพื่อให้เด็กมีความสุขในการใช้ชีวิตในสังคม อยู่ร่วมกับผู้อื่นโดยมีจิตสาธารณะ ในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม และสอดแทรกสภาพสังคมขณะนั้น ทำให้เด็กมีสำนึกรักบ้านเกิดเมืองนอน แนวคิดด้านสติปัญญาเพื่อให้เด็กคิดแก้ปัญหาเป็น และแนวคิดด้านร่างกายนั้นนำเสนอเพียงส่วนน้อย ไม่พบการนำเสนอส่วนแนวคิดด้านสุขภาพ เช่น การดูแลสุขภาพ ปลูกฝังการดีมนมในเด็ก การปฏิบัติตนให้ห่างไกลจากโรคภัย การออกกำลังกาย

2. กลวิธีเสนอแนวคิด 4 กลวิธี ได้แก่

- 2.1 กลวิธีการนำเสนอแนวคิดผ่านโครงเรื่อง 2.2 กลวิธีเสนอแนวคิดผ่านตัวละคร 2.3 กลวิธีเสนอแนวคิดผ่านฉาก 2.4 กลวิธีเสนอแนวคิดผ่านมุมมองผู้เขียน

2.1 กลวิธีการนำเสนอแนวคิดผ่านโครงเรื่อง ได้แก่ 2.1.1 โครงเรื่องที่แสดงถึงความพากเพียรพยายามของตัวละคร 2.1.2 โครงเรื่องที่แสดงถึงความรักในครอบครัว 2.1.3 โครงเรื่องที่แสดงถึงสังคมและความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ ได้แก่ เรื่องส่งให้ผู้อ่านตัวน้อย ซึ่งผูกเรื่องโดยเขียนเรื่องราวการเดินทางไกล ยากลำบาก ความรักและคิดถึงครอบครัว โดยสอดแทรกสภาพสังคมในขณะนั้น เรื่องรำลึกชมระบำ ซึ่งผูกเรื่องเกี่ยวระบำอินเดียที่ต้องพากเพียรฝึกฝน และความสัมพันธ์ระหว่างประเทศจีนกับประเทศอินเดียโดยไม่มีการแสดงถึงความรักในครอบครัว เรื่องโคมล้มดวงน้อย ผูกเรื่องโดยแสดงถึงความพากเพียรของเด็ก ความรักในครอบครัว และสอดแทรกสังคมจีนในสมัยนั้น เรื่องชื่นชมดอกซากุระ ผูกเรื่องโดยแสดงถึงความสัมพันธ์ระหว่างประเทศระหว่างจีนกับญี่ปุ่น โดยพบเรื่องที่ใช้กลวิธีการนำเสนอแนวคิดผ่านโครงเรื่องครบ 3 ลักษณะ ได้แก่ เรื่องส่งให้ผู้อ่านตัวน้อย และเรื่องโคมล้มดวงน้อย

2.2 กลวิธีเสนอแนวคิดผ่านตัวละคร ตัวละครคือ องค์ประกอบสำคัญทำให้เกิดเหตุการณ์และเรื่องราวต่าง ๆ การสร้างตัวละครในวรรณกรรมสำหรับเยาวชนมีส่วนเสนอแนวคิดตามจุดมุ่งหมายที่ผู้เขียนต้องการ ซึ่งพบว่าผู้เขียนใช้กลวิธีเสนอแนวคิดผ่านตัวละคร ได้แก่

2.2.1 ผ่านบุคลิกลักษณะและพฤติกรรมของตัวละคร เป็นการเสนอแนวคิดทำให้ผู้อ่านมองเห็นรูปร่างหน้าตา วัย ความรู้สึกนึกคิด สภาพชีวิต ความสนใจ ตลอดจนพฤติกรรมของตัวละครเพื่อนำผู้อ่านไปสู่แนวคิดที่ผู้เขียนต้องการเสนอ เช่น

ตัวอย่างที่ 1 จากเรื่องโคมล้มดวงน้อย ...我掀开帘子，看见一个小姑娘，只有八九岁光景，瘦瘦的苍白的脸，冻得发紫的嘴唇，头发很短，穿一身很破旧的衣裤，光脚穿一双草鞋，正在登上竹凳想去摘墙上的听话器，看见我似乎吃了一惊，把手缩了回来。(Bing, 1994b, p. 445) ...ฉันเปิดม่านดู เห็นเด็กหญิงอายุ

ราว 8-9 ปี ใบหน้าผอมเซียวไม่มีเลือดฝาด ปากสีม่วงด้วยความหนาว ผมสั้นมาก สวมเสื้อผ้าเก่า ๆ ซอมซ่อ เท้าเปล่า ไม่มีถุงเท้าหรือผ้าห่อหุ้ม สวมรองเท้าแตะ ทำด้วยฟาง กำลังยืนอยู่บนม้านั่ง พยายามเอื้อมหยิบหูโทรศัพท์ที่อยู่ติดข้างฝาผนัง เด็กหันมาเห็นฉันเข้า ก็ตกใจ หดมือกลับ (Princess Maha Chakri, 2015, p. 10)

ตัวอย่างที่ 2 จากเรื่องรำลึกชมระบำ ...卡拉玛·拉克希曼出来了。真是光艳的一闪！她向观众深深地低头合掌，抬起头来，她亮出了她的秀丽的面庞和那能说出万千种话的一对长眉，一双眼睛。(Bing, 1994b, p. 466) ...คารามา·ลักษมาน ออกมาแล้ว ช่างเปล่งประกายเจิดจรัสจริง ๆ ! เธอประสานมือและก้มศีรษะโค้งคำนับต่อผู้ชมด้วยความจริงใจ เมื่อเงยหน้าขึ้น เผยให้เห็นใบหน้าที่เปล่งประกายงดงาม คิ้วยาวและดวงตาคู่หนึ่งที่สื่อแทนคำพูดมากมายของเธอ

ตัวอย่างที่ 3 จากเรื่องส่งให้ผู้อ่านตัวน้อย สาสนฉบับที่ 4 ...自此以南，浮云蔽日。轨道旁时有小湫。也有小孩子，在水里洗澡游戏。更有小女儿，戴着大红花，坐在水边树底作活计，那低头穿线的情景，煞是温柔可爱。(Bing, 1994a, p. 74) ...ตั้งแต่นั้นมา เมฆลอยปกคลุมดวงอาทิตย์อยู่ทางทิศใต้ มีบ่อน้ำเล็ก ๆ อยู่ข้างทาง ซึ่งในน้ำมีเด็ก ๆ อาบน้ำและเล่นกัน อีกทั้งยังมีสาวน้อยสวมชุดดอกไม้สีแดงนั่งทำงานอยู่ที่ใต้ต้นไม้ริมน้ำ ภาพที่ก้มหน้าพันด้ายนั้นช่างอ่อนโยนและน่ารักจริง ๆ

จากการศึกษากลวิธีเสนอแนวคิดผ่านบุคลิก ลักษณะ และพฤติกรรมของตัวละครพบว่า มีตัวละครเพียงไม่กี่ตัว ส่วนใหญ่เป็นเด็กและสัตว์ ทำให้เด็กเข้าถึงตัวละครง่ายขึ้น มีการพัฒนาบุคลิกลักษณะและปรับพฤติกรรมให้ประพฤติดี ส่วนตัวละครสัตว์นั้นให้ความรู้เรื่องธรรมชาติแก่เด็ก การเสนอแนวคิดของผู้เขียนเกี่ยวกับสัตว์จะมีเนื้อหาสอดแทรกการดำรงชีวิต แหล่งอาหาร ที่อยู่อาศัย และเรื่องราวที่น่ารู้เกี่ยวกับสัตว์

2.2.2 กลวิธีเสนอแนวคิดผ่านตัวละครจากบทสนทนาเป็นการเสนอแนวคิดโดยตัวละครใช้ถ้อยคำพูดจาตอบโต้กัน ในการดำเนินเรื่อง และทำให้ผู้อ่าน

ทราบลักษณะนิสัยของตัวละคร ช่วยให้เรื่องราวน่าอ่าน อีกทั้งช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจเรื่องราวและแนวคิดของเรื่อง ตามความมุ่งหมายของผู้เขียน ซึ่งได้แก่

ตัวอย่างที่ 1 จากเรื่องโคมสัณตวงน้อย ...我赞赏地接过，谢了她，她送我出到门外，我不知道说什么好，她又像安慰我似的说：“不久，我爸爸一定会回来的。那时我妈妈就会好了。”她用手在面前画一个圆圈，最后按到我的手上：“我们大家都好了！”显然地，这“大家”也包括我在内。(Bing, 1994b, p. 446-447) ...ฉันรับโคมมาด้วยความชื่นชม กล่าวขอบคุณเด็กน้อย เด็กส่งฉันที่หน้าประตู ฉันไม่รู้จะพูดอะไรดี เด็กกลับปลอบโยนฉัน “อีกไม่นานพ่อของหนูก็จะกลับมา ตอนนั้นแม่ก็จะหายดีแล้ว” (Princess Maha Chakri, 2015, p. 14)

ตัวอย่างที่ 2 จากเรื่องชื่นชมดอกซากุระ ...我回过头来，问着同行的日本朋友：“樱花不消说是美丽的，但是从日本人看来，到底樱花美在那里？”他搔了搔头，笑着说：“世界上没有不美的花朵.....至于对某一种花的喜爱，却是由于各人心中的感触。(Bing, 1994c, p. 694) ...ฉันหันไปถามเพื่อนชาวญี่ปุ่นที่ร่วมการเดินทางว่า “ดอกซากุระนั้นสวยงาม ทว่าในมุมมองของคนญี่ปุ่นนั้น คิดว่าดอกซากุระสวยงามตรงไหน?” เขาเกาศีรษะแล้ว พูดด้วยรอยยิ้มว่า “ในโลกนี้ไม่มีดอกไม้ใดที่ไม่สวยงาม...ส่วนการชื่นชมดอกไม้ใดนั้น กลับเป็นความรู้สึกในใจของแต่ละคน”

จากการศึกษากลวิธีในการนำเสนอแนวคิด ด้วยบทสนทนาพบว่า ตัวอย่างที่ 1 แนะนำให้เยาวชนรู้จักอดทนแก้ปัญหาอย่างเข้มแข็ง มองโลกในแง่ดี เห็นคุณค่าของสิ่งใกล้ตัว อีกทั้งยังมอบกำลังใจ ปลอบใจผู้อื่นแม้ขณะที่ตนเองอยู่ในสถานการณ์ยากลำบาก และตัวอย่างที่ 2 ผู้เขียนใช้วิธีให้ตัวละครสื่อสารโต้ตอบกันเพื่อให้เด็กทราบเรื่องราวจะทำให้เรื่องราวสมจริงมีชีวิตชีวา ส่งผลให้ผู้อ่านเข้าใจเรื่องราว ความรู้ต่าง ๆ

2.3 กลวิธีเสนอแนวคิดผ่านฉาก ได้แก่

2.3.1 การเสนอแนวคิดผ่านฉากที่เป็น

สถานที่ เป็นสภาพแวดล้อมของตัวละคร ทำให้ผู้อ่านรู้ว่าเหตุการณ์เกิดขึ้นได้อย่างไร ทำให้เรื่องน่าสนใจและสามารถถ่ายทอดแนวคิดต่าง ๆ ผ่านฉาก ซึ่งได้แก่

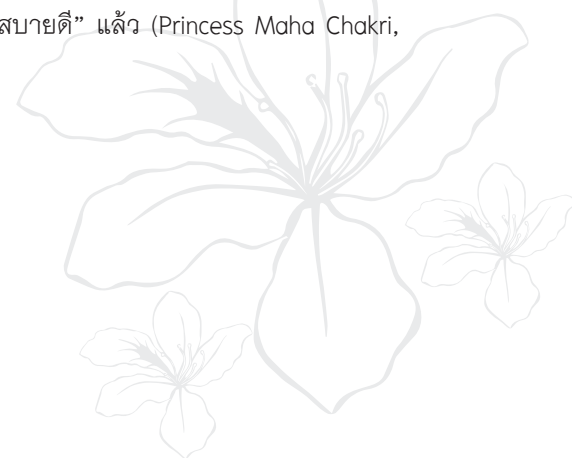
ตัวอย่างที่ 1 จากเรื่องรำลึกชมระบำ ...帘幕慢慢地拉开，台中间小桌上供奉着一尊湿婆天5的舞像，两旁是燃着的两盏高脚铜灯，舞台上的气氛是静穆庄严的。(Bing, 1994b, p. 466) ...ม่านค่อย ๆ เปิดออก มีรูปปั้นพระอิศวรรำรำประดิษฐานบนโต๊ะเล็ก ๆ กลางเวที มีตะเกียงทองแดงสูง 2 ดวง จุดไฟอยู่ทั้งสองข้าง บรรยากาศบนเวทีเงียบสงบและเคร่งขรึม ตัวอย่างที่ 2 จากเรื่องส่งให้ผู้อ่านตัวน้อย สาลันฉบับที่ 18 ...几个山下的人家，十分幽雅，木墙竹窗，繁花露出墙头，墙外有小桥流水。(Bing, 1994a, p. 229) ...บ้านหลายหลังที่เชิงเขาสวยงามมาก มีผนังไม้และหน้าต่างไม้ไผ่ อีกทั้งยังมีดอกไม้บานสะพรั่ง ยืนจากกำแพง มีสะพานเล็ก ๆ ทอดพาดข้ามลำธาร

กลวิธีเสนอแนวคิดผ่านฉากที่เป็นสถานที่ เสนอแนวคิดเกี่ยวกับการอนุรักษ์ธรรมชาติโดยใช้ฉากชนบทและฉากที่แสดงการรำรำเคลื่อนไหว ฉากที่แสดงแนวคิดด้านอารมณ์และจิตใจทำให้เห็นความรักความผูกพันในครอบครัว

2.3.2 การเสนอแนวคิดผ่านฉากที่เป็น

เวลา คือช่วงเวลาหรือระยะเวลาที่เกิดเหตุการณ์ในเรื่อง ฉากมีส่วนเชื่อมโยงเหตุการณ์และการดำเนินเรื่องทำให้ผู้อ่านเกิดแนวคิด ได้แก่

ตัวอย่างที่ 1 จากเรื่องโคมสัณตวงน้อย ...十二年过去了，那小姑娘的爸爸一定早回来了。她妈妈也一定好了吧？因为我们“大家都‘好’了！”。(Bing, 1994b, p. 447) ...12 ปีผ่านไป พ่อเด็กหญิงคงจะกลับมาแล้ว แม่ของเด็กน่าจะหายดีแล้ว พวกเรา “ทุกคนสบายดี” แล้ว (Princess Maha Chakri, 2015, p. 16)

ตัวอย่างที่ 2 จากเรื่องส่งให้ผู้อ่านตัวน้อย
 สาส์ฉบับที่ 7...八月十八夜，正是双星渡河之夕。
 晚餐后独倚阑旁，凉风吹衣。银河一片
 星光，照到深黑的海上。(Bing, 1994a, p. 86)
 ...ในคืนวันที่สิบแปดเดือนสิงหาคมเป็นคืนที่ดาวคู่ข้ามมา
 พบกัน หลังอาหารเย็นยืนเอนกายตามลำพัง ลมเย็น ๆ
 พัดเสื้อผ้าปลิวไสว ทางช้างเผือกเต็มไปด้วยแสงดาว
 ส่องกระทบท้องทะเลลึกที่มีมิติ

การเสนอแนวคิดผ่านฉากที่เป็นเวลา
 ผู้เขียนใช้วิธีบรรยายและพรรณนาฉากในชนบทที่มี
 ความเรียบง่ายเป็นฉากที่เกี่ยวข้องกับธรรมชาติ ทำให้ผู้อ่าน
 เกิดจินตนาการโดยเลือกสรรถ้อยคำที่บรรยายแสดงให้เห็น
 ถึงการเปลี่ยนแปลงทำให้ผู้อ่านเห็นภาพคล้ายตาม
 ไปด้วย และในตัวอย่างที่ 1 ได้นำเสนอความคิดโดยใช้เวลา
 ทำให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์คล้ายตามและเกิดแนวคิดมองโลก
 ในแง่ดีตามที่ผู้เขียนต้องการ

2.4 กลวิธีเสนอแนวคิดผ่านมุมมองผู้เขียน
 เป็นการเสนอด้วยวิธีการที่ผู้เขียนเป็นผู้รู้แจ้งเห็นจริง
 ทุกอย่างเกี่ยวกับตัวละคร ทั้งที่เป็นเหตุการณ์และ
 ความรู้สึกนึกคิดของตัวละคร การเสนอด้วยวิธีนี้ผู้เขียน
 จะเป็นผู้ถ่ายทอดความคิดในมุมมองของผู้เขียนในแง่มุมมอง
 ต่าง ๆ แก่ผู้อ่านทำให้ผู้อ่านเข้าใจเรื่องราวและเกิดแนวคิด
 ตามจุดมุ่งหมายของผู้เขียน ซึ่งได้แก่

ตัวอย่างที่ 1 จากเรื่องโคมสัมดวงน้อย
 ...她用小手在面前画一个圆圈，最后按到我
 的手上：“我们大家也都好了！”显然地，这
 “大家”也包括我在内。(Bing, 1994b, p. 447)
 ...เด็กใช้มือเล็ก ๆ วาดเป็นวงในอากาศ และสุดท้ายก็มาจิ้ม
 มือฉัน “ทุกคนสบายดี” คำว่า “ทุกคน” นี้หมายถึงฉันด้วย
 (Princess Maha Chakri, 2015, p. 16)

ตัวอย่างที่ 2 จากเรื่องรำลึกชมระบำ
北京的早春，找不到像她们的南印度故
 乡那样的丰满芬芳的花朵，我们只能学她
 们的伟大诗人泰戈尔的充满诗意的说法：
 让我们将我们一颗颗的赞叹感谢的心，像一
 朵朵的红花似的穿成花串，献给她们挂在胸
 前，带回到印度人民那里去，感谢他们的

友谊和热情，感谢他们把拉克希曼姐妹送
 来的盛意！。(Bing, 1994b, p. 468) ...ต้นฤดูใบไม้ผลิ
 ในปักกิ่ง ไม่อาจหาดอกไม้ที่ชุ่มน้ำและมีกลิ่นหอมเหมือน
 บ้านเกิดในอินเดียได้ได้ พวกเราทำได้เพียงกล่าวบทกวี
 ที่ได้จาก รพินทรนาถ ฐากูร นักกวีผู้ยิ่งใหญ่ของพวกเราว่า:
 ให้พวกเราได้ใช้หัวใจที่ละดวงแสดงความชื่นชมและขอบคุณ
 เหมือนพวงมาลัยดอกไม้สีแดงที่เบ่งบาน มอบไว้ในอ้อมอก
 ของพวกเธอ แล้วนำกลับไปถึงชาวอินเดีย เพื่อขอบคุณใน
 มิตรภาพและความปรารถนาดีของพวกเรา อีกทั้งยังขอบคุณ
 พวกเราในความกรุณาและน้ำใจที่ส่งพี่น้องลักษมาณา
 มา

ตัวอย่างที่ 3 จากเรื่องส่งให้ผู้อ่านตัวน้อย
 สาส์ฉบับที่ 5...我虽是弱者，我还有我自己的
 傲岸，我还不肯在不相干的大人前，披露
 我的弱点。行前和一切师长朋友的谈话，
 总是喜笑着说的。我不愿以我的至情，来
 受他们的讥笑。然而我却愿以此在上帝和
 小朋友面前乞得几点神圣的同情的眼泪！。
 (Bing, 1994a, p. 77) ...แม้ฉันจะอ่อนแอ ทว่าฉันก็ยัง
 ภูมิใจในตนเอง และฉันยังไม่ยอมเผยความอ่อนแอของฉัน
 ต่อหน้าผู้อื่น ก่อนเดินทางมักจะถูกคุยกับอาจารย์และ
 เพื่อน ๆ ด้วยรอยยิ้มเสมอ ฉันไม่ยอมให้พวกเขามองข้าม
 ความภูมิใจของฉัน อย่างไรก็ตาม ฉันกลับอยากใช้หยาดน้ำตา
 ขอความเห็นใจต่อหน้าพระเจ้าและพวกเด็ก ๆ

กลวิธีเสนอแนวคิดผ่านมุมมองผู้เขียนเป็น
 การเล่าเรื่องในฐานะผู้ประพันธ์ซึ่งได้พบเห็นเหตุการณ์นั้น
 และถ่ายทอดเรื่องราวต่าง ๆ ทำให้ผู้อ่านทราบเหตุการณ์
 ความรู้สึก การกระทำ การแสดงออกของตัวละครทุกอย่าง
 จากนั้นผู้เขียนก็สอดแทรกความคิดให้แก่ผู้อ่าน นอกจาก
 เรื่องการใช้ชีวิตที่เด่นชัดแล้ว ผู้เขียนยังให้แง่คิด เกี่ยวกับการ
 การมองโลกในแง่ดี ความรู้สึกสำนึกรักบ้านเกิด มิตรภาพ
 ระหว่างประชาชนสองประเทศ และจากตัวอย่างที่ 3 แสดงถึง
 ความศรัทธาในศาสนาคริสต์ของปิงชินโดยถ่ายทอด
 ความรักของพระเจ้าส่งไปถึงเด็ก ๆ

สรุปได้ว่ากลวิธีเสนอแนวคิดประกอบด้วย
 2.1 กลวิธีการนำเสนอแนวคิดผ่านโครงเรื่องพบว่า ทั้ง 4 เรื่อง
 มีโครงเรื่องแสดงถึงสังคมจีนและความสัมพันธ์ระหว่าง
 ประเทศ 2.2 กลวิธีเสนอแนวคิดผ่านตัวละคร โดยพบว่า
 ตัวละครเพียงไม่กี่ตัวละคร ส่วนใหญ่เป็นเด็กและสตรี

นำเสนอแนวคิด ด้านความรัก การอดทนแก้ปัญหาอย่างเข้มแข็ง มองโลกในแง่ดี 2.3 กลวิธีเสนอแนวคิดผ่านฉากนำเสนอแนวคิดผ่านฉากที่เป็นสถานที่แสดงให้เห็นบรรยากาศแบบชนบท ทำให้เกิดความรู้สึกตระหนักในคุณค่าและความงามของธรรมชาติ 2.4 กลวิธีเสนอแนวคิดผ่านมุมมองผู้เขียน โดยให้แง่คิดเกี่ยวกับ ความรัก การมองโลกในแง่ดี ความรู้สึกสำนึกรักบ้านเกิด มิตรภาพระหว่างประชาชนสองประเทศ ถ่ายทอดความรักของพระเจ้าในศาสนาคริสต์ไปถึงเด็ก ๆ

สรุปผลการวิจัย

จากการศึกษาแนวคิดต่าง ๆ ในวรรณกรรมสำหรับเด็กเยาวชนของปิงชิน ได้แก่

1. การศึกษาด้านแนวคิดโดยแบ่งเป็น

1.1 ด้านอารมณ์และจิตใจ ซึ่งผู้เขียนนำเสนอแนวคิดเกี่ยวกับความรักของมารดา ความรักของเด็กที่บริสุทธิ์ ความรักธรรมชาติและความรักต่อผู้อื่น ซึ่งนับเป็นจุดเด่นที่สำคัญและเป็นหัวใจหลักของวรรณกรรมสำหรับเด็กเยาวชนของปิงชิน

1.2 ด้านสังคม นำเสนอสังคมแบบชนบท ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ บริบททางสังคมของสมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์ ทำให้เด็กมีความสุขในการใช้ชีวิตในสังคม อยู่ร่วมกับผู้อื่นโดยมีจิตสาธารณะในการอนุรักษสิ่งแวดล้อม

1.3 ด้านสติปัญญา นำเสนอแนวคิดแบบมีเหตุผลและสร้างสรรค์ เพื่อให้เด็กคิดแก้ปัญหาเป็น โดยเริ่มจากการแก้ปัญหาหรือสถานการณ์ใกล้ตัวที่ง่ายก่อน แล้วจึงแก้ไขปัญหาที่ซับซ้อนขึ้น

1.4 ด้านร่างกาย พบการนำเสนอเพียงเล็กน้อย โดยเป็นแนวคิดการรักษาตัวเมื่อเจ็บป่วย ไม่พบการนำเสนอด้านสุขภาพ เช่น การดูแลสุขภาพ ปลูกฝังการดื่มนมในเด็ก การปฏิบัติตนให้ห่างไกลจากโรคภัย ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่าควรมีการปรับปรุงเนื้อหาเกี่ยวกับการดูแลสุขภาพให้ครอบคลุมในด้านต่าง ๆ มากขึ้น เช่น การปลูกฝังการออกกำลังกาย การเล่นกีฬา การรับประทานผัก ผลไม้ และการดื่มนม การรักษาสุขภาพฟัน เป็นต้น

2. การศึกษาด้านกลวิธีเสนอแนวคิด แบ่งเป็น

2.1 ผ่านโครงเรื่อง ได้แก่ 2.1.1 โครงเรื่องที่แสดงถึงความยากเพียรพยายามของตัวละคร 2.1.2 โครงเรื่องที่แสดงถึงความรักในครอบครัว 2.1.3 โครงเรื่องที่แสดงถึงสังคมและความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ โดยพบทั้ง 4 เรื่องมีโครงเรื่องที่แสดงถึงสังคมจีนและความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ อีกทั้งพบว่าเรื่องที่ใช้กลวิธีการนำเสนอแนวคิดผ่านโครงเรื่องครบ 3 ลักษณะ ได้แก่ เรื่องส่งให้ผู้อ่านตัวน้อย และเรื่องโคมสัคมวงน้อย

2.2 ผ่านตัวละคร ซึ่งเป็นวิธีที่ผู้เขียนใช้มากที่สุด พบจำนวนตัวละครเพียงไม่กี่ตัว ซึ่งส่วนใหญ่เป็นเด็กและสัตว์ โดยเสนอแนวคิดเกี่ยวกับ ความรัก อดทน แก้ปัญหาอย่างเข้มแข็ง การมองโลกในแง่ดีผ่านบทสนทนาของตัวละคร

2.3 ผ่านฉากนำเสนอบรรยากาศแบบชนบท ทำให้ผู้อ่านตระหนักในคุณค่าและความงามของธรรมชาติ

2.4 ผ่านมุมมองผู้เขียน โดยนำเสนอเรื่องราวและสอดแทรกทัศนคติของผู้เขียน ได้แก่ แนวคิดด้านความรัก สำนึกรักบ้านเกิด มิตรภาพระหว่างสองประเทศ และยังถ่ายทอดความรักของพระเจ้าในศาสนาคริสต์ไปถึงเด็ก ๆ

สรุปได้ว่าลักษณะร่วมของวรรณกรรมทั้งสี่เน้นถึงปรัชญาของความรัก แฝงการบ่มเพาะความรักชาติ สะท้อนภาพสังคมจีนในขณะนั้น สร้างความสามัคคีของคนในชาติ เสริมสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างชาวจีนและประเทศเพื่อนบ้าน

อภิปรายผลการวิจัย

จากการศึกษาด้านแนวคิด ทั้งนี้ **แนวคิดด้านอารมณ์และจิตใจ** พบเรื่องความรักในครอบครัว ความรักธรรมชาติ และความรักต่อผู้อื่น ความรักต่อประเทศบ้านเกิดเมืองนอน ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาแนวคิดของกุหลาบ มัลลิกะมาส (Mallikamas, 2000) ที่กล่าวว่า แนวคิดที่เป็นไปในทางสร้างสรรค์ ยังสามารถส่งเสริมระดับจิตใจของมนุษย์ได้ **แนวคิดด้านสังคม** เป็นแนวคิดของสังคมแบบชนบทที่เรียบง่าย สอดแทรกบริบทของสังคมในประเทศและต่างประเทศ **แนวคิดด้านสติปัญญา** เสนอแนวคิดการแก้ปัญหาแบบเป็นเหตุเป็นผล

เอกสารอ้างอิง

- Bakasuyi, J. (1991). *The making of children's book*. Bangkok: Suweerivasarn Company Limited. [In Thai]
- Batprakhon, S. (2016). The common characteristics and femininity aesthetic in translated royal by Princess Sirindhorn. *Journal of Graduate Study in Humanities and Social Sciences*, 5(1), 1–36. [In Thai]
- Bing, X. (1994a). *Ping Xin's collection of literature Volume 2*. Fuzhou City: The Strait Literature and Art Publishing House. [In Chinese]
- Bing, X. (1994b). *Ping Xin's collection of literature Volume 4*. Fuzhou City: The Strait Literature and Art Publishing House. [In Chinese]
- Bing, X. (1994c). *Ping Xin's collection of literature Volume 5*. Fuzhou City: The Strait Literature and Art Publishing House. [In Chinese]
- Ceng, L. J. (2000). Analysis of Bing Xin courage's "cherry blossom praise. *Journal of Huizhou University*, 20(2), 1–36. [In Chinese]
- Chiangthong, P. (1983). *Children's literature*. Chonburi: Faculty of Humanities Srinakharinwirot University Bangsaen. [In Thai]
- Guo, F. P. (2014). *The study of Bing Xin's views on children and the text of curriculum*. (Master 's thesis, East China Normal University). [In Chinese]
- Hui, L. M. (2018). From "learned" to "taught", cultivate the core language skills of students – "Case study" lesson design for analysis and reflection of "Watching Dance Note". *Education Teaching Forum*, (7), 227– 229. [In Chinese]
- Liu, T. B. (2013). *The aesthetic value of Bing Xin's works in middle school Chinese education*. (Master 's thesis, Yunnan Normal University). [In Chinese]
- Mallikamas, K. (2000). *Literary criticism*. Bangkok: Ramkhamhaeng University. [In Thai]
- Princess Maha Chakri, S. (2015). *Smiles and tears of the heart*. Bangkok: Nanmeebooks Publications Co., Ltd. [In Thai]
- Sangthada, R. (1988). *Children's books*. Maha Sarakham: Srinakharinwirot Maha Sarakham University. [In Thai]
- Supantwanich, I. (2004). *Literary criticism*. Bangkok: Active Print Company Limited. [In Thai]
- Sirisinha, W. (1981). *Writing stories for children*. Bangkok: Watana Panich Publishing Co., Ltd. [In Thai]
- Xie, Y. N. (2012). *Commentary on Bing Xin's prose "Little Orange Lantern"*. Si Chuan University of Science & Engineering. DOI:10.16412/j.cnki.1001-8476.2012.18.010. Retrieved from <http://www.Bingxinwang.com/bingxin dezuopin/141.html> [In Chinese]
- Zhang, H. J. (2015). Research on Bing Xin's prose. *Theoretic Observation*, (8), 131–132. [In Chinese]
- Zhuang, M. F. (2007). *The study of aesthetic World of Bing Xin "Sent to Young Readers"*. (Master 's thesis, Zhejiang University). [In Chinese]

ภาพลักษณ์ของจักรพรรดิเฉียนหลงที่ปรากฏในภาพยนตร์และละคร
ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน
THE IMAGES OF EMPEROR QIANLONG APPEARING IN FILMS AND DRAMAS
FROM PAST TO PRESENT

กมลชนก โตสงวน^{1*}, กนกพร นุ่มทอง² และ จตุวิทย์ แก้วสุวรรณ³
Kamonchanok Tosanguan^{1*}, Kanokporn Numtong² and Chatuwit Keawsuwan³

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, เลขที่ 50 ถนนงามวงศ์วาน แขวงลาดยาว เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10900 ประเทศไทย^{2,3,4}
Kasetsart University, No.50 Ngamwongwan Rd., Lat Yao Sub-district, Chatuchak District, Bangkok, 10900 Thailand^{2,3,4}

*Corresponding author E-mail: kamonchanok.tos@ku.th

(Received: 11 Aug, 2023; Revised: 26 Oct, 2023; Accepted: 31 Oct, 2023)

บทคัดย่อ

บทความนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาภาพลักษณ์ของจักรพรรดิเฉียนหลงที่ปรากฏในภาพยนตร์และละครตั้งแต่อดีต (ค.ศ. 1929) จนถึงปัจจุบัน (ค.ศ. 2023) โดยใช้วิธีรวบรวมข้อมูล ศึกษา วิเคราะห์ และอภิปรายผลการวิจัยด้วยการเขียนเชิงพรรณนาวิเคราะห์ (Descriptive Analysis) พร้อมเสนอข้อคิดเห็น

ผลการศึกษาพบว่า ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันมีภาพยนตร์และละครที่ปรากฏตัวละครจักรพรรดิเฉียนหลงรวมทั้งหมด 93 เรื่อง บทบาทและภาพลักษณ์ที่พบบ่อยมากที่สุด คือ ตัวละครหลักที่มีภาพลักษณ์บวก จำนวน 27 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 29.03 ของภาพยนตร์และละครทั้งหมด โดยมีลักษณะนิสัย เช่น จักรพรรดิผู้มีความดี มีสติปัญญา รักความสนุกสนาน มีเมตตา มีความมานะอดทน เป็นต้น ซึ่งเป็นภาพลักษณ์เดียวกับภาพลักษณ์แรกของจักรพรรดิเฉียนหลงซึ่งปรากฏในภาพยนตร์เรื่อง เฉียนหลงหยกเจียงหนาน 《乾隆游江南》 ตั้งแต่ ค.ศ. 1929

จักรพรรดิเฉียนหลงปรากฏภาพลักษณ์ในภาพยนตร์และละครทั้งหมด 12 ภาพลักษณ์ ได้แก่ 1. จักรพรรดิผู้มีความดีและรักความสนุกสนาน 2. จักรพรรดิที่มีความเจ้าเล่ห์และต้องการครอบครองภรรยาของผู้อื่น 3. จักรพรรดิผู้มีความกล้าหาญ ไม่รักคำพูด 4. จักรพรรดิผู้ไร้ความสามารถ อ่อนแอ หูเบา 5. จักรพรรดิที่เปลี่ยนแปลงจากผู้วิริยะอดทนไปเป็นผู้ที่มั่งนัสนเสเพล 6. จักรพรรดิที่มีสติปัญญา รู้จักเลือกใช้คน 7. พ่อที่ใจดีมีเมตตา 8. เด็กหนุ่มที่ฉลาด มีสติปัญญา 9. พ่อที่เลอะเลือน หูเบา หวงอำนาจ 10. เด็กหนุ่มที่ฉลาดแต่ชั่วร้าย 11. สามเณรที่ชั่วร้าย ไม่เชื่อใจคนรัก 12. สามเณรที่ฉลาด ตลก ขี้เล่น และการปรากฏตัวที่ไม่ปรากฏภาพลักษณ์เป็นครั้งแรกใน ค.ศ. 1993

คำสำคัญ: จักรพรรดิเฉียนหลง, ภาพลักษณ์, วรรณกรรมจีน, ละคร, ภาพยนตร์

¹ นิสิตหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์

²⁻³ รองศาสตราจารย์ ดร. หลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์

ABSTRACT

This research article aims to study the images of Emperor Qianlong which appeared in films and dramas from past to present (1929 – 2023) by means of data collection, analytical study, and discussion through descriptive analysis with suggestions.

The study found that, from past to present, the total number of films and dramas in which the character of Emperor Qianlong appeared was 93. The most frequently found roles and images included being protagonists with positive images in 27 films and dramas in total which were 29.03% of the overall films and dramas. The characteristics of Emperor Qianlong were portrayed as moral, clever, fun-loving, kind, diligent, and so forth. These images conformed to the first image of Emperor Qianlong having appeared in the film *Qianlong you Jiangnan* since 1929.

Besides, there were 12 images of Emperor Qianlong appearing in all the films and dramas including 1. Moral and fun-loving emperor 2. Cunning emperor and one who intended to possess other people's wives 3. Unreliable emperor 4. Incompetent, weak, and credulous emperor 5. Emperor who transformed from diligent into a self-indulgent one 6. Clever emperor who knew how to put the right man on the right job 7. Kind father 8. Intelligent young man 9. Unmindful and credulous father who retained power 10. Intelligent young man who was suspicious 11. Suspicious husband who did not trust his lover 12. Clever, funny, and fun-loving husband, as well as his appearance without any images for the first time in 1993.

KEYWORDS: Emperor Qianlong, Images, Chinese Literature, Dramas, Films

บทนำ

จักรพรรดิเฉียนหลง มีพระนามว่า อ้ายซินเจี๋ยหลัว หงลี่ (爱新觉罗·弘历) เป็นจักรพรรดิหรือฮ่องเต้พระองค์ที่ 6 ของราชวงศ์ชิง ประสูติเมื่อวันที่ 25 เดือนกันยายน ค.ศ. 1711 ขึ้นครองราชย์ตั้งแต่วันที่ 18 เดือนตุลาคม ค.ศ. 1735 จนถึงวันที่ 9 เดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ. 1796 สิริรวมระยะเวลาครองราชย์ 60 ปี 114 วัน เมื่อขึ้นครองราชย์ ใช้ชื่อปีรัชศก “เฉียนหลง” (乾隆) จึงเป็นที่มาของพระนามที่คนรุ่นหลังคุ้นเคยว่า “จักรพรรดิเฉียนหลง” (乾隆帝) หลังจากสละราชสมบัติให้กับพระราชโอรสหรือจักรพรรดิเจียชิ่ง (嘉庆) พระองค์ได้รับการถวายตำแหน่ง “พระเจ้าหลวง” หรือ “ไท่ซังหวง” (太上皇) จักรพรรดิเฉียนหลงสวรรคตในวันที่ 7 เดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ. 1799 สิริรวมพระชนมายุ 87 พรรษา 135 วัน (Tang & Luo, 1994, pp. 1–3)

จักรพรรดิเฉียนหลงเป็นจักรพรรดิที่มีพระชนมายุยืนยาวที่สุดของจีนและมีอำนาจในการปกครองยาวนานที่สุดอีกด้วย ในรัชสมัยของพระองค์ ถือเป็นหนึ่งในสามของยุคทองที่รุ่งเรืองที่สุดของราชวงศ์ชิง อันได้แก่ยุคสมัยของจักรพรรดิดังซี (康熙帝) จักรพรรดิยงเจิ้ง (雍正帝) และจักรพรรดิเฉียนหลง (Ye, 2018) นอกจากนั้น จักรพรรดิเฉียนหลงยังทรงมีพระราชกรณียกิจต่าง ๆ มากมาย มีพระสนม พระราชโอรส พระราชธิดาหลายพระองค์ และมีความชื่นชอบในการเสด็จประพาสเจียงหนานมากถึง 6 ครั้ง ด้วยชีวิตที่มีสีสัน มีเรื่องราวน่าสนใจ จึงทำให้นักเขียนหรือผู้สร้างนิยมนำไปต่อเติมเสริมแต่ง เขียนเป็นนิยาย สร้างเป็นละคร และภาพยนตร์หลากหลายเรื่อง

เนื้อหาในภาพยนตร์และละครที่เกี่ยวกับจักรพรรดิเฉียนหลงค่อนข้างกว้างและหลากหลาย เช่น เรื่องเฉียนหลงโหยวเจียงหนาน 《乾隆游江南》 (1929) เน้นไปที่การปลอมตัวเป็นสามัญชนขณะเสด็จประพาสเจียงหนาน เรื่องซ่งชู่ฝิง 《上书房》 (2008) เล่าชีวประวัติของพระองค์ตั้งแต่ก่อนขึ้นครองราชย์ เรื่ององค์หญิงกำมะลอ 《还珠格格》 (1998) นำเสนอพระองค์ในฐานะพ่อ หรือเรื่องหูลู่จ้าว 《如懿传》 (2018) และเหยียนลี่กงเลว 《延禧攻略》 (2018) ให้ความสำคัญกับเรื่องราวความรักและพระสนม

ของพระองค์ในประเทศไทย มีการนำละครที่เกี่ยวข้องกับจักรพรรดิเฉียนหลงเข้ามาฉายหลายเรื่อง เช่น จอมใจจอมยุทธ์ 《书剑恩仇录》 ส่องได้ เจ้าสำราญ 《皇上保重》 จี้เสี่ยวหลาน นักปราชญ์จอมทะเล้น 《铁齿铜牙纪晓岚》 องค์หญิงกำมะลอ เป็นต้น หรือละครยุคใหม่ ผู้ชมชาวไทยก็สามารถรับชมได้ผ่านเว็บไซต์ในอินเทอร์เน็ต เช่น หูลู่จ้าว และเหยียนลี่กงเลว จะเห็นได้ว่า จักรพรรดิเฉียนหลงเป็นที่รู้จักและได้รับความนิยมในหมู่ผู้ชมชาวไทยเช่นกัน

ข้อมูลเชิงวิชาการที่มีความถูกต้องน่าเชื่อถือเกี่ยวกับจักรพรรดิเฉียนหลง รวมถึงภาพลักษณ์ของพระองค์ที่ปรากฏในภาพยนตร์และละครมีค่อนข้างน้อย โดยเฉพาะข้อมูลภาษาไทย สืบค้นหาได้ยาก อาจเป็นเพราะภาพยนตร์และละครในยุคแรกที่น่าเข้ามาฉายในประเทศไทยนั้นสร้างโดยฮ่องกง เช่น ประกาศิตฮ่องเต้ 《乾隆下江南》 อิทธิฤทธิ์ฮ่องเต้ 《乾隆下扬州》 ยอดสนมฮ่องเต้ 《乾隆皇与三姑娘》 ดังนั้น การค้นคว้าข้อมูลต้องสืบค้นชื่อเรื่องด้วยภาษาจีนกวางตุ้งหรือภาษาอังกฤษ ส่วนในยุคหลัง แม้จะปรากฏผู้เล่าเนื้อเรื่องหรือเล่าความรู้สึกหลังรับชมละครภาพยนตร์ในอินเทอร์เน็ต แต่ก็ยังเป็นเพียงความคิดเห็นส่วนบุคคล และยังไม่มีความคลาดเคลื่อนจากข้อมูลทางวิชาการของประเทศจีนด้วย

จากการตรวจสอบเอกสารและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับภาพลักษณ์ของจักรพรรดิเฉียนหลง ผ่านฐานข้อมูล Thailis และ Thaijo ในปีปัจจุบัน (ค.ศ. 2023) ผู้วิจัยไม่พบเอกสารและผลงานวิจัยดังกล่าวเป็นภาษาไทย ส่วนการสืบค้นผ่านฐานข้อมูล CNKI ของประเทศจีนพบว่าข้อมูลภาพลักษณ์ของจักรพรรดิเฉียนหลงที่เป็นภาษาจีนมีปรากฏบ้าง แต่ยังไม่ครอบคลุมภาพยนตร์และละครตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน มีเพียงภาพลักษณ์ที่ปรากฏในละครที่มีชื่อเสียงโด่งดังจำนวนหนึ่งเท่านั้น ผู้วิจัยจึงมีความประสงค์ที่จะศึกษาหัวข้อนี้ต่อไป

ผู้วิจัยทำการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับภาพลักษณ์ของจักรพรรดิเฉียนหลง แบ่งออกเป็น 2 ด้าน ได้แก่ 1. ภาพลักษณ์ที่สะท้อนข้อมูลจากประวัติศาสตร์ และ 2. ภาพลักษณ์ที่สะท้อนจากภาพยนตร์และละคร

1. ภาพลักษณ์ที่สะท้อนข้อมูลจากประวัติศาสตร์ Gao (2017, pp. 44–46) ได้รวบรวมความคิดเห็นของนักวิชาการด้านจีนศึกษาชาวอเมริกาที่มีต่อการสร้างภาพลักษณ์ของจักรพรรดิเฉียนหลง เช่น Pamela (1997) ให้ความเห็นว่า จักรพรรดิเฉียนหลงไม่เพียงแต่เป็นผู้นำของชนเผ่าแมนจู แต่ยังเป็นกษัตริย์ปกครองแผ่นดินเป็นผู้นำทั้งด้านการเมือง การทหาร วัฒนธรรม คุณธรรมของราชวงศ์ชิง จึงเป็นต้นแบบของผู้ที่มีความเข้าใจในวัฒนธรรมที่หลากหลาย (A Paragon of Multiliteracy) และผู้เสพความงามทางวัฒนธรรม (The Esthete of All Culture) ส่วน Mark (2014) มีความคิดเห็นที่แตกต่างกันคือ จักรพรรดิเฉียนหลงทรงตระหนักถึงความเป็นผู้พิชิตและความเป็นแมนจูในสายเลือดของตัวเองอย่างไม่มี絲毫เห็นได้จากการรักษาเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมของแมนจู เช่น การใช้ภาษาแมนจู การจัดการเรียบเรียงข้อมูลทางประวัติศาสตร์ของชนเผ่า การเขียนบทกวีเพื่อชื่นชมทหารชาวแมนจู พิธีกราบไหว้บูชาบรรพบุรุษตามธรรมเนียมของแมนจู เป็นต้น

ดังนั้น จากความคิดของนักวิชาการสองท่านสะท้อนให้เห็นภาพลักษณ์สองด้านของจักรพรรดิเฉียนหลงด้านที่หนึ่ง คือ จักรพรรดิผู้มีอำนาจล้นฟ้าเหนือราษฎรทุกชนเผ่า และอีกด้านหนึ่ง คือ จักรพรรดิผู้คิดถึงอำนาจของชนเผ่าแมนจูเป็นสำคัญ

Xu (2013, pp. 68–69) ได้วิจัยภาพลักษณ์ของจักรพรรดิเฉียนหลงที่สะท้อนผ่านภาพวาด พบว่า 1) จักรพรรดิเฉียนหลงเป็นผู้ที่มีความกตัญญูต่อมารดาปรากฏบันทึกหลูฮวนฮุยจิงจู่เซอ 《陆欢荟景图册》 บันทึกภาพจักรพรรดิเฉียนหลงทรงจัดงานเฉลิมพระชนมพรรษาและถวายของขวัญแด่พระราชมารดาเมื่อครบรอบ 60 พรรษา 70 พรรษา และ 80 พรรษา และยังโปรดให้พระราชมารดาตามเสด็จเมื่อพระองค์เสด็จประพาสนอกพระราชวังด้วย 2) จากภาพชินเสี่ยจื่อผิงอู 《心写治平图》 หรืออีกชื่อว่า ภาพจักรพรรดิเฉียนหลงและพระสนม 《乾隆帝及后妃图卷》 ซึ่งเป็นภาพวาดจักรพรรดิเฉียนหลง จักรพรรดินีเสี่ยวเสียนหวงไฮ่ว และพระสนมอีก 11 องค์ ในปีแรกที่พระองค์ขึ้นครองราชย์แสดงให้เห็นความรักความเมตตาต่อภรรยา 3) ภาพหงส์เสี่ยวจิงลิ่งเล่ออู 《弘历雪景行乐图》 จักรพรรดิ

เฉียนหลงพร้อมด้วยพระราชโอรสหม่อมในวัยใหม่ สะท้อนถึงความอบอุ่นและความสุขในครอบครัว จะเห็นได้ว่า จักรพรรดิเฉียนหลงต่างจากภาพลักษณ์ขององค์จักรพรรดิจีนแบบดั้งเดิม ที่มีตำแหน่งสูงส่งและโดดเดี่ยว แต่จักรพรรดิเฉียนหลงทรงให้ความสำคัญกับ “ความรู้สึก” ทั้งในบทบาทของลูก สามี และพ่อ ถือเป็นผู้ที่มีความสุขทั้งห้า (五福) อันได้แก่ อายุยืน ฐานะร่ำรวย แข็งแรงทั้งกายใจ มีคุณธรรม ความเมตตา และจากลาโลกไปด้วยความสงบ

จักรพรรดิเฉียนหลงทรงโปรดทิพทัศน์ของเจียงหนานมาก เห็นได้จากการแต่งกลอนและวาดภาพที่มีความเกี่ยวข้องกับเจียงหนานหรือได้แรงบันดาลใจมาจากเจียงหนาน ในช่วงกลางของรัชสมัย ได้โปรดให้สร้างสวนส่วนพระองค์ทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือของพระราชวังต้องห้าม เช่น หยวนหมิงหยวน (圆明园) ช่งชุนหยวน (畅春园) เซียงซานจิ้งอี้หยวน (香山静宜园) เป็นต้น โดยสวนเหล่านี้ต่างก็ได้รับอิทธิพลมาจากเจียงหนาน นอกจากนั้นยังมีการเคลื่อนย้ายพืชพรรณธรรมชาติจากเจียงหนานมายังสวนส่วนพระองค์ด้วย (Liu, 2014, p. 41) ซึ่งแน่นอนว่า การสร้างสวนและการเคลื่อนย้ายพืชพรรณต่าง ๆ ย่อมใช้เงินเป็นจำนวนมาก สะท้อนให้เห็นความรุ่งเรืองของราชวงศ์ในสมัยนั้น แต่ก็สะท้อนให้เห็นถึงนิสัยฟุ้งเฟ้อสุรุ่ยสุร่าย ใช้เงินสิ้นเปลืองของจักรพรรดิเฉียนหลงด้วย

Lü (1944, p. 479) ให้ความคิดเห็นว่า รัชสมัยของจักรพรรดิเฉียนหลงเป็นจุดเริ่มต้นของความล่มสลายของราชวงศ์ชิง เพราะพระองค์มีนิสัยฟุ่มเฟือย การเสด็จประพาสเจียงหนานแต่ละครั้งใช้เงินทองเป็นจำนวนมาก และในช่วงตอนปลายของรัชสมัย ยังโปรดปรานขุนนางทุจริตเหอเซิน (和珅) อีกด้วย

Xiao (2015) ได้แสดงความคิดเห็นว่า การที่จักรพรรดิเฉียนหลงโปรดให้มีการแต่ง “สี่คุ่วเจวียินชู่” 《四库全书》 หรือ “ประมวลสาส์นสี่พระคลัง” ขึ้นดูเหมือนจะเป็นคุณูปการต่อแผ่นดิน แต่แท้จริงแล้วคือการกำจัดหนังสือที่ต่อต้านความคิดของตัวเองทิ้งไปและเก็บรวบรวมแต่หนังสือที่มีแนวคิดสอดคล้องกับตัวเอง ซึ่งจะเห็นได้ว่า จักรพรรดิเฉียนหลงปิดกั้นอิสรภาพทางความคิดของขุนนาง และไม่ยอมรับในความคิดที่แตกต่างจากของตัวเอง

2. ภาพลักษณ์ที่สะท้อนจากภาพยนตร์และละคร

จากบทความของ Xu (2011, pp. 86–87) สรุปได้ว่า จักรพรรดิเฉียนหลงเป็นที่รู้จักอย่างกว้างขวางในหมู่ประชาชน มีภาพลักษณ์สนุกสนานร่าเริง การเลือกจักรพรรดิพระองค์นี้มาเป็นตัวเอกในภาพยนตร์หรือละคร แสดงให้เห็นว่า ทรงเป็นที่ยอมรับของประชาชนจากภาพยนตร์เรื่อง เฉียนหลงโหยวเจียงหนาน (1929) แสดงบทบาทของจักรพรรดิเฉียนหลงใน 2 ด้าน คือ ด้านที่เป็นจักรพรรดิผู้ยิ่งใหญ่ปกครองประเทศ และด้านตัวตนที่เกิดขึ้นชั่วคราวเมื่อปลอมตัวออกไปเที่ยว เนื่องจากเฉียนหลงมีอำนาจสามารถสลับบทบาทของตนได้ตามใจ และยังปิดบังสถานะที่แท้จริงของตนโดยไม่กลัวว่าผู้ที่ไม่รู้จะเข้ามาทำร้าย สะท้อนให้เห็นถึงการรักความสนุกสนานชอบเที่ยว ไม่เกรงกลัวอันตรายของตัวเอง และยังช่วยเพิ่มความน่าตื่นเต้น น่าติดตาม ให้กับภาพยนตร์

Li & Lou (2020, pp. 56–57) ได้ให้ความเห็นว่าการผสมผสานข้อมูลทางประวัติศาสตร์และการนำมาสร้างเป็นละครและภาพยนตร์ทำให้จักรพรรดิเฉียนหลงมีภาพลักษณ์ที่หลากหลาย เช่น

1) ภาพลักษณ์ของจักรพรรดิเฉียนหลงที่มีอารมณ์ความรู้สึก ไม่ว่าจะเป็นภาพลักษณ์เสแสร้งเย็นชา ขี้ระแวง จากละครเรื่อง หูอี้จ้วน (2018) ภาพลักษณ์อ่อนโยน ขี้เล่น เมตตา จากละครเรื่องเหยียนลี่งเล่ (2018) ภาพลักษณ์ของลูกกตัญญู แต่มีนิสัยฟุ้งเฟ้อสุรุ่ยสุร่ายจากละครหลายเรื่อง ภาพลักษณ์ของพ่อที่มีความเมตตา ใจดี รักลูก จากละครเรื่อง องค์หญิงกำมะลอ (1998) ภาพลักษณ์ของพ่อที่มีความเป็นห่วงกังวลแทนลูก จากละครเรื่อง เล่าเหียนจยาซิง 《少年嘉庆》 (2015)

2) ภาพลักษณ์ของจักรพรรดิเฉียนหลงที่มีจุดเริ่มต้นจากการเสด็จประพาสเจียงหนาน เช่น การปลอมตัวเป็นสามัญชนเพื่อไปดูความเป็นอยู่ของประชาชนและจัดการกับขุนนางทุจริต จนเกิดเรื่องราวความรักกับหญิงสาวสามัญชน จากละครเรื่อง ซี้ซัวเฉียนหลง 《戏说乾隆》 (1991) หรือแม้แต่ละครเรื่อง องค์หญิงกำมะลอ (1998) ก็มีจุดเริ่มต้นของเรื่องจาก

การที่จักรพรรดิเฉียนหลงเสด็จล่องใต้ จึงกล่าวได้ว่าการเสด็จประพาสเจียงหนานของจักรพรรดิเฉียนหลงเป็นการสร้างภาพลักษณ์ฮ่องเต้ที่มีความเป็นห่วงเป็นใยพสกนิกรใต้ฝ่าละอองธุลีพระบาท

3) การสร้างภาพลักษณ์ใหม่ให้กับจักรพรรดิเฉียนหลง ด้วยการวิเคราะห์การเมือง เศรษฐกิจ สังคมในยุคจักรพรรดิเฉียนหลงในมุมมองที่แตกต่าง จากละครเรื่อง เมืองต้วนจื่อจินเฉิง 《梦断紫禁城》 (2002) สะท้อนถึงความขัดแย้งระหว่างจักรพรรดิเฉียนหลงจักรพรรดิเจียซิง และบุคคลที่มีอยู่จริงในประวัติศาสตร์ พัฒนาการความเปลี่ยนแปลงของขุนนางเหอเซินจากขุนนางที่ซื่อสัตย์จนกลายเป็นขุนนางที่ประจบสอพลอและทุจริตอย่างใหญ่หลวง สร้างภาพลักษณ์ที่มีความซับซ้อนมีหลายมิติให้แก่จักรพรรดิเฉียนหลง

4) ภาพลักษณ์ของจักรพรรดิที่ต้องการแย่งชิงอำนาจและภาพลักษณ์อื่น ๆ จากละครเรื่อง ซังซู่ผิง (2008) ได้แสดงให้เห็นถึงความยากลำบากและอุปสรรคในช่วงเยาว์วัยของจักรพรรดิเฉียนหลงก่อนจะได้เสด็จขึ้นครองราชย์ ละครเรื่อง จี้เสี่ยวหลาน นักปราชญ์จอมทะเล้น (2001) และละครเรื่อง โจ้เซียงหลิวหลัวกั๋ว 《宰相刘罗锅》 (1996) ที่กล่าวถึงการช่วงชิงอำนาจระหว่างจักรพรรดิและขุนนางระดับสูงในรูปแบบละครตลก แต่ก็ได้นำเสนอภาพลักษณ์ของจักรพรรดิที่ปรีชาสามารถ มีความห่วงใยราษฎรและใส่ใจขุนนางของพระองค์ ละครเรื่องจอมใจจอมยุทธ์ (1987) นำเอาการต่อต้านราชวงศ์ชิงของชาวฮั่นมาเป็นพื้นหลังของเนื้อเรื่อง และกล่าวถึงความขัดแย้งของจักรพรรดิเฉียนหลงและเฉินจยาหลั่ว (陈家洛) ผู้นำการต่อต้าน โดยที่จริงแล้วทั้งสองคนเป็นพี่น้องกัน เป็นการสร้างภาพลักษณ์ให้สอดคล้องกับตำนานเล่าลือว่าจักรพรรดิเฉียนหลงไม่ใช่ผู้สืบทอดเชื้อสายแมนจูที่แท้จริง

ผู้วิจัยขอชี้แจงข้อตกลงเบื้องต้นในการวิจัยว่า ชื่อเฉพาะต่าง ๆ ถ่ายทอดเสียงเป็นภาษาไทยโดยยึดเกณฑ์การถ่ายทอดเสียงภาษาจีนแมนดารินด้วยอักขรวิธีไทยของคณะกรรมการสืบค้นประวัติศาสตร์ไทยในเอกสารภาษาจีน สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี พ.ศ. 2543 เป็นหลัก แต่ปรับให้ง่ายลงตามข้อ 3.2 ในเกณฑ์ดังกล่าว

ซึ่งอนุโลมให้ถอดเสียง zh ch sh เป็น จ; ช/จ; ส/ซ โดยไม่ขีดเส้นใต้ก็ได้ ส่วนคำที่ใช้แพร่หลายแล้วในภาษาไทยใช้ตามความนิยมเดิม ทั้งนี้ ผู้วิจัยได้ให้อักษรจีนไว้ในวงเล็บเมื่อปรากฏเป็นครั้งแรก เพื่อให้เป็นการสะดวกต่อการค้นคว้า

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาภาพลักษณ์ของจักรพรรดิเฉียนหลงที่ปรากฏในภาพยนตร์และละคร ตั้งแต่ ค.ศ. 1929 จนถึงปัจจุบัน (ค.ศ. 2023)

วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยรวบรวมภาพยนตร์และละครที่ปรากฏตัวละครจักรพรรดิเฉียนหลง ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน และนำมาจัดหมวดหมู่ ศึกษาเนื้อเรื่อง วิเคราะห์ภาพลักษณ์ของตัวละครจักรพรรดิเฉียนหลงที่ปรากฏในภาพยนตร์และละคร แล้วอภิปรายผลการวิจัยด้วยการเขียนเชิงพรรณนาวิเคราะห์ (Descriptive Analysis)

ประชากร

ภาพยนตร์และละครที่ปรากฏตัวละคร จักรพรรดิเฉียนหลง ตั้งแต่ ค.ศ. 1929 จนถึงปัจจุบัน จำนวน 93 เรื่อง

เครื่องมือการวิจัย

ตารางบันทึกข้อมูลตัวละครจักรพรรดิเฉียนหลงที่ปรากฏในภาพยนตร์และละคร

การเก็บรวบรวมข้อมูล

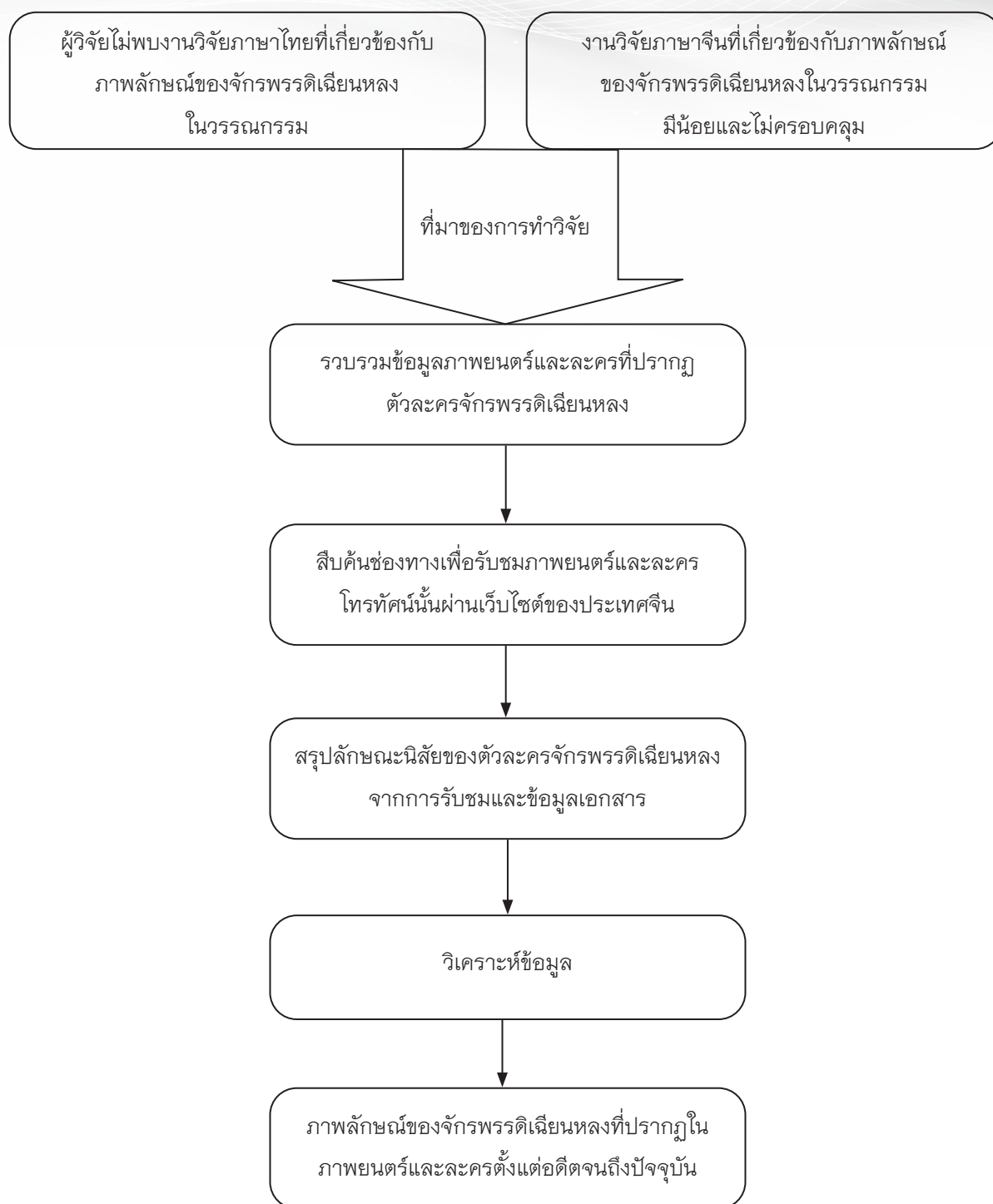
ผู้วิจัยทำการเก็บรวบรวมข้อมูลจากแหล่งข้อมูลต่าง ๆ ได้แก่ पोสเตอร์ภาพยนตร์ โปรแกรมรายการละครโทรทัศน์ ข้อมูลผ่านเว็บไซต์และกระทู้สนทนาในเว็บไซต์ เพื่อรวบรวมรายชื่อภาพยนตร์และละครตั้งแต่ปี ค.ศ. 1929 จนถึงปัจจุบัน หลังจากนั้นจึงสืบค้นช่องทางเพื่อรับชมภาพยนตร์และละครผ่านเว็บไซต์ของประเทศไทย เช่น iQiyi sogou PPTV TVmao Dandanzhan เป็นต้น ที่ละเรื่อง จนครบทั้ง 93 เรื่อง

การวิเคราะห์ข้อมูล

วิเคราะห์ตัวละครจักรพรรดิเฉียนหลงและภาพลักษณ์ที่ปรากฏในภาพยนตร์และละครที่รวบรวมได้นำมาจัดหมวดหมู่และวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) แล้วอภิปรายผลการวิจัยด้วยการเขียนเชิงพรรณนาวิเคราะห์ (Descriptive Analysis) พร้อมเสนอข้อคิดเห็น

กรอบแนวคิดการวิจัย

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัยเรื่องภาพลักษณ์ของจักรพรรดิเฉียนหลงที่ปรากฏในภาพยนตร์และละครตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน

ผลการวิจัย

ตารางที่ 1 ภาพยนตร์และละครที่ปรากฏตัวละครจักรพรรดิเฉียนหลง

ลำดับ	ชื่อ	ประเภท	ปี	บทบาทและ ภาพลักษณ์	ลำดับ	ชื่อ	ประเภท	ปี	บทบาทและ ภาพลักษณ์	ลำดับ	ชื่อ	ประเภท	ปี	บทบาทและ ภาพลักษณ์
1	乾隆游江南	ภาพยนตร์	1929	หลัก +	32	戏说乾隆第三部	ละคร	1997	หลัก +	63	宫廷画师郎世宁	ละคร	2005	ประกอบ ~
2	乾隆下江南	ภาพยนตร์	1940	หลัก +	33	乾隆大帝	ละคร	1997	หลัก -	64	御用闲人	ละคร	2005	รอง -
3	香妃	ภาพยนตร์	1940	หลัก -	34	还珠格格	ละคร	1998	รอง +	65	李卫辞官 (李卫当官2)	ละคร	2006	รอง -
4	乾隆皇游江南	ภาพยนตร์	1956	หลัก +	35	大贪官和珅	ละคร	1998	รอง -	66	人小鬼大刘罗锅	ละคร	2006	รอง +
5	乾隆皇大闹万花楼	ภาพยนตร์	1956	หลัก +	36	还珠格格第二部	ละคร	1999	รอง +	67	铁将军阿贵	ละคร	2006	รอง +
6	书剑恩仇录	ภาพยนตร์	1960	รอง -	37	雍正王朝	ละคร	1999	ประกอบ ~	68	少年讼师纪晓岚	ละคร	2007	ประกอบ ~
7	乾隆皇大闹杏花楼	ภาพยนตร์	1963	หลัก +	38	铁齿铜牙纪晓岚	ละคร	2000	รอง +	69	嘉庆皇帝	ละคร	2007	ประกอบ -
8	乾隆香妃风流帐	ภาพยนตร์	1974	หลัก +	39	扬州八怪	ละคร	2000	รอง +	70	铁嘴银牙	ละคร	2007	ประกอบ +
9	乾隆皇奇遇记	ภาพยนตร์	1976	หลัก +	40	九岁县太爷	ละคร	2001	ประกอบ ~	71	上书房	ละคร	2008	หลัก +
10	书剑恩仇录	ละคร	1976	รอง -	41	才子佳人乾隆皇	ละคร	2001	หลัก +	72	铁齿铜牙纪晓岚 第四部	ละคร	2009	รอง ~
11	乾隆下江南	ภาพยนตร์	1977	หลัก +	42	皇宫宝贝	ละคร	2001	รอง ~	73	书剑恩仇录	ละคร	2009	รอง -
12	乾隆下扬州	ภาพยนตร์	1978	หลัก +	43	风流才子纪晓岚	ละคร	2001	รอง -	74	大内低手 (李卫当官3)	ละคร	2010	ประกอบ ~
13	乾隆皇与三姑娘	ภาพยนตร์	1980	หลัก +	44	梦断紫禁城	ละคร	2002	รอง -	75	新还珠格格	ละคร	2011	รอง +
14	书剑恩仇录	ภาพยนตร์	1981	รอง -	45	乾隆王朝	ละคร	2002	หลัก +	76	甄嬛传	ละคร	2011	ประกอบ -
15	乾隆皇君臣斗智	ภาพยนตร์	1982	หลัก -	46	铁齿铜牙纪晓岚 第二部 (续)	ละคร	2002	รอง -	77	宫锁珠帘 (宫2)	ละคร	2012	ประกอบ ~
16	书剑恩仇录	ละคร	1984	รอง -	47	七品钦差刘罗锅	ละคร	2002	รอง +	78	钱塘传奇 (乾隆那些事)	ละคร	2013	หลัก +
17	皇上保重	ละคร	1985	หลัก -	48	龙凤奇缘	ละคร	2002	ประกอบ ~	79	画框里的女人	ภาพยนตร์	2013	รอง ~
18	皇上难为	ละคร	1986	หลัก +	49	天下粮仓	ละคร	2002	ประกอบ ~	80	王者清风	ละคร	2013	หลัก +
19	书剑恩仇录	ละคร	1987	รอง -	50	书剑恩仇录	ละคร	2002	รอง -	81	大清盐商	ละคร	2014	รอง +

ตารางที่ 1 (ต่อ)

ลำดับ	ชื่อ	ประเภท	ปี	บทบาทและ ภาพลักษณ์	ลำดับ	ชื่อ	ประเภท	ปี	บทบาทและ ภาพลักษณ์	ลำดับ	ชื่อ	ประเภท	ปี	บทบาทและ ภาพลักษณ์
20	江南书剑情	ภาพยนตร์	1988	รอง -	51	江南京华梦	ละคร	2003	หลัก +	82	宫锁连城	ละคร	2014	ประกอบ ~
21	戈壁恩仇录	ภาพยนตร์	1988	รอง -	52	还珠格格第三部: 天上人间	ละคร	2003	รอง +	83	还珠格格2015	ละคร	2015	รอง ~
22	满清十三皇朝	ละคร	1988	หลัก + / -	53	曹雪芹	ละคร	2003	รอง -	84	乾隆秘史	ละคร	2016	หลัก +
23	风流乾隆	ภาพยนตร์	1991	หลัก +	54	布衣天子	ละคร	2003	หลัก +	85	美人香	ละคร	2016	ประกอบ ~
24	戏说乾隆	ละคร	1991	หลัก +	55	倚天钦差之甘肃米案	ละคร	2004	รอง +	86	糊涂县令郑板桥	ละคร	2016	ประกอบ ~
25	书剑恩仇录	ละคร	1992	รอง -	56	少年大钦差	ละคร	2004	ประกอบ +	87	天下粮田	ละคร	2017	ประกอบ ~
26	戏说乾隆第二部	ละคร	1993	หลัก +	57	少年宝亲王	ละคร	2004	หลัก +	88	如懿传	ละคร	2018	หลัก -
27	梅花烙	ละคร	1993	ประกอบ ~	58	乾隆与香妃	ละคร	2004	หลัก +	89	延禧攻略	ละคร	2018	หลัก +
28	方世玉与乾隆皇	ละคร	1994	หลัก +	59	铁齿铜牙纪晓岚 第三部	ละคร	2004	รอง ~	90	天命	ละคร	2018	ประกอบ ~
29	书剑恩仇录	ละคร	1994	รอง -	60	大清御史之云南铜案	ละคร	2004	ประกอบ -	91	进京城	ภาพยนตร์	2019	ประกอบ ~
30	君临天下	ละคร	1995	ประกอบ ~	61	康熙传奇 (避暑山庄大传奇)	ละคร	2005	ประกอบ ~	92	金枝玉叶 (延禧攻略番外篇)	ละคร	2019	ประกอบ ~
31	宰相刘罗锅	ละคร	1996	รอง +	62	少年嘉庆	ละคร	2005	รอง +	93	刘墉追案	ละคร	2021	ประกอบ ~

หมายเหตุ สัญลักษณ์ + หมายถึง ภาพลักษณ์ในแง่บวก เป็นภาพลักษณ์ที่ทำให้เกิดความรู้สึกดี เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม เช่น กตัญญู มีคุณธรรม ใจดี มีเมตตา ฉลาด

สัญลักษณ์ - หมายถึง ภาพลักษณ์ในแง่ลบ เป็นภาพลักษณ์ที่ทำให้เกิดความรู้สึกไม่ดี ไม่เป็นไปตามความคาดหวังของสังคม เช่น เจ้าเล่ห์ กะล่อน ทุเบา ย่อมนแอ กลับกลอก

ไม่รักษาคำพูด เป็นต้น

สัญลักษณ์ ~ หมายถึง ภาพลักษณ์ไม่ชัดเจน ตัวละครไม่มีบทบาทภาพพจน์ที่สามารถระบุได้ว่ามีภาพลักษณ์บวกหรือลบ

ผู้วิจัยพบว่า มีภาพยนตร์และละครที่ปรากฏตัวละครจักรพรรดิเฉียนหลง จำนวน 93 เรื่อง ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1929 จนถึงปัจจุบัน (ค.ศ. 2023) โดยจักรพรรดิเฉียนหลงมีภาพลักษณ์ที่หลากหลาย เช่น ภาพลักษณ์ของจักรพรรดิที่ฉลาด มีสติปัญญา มีคุณธรรม จักรพรรดิที่เจ้าเล่ห์ กะล่อน หูเบา อ่อนแอ พ่อที่ใจดีมีเมตตา สามเณรที่ขี้เล่นและอ่อนโยน สามเณรที่เย็นชา ขี้ระแวง เป็นต้น ในขั้นต้นผู้วิจัยจำแนกบทบาทตัวละครของจักรพรรดิเฉียนหลง ดังนี้

1. จักรพรรดิเฉียนหลงเป็นตัวละครหลัก จำนวน 33 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 35.48
2. จักรพรรดิเฉียนหลงเป็นตัวละครรอง จำนวน 36 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 38.71
3. จักรพรรดิเฉียนหลงเป็นตัวละครประกอบ จำนวน 24 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 25.81

ผู้วิจัยจำแนกภาพลักษณ์ตัวละครของจักรพรรดิเฉียนหลง ดังนี้

1. ภาพลักษณ์บวก จำนวน 42 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 45.16
2. ภาพลักษณ์ลบ จำนวน 25 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 26.88
3. ภาพลักษณ์ไม่ชัดเจน จำนวน 25 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 26.88
4. ภาพลักษณ์ทั้งบวกและลบ จำนวน 1 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 1.08

จากภาพยนตร์และละครที่ปรากฏจักรพรรดิเฉียนหลงในฐานะตัวละครหลัก จำนวน 33 เรื่อง ผู้วิจัยจำแนกภาพลักษณ์ของจักรพรรดิเฉียนหลงได้ดังนี้

1. ภาพลักษณ์บวก จำนวน 27 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 81.82
2. ภาพลักษณ์ลบ จำนวน 5 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 15.15
3. ภาพลักษณ์ทั้งบวกและลบ จำนวน 1 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 3.03

จากภาพยนตร์และละครที่ปรากฏจักรพรรดิเฉียนหลงในฐานะตัวละครรอง จำนวน 36 เรื่อง ผู้วิจัยจำแนกภาพลักษณ์ของจักรพรรดิเฉียนหลงได้ดังนี้

1. ภาพลักษณ์บวก จำนวน 13 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 36.11
2. ภาพลักษณ์ลบ จำนวน 17 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 47.22
3. ภาพลักษณ์ไม่ชัดเจน จำนวน 6 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 16.67

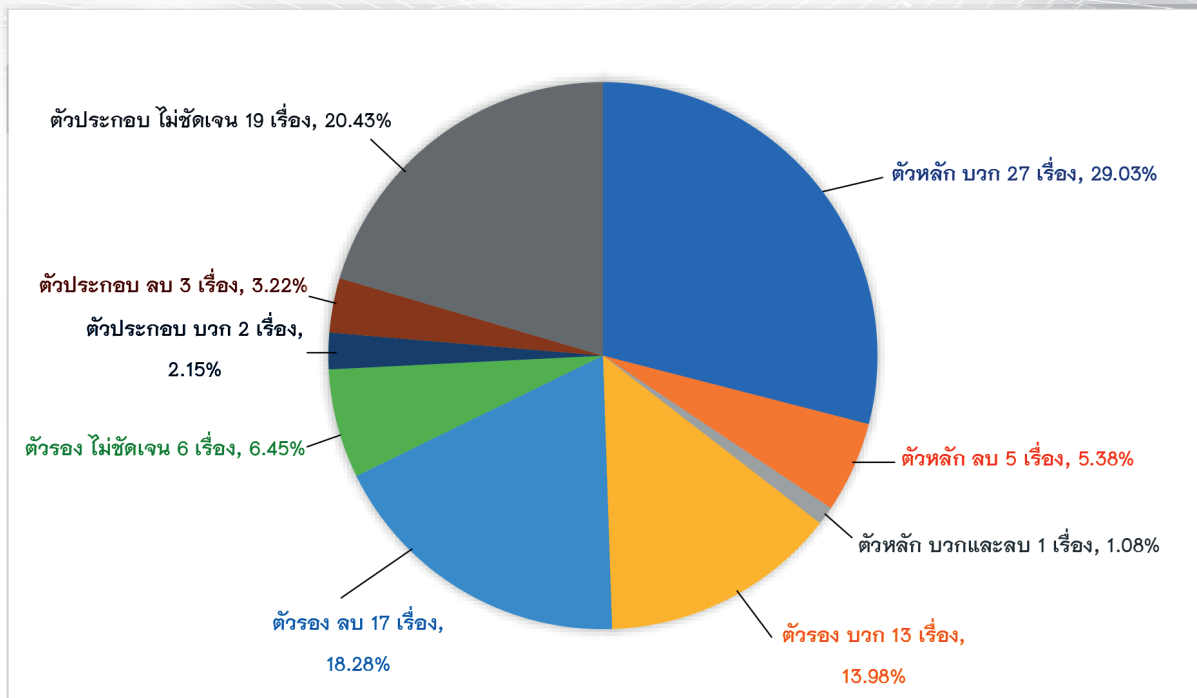
จากภาพยนตร์และละครที่ปรากฏจักรพรรดิเฉียนหลงในฐานะตัวละครประกอบ จำนวน 24 เรื่อง สามารถจำแนกภาพลักษณ์ของจักรพรรดิเฉียนหลงได้ดังนี้

1. ภาพลักษณ์บวก จำนวน 2 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 8.33
2. ภาพลักษณ์ลบ จำนวน 3 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 12.5
3. ภาพลักษณ์ไม่ชัดเจน จำนวน 19 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 79.17

เมื่อสรุปข้อมูลทั้งหมดแล้วพบว่า จากภาพยนตร์และละครที่ปรากฏตัวละครจักรพรรดิเฉียนหลง จำนวน 93 เรื่อง สามารถจำแนกรายละเอียดได้ ดังนี้

1. จักรพรรดิเฉียนหลงเป็นตัวละครหลัก จำนวน 33 เรื่อง แบ่งเป็น
 - 1.1 ตัวละครหลักที่มีภาพลักษณ์บวก จำนวน 27 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 29.03
 - 1.2 ตัวละครหลักที่มีภาพลักษณ์ลบ จำนวน 5 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 15.15
 - 1.3 ตัวละครหลักที่มีภาพลักษณ์ทั้งบวกและลบ จำนวน 1 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 1.08
2. จักรพรรดิเฉียนหลงเป็นตัวละครรอง จำนวน 36 เรื่อง แบ่งเป็น
 - 2.1 ตัวละครรองที่มีภาพลักษณ์บวก จำนวน 13 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 13.98
 - 2.2 ตัวละครรองที่มีภาพลักษณ์ลบ จำนวน 17 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 18.28
 - 2.3 ตัวละครที่มีภาพลักษณ์ไม่ชัดเจน จำนวน 6 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 6.45
3. จักรพรรดิเฉียนหลงเป็นตัวละครประกอบ จำนวน 24 เรื่อง แบ่งเป็น
 - 3.1 ตัวละครประกอบที่มีภาพลักษณ์บวก จำนวน 2 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 2.15
 - 3.2 ตัวละครประกอบที่มีภาพลักษณ์ลบ จำนวน 3 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 3.22
 - 3.3 ตัวละครประกอบที่มีภาพลักษณ์ไม่ชัดเจน จำนวน 19 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 20.43

แผนภูมิที่ 1 ภาพลักษณ์ของจักรพรรดิเขียนลงในบทบาทตัวละครหลัก ตัวละครรอง และตัวละครประกอบ

จะเห็นได้ว่า บทบาทและภาพลักษณ์ของจักรพรรดิเขียนลงในภาพยนตร์และละครที่พบบ่อยมากที่สุด อันดับที่ 1 คือ จักรพรรดิเขียนลงในบทละครหลักที่มีภาพลักษณ์บวก จำนวน 27 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 29.03 อันดับที่ 2 คือ จักรพรรดิเขียนลงในบทละครประกอบที่มีภาพลักษณ์ไม่ชัดเจน จำนวน 19 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 20.43 และอันดับที่ 3 คือ จักรพรรดิเขียนลงในบทละครรองที่มีภาพลักษณ์ลบ จำนวน 17 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 18.28

สรุปผลการวิจัย

ภาพยนตร์เรื่องแรกที่ปรากฏตัวละครจักรพรรดิเขียนลงคือภาพยนตร์ขาวดำไร้เสียง สร้างขึ้นในปี ค.ศ. 1929 จากปีนั้นจนถึงปัจจุบัน (ค.ศ. 2023) มีภาพยนตร์และละครที่ปรากฏตัวละครจักรพรรดิเขียนลงทั้งหมด 93 เรื่อง และมีบทบาทเป็นตัวละครหลัก จำนวน 33 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 35.48 มีบทบาทเป็นตัวละครรอง จำนวน 36 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 38.71 มีบทบาทเป็นตัวละครประกอบ จำนวน 24 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 25.81

ผู้วิจัยจำแนกภาพลักษณ์ตัวละครของจักรพรรดิเขียนลงได้เป็น ภาพลักษณ์บวก จำนวน 42 เรื่อง

คิดเป็นร้อยละ 45.16 ภาพลักษณ์ลบ จำนวน 25 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 26.88 ภาพลักษณ์ไม่ชัดเจน จำนวน 25 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 26.88 ภาพลักษณ์ทั้งบวกและลบ จำนวน 1 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 1.08

บทบาทและภาพลักษณ์ของจักรพรรดิเขียนลงที่ปรากฏในภาพยนตร์และละครที่พบบ่อยมากที่สุด คือ ตัวละครหลักที่มีภาพลักษณ์บวก จำนวน 27 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 29.03

จักรพรรดิเขียนลงปรากฏภาพลักษณ์ในภาพยนตร์และละครทั้งหมด 12 ภาพลักษณ์ รวมถึงไม่ปรากฏภาพลักษณ์เป็นครั้งแรกในปี ค.ศ. 1993 ตัวละครจักรพรรดิเขียนลงถูกวางบทบาทเป็นเพียงรัชสมัยเท่านั้น กล่าวคือ เนื้อเรื่องดำเนินในรัชสมัยของจักรพรรดิเขียนลง แต่จักรพรรดิเขียนลงไม่มีบทบาทต่อเนื่องเรื่องและไม่ปรากฏภาพลักษณ์ ส่วนภาพลักษณ์ 12 ภาพลักษณ์ที่ปรากฏ ได้แก่ 1. จักรพรรดิผู้มีคุณธรรมและรักความสนุกสนาน 2. จักรพรรดิที่มีความเจ้าเล่ห์และต้องการครอบครองภรรยาของผู้อื่น 3. จักรพรรดิผู้มีความกล้าหาญไม่รักคำพูด 4. จักรพรรดิผู้ไร้ความสามารถ อ่อนแอ หูเบา 5. จักรพรรดิที่เปลี่ยนแปลงจากผู้วิริยะอุตสาหะไปเป็นผู้ที่มั่งนัสนา 6. จักรพรรดิที่มีสติปัญญา รู้จักเลือกใช้คน

7. พ่อที่ใจดีมีเมตตา 8. เด็กหนุ่มที่ฉลาด มีสติปัญญา
9. พ่อที่เลอะเลือน หูเบา หวงอำนาจ 10. เด็กหนุ่มที่ฉลาด
แต่ซี้ระแวง 11. สามเณรที่ซี้ระแวง ไม่เชื่อใจคนรัก 12. สามเณร
ฉลาด ตลก และซี้เล่น

ในช่วงแรก จักรพรรดิเฉียนหลงมักมีภาพลักษณ์
ของจักรพรรดิผู้ปกครองประเทศในแง่บวกต่าง ๆ ทั้งด้านบวก
และด้านลบ เช่น มีคุณธรรม มีสติปัญญา รักความสนุกสนาน
เจ้าเล่ห์ กลับกโลก อ่อนแอ หูเบา ประเด็นที่น่าสนใจ
คือ หากจักรพรรดิเฉียนหลงเป็นตัวละครหลัก มักจะมี
ภาพลักษณ์ในแง่บวก แต่หากจักรพรรดิเฉียนหลงเป็น
ตัวละครรอง มักมีภาพลักษณ์ในแง่ลบ เพื่อชูโรงให้บุคคลอื่น
ซึ่งเป็นตัวละครหลักมีภาพลักษณ์ที่ดูโดดเด่นมากกว่า
จักรพรรดิเฉียนหลงมีจุดเปลี่ยนของภาพลักษณ์อย่าง
ชัดเจนในปี ค.ศ. 2018 จากละครเรื่อง องค์หญิงกำมะลอ
คือ ปรากฏภาพลักษณ์ของพ่อผู้ใจดีและมีเมตตา ต่อมา
ในปี ค.ศ. 2004 จักรพรรดิเฉียน หลงปรากฏภาพลักษณ์
แตกต่างอีกครั้ง คือ ภาพลักษณ์ของเด็กหนุ่มที่ฉลาด
จากละครเรื่อง เล้าเหวียนเป่าชินหวัง และในปี ค.ศ. 2018
จักรพรรดิเฉียนหลงปรากฏภาพลักษณ์ใหม่ คือ ภาพลักษณ์
ของสามเณร โดยปรากฏภาพลักษณ์ของสามเณรในแง่บวก ฉลาด
ตลก ซี้เล่น จากละครเรื่อง เหยียนลี่ก่งเล่ และปรากฏ
ภาพลักษณ์ของสามเณรในแง่ลบ ซี้ระแวง ไม่เชื่อใจคนรัก
จากละครเรื่อง หูอี้จ้วน

ภาพลักษณ์ของจักรพรรดิเฉียนหลงเกิด
การเปลี่ยนแปลงอย่างต่อเนื่องตั้งแต่อดีต (ค.ศ. 1929)
จนถึงปัจจุบัน (ค.ศ. 2023) ซึ่งในอนาคตอาจมีการเปลี่ยนแปลง
อีกก็เป็นได้ ขึ้นอยู่กับข้อมูลทางประวัติศาสตร์ที่อาจ
ค้นพบเพิ่มเติมหรือจินตนาการของนักประพันธ์ ผู้เขียนบท
ผู้กำกับของภาพยนตร์ ละคร รวมวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

อภิปรายผลการวิจัย

ผู้วิจัยทำการอภิปรายผลการวิจัยใน 2 ประเด็น
คือ 1. การศึกษาภาพลักษณ์ของจักรพรรดิเฉียนหลง
ที่ปรากฏในภาพยนตร์และละคร และ 2. การศึกษา
การเปลี่ยนแปลงภาพลักษณ์ของจักรพรรดิเฉียนหลง
ที่ปรากฏในภาพยนตร์และละคร

1. การศึกษาภาพลักษณ์ของจักรพรรดิเฉียนหลง
ที่ปรากฏในภาพยนตร์และละคร

หากจักรพรรดิเฉียนหลงเป็นตัวละครหลัก
มักมีภาพลักษณ์ในด้านบวก จากภาพยนตร์และละคร
ที่จักรพรรดิเฉียนหลงเป็นตัวละครหลัก จำนวน 33 เรื่อง
จักรพรรดิเฉียนหลงมีภาพลักษณ์ในด้านบวก เช่น มีคุณธรรม
มีสติปัญญา รักความสนุกสนาน มีเมตตา มีความมานะ
อดสาหัส เป็นต้น มากถึง 27 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 81.82
มีภาพลักษณ์ทั้งบวกและลบ กล่าวคือ เป็นจักรพรรดิที่มี
วิริยะอดสาหัส ตั้งใจบริหารบ้านเมืองในวัยหนุ่ม แต่มี
ภาพลักษณ์เปลี่ยนไปเป็นจักรพรรดิที่มุ่งเน้นการเสพหา
ความสุขในช่วงบั้นปลายชีวิต จำนวน 1 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ
3.03 คือ ภาพลักษณ์ในละครเรื่อง หม่านซิงสื่อซานหวงเฉา
《满清十三皇朝》 (1988) และมีภาพลักษณ์ใน
ด้านลบ 5 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 15.15 ซึ่งด้านลบที่ปรากฏนั้น
มีความแตกต่างกันตามเนื้อเรื่อง คือ ภาพลักษณ์ที่ปรากฏใน
ภาพยนตร์เรื่อง เซียงเพย 《香妃》 (1940) จักรพรรดิ
เฉียนหลงจะมีลักษณะเจ้าเล่ห์และอยากได้ภรรยาผู้อื่น
มาครอบครอง ภาพลักษณ์ที่ปรากฏในละครเรื่อง ฮองเต้
จอมพิชิต 《乾隆皇君臣斗智》 (1982) จักรพรรดิ
เฉียนหลงจะถูกนำเสนอว่ามีความสามารถไม่เทียบเท่า
ขุนนางของตน ภาพลักษณ์ที่ปรากฏในภาพยนตร์
เรื่อง ฮองเต้เจ้าสำราญ (1985) จักรพรรดิเฉียนหลงจะมี
ความอ่อนแอ ถูกผู้อื่นหลอกและผิดหวัง ภาพลักษณ์
ที่ปรากฏในละครเรื่อง จอมจักรพรรดิเฉียนหลง 《乾隆
大帝》 (1997) จักรพรรดิเฉียนหลงเมื่อสืบราชสมบัติแล้ว
กลายเป็นผู้บ้าอำนาจและลืมนบุญคุณ ภาพลักษณ์ที่ปรากฏ
ในละครเรื่อง หูอี้จ้วน (2018) จักรพรรดิเฉียนหลง
เป็นสามเณรที่ซี้ระแวง ไม่เชื่อใจคนรัก ไม่มั่นคงในความรัก
ซึ่งหากดูจากชื่อเรื่องภาพยนตร์และละครแล้วจะพบว่า
ชื่อเรื่องที่เป็นตัวละครอื่น ได้แก่ เซียงเพย (1940) และ
หูอี้จ้วน (2018) แม้จักรพรรดิเฉียนหลงจะเป็นตัวละครหลัก
เพราะเป็นจักรพรรดิผู้ครองราชบัลลังก์และเป็นสามีของ
นางเอก แต่โครงเรื่องต้องการชูให้นางเอกเป็นตัวเด่น
มีความน่าสนใจและน่าเห็นใจ จักรพรรดิเฉียนหลง
จึงถูกสร้างให้มีภาพลักษณ์ในด้านลบ

จากภาพยนตร์และละครที่จักรพรรดิเฉียนหลง
เป็นตัวละครรอง จำนวน 36 เรื่อง จักรพรรดิเฉียนหลง
จะถูกนำเสนอให้มีภาพลักษณ์ในด้านลบมากที่สุด

คิดเป็นร้อยละ 47.22 หรือ 17 เรื่อง ประเด็นที่น่าสนใจคือละครเหล่านี้มักมีชื่อเรื่องเป็นขุนนางของเฉียนหลง เช่น ละครเรื่อง ต้าทานกวนเหอเซิน 《大贪官和坤》 (1998) จักรพรรดิเฉียนหลงมีภาพลักษณ์ที่เป็นคนหุบปาก หลงเชื่อขุนนางคดโกง ละครเรื่อง เฟิงหลิวไฉจื่อจี้เสี่ยวหลาน 《风流才子纪晓岚》 (2001) จักรพรรดิเฉียนหลงหลงใหลในสตรีจนยอมละทิ้งบ้านเมือง ละครเรื่อง เฉาเสวียฉิน 《曹雪芹》 (2003) จักรพรรดิเฉียนหลงจะยึดความเห็นตนเองเป็นใหญ่ หากไม่พอใจจะสั่งลงโทษ ละครเรื่อง หลี่เว่ยฉือกวน 《李卫辞官》 (2006) จักรพรรดิเฉียนหลงมีพระชนมายุน้อย ไร้ประสบการณ์ เก่งสู้ขุนนางไม่ได้ ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่า ผู้สร้างอาจต้องการชูให้ตัวละครเอกซึ่งก็คือขุนนางของจักรพรรดิเฉียนหลงเป็นตัวละครหลักหรือตัวเด่น จักรพรรดิเฉียนหลงจึงถูกนำเสนอให้มีความสามารถน้อย หลงเชื่อคนผิด หลงใหลสตรีหรือยึดตนเองเป็นศูนย์กลาง และยังรวมถึงภาพยนตร์และละครกลุ่ม จอมใจจอมยุทธ์ หรือ ซูเจี้ยนเฉินโลวลุ่ 《书剑恩仇录》 ที่สร้างซ้ำถึง 9 ครั้ง ในปี ค.ศ. 1960 ค.ศ. 1976 ค.ศ. 1981 ค.ศ. 1984 ค.ศ. 1987 ค.ศ. 1992 ค.ศ. 1994 ค.ศ. 2002 ค.ศ. 2009 และภาพยนตร์เรื่อง เจียงหนานซูเจี้ยนฉิง 《江南书剑情》 (1988) ซึ่งดัดแปลงมาจากนิยายของกิมย้ง (金庸) เรื่องจอมใจจอมยุทธ์ หรือ ตำนานอักษรรกระบี่ 《书剑恩仇录》 เผยแพร่ครั้งแรกเมื่อปี ค.ศ. 1955 ภาพยนตร์และละครกลุ่มนี้จะนำเสนอจักรพรรดิเฉียนหลงให้มีภาพลักษณ์ในด้านลบ เป็นผู้ที่มีความลึกลับ ไม่รักษาคำพูด เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตน เพื่อยกให้เงินจยาแล้ว (陈家洛) ผู้เป็นพระเอกมีบทบาทที่เด่นกว่า แต่ภาพยนตร์และละครอีกร้อยละ 36.11 หรือ 13 เรื่อง นำเสนอให้จักรพรรดิเฉียนหลงเป็นตัวละครรองที่มีภาพลักษณ์ในด้านบวก เช่น ละครเรื่อง โจ้เซียงหลิวหลัวกั๋ว 《宰相刘罗锅》 (1996) จักรพรรดิเฉียนหลงเป็นผู้มีสติปัญญา รู้จักเลือกใช้คน ละครเรื่อง องค์หญิงกำมะลอ 《还珠格格》 (1998) จักรพรรดิเฉียนหลงเป็นพ่อที่มีความใจดีและมีเมตตา ละครเรื่อง หยางโจวปาไก่ว์ 《扬州八怪》 (2000) จักรพรรดิเฉียนหลงเป็นผู้ที่มีความฉลาดและปรีชาสามารถ ละครเรื่อง ซิผิ่นฉินไชหลิวหลัวกั๋ว 《七品钦差刘

罗锅》 (2002) จักรพรรดิเฉียนหลงเป็นผู้ที่คำนึงถึงประโยชน์ของบ้านเมือง เป็นต้น นอกจากนี้ ภาพยนตร์และละครอีกร้อยละ 16.67 หรือ 6 เรื่อง นำเสนอให้เฉียนหลงเป็นตัวละครรองที่มีภาพลักษณ์ไม่ชัดเจน ได้แก่ ละครเรื่อง หวงกงเป๋ยเป๋ย 《皇宫宝贝》 (2001) ละครเรื่อง จี้เสี่ยวหลาน นักปราชญ์จอมทะเล้น ตอนที่ 2 《铁齿铜牙纪晓岚第二部》 (2002) ละครเรื่อง จี้เสี่ยวหลาน นักปราชญ์จอมทะเล้น ตอนที่ 3 《铁齿铜牙纪晓岚第三部》 (2004) ละครเรื่อง จี้เสี่ยวหลาน นักปราชญ์จอมทะเล้น ตอนที่ 4 《铁齿铜牙纪晓岚第四部》 (2009) ภาพยนตร์เรื่อง ฮว่าซวงหลี่เตอะหนี่ว่เหริน 《画框里的女人》 (2013) และละครเรื่อง องค์หญิงกำมะลอ 2015 《还珠格格2015》 (2015) กล่าวคือ จักรพรรดิเฉียนหลงปรากฏในภาพยนตร์และละครเหล่านี้ในฐานะตัวละครรองที่มีบทบาทในเรื่องแต่ไม่แสดงภาพลักษณ์อย่างเด่นชัดว่ามีลักษณะนิสัยในด้านบวกหรือลบ ผู้วิจัยจึงจัดรวบรวมอยู่ในกลุ่มที่มีภาพลักษณ์ไม่ชัดเจน

กลุ่มสุดท้ายคือกลุ่มภาพยนตร์และละครที่จักรพรรดิเฉียนหลงเป็นตัวละครประกอบ มีจำนวน 24 เรื่อง โดยจักรพรรดิเฉียนหลงเป็นตัวละครประกอบที่มีภาพลักษณ์ไม่ชัดเจนมากถึง 19 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 79.17 เช่น ละครเรื่อง ตำนานรักดอกเหมยรักสะท้านแผ่นดิน 《梅花烙》 (1993) ละครเรื่อง จวินหลินเทียนชยา 《君临天下》 (1995) ละครเรื่อง ยงเจิ้งจอมราชันย์ 《雍正王朝》 (1999) ละครเรื่อง จิวซุยเซียนไท่เหยีย 《九岁县太爷》 (2001) ละครเรื่อง หลงเฟิงฉีหยวน 《龙凤奇缘》 (2002) เป็นต้น ในภาพยนตร์และละครกลุ่มนี้ จักรพรรดิเฉียนหลงจะมีบทบาทในเรื่องน้อยมากและจะไม่ปรากฏลักษณะนิสัยให้เห็นว่ามีภาพลักษณ์ในด้านบวกหรือลบ โดยส่วนมากจะปรากฏตัวในฐานะผู้ครองราชบัลลังก์องค์ปัจจุบันและสั่งการให้ตัวละครหลักหรือตัวละครอื่น ๆ ไปดำเนินการกิจตามเนื้อเรื่อง มีเพียงส่วนน้อยที่ปรากฏตัวในฐานะพระโอรสของผู้ครองราชย์บัลลังก์ ได้แก่ ละครเรื่อง ยงเจิ้งจอมราชันย์ (1999) ละครเรื่อง จอมนางวังต้องห้าม 2 หรือ เจาะเวลาตามหาหัวใจ 2 《宫锁珠帘》 (2012) และละครเรื่อง

จอมนางวังต้องห้าม 3 《宫锁连城》 (2014) แต่ก็มีภาพยนตร์และละครส่วนหนึ่งที่แม้ว่าจักรพรรดิเขียนหลงจะเป็นตัวละครประกอบและมีบทบาทน้อย แต่ก็ปรากฏลักษณะนิสัยในด้านบวกหรือลบ ซึ่งภาพยนตร์และละครที่จักรพรรดิเขียนหลงเป็นตัวประกอบและมีภาพลักษณ์ในด้านบวก มีจำนวน 2 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 8.33 ได้แก่ ละครเรื่อง เล่าเหียนต้าฉินไซ 《少年大钦差》 (2004) จักรพรรดิเขียนหลงมีภาพลักษณ์ที่รักความสนุกสนานและมีวิทยายุทธ และละครเรื่อง เกียจู้ยิ่นหย่า 《铁嘴银牙》 (2007) จักรพรรดิเขียนหลงเป็นผู้ที่มีความร่าเริงและชื่นชอบคนมีความสามารถ ส่วนภาพยนตร์และละครที่จักรพรรดิเขียนหลงเป็นตัวประกอบและมีภาพลักษณ์ในด้านลบ มีจำนวน 3 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 12.5 ได้แก่ ละครเรื่อง ต้าชิงอี๋วี่ลือจืออวี่หนานกงอัน 《大清御史之云南铜案》 (2004) จักรพรรดิเขียนหลงเป็นผู้ที่หยาบและเชื่อขุนนางโดยไม่ไตร่ตรอง ละครเรื่อง จยาชิงหวงตี้ 《嘉庆皇帝》 (2007) จักรพรรดิเขียนหลงเป็นผู้ที่เลอะเลือนในยามแก่ หลงเชื่อขุนนางทุจริตและไม่ยกอำนาจให้จักรพรรดิองค์ปัจจุบัน และละครเรื่อง เจินหวนจ้วน 《甄嬛传》 (2011) จักรพรรดิเขียนหลงเป็นโอรสของจักรพรรดิองค์ปัจจุบัน เป็นเด็กหนุ่มที่ฉลาดแต่มีความซื่อตรง โดยระแวงมารดาเลี้ยงของตนเป็นพิเศษ แม้จะได้ขึ้นครองราชย์แล้วก็ตาม

2. การศึกษาการเปลี่ยนแปลงภาพลักษณ์ของจักรพรรดิเขียนหลงที่ปรากฏในภาพยนตร์และละคร

ภาพลักษณ์แรกของจักรพรรดิเขียนหลงที่ปรากฏในภาพยนตร์ คือ ภาพลักษณ์ของจักรพรรดิที่รักความสนุกสนาน ชอบท่องเที่ยว มีคุณธรรมช่วยเหลือผู้อื่น ดังเช่นในภาพยนตร์เรื่องที่ 1 เขียนหลงโหยวเจียงหนาน (1929) และเรื่องที่ 2 เขียนหลงชยาเจียงหนาน 《乾隆下江南》 (1940) แต่ภาพยนตร์ในยุคเดียวกันอีกเรื่องหนึ่งคือ เซียงเพย (1940) จักรพรรดิเขียนหลงปรากฏภาพลักษณ์ของผู้นำที่มีความเจ้าเล่ห์ ต้องการครอบครองภรรยาผู้อื่น ภาพยนตร์ในยุคถัดมา เช่น เรื่อง เขียนหลงหวงโหยวเจียงหนาน 《乾隆皇游江南》 (1956) เขียนหลงหวงต้าเน่าวันฮั่วโหลว 《乾隆皇大闹万花楼》 (1956) เขียนหลงหวงต้าเน่าฮั่วโหลว

《乾隆皇大闹杏花楼》 (1963) เขียนหลงเซียงเพยเพิงหลิวจิ้ง 《乾隆香妃风流帐》 (1974) เขียนหลงหวงฉีอี๋วี่จี้ 《乾隆皇奇遇记》 (1976) เขียนหลงชยาเจียงหนาน 《乾隆下江南》 (1977) เขียนหลงชยาหยางโจว 《乾隆下扬州》 (1978) เขียนหลงหวงอี๋วี่ชานกุเหนียง 《乾隆皇与三姑娘》 (1980) เป็นต้น จักรพรรดิเขียนหลงยังคงมีภาพลักษณ์ดั้งเดิมคือเป็นคนรักความสนุกสนาน มีคุณธรรม ซึ่งภาพยนตร์เหล่านี้ล้วนเป็นภาพยนตร์แนวตลก เบาสมอง บันเทิง

ภาพยนตร์ จอมใจจอมยุทธ์ (1960) เป็นภาพยนตร์ที่สร้างมาจากบทประพันธ์ ตำนานอักษรกระบี่ ของกิมย้ง ในปี ค.ศ. 1955 จักรพรรดิเขียนหลงมีบทบาทเป็นตัวละครรองที่มีภาพลักษณ์ในด้านลบเป็นครั้งแรก มีความลึกลับลอกไม่รักษาคำพูด ภาพยนตร์และละครที่สร้างมาจากบทประพันธ์เรื่องนี้ภายหลังในปี ค.ศ. 1976 ค.ศ. 1981 ค.ศ. 1984 ค.ศ. 1987 ค.ศ. 1992 ค.ศ. 1994 ค.ศ. 2002 ค.ศ. 2009 และภาพยนตร์เรื่อง เจียงหนานซูเจี้ยนฉิง ในปี ค.ศ. 1988 ต่างก็สร้างให้เขียนหลงเป็นจักรพรรดิที่มีความเป็นผู้นำด้วยกันทั้งสิ้น

ภาพยนตร์เรื่อง ฮองเต้จอมพิชิต (1982) จักรพรรดิเขียนหลงเริ่มเป็นตัวละครหลักที่มีภาพลักษณ์ในด้านลบคือเป็นผู้นำที่มีความสามารถไม่เทียบเท่ากับขุนนางของตนเอง ต่อมา ละครเรื่อง ฮองเต้เจ้าสำราญ (1985) จักรพรรดิเขียนหลงยังคงเป็นตัวละครหลักที่มีภาพลักษณ์ในแง่ลบคือ เป็นคนที่อ่อนแอและถูกหลอก ละครเรื่อง ต้าทานกวนเหอเซิน 《大贪官和坤》 (1998) เป็นคนหยาบ หลงเชื่อขุนนางคดโกง เป็นต้น

ละครเรื่อง หม่านชิงลือชานหวงเฉา 《满清十三皇朝》 (1988) เป็นละครที่มีความยาวถึง 162 ตอน และใช้เวลาฉายถึง 4 ปี ละครเรื่องนี้มีความแตกต่างจากภาพยนตร์และละครเรื่องอื่น ๆ คือ เรื่องอื่นมักกล่าวถึงเนื้อเรื่องในช่วงเวลาสั้น ๆ เช่น ช่วงเสด็จประพาสนอกวัง แต่ละครเรื่องนี้แสดงให้เห็นถึงช่วงเวลาของจักรพรรดิทั้ง 13 พระองค์ของราชวงศ์ชิง ดังนั้นผู้ชมจะเห็นตั้งแต่จักรพรรดิเขียนหลงเริ่มครองราชย์ไปจนถึงช่วงที่มีพระชนมายุมากแล้ว ภาพลักษณ์ของจักรพรรดิเขียนหลง

จะมีการเปลี่ยนแปลงจากบวกลบไปสู่อีกในละครเรื่องนี้ กล่าวคือ ในช่วงที่เริ่มครองราชย์ จักรพรรดิเฉียนหลงจะเป็นผู้ตั้งม็วยี่ฮะฮูตสาหะ ตั้งใจบริหารบ้านเมือง แต่ในช่วงบั้นปลายของชีวิตกลายเป็นผู้ที่มุ่งเน้นเสพหาความสุข ซึ่งถือเป็นภาพยนตร์เรื่องแรกและเรื่องเดียวที่นำเสนอภาพลักษณ์ของจักรพรรดิเฉียนหลงแบบครอบคลุมและสมจริง

จักรพรรดิเฉียนหลงปรากฏบทบาทแตกต่างออกไปอีกครั้งในละครเรื่อง ตำนานรักดอกเหมย รักสะท้านแผ่นดิน (1993) คือเป็นตัวละครประกอบที่ไม่มีบทบาทในเรื่องมากนัก แต่มีความสำคัญในฐานะเป็นรัชสมัยที่ดำเนินเรื่องและจักรพรรดิเฉียนหลงเป็นผู้สั่งการทำให้เกิดเหตุการณ์อื่น ๆ ตามมา เช่นในละครเรื่องนี้ จักรพรรดิเฉียนหลงเป็นผู้สั่งการให้พระเอกแต่งงาน ซึ่งหลังจากละครเรื่องนี้ จักรพรรดิเฉียนหลงจะปรากฏตัวในฐานะตัวละครประกอบอีกบ่อยครั้ง เช่น ละครเรื่อง จวินหลินเทียนชยา 《君临天下》 (1995) ละครเรื่อง จิวซุยเสี้ยนไท่เหยีย (2001) ละครเรื่อง หลงเฟิงฉีหยวน (2002)

ต่อมา จักรพรรดิเฉียนหลงเริ่มปรากฏภาพลักษณ์ในฐานะตัวละครที่มีบทบาทในด้านบวก คือ เป็นผู้จักรพรรดิที่มีสติปัญญา รู้จักเลือกใช้คน และมอบหมายภารกิจให้ตัวละครเอกหรือตัวละครอื่นไปกระทำ เช่น ละครเรื่อง ใจเซียงหลิวหลัวกั๋ว (1996) ละครเรื่อง หยาวโจวปาไกว (2000) ละครเรื่อง ซิ่ผินฉินไชหลิวหลัวกั๋ว (2002)

ในปี ค.ศ. 1998 เกิดละครที่ทำให้จักรพรรดิเฉียนหลงมีภาพลักษณ์ใหม่ คือ ภาพลักษณ์ของพ่อที่ใจดี มีเมตตา จากละครเรื่อง องค์หญิงกำมะลอ (1998) รวมถึงภาคต่อของละครเรื่องนี้ คือ องค์หญิงกำมะลอ ภาค 2 《还珠格格第二部》 (1999) และองค์หญิงกำมะลอ ภาค 3 《还珠格格第三部》 (2003)

ซึ่งหลังจากนี้จะปรากฏตัวละครจักรพรรดิเฉียนหลงในฐานะพ่อที่ใจดีจากละครเรื่องอื่น ๆ ตามมา เช่น ละครเรื่อง หวงกงเปาเป้ย 《皇宫宝贝》 (2001) ละครเรื่อง เล้าเหยินยงจาซิง (2005) แต่ละครเรื่อง จยาซิงหวงตี้ (2007) ได้นำเสนอให้เฉียนหลงมีภาพลักษณ์พ่อที่เลอะเลือน หูเบา หวงอำนาจ ไม่ยอมยกอำนาจให้จักรพรรดิจยาซิง

จากละครเรื่อง ยงเจิ้งจอมราชันย์ (1999) ตัวละครจักรพรรดิเฉียนหลงปรากฏในบทบาทของพระโอรสของจักรพรรดิยงเจิ้ง แต่ไม่แสดงลักษณะนิสัยมากนัก จนกระทั่งละครเรื่อง เล้าเหยินเปาซินหวัง 《少年宝亲王》 (2004) และละครเรื่อง ซังซุผิง (2008) จึงปรากฏภาพลักษณ์ของพระโอรสหรือเด็กหนุ่มที่ฉลาด มีความสามารถและสติปัญญา มีคุณธรรม และต่อมาในปี ค.ศ. 2011 จากละครเรื่อง เจินหวนจ้วน จักรพรรดิเฉียนหลงปรากฏภาพลักษณ์ใหม่คือ เด็กหนุ่มที่ฉลาด แต่มีความซื่อตรง กล่าวคือ ระวังมารดาเลี้ยงเพราะมีลูกชายแท้ ๆ อีกคน แม้ตนจะได้ขึ้นครองราชย์แล้วก็ตาม

ภาพลักษณ์ล่าสุดที่ปรากฏของจักรพรรดิเฉียนหลงคือภาพลักษณ์ของสามี ซึ่งนำเสนอในมุมมองของการเป็นสามีหรือคนรักมากกว่าการเป็นจักรพรรดิผู้ปกครองประเทศ ปรากฏในละครเรื่อง หรู้อี้จ้วน (2018) และละครเรื่อง เหียนลิ่งเลว (2018) โดยละครสองเรื่องนี้นำเสนอภาพลักษณ์ของสามีที่แตกต่างกัน ในละครเรื่อง หรู้อี้จ้วน จักรพรรดิเฉียนหลงจะมีความซื่อตรง ไม่มั่นคงในความรัก ไม่เชื่อใจคนรัก เป็นภาพลักษณ์ของสามีในด้านลบ แต่ละครเรื่อง เหียนลิ่งเลว จักรพรรดิเฉียนหลงจะมีความตลก ขี้เล่น ฉลาด เชื่อใจและตามใจคนรัก ซึ่งจะเป็นภาพลักษณ์ของสามีในด้านบวก

ผู้วิจัยสรุปข้อมูลภาพการเปลี่ยนแปลงภาพลักษณ์ของจักรพรรดิเฉียนหลง ดังนี้

พิมพ์เอกสาร ปีที่ 19 ฉบับที่ 2 เดือนกรกฎาคม - ธันวาคม 2566

ภาพลักษณ์ที่ 1 จักรพรรดิผู้มีคุณธรรมและรักความสนุกสนาน
ปรากฏครั้งแรกใน 《乾隆游江南》 (1929)

ภาพลักษณ์ที่ 2 จักรพรรดิที่มีความเจ้าเล่ห์ ต้องการครอบครองภรรยาผู้อื่น
ปรากฏครั้งแรกใน 《香妃》 (1940)

ภาพลักษณ์ที่ 3 จักรพรรดิผู้มีความกล้ากล้า ไม่รักษาคำพูด
ปรากฏครั้งแรกใน 《书剑恩仇录》 (1960)

ภาพลักษณ์ที่ 4 จักรพรรดิผู้มีความสามารถไม่เท่ากับขุนนางของตน อ่อนแอ หูเบา
ปรากฏครั้งแรกใน 《乾隆皇君臣斗智》 (1982)

ภาพลักษณ์ที่ 5 จักรพรรดิที่เปลี่ยนแปลงจากผู้วิริยะอุตสาหะไปเป็นผู้ที่มั่งนั้่นเสเพล
ปรากฏครั้งแรกใน 《满清十三皇朝》 (1988)

ไม่ปรากฏภาพลักษณ์ ดำเนินเนื้อเรื่องในรัชสมัยของเฉียนหลง
ปรากฏลักษณะนี้ครั้งแรกใน 《梅花烙》 (1993)

ภาพลักษณ์ที่ 6 จักรพรรดิที่มีสติปัญญา รู้จักเลือกใช้คน
ปรากฏครั้งแรกใน 《宰相刘罗锅》 (1998)

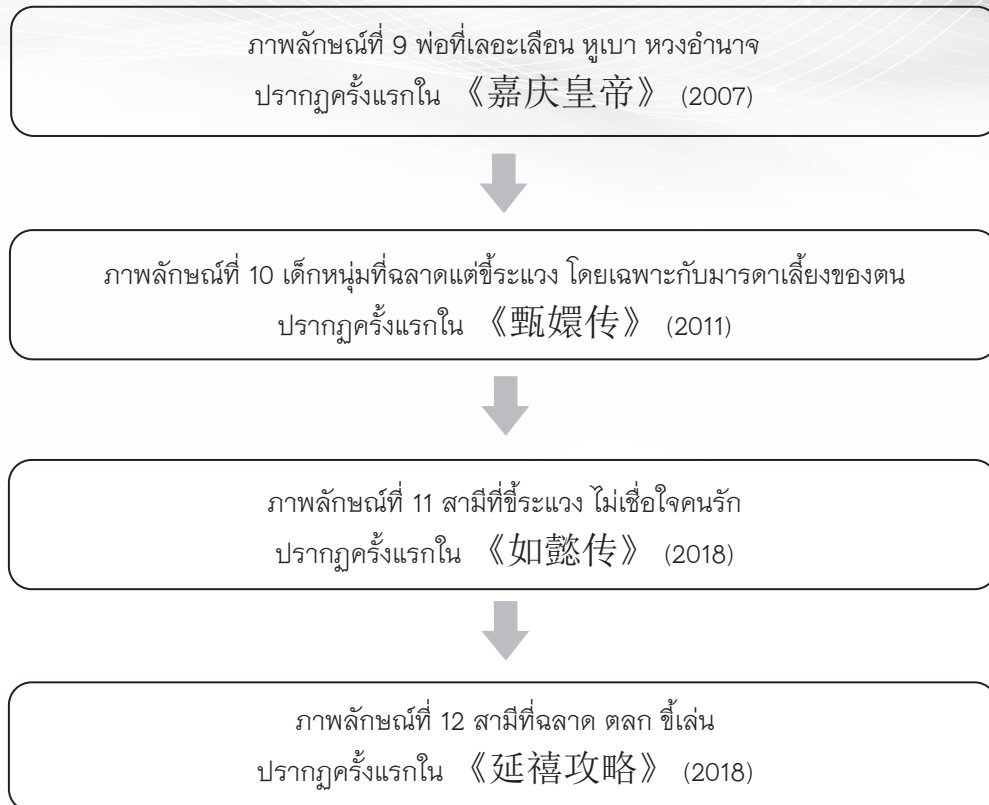

ภาพลักษณ์ที่ 7 พ่อที่ใจดีมีเมตตา
ปรากฏครั้งแรกใน 《还珠格格》 (1998)

ภาพลักษณ์ที่ 8 เด็กหนุ่มที่ฉลาด มีสติปัญญา
ปรากฏครั้งแรกใน 《少年宝亲王》 (2004)

ภาพที่ 1 การเปลี่ยนแปลงภาพลักษณ์ของจักรพรรดิเฉียนหลง

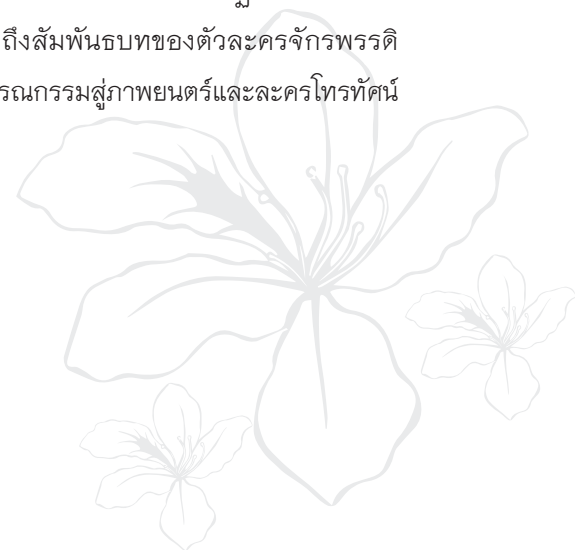
ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะเพื่อการนำผลการวิจัยไปใช้

สำหรับผู้สนใจศึกษาภาพลักษณ์และการเปลี่ยนแปลงภาพลักษณ์ของตัวละครที่ปรากฏในวรรณกรรม ภาพยนตร์ และละครโทรทัศน์ สามารถนำงานวิจัยนี้เป็นแนวทางในการศึกษาต่อได้ โดยเริ่มจากการเก็บข้อมูลตัวละคร แบ่งเป็นบทบาทของตัวละคร คือ ตัวละครหลัก ตัวละครรอง ตัวละครประกอบ ภาพลักษณ์ของตัวละคร คือ ภาพลักษณ์บวก ภาพลักษณ์ลบ ภาพลักษณ์ที่ไม่ชัดเจน ไม่ปรากฏภาพลักษณ์ หรืออาจเกิดความเปลี่ยนแปลงจากภาพลักษณ์บวกไปลบ หรือลบไปบวก ภายในเรื่องเดียวกันก็เป็นได้ แล้วจึงเก็บข้อมูลเชิงรายละเอียดว่า ตัวละครนั้นเป็นใคร มีลักษณะนิสัยอย่างไร เช่น พ่อที่ใจดี ลูกที่เกเร จักรพรรดิที่ปรีชาสามารถ ขุนนางที่เจ้าเล่ห์ เป็นต้น

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

จากงานวิจัยนี้จะเห็นได้ว่า ภาพลักษณ์ของจักรพรรดิเฉียนหลงเกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างต่อเนื่อง ตั้งแต่อดีต (ค.ศ. 1929) จนถึงปัจจุบัน (ค.ศ. 2023) ซึ่งในอนาคตอาจมีการเปลี่ยนแปลงอีกก็เป็นได้ ขึ้นอยู่กับข้อมูลทางประวัติศาสตร์ที่อาจค้นพบเพิ่มเติมหรือจินตนาการของนักประพันธ์ ผู้เขียนบท ผู้กำกับของภาพยนตร์ ละคร รวมถึงวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง ในการวิจัยครั้งต่อไปจึงสามารถศึกษาข้อมูลส่วนที่เพิ่มเติมและเปลี่ยนแปลงต่อได้ อีกทั้งยังสามารถศึกษาวรรณกรรมที่ปรากฏตัวละครจักรพรรดิเฉียนหลง ภาพลักษณ์ที่ปรากฏในวรรณกรรมเหล่านั้น รวมไปถึงสัมพันธภาพของตัวละครจักรพรรดิเฉียนหลง จากวรรณกรรมสู่ภาพยนตร์และละครโทรทัศน์

เอกสารอ้างอิง

- Gao, L. (2017). A discussion on the internal differences in the ethnic perspective of the school of “New Qing History” in the United States—Talking about the different shaping of the image of Emperor Qianlong. *Journal of Sino-American Humanity Studies*, 1(1), 35–49. [In Chinese]
- Li, G. and Lou, B. (2020). The evolution of Qianlong’s image. From the authenticity of historical texts to the diversification of film and television expressions. *Journal of Chinese Film Studies*, 42(6), 56–59. [In Chinese]
- Liu, H. (2014). On the influence of Qianlong’s southern tour on the communication of Jiangnan’s image—Focusing on paintings and imitations related to the southern tour. *Journal of Zhejiang Gongshang University*, 29(5), 41. [In Chinese]
- Lü, S. (1994). *General history of China*. (10th ed). Beijing: Qunyan Press. [In Chinese]
- Tang, W. and Luo, Q. (1994). *The biography of Qianlong*. Beijing: People’s Press. [In Chinese]
- Xiao, D. (2015). *Heart of traditional Chinese cultural values*. Confucius Institute of Chulalongkorn University. [In Chinese]
- Xu, J. (2013). The image of Qianlong in the court paintings of the Qing Dynasty (Part 5) “Five Blessings and Five Generations Hall” – Family life of Emperor Qianlong. *Financial View*, 18(11), 68–69. [In Chinese]
- Xu, W. (2011). Unofficial history, legendary tradition, and “Qianlong’s journey to the south of the Yangtze River” in Chinese film history. *Journal of Zhejiang Institute of Medial Communications*, 7(10), 85–90. [In Chinese]
- Ye, S. (2018). *Qing Dynasty three emperor*. Retrieved from https://k.sina.cn/article_6439773260_17fd7244c001008du3.html [In Chinese]

การศึกษาการใช้คำวิเศษณ์ที่มีหน่วยไวยากรณ์ปรากฏร่วมในภาษาเกาหลี ของนักศึกษาชาวไทย*

A STUDY OF THE USE OF KOREAN CONCORDS ADVERBS AMONG THAI STUDENTS

สมาวดี กิ่งแฮ^{1**} และ กาญจนา สหะวีริยะ²

Samawadee Kunghae^{1**} and Kanchana Sahaviriya²

มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ต.รูสะมิแล อ.เมือง จ.ปัตตานี 94000 ประเทศไทย^{1,2}

Prince of Songkla University, Pattani Campus, Ru Samilae Sub-district, Mueang District, Pattani Province 94000 Thailand^{1,2}

**Corresponding author E-mail: samawadee.k@pn.psu.ac.th

(Received: 10 Feb, 2023; Revised: 3 Aug, 2023; Accepted: 16 Aug, 2023)

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบความสามารถในการใช้คำวิเศษณ์ที่มีหน่วยไวยากรณ์ปรากฏร่วมของนักศึกษาชาวไทยที่มีความรู้ทางภาษากลุ่มระดับกลางและกลุ่มระดับสูง กับเจ้าของภาษาชาวเกาหลี 2) เปรียบเทียบการเลือกใช้รูปแบบหน่วยไวยากรณ์ที่ปรากฏร่วมกับคำวิเศษณ์ของนักศึกษาชาวไทยกลุ่มระดับกลางและกลุ่มระดับสูงกับเจ้าของภาษาชาวเกาหลี โดยใช้แบบทดสอบจากนักศึกษาชาวไทย 139 คน และเจ้าของภาษาชาวเกาหลี 56 คน ผลการวิจัยพบว่า 1) นักศึกษาชาวไทยกับเจ้าของภาษาชาวเกาหลีมีความสามารถในการใช้คำวิเศษณ์ที่มีหน่วยไวยากรณ์ปรากฏร่วมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในทุกประเภท 2) เจ้าของภาษามีการเลือกใช้รูปแบบหน่วยไวยากรณ์ได้ถูกต้องในอัตราที่สูงกว่านักศึกษาชาวไทยกลุ่มตัวอย่างในทุกประเภท นักศึกษาชาวไทยกลุ่มระดับสูงมีการเลือกใช้รูปแบบหน่วยไวยากรณ์ที่ปรากฏร่วมได้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษาชาวเกาหลีมากกว่ากลุ่มระดับกลาง ส่วนปัญหาการใช้คำวิเศษณ์ที่มีหน่วยไวยากรณ์ปรากฏร่วมของนักศึกษาชาวไทยกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ 1) ปัญหาที่เกิดจากนักศึกษาชาวไทยสามารถเลือกใช้ไวยากรณ์ร่วมกับคำวิเศษณ์ได้ถูกต้อง แต่นำไปใช้ในบทสนทนาได้ไม่ถูกต้องสมบูรณ์ส่งผลให้คำตอบของนักศึกษาชาวไทยกลุ่มตัวอย่างยังคงแตกต่างกับเจ้าของภาษาชาวเกาหลี 2) ปัญหาการเลือกใช้ไวยากรณ์ที่ไม่สัมพันธ์กับคำวิเศษณ์ สาเหตุที่ทำให้นักศึกษาชาวไทยกลุ่มตัวอย่างเลือกใช้ไวยากรณ์ไม่เหมาะสมกับคำวิเศษณ์เกิดจากการที่ภาษาเกาหลีมีไวยากรณ์พ้องความหมายจำนวนมากทำให้เกิดการสับสนในการเลือกใช้ นอกจากนี้ยังมีการแทรกแซงจากภาษาแม่คือ มีการนำกฎการใช้ในภาษาไทยมาใช้กับคำวิเศษณ์ภาษาเกาหลี อันหนึ่งการเรียนรู้เนื้อหาที่ละส่วนก็ส่งผลให้นักศึกษาชาวไทยมองไม่เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างคำวิเศษณ์และไวยากรณ์ในการปรากฏร่วมกันด้วยอีกประการหนึ่ง

คำสำคัญ: ภาษาเกาหลี, คำวิเศษณ์, ไวยากรณ์, นักศึกษาชาวไทย

* บทความวิจัยนี้ได้รับทุนสนับสนุนจากคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ตามสัญญาเลขที่ HUM66040165-0

¹ ดร. สาขาวิชาภาษาเกาหลี คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

² รองศาสตราจารย์ สาขาวิชาภาษาเกาหลี คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

ABSTRACT

The purposes of this research were 1) to compare the ability of intermediate and advanced Thai students of Korean and native Korean speakers in using Korean concord adverbs; and 2) to compare their selection of the concord adverbs. The data were collected using the test administered to 139 Thai students learning Korean and 56 native Korean speakers. The findings were as follows: 1) Thai students and native Korean speakers showed statistically significant differences in all aspects concerning their ability to use Korean concord adverbs; and 2) native Korean speakers were most likely to employ the correct concord adverbs of all types whereas advanced Thai students, compared to the intermediate ones, showed their higher ability in using Korean concord adverbs, which was considered much closer to the level of the native speakers. The findings indicated two problems concerning the use of concord adverbs experienced by Thai students: 1) they were able to select the correct Korean concord adverbs but failed to employ them in the conversations, which resulted in the differences their responses and Korean native speakers'; and 2) they were unable to use grammatical structures collocating with the adverbs. Factors affecting Thai students' use of some grammatical structures that did not collocate with the selected adverbs included the different grammatical structures conveying the same meanings in Korean, which might lead to the students' confusion, and the interference of Thai students' first language in the use of Korean adverbs. Studying the contents separately was another factor leading to Thai students' inability to perceive the relationship between grammatical structures and concord adverbs in Korean.

KEYWORDS: Korean, Adverbs, Grammar, Thai Students

บทนำ

คำวิเศษณ์มีหน้าที่ขยายคำกริยา คำคุณศัพท์ คำนาม และคำวิเศษณ์ด้วยกัน นักภาษาศาสตร์ชาวเกาหลี (Kim, 1996; Hee, 2004) แบ่งประเภทคำวิเศษณ์ไว้สองประเภท คือ คำวิเศษณ์ทั่วไปและคำวิเศษณ์ที่มีหน่วยไวยากรณ์ปรากฏร่วม

1) 그 동안 **열심히** 일했습니다.

(geu dongan **yeolsimhi** ilhaetseumnida.)

2) **아마** 내일도 시간이 **없을 것 같다**.

(ama naeildo sagani **eopseul geot gatda**.)

ประโยคที่ 1) คำว่า **열심히** (yeolsimhi) เป็นคำวิเศษณ์ทั่วไปขยายคำกริยา **일하다** (ilhada) ประโยคที่ 2) คำว่า **아마** (ama) เป็นคำวิเศษณ์ที่มีหน่วยไวยากรณ์ปรากฏร่วม จึงมีไวยากรณ์คาดคะเน(으)ㄹ 것 같다 ((eu)r geot gatda) ปรากฏร่วมในประโยค ขยายความทั้งประโยค

คำวิเศษณ์ที่มีหน่วยไวยากรณ์ปรากฏร่วมในภาษาเกาหลีเป็นคำวิเศษณ์ที่จะต้องปรากฏคู่กับหน่วยไวยากรณ์เสมอ คำวิเศษณ์จะปรากฏในตำแหน่งแรก หน่วยไวยากรณ์ปรากฏอยู่กลางหรือท้ายประโยค แม้ว่าคำวิเศษณ์และหน่วยไวยากรณ์ที่ปรากฏร่วมเป็นคำคนละชนิด แต่คำทั้งสองจะมีความหมายพื้นฐานที่คล้ายคลึงกัน เมื่อนำทั้งสองส่วนมาใช้ในประโยคความหมายจะมีความสัมพันธ์กัน ช่วยเพิ่มความสละสลวยของภาษา (Kim, 1996, p. 60; Hee, 2004, p. 186; Yun, 2016, p. 25)

ทั้งนี้การเรียนการสอนคำวิเศษณ์ในวิชาภาษาเกาหลีของนักศึกษาชาวไทยมักจะพบปัญหาการเลือกใช้หน่วยไวยากรณ์ที่ไม่สอดคล้องกับคำวิเศษณ์ เช่น

3) **어제** 제 **하야이에 가요**. (✓갔어요)

(eoje je hasyaie **gayo**. (✓gasseoyo)

4) **오후에** **아마** 비가 **와요**. (✓올 거예요)

(ohue **ama** biga **wayo**. (✓ol geoyeyo)

ประโยคที่ 3) และ 4) เป็นประโยคที่ไม่ใช้ไวยากรณ์ให้สัมพันธ์กับคำวิเศษณ์ **어제** (eoje) และ **아마** (ama) สิ่งที่น่าสนใจคือ หนังสือแบบเรียนแบ่งเนื้อหาคำศัพท์และไวยากรณ์ออกเป็นสองส่วน ในหมวดคำศัพท์จะบอกความหมายของคำวิเศษณ์ หมวดไวยากรณ์บอกความหมายและกฎเกณฑ์การใช้ไวยากรณ์ สังเกตได้ว่าวิธีการสอนแบบนี้

ผู้เรียนได้เรียนรู้เนื้อหาที่ละส่วน ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนมองไม่เห็นความสัมพันธ์ระหว่างคำวิเศษณ์กับไวยากรณ์ที่ปรากฏร่วมกันในประโยค อีกทั้งการสอนเพื่อแสดงให้เห็นว่าในภาษาเกาหลีมีการใช้คำวิเศษณ์และไวยากรณ์ร่วมกันนั้นยังมีน้อย ไม่มีการสอนทักษะในการเลือกใช้ไวยากรณ์ให้เหมาะสมกับคำวิเศษณ์ และแม้ผู้เรียนจะทราบความหมายของคำวิเศษณ์และหน่วยไวยากรณ์แต่อาจไม่ทราบว่าองค์ประกอบทั้งสองต้องปรากฏร่วมกันในประโยค จึงมีโอกาสที่จะแต่งประโยคไม่ถูกต้อง เกิดกรณีใส่หน่วยไวยากรณ์ปรากฏร่วมผิดพลาด และมีความเป็นไปได้สูงที่ผู้เรียนไม่เกิดการเรียนรู้ที่จะแต่งประโยคให้มีความสละสลวย เพราะเลือกใช้แต่หน่วยไวยากรณ์ไม่ใช่คำวิเศษณ์ควบคู่กัน และแม้ในกรณีที่ผู้เรียนทราบว่าคำวิเศษณ์ที่ใช้แต่งประโยคต้องมีหน่วยไวยากรณ์ปรากฏร่วมแต่ผู้เรียนไม่แน่ใจว่าหน่วยไวยากรณ์ที่เลือกมานั้นใช้ร่วมกันได้หรือไม่ ในส่วนของพจนานุกรมเกาหลีปรากฏแต่ความหมายและตัวอย่างประโยคคำวิเศษณ์ แต่ไม่มีคำอธิบายเพิ่มเติมเกี่ยวกับไวยากรณ์ที่สามารถนำมาใช้ร่วมกันได้ จะเห็นได้ว่าสื่อการเรียนการสอนภาษาเกาหลีทั้งสองให้ความสำคัญกับความหมายของคำวิเศษณ์

งานวิจัยเกี่ยวกับคำวิเศษณ์ที่มีหน่วยไวยากรณ์ปรากฏร่วมของนักศึกษาชาวไทยยังไม่มีผู้ใดศึกษาไว้เท่าที่พบมีงานของ Ladnuy (2013) ได้ทำการศึกษาคำวิเศษณ์ทั่วไปโดยเน้นศึกษาเฉพาะคำวิเศษณ์บอกปริมาณที่มีความหมายเหมือนกัน ส่วนงานวิจัยศึกษาคำวิเศษณ์ที่มีหน่วยไวยากรณ์ปรากฏร่วมในภาษาเกาหลีของผู้เรียนชาวต่างชาติสามารถจำแนกงานวิจัยออกเป็นสองกลุ่ม กลุ่มแรกเป็นงานวิจัยที่มุ่งศึกษาเฉพาะคำวิเศษณ์ที่มีหน่วยไวยากรณ์ปรากฏบางประเภท เช่น งานของ Dursun (2014) ศึกษาการใช้คำวิเศษณ์แสดงมาลาที่ปรากฏร่วมกับหน่วยไวยากรณ์ในแบบทดสอบของผู้เรียนชาวตุรกี พบว่าผู้เรียนชาวตุรกีในระดับต้นสับสนความหมายและการใช้คำวิเศษณ์ที่มีความหมายใกล้เคียงกัน เช่น **만일** (manil), **가령** (garyeong) เป็นต้น Li (2010) ศึกษาปัญหาการใช้คำวิเศษณ์ **과연**, **역시** (gwayeon yeoksi)/ **아마**, **혹시** (ama hoksi)/ **비록**, **설사** (birok seolsa)/ **제발**, **부디** (jebal budi)/ **도저히**, **도무지** (dojeohi domuji)/ **제대로**, **결코** (jedaero

gyeolko) ของผู้เรียนชาวจีน พบว่าคำวิเศษณ์ในภาษาเกาหลีมีจำนวนมากกว่าภาษาจีนทำให้คำวิเศษณ์ภาษาจีนหนึ่งคำสามารถใช้แทนคำวิเศษณ์ในภาษาเกาหลีได้อีกหลายคำด้วยเหตุนี้ผู้เรียนเกิดความสับสนในการใช้คำวิเศษณ์ Yiping (2017) ศึกษาการใช้คำวิเศษณ์ 아마 (도) (ama (do)), 혹시 (나) (hoksi (na)), 아무래도 (amuraedo) 설마 (seolma), 어찌면 (eojimyeon) ของผู้เรียนชาวจีน พบว่าผู้เรียนชาวจีนสามารถเลือกใช้ไวยากรณ์ได้ใกล้เคียงกับชาวเกาหลี แต่เมื่อพิจารณาไวยากรณ์ที่เลือกใช้พบว่ามีการเลือกใช้ไวยากรณ์เพื่อความหมายคาดคะเนที่มีรูปแบบแตกต่างกัน Yuan (2020) ศึกษาการใช้คำวิเศษณ์แสดงมาลาที่ปรากฏร่วมกับหน่วยไวยากรณ์ในเรื่องความของผู้เรียนชาวจีน ผู้เรียนระดับสูงมีจำนวนความถี่ในการใช้คำวิเศษณ์มากกว่าระดับอื่น แต่ทุกระดับมีปัญหาการใช้คำวิเศษณ์แสดงมาลาที่ปรากฏร่วมกับหน่วยไวยากรณ์ไม่หลากหลาย งานวิจัยกลุ่มที่สองเป็นงานวิจัยที่ศึกษาคำวิเศษณ์ที่มีหน่วยไวยากรณ์ปรากฏร่วมในภาพรวม ได้แก่ งานของ Choi (2014) ศึกษาการใช้คำวิเศษณ์ที่ปรากฏร่วมกับหน่วยไวยากรณ์ของผู้เรียนชาวจีน ระดับกลางและระดับสูง จำนวน 50 คน และชาวเกาหลี 25 คน ได้จำแนกประเภทออกเป็น 1) คำวิเศษณ์+ไวยากรณ์แสดงกาล 2) คำวิเศษณ์+หน่วยแสดงการปฏิเสธ 3) คำวิเศษณ์แสดงมาลา + วิกิตติปัจจัยเชื่อมระหว่างประโยค 4) คำวิเศษณ์แสดงมาลา+วิกิตติปัจจัยก่อนคำลงท้ายประโยค/คำลงท้ายประโยค พบว่า ระดับความรู้ทางภาษาส่งผลต่อการเรียนรู้คำวิเศษณ์ที่ปรากฏร่วมกับหน่วยไวยากรณ์ และยังพบว่าผู้เรียนชาวจีนมีการเรียนรู้ในกลุ่มคำวิเศษณ์+ไวยากรณ์แสดงกาลได้ดีเป็นอันดับแรก ในขณะที่กลุ่มคำวิเศษณ์+หน่วยแสดงการปฏิเสธเรียนรู้ได้อันดับสุดท้าย Yong และ Talaeyon (2016) นำคำวิเศษณ์มาจำแนกประเภท 1) คำวิเศษณ์แสดงมาลาที่มีไวยากรณ์ปรากฏร่วม 2) คำวิเศษณ์ที่มีวิกิตติปัจจัยลงท้ายประโยคต่าง ๆ ปรากฏร่วม 3) คำวิเศษณ์ที่มีคำแสดงคำพูดในแง่ดีและแง่ลบปรากฏร่วม ทำการทดสอบกับผู้เรียนชาวจีนพบว่าผู้เรียนชาวจีนยังขาดความรู้ว่าหน่วยไวยากรณ์ใดที่สามารถใช้ร่วมกับคำวิเศษณ์ได้ Yun (2016) ได้เก็บข้อมูลการใช้คำวิเศษณ์ที่มีหน่วยไวยากรณ์ปรากฏร่วมในวิชาการเขียนภาษาเกาหลีของนักศึกษาชาวจีน จำนวน 91 คน

โดยกำหนดให้เขียนเรียงความ 5 เรื่อง จำนวนประโยคที่ปรากฏคำวิเศษณ์ที่มีหน่วยไวยากรณ์ปรากฏร่วมจำนวน 230 ประโยค แบ่งเป็นประโยคที่ถูกต้อง 140 ประโยค และประโยคที่ผิด 90 ประโยค จำแนกข้อผิดพลาดได้ดังนี้ 1) การเลือกใช้ไวยากรณ์อื่นที่ไม่ใช่ไวยากรณ์ที่ใช้คู่กับคำวิเศษณ์ 2) การไม่ใช่ไวยากรณ์ 3) การวางคำวิเศษณ์ผิดตำแหน่ง ข้อผิดพลาดข้อที่ 2) และ 3) เกิดจากอิทธิพลภาษาแม่

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องพบว่างานวิจัยที่ผ่านมาปริมาณของงานวิจัยที่ศึกษาคำวิเศษณ์ที่มีหน่วยไวยากรณ์ปรากฏร่วมที่ครอบคลุมกลุ่มคำทุกรูปแบบมีจำนวนอยู่น้อยมากและพบเพียงกลุ่มตัวอย่างชนชาติจีนเท่านั้น อาจจะเป็นด้วยเหตุที่ว่าคำวิเศษณ์ที่มีหน่วยไวยากรณ์ปรากฏร่วมสามารถจำแนกได้หลายรูปแบบซึ่งการที่จะนำมาศึกษาทั้งหมดเป็นเรื่องที่ทำได้ยาก ดังนั้นงานวิจัยส่วนใหญ่จึงเลือกศึกษากลุ่มคำวิเศษณ์บางรูปแบบ

ด้วยเหตุผลดังกล่าวทำให้ผู้วิจัยต้องการศึกษาการใช้คำวิเศษณ์ภาษาเกาหลีที่มีหน่วยไวยากรณ์ปรากฏร่วมของนักศึกษาชาวไทย โดยกำหนดกลุ่มนักศึกษาชาวไทยตามระดับความรู้ซึ่งจะช่วยให้ผู้วิจัยสามารถอธิบายประเด็นพัฒนาการการใช้คำวิเศษณ์ที่มีหน่วยไวยากรณ์ปรากฏร่วมได้ แล้วสังเกตการเลือกใช้ไวยากรณ์ที่นำมาใช้คู่กับคำวิเศษณ์นั้นว่ามีความเหมือนหรือแตกต่างกับเจ้าของภาษาอย่างไร ทั้งนี้ผู้วิจัยมีความตั้งใจว่างานวิจัยนี้จะเป็นจุดเริ่มต้นที่ทำให้เห็นปัญหาของการเรียนการสอนคำวิเศษณ์ที่มีหน่วยไวยากรณ์ปรากฏร่วม และผลการวิจัยจะเป็นแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนให้แก่ผู้จัดการเรียนการสอนและเป็นแนวทางให้แก่นักศึกษาชาวไทยตระหนักรู้ถึงความสำคัญจดจำคำวิเศษณ์และหน่วยไวยากรณ์ที่ปรากฏร่วมกันได้มากยิ่งขึ้น และนำไปพัฒนาต่อยอดเพื่อให้เกิดทักษะการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการใช้คำวิเศษณ์ที่มีหน่วยไวยากรณ์ปรากฏร่วมของนักศึกษาชาวไทยที่มีความรู้ทางภาษากลุ่มระดับกลางและกลุ่มระดับสูง กับเจ้าของภาษาชาวเกาหลี

2. เพื่อเปรียบเทียบการเลือกใช้รูปแบบหน่วยไวยากรณ์ที่ปรากฏร่วมกับคำวิเศษณ์ของนักศึกษาชาวไทยกลุ่มระดับกลางและกลุ่มระดับสูง กับเจ้าของภาษาชาวเกาหลี

สมมติฐาน

1. นักศึกษาชาวไทยกลุ่มระดับกลางและกลุ่มระดับสูงมีความสามารถในการใช้คำวิเศษณ์ที่มีหน่วยไวยากรณ์ปรากฏร่วมแตกต่างกับเจ้าของภาษาชาวเกาหลีตามแต่ละประเภทคำวิเศษณ์

2. นักศึกษาชาวไทยกลุ่มระดับกลางและกลุ่มระดับสูงมีการเลือกใช้รูปแบบหน่วยไวยากรณ์แตกต่างกับเจ้าของภาษาชาวเกาหลี

วิธีการดำเนินการวิจัย

ประชากร

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ 1) นักศึกษาชาวไทยที่เรียนภาษาเกาหลีเป็นวิชาเอกชั้นปีที่ 3 และชั้นปีที่ 4 ของมหาวิทยาลัยรัฐในภาคเหนือ ภาคใต้ ภาคตะวันออก และภาคกลาง ทั้งหมด 4 แห่ง ทั้งหมดจำนวน 180 คน

กลุ่มตัวอย่าง

งานวิจัยนี้เลือกกลุ่มตัวอย่างที่เรียนภาษาเกาหลีในหลากหลายสถาบัน ถึงแม้ว่าจะมีการควบคุมตัวแปรระดับความรู้โดยการเลือกเฉพาะนักศึกษาชั้นปีที่ 3 และชั้นปี 4 แต่เนื่องจากนักศึกษาแต่ละสถาบันมีสื่อการเรียนวิธีการสอนไม่เหมือนกัน อาจส่งผลให้ระดับความรู้ของนักศึกษาแตกต่างกันได้ เพื่อประสิทธิภาพในการประเมินระดับความรู้ของกลุ่มตัวอย่างผู้วิจัยจึงเห็นว่าควรที่จะมีแบบทดสอบกลางที่ใช้ทดสอบกลุ่มตัวอย่างที่มาจากหลากหลายสถาบัน การนำคะแนนสอบวัดระดับภาษาเกาหลี (Test of Proficiency in Korean: TOPIK) มาใช้แบ่งระดับความรู้ทางภาษาเกาหลีของกลุ่มตัวอย่างเป็นเกณฑ์ที่น่าเชื่อถือ แต่มีข้อจำกัดในเรื่องของระยะเวลาที่ยาวนานในการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง และยังพบปัญหาได้จำนวนกลุ่มตัวอย่างน้อย ด้วยเหตุผลดังกล่าวจึงทำให้ผู้วิจัยเลือกใช้การนำแบบทดสอบวัดระดับภาษาเกาหลี (TOPIK) มาดัดแปลงทำเป็นแบบทดสอบวัดระดับภาษาเกาหลี นำคะแนนของกลุ่มตัวอย่างมาแบ่งกลุ่ม วิธีการแบ่งกลุ่ม

ระดับความรู้ทางภาษาเกาหลีของกลุ่มตัวอย่าง คะแนน 0-4 คือ กลุ่มควรปรับปรุง คะแนน 5-14 คือ กลุ่มระดับกลาง คะแนน 15-30 คือ กลุ่มระดับสูง ทั้งนี้กลุ่มควรปรับปรุงเป็นกลุ่มที่ผู้วิจัยได้ดำเนินการคัดออกจากงานวิจัย กลุ่มตัวอย่างที่ผ่านการทดสอบ จำนวน 139 คน โดยแบ่งกลุ่มตามระดับความรู้ทางภาษาเกาหลี ได้แก่ กลุ่มตัวอย่างระดับสูง 77 คน กลุ่มตัวอย่างระดับกลาง 62 คน 2) กลุ่มชาวเกาหลีที่ใช้ภาษาเกาหลีเป็นภาษาแม่ มีภูมิลำเนาอยู่ในสาธารณรัฐเกาหลีมาตั้งแต่กำเนิด จำนวน 56 คน

เครื่องมือการวิจัย

เครื่องมือในการวิจัย คือ แบบทดสอบวัดระดับความรู้ภาษาเกาหลี และแบบทดสอบวัดการใช้คำวิเศษณ์ที่มีหน่วยไวยากรณ์ปรากฏร่วม

การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ

1. แบบทดสอบวัดระดับความรู้ทางภาษาเกาหลี ผู้วิจัยนำข้อคำถามที่ปรากฏในแบบทดสอบวัดระดับความถนัดทางภาษาเกาหลี (TOPIK) ปี ค.ศ. 2010 – 2011 มาดัดแปลงทำเป็นแบบทดสอบวัดระดับความรู้ทางภาษาเกาหลี แบบทดสอบวัดระดับความถนัดทางภาษาเกาหลี ปี ค.ศ. 2010 – 2011 นั้น เป็นแบบทดสอบที่มีการแบ่งตามจุดประสงค์ของการประเมิน ดังนี้ คำศัพท์และไวยากรณ์ การเขียน การฟัง การอ่าน ผู้วิจัยเลือกเฉพาะข้อคำถามประเมิน คำศัพท์และไวยากรณ์มาใช้ในงานวิจัย เนื่องจากงานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์หลักประเมินการใช้คำวิเศษณ์ที่ปรากฏร่วมกับไวยากรณ์ จากการทบทวนงานวิจัยที่เกี่ยวข้องมีงานวิจัยที่นำแบบทดสอบวัดระดับความถนัดทางภาษาเกาหลี (TOPIK) มาดัดแปลงใช้วัดระดับความรู้ภาษาเกาหลีกับกลุ่มตัวอย่างที่ต้องการศึกษาเพื่อแบ่งระดับความรู้ก่อนจะมีการสำรวจ เช่น งานวิจัย Choi (2014), Park (2018), Sanguansin (2018) ดังนั้นในงานวิจัยนี้ประกอบด้วยข้อคำถามคำศัพท์และไวยากรณ์ระดับกลาง จำนวน 10 ข้อ ข้อละ 1 คะแนน และระดับสูง จำนวน 10 ข้อ ข้อละ 2 คะแนน การกำหนดคะแนนแบ่งตามระดับความยากง่ายของข้อสอบ คะแนนรวมทั้งหมด 30 คะแนน วิธีการแบ่งกลุ่มระดับความรู้ทางภาษาเกาหลีของกลุ่มตัวอย่าง คะแนน 0-4 คือ กลุ่มควรปรับปรุง คะแนน 5-14 คือ กลุ่มระดับกลาง

คะแนน 15-30 คือ กลุ่มระดับสูง ตัวอย่างข้อคำถาม คำศัพท์และไวยากรณ์

1. 가족과 떨어져 외국에서 오래 생활하다 보니 가족의 소중함을 () 되었다.

- ① 깨닫게 ② 알아듣게
③ 예상하게 ④ 해석하게

2. 시간이 많이 “걸려도” 대화를 통해서 문제를 해결하려는 노력이 필요하다.

- ① 걸림에 따라
② 걸렸을 뿐더러
③ 걸렸을 줄 몰라도
④ 걸리는 한이 있더라도

2. แบบทดสอบวัดการใช้คำวิเศษณ์ที่มีหน่วย ไวยากรณ์ปรากฏร่วม มีขั้นตอนดังต่อไปนี้

ขั้นตอนที่ 1 สรุปรายการคำศัพท์ที่ปรากฏใน รายงานการศึกษาพัฒนาการเรียนการสอนภาษาเกาหลี ให้อยู่ในระดับมาตรฐานสากลวาระที่ 2 (국제통용한국어교육 표준문형개발 2단계 연구보고서) จัดทำโดยสถาบัน ภาษาเกาหลีแห่งชาติ National Institute of the Korean Language (2011) รายงานฉบับนี้เป็นรายงานที่ได้รวบรวม คำศัพท์ที่ปรากฏในแหล่งข้อมูลต่าง ๆ ได้แก่ หนังสือคำศัพท์ พื้นฐานสำหรับการเรียนภาษาเกาหลี พจนานุกรม สำหรับผู้เรียนชาวต่างชาติ หนังสือแบบเรียนภาษา

เกาหลีสำหรับผู้เรียนชาวต่างชาติ ข้อสอบวัดระดับภาษา เกาหลี รายงานฉบับนี้มีการแบ่งคำศัพท์ตามระดับความรู้ ภาษาเกาหลี ได้แก่ ระดับพื้นฐาน 1,683 คำ ระดับกลาง 3,007 คำ ระดับสูง 6,428 คำ พบว่ามีคำวิเศษณ์ที่ ปรากฏในรายงาน จำนวน 658 คำ เมื่อจำแนกคำวิเศษณ์ ตามระดับความรู้ภาษาเกาหลี ระดับพื้นฐาน 109 คำ ระดับกลาง 249 คำ ระดับสูง 300 คำ

ขั้นตอนที่ 2 นำคำวิเศษณ์ จำนวน 658 คำเลือก เฉพาะคำวิเศษณ์ที่มีหน่วยไวยากรณ์ปรากฏร่วม อยู่ใน ระดับพื้นฐานและระดับกลาง คำวิเศษณ์ที่ผ่านการคัดเลือก มีจำนวน 54 คำ ซึ่งเป็นคำที่ใช้ในการเรียนการสอน ภาษาเกาหลีให้กับผู้เรียนชาวต่างชาติ

ขั้นตอนที่ 3 นำคำวิเศษณ์ที่มีหน่วยไวยากรณ์ ปรากฏร่วมมาตรวจสอบความถี่การใช้ของเจ้าของภาษา จากคลังข้อมูลคำภาษาเกาหลี (21세 세종 계획) สรุปรว โดยสถาบันภาษาเกาหลีแห่งชาติ (National Institute of the Korean Language) ซึ่งมีปริมาณคลังข้อมูลคำภาษาเกาหลี 9,940,283 คำ นำคำวิเศษณ์ที่มีหน่วยไวยากรณ์ปรากฏ ร่วมมาตรวจสอบความถี่ โดยงานวิจัยครั้งนี้ได้เลือกคำ ที่มีความถี่สูงเป็นสามอันดับแรกและต้องเป็นคำวิเศษณ์ ที่มีความหมายและวิธีการใช้แตกต่างกัน ปรากฏดังตาราง ต่อไปนี้

ตารางที่ 1 คำวิเศษณ์ที่มีหน่วยไวยากรณ์ปรากฏร่วมที่นำมาใช้ในแบบทดสอบ

คำวิเศษณ์ที่มีหน่วยไวยากรณ์ปรากฏร่วม	ระดับพื้นฐาน	ระดับกลาง
1. กลุ่มคำวิเศษณ์ที่ปรากฏร่วมกับไวยากรณ์แสดงกาล	이제, 요즘	방금
2. กลุ่มคำวิเศษณ์ที่ปรากฏร่วมกับหน่วยแสดงการปฏิเสธ	전혀	절대로, 도저히
3. กลุ่มคำวิเศษณ์แสดงมาลาที่ปรากฏร่วมกับวิภัติปัจจัยเชื่อมระหว่างประโยค	만약	아무리, 하도
4. กลุ่มคำวิเศษณ์แสดงมาลาที่ปรากฏร่วมกับวิภัติปัจจัยก่อนคำลงท้าย ประโยค/คำลงท้ายประโยค	아마	과연, 제발

แบบทดสอบที่ใช้ประเมินความรู้คำวิเศษณ์ที่มี หน่วยไวยากรณ์ปรากฏร่วมของนักศึกษาชาวไทยในครั้งนี้ พัฒนามาจากงานวิจัยของ Choi (2014) ทั้งนี้จะเลือกใช้ เป็นแบบทดสอบเดิมไวยากรณ์ที่ปรากฏร่วมกับคำวิเศษณ์ให้

ถูกต้องตามบทสนทนาที่ใช้ในสถานการณ์ต่าง ๆ โดย กำหนดคำกริยาที่ใช้ร่วมกันให้ในวงเล็บ แบบทดสอบมี สถานการณ์จำนวน 24 ข้อ ปรากฏดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 แบบทดสอบความสามารถการใช้คำวิเศษณ์ที่มีหน่วยไวยากรณ์ปรากฏร่วม

ประเภทคำวิเศษณ์	คำวิเศษณ์	ประโยคตัวอย่างในแบบสอบถาม
1. กลุ่มคำวิเศษณ์ที่ปรากฏร่วมกับไวยากรณ์แสดงกาล	이제	13. 이제 곧 [출발하다].
		20. 네, 이제 거의 다[끝나]가다.
	요즘	11. 요즘 친구들이[좋아]하다 노래가 무엇이에요?
		24. 저는 요즘 등산을[하다].
	방금	3. 방금 라디오에서[나오]다 노래가 뭐예요?
		14. 어? 다 마신 건줄 알고 제가 방금[치워]버리다. 죄송해요.
2. กลุ่มคำวิเศษณ์ที่ปรากฏร่วมกับหน่วยแสดงการปฏิเสธ	절대로	2. 앞으로 이 같은 잘못을 절대로[하다].
		12. 아버지가 저녁에는 절대로 혼자 밖에[나가]다 (으)라고 하셨어요.
	전혀	5. 아니요, 전혀 [아프]다.
		16. 선생님, 저는 수업 내용을 전혀 [이해]하다.
	도저히	17. 저는 그 사람과 도저히 같이 일을 [하다].
		23. 글썄, 나는 경찰들을 도저히 [믿]다.
3. กลุ่มคำวิเศษณ์แสดงมาลาที่ปรากฏร่วมกับวิภัตติปัจจัยเชื่อมระหว่างประโยค	만약	4. 만약 눈이 [내리]다 커피숍에서 기다리세요.
		8. 만약 외국여행을 [가]다 어디로 가고 싶어요.
	아무리	1. 요즘은 아무리 [먹]다 배가 부르지 않아요.
		7. 아무리 비를 [맞]다 중요한 약속 시간은 지켜야 해요.
	하도	9. 영수가 요즘 공부를 하도 안 [하다] 선생님이 걱정되셨나 봐요.
		10. 하지만 요즘은 일이 하도 [많]다 쉴 시간이 없어요.
4. กลุ่มคำวิเศษณ์แสดงมาลาที่ปรากฏร่วมกับวิภัตติปัจจัยก่อนคำลงท้ายประโยค/คำลงท้ายประโยค	아마	15. 영수는 아마 대학 입학 면접시험 때문에 고민이 [많]다.
		18. 영희에게 아마 좋은 일이 [생기]다.
	과연	6. 콘서트에 온 팬들을 보니 과연 저 가수 인기가 [높]다.
		22. 산속에 들어오니 과연 계곡물이 [깨끗]하다.
	제발	19. 여러분, 제발 수업시간을 [지키]다.
		21. 그게 무슨 소리니? 대학은 가야지! 제발 엄마 말 좀 [듣]다.

แบบทดสอบประเมินการใช้คำวิเศษณ์ที่มีหน่วยไวยากรณ์ปรากฏร่วมมีการตรวจสอบความเหมาะสมของเนื้อหาภาษาที่ใช้และความเที่ยงตรง (IOC) โดยผู้ทรงคุณวุฒิชาวเกาหลี จำนวน 3 ท่าน มีค่าตั้งแต่ 0.67 – 1.00 จากนั้นนำแบบทดสอบไปปรับปรุงตามคำแนะนำและทดลองใช้กับนักศึกษาชาวไทยที่เป็นกลุ่มทดลองนำร่อง จำนวน 30 คน เพื่อตรวจสอบหาความยากง่ายซึ่งมีค่าตั้งแต่ 0.200–0.800 ค่าอำนาจจำแนก (r) อยู่ระหว่าง 0.33 – 0.44 ขึ้นไป และมีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ 0.63 ซึ่งเป็นแบบทดสอบที่มีคุณภาพ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลในเดือนมกราคม พ.ศ. 2566 โดยการส่งคำชี้แจง ลิงก์แบบทดสอบผ่านผู้ประสานงานตามแต่ละมหาวิทยาลัย โดยกำหนดให้กลุ่มประชากรนักศึกษาชาวไทยทำแบบทดสอบวัดระดับ

ความรู้ภาษาเกาหลีก่อน จากนั้นทำแบบทดสอบวัดการใช้คำวิเศษณ์ที่มีหน่วยไวยากรณ์ปรากฏร่วม สำหรับเจ้าของภาษาชาวเกาหลีทำแบบทดสอบวัดการใช้คำวิเศษณ์ที่มีหน่วยไวยากรณ์ปรากฏร่วมเท่านั้น

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติเชิงพรรณนา เช่น ค่าความถี่ (Frequency) ค่าร้อยละ (Percentage) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และค่าเฉลี่ย (Mean) การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA) โดยกำหนดนัยสำคัญเท่ากับ 0.05 หรือระดับความเชื่อมั่นทางร้อยละ 95

ผู้วิจัยนำคำตอบของกลุ่มตัวอย่างมาตรวจสอบความถูกต้อง โดยร่วมตรวจสอบกับผู้สอนชาวเกาหลี จำนวน 2 ท่าน เกณฑ์การตรวจคำตอบ มีดังนี้ คือ 1) ใช้ไวยากรณ์ที่มีความหมายพื้นฐานสัมพันธ์กับคำวิเศษณ์

ที่กำหนด เช่น ไวยากรณ์พ้องความหมายในภาษาเกาหลี ได้แก่ ไวยากรณ์ (으)ㄴ 것 같다 ((eu)rgeot gatda), (으)ㄴ 것이다 ((eu)r geosida), -겠- (-get-), -(으)ㄴ 가 보다 (-eu)nga boda), 듯하다 (deutada) เป็นต้น หากกลุ่มตัวอย่างเลือกไวยากรณ์ที่รูปแบบแตกต่างกันแต่มีความหมายเดียวกันผู้วิจัยประเมินให้เป็นคำตอบที่ถูกต้อง ในกรณีที่กลุ่มตัวอย่างใช้รูปแบบไวยากรณ์ได้สัมพันธ์กับคำวิเศษณ์แต่ปรากฏข้อผิดพลาดในลักษณะอื่นร่วมด้วย เช่น เขียนคำกริยาผิด 번어도 (벌어도) (beoneodo (beoreodo)), 본나 봐요 (보나 봐요) (bonna bwayo (bona bwayo)), 만으니까 (많으니까) (maneunikka (maneunikka))

ผันกริยากับรูปไวยากรณ์ผิด 지켜라 (지켜라) (jikeora (jikyeora)), 듣어 (들어) (deudeo (deureo)), 맞도 (맞아도) (matdo (majado)) เป็นต้น ข้อผิดพลาดดังกล่าวผู้วิจัยประเมินให้เป็นคำตอบที่ถูกต้อง 2) ใช้ไวยากรณ์ไม่สัมพันธ์กับคำวิเศษณ์ที่กำหนดประเมินให้เป็นคำตอบที่ผิด

ผลการวิจัย

1. เปรียบเทียบความสามารถในการใช้คำวิเศษณ์ที่มีหน่วยไวยากรณ์ปรากฏของนักศึกษาชาวไทยที่มีความรู้ทางภาษากลุ่มระดับกลางและกลุ่มระดับสูง กับเจ้าของภาษาชาวเกาหลี

ตารางที่ 3 การใช้คำวิเศษณ์ที่มีหน่วยไวยากรณ์ปรากฏรวมในแต่ละประเภท

กลุ่มตัวอย่าง	ค่าสถิติ	กลุ่มที่ 1	กลุ่มที่ 2	กลุ่มที่ 3	กลุ่มที่ 4
เจ้าของภาษา 56 คน	Mean	8.96	8.73	8.93	8.54
	S.D.	0.19	0.52	0.26	0.66
	ค่าเฉลี่ยร้อยละ	99.60	97.02	99.21	94.84
กลุ่มระดับกลาง 62 คน	Mean	6.63	5.60	5.37	5.44
	S.D.	1.39	2.89	2.14	1.18
	ค่าเฉลี่ยร้อยละ	70.61	62.19	59.68	55.56
กลุ่มระดับสูง 77 คน	Mean	7.01	7.48	7.26	5.94
	S.D.	1.25	1.77	1.58	1.70
	ค่าเฉลี่ยร้อยละ	77.92	83.12	80.66	63.78

จากตารางที่ 3 กลุ่มที่ 1 หมายถึงกลุ่มคำวิเศษณ์ที่มีไวยากรณ์แสดงกาลปรากฏรวม กลุ่มที่ 2 หมายถึงกลุ่มคำวิเศษณ์ที่มีหน่วยแสดงการปฏิเสธปรากฏรวม กลุ่มที่ 3 หมายถึงกลุ่มคำวิเศษณ์แสดงมาลาที่มีวิภัตติปัจจัยเชื่อมระหว่างประโยคปรากฏรวม กลุ่มที่ 4 หมายถึงกลุ่มคำวิเศษณ์แสดงมาลาที่มีวิภัตติปัจจัยก่อนคำลงท้ายประโยคและคำลงท้ายประโยคปรากฏรวม ผลการสำรวจพบว่าเจ้าของภาษามีคะแนนเฉลี่ยการใช้คำวิเศษณ์ในแต่ละประเภทโดยเรียงลำดับจากมากไปน้อย กลุ่มที่ 1 > กลุ่มที่ 3 > กลุ่มที่ 2 > กลุ่มที่ 4 นักศึกษาชาวไทยกลุ่มระดับกลางมีคะแนนค่าเฉลี่ย กลุ่มที่ 1 > กลุ่มที่ 2 > กลุ่มที่ 3 > กลุ่มที่ 4 นักศึกษาชาวไทยกลุ่มระดับสูงมีคะแนนค่าเฉลี่ย กลุ่มที่ 2 > กลุ่มที่ 3 > กลุ่มที่ 1 > กลุ่มที่ 4 เมื่อนำคะแนนเฉลี่ยมาเปรียบเทียบพบว่าเจ้าของภาษาสามารถใช้คำวิเศษณ์ได้ดีกว่า

นักศึกษาชาวไทยกลุ่มตัวอย่างในทุกประเภท นักศึกษาชาวไทยกลุ่มระดับสูงสามารถใช้คำวิเศษณ์ที่มีหน่วยไวยากรณ์ปรากฏได้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา ในขณะที่นักศึกษาชาวไทยกลุ่มระดับกลางมีปัญหาในการใช้คำวิเศษณ์มากกว่ากลุ่มระดับสูง นอกจากนี้ผลการวิจัยยังพบว่า การใช้คำวิเศษณ์แสดงมาลาที่มีหน่วยคำลงท้ายประโยคปรากฏรวมกลุ่มที่ 4 ของนักศึกษาชาวไทยกลุ่มตัวอย่างมีผลคะแนนเฉลี่ยน้อยที่สุดเมื่อสำรวจค่าเฉลี่ยอัตราการตอบถูกของคำวิเศษณ์แต่ละคำ โดยเรียงคำตอบของเจ้าของภาษาเป็นข้อมูลอันดับแรกตามด้วยนักศึกษาชาวไทยกลุ่มระดับสูงและนักศึกษาชาวไทยกลุ่มระดับกลาง การสำรวจพบผล ดังนี้ คำวิเศษณ์กลุ่มที่ 1 ‘이제 (ije) (99%, 57%, 42%)’ ‘요즘 (yojeum) (99%, 86%, 84.9%)’ ‘방금 (banggeum) (100%, 90%, 84%)’ ในคำวิเศษณ์กลุ่มที่ 1 ‘이제 (ije)’ เป็นคำที่นักศึกษา

ชาวไทยมีอัตราการตอบถูกน้อยที่สุด คำวิเศษณ์กลุ่มที่ 2 ‘절대로 (jeoldaero) (94%, 75%, 54.8%)’, ‘도저히 (dojeohi) (100%, 77.9%, 52%)’, ‘전혀 (jeonhyeo) (97%, 96%, 79.5%)’ ในคำวิเศษณ์กลุ่มที่ 2 ‘절대로 (jeoldaero)’ เป็นคำวิเศษณ์ที่นักศึกษาชาวไทยกลุ่มระดับสูงมีอัตราการตอบถูกน้อย ส่วนนักศึกษาชาวไทยกลุ่มระดับกลาง ‘도저히 (dojeohi)’ เป็นคำวิเศษณ์ที่มีอัตราการตอบถูกน้อย ในขณะที่ ‘전혀 (jeonhyeo)’ เป็นคำวิเศษณ์ที่นักศึกษาชาวไทยกลุ่มตัวอย่างทั้งสองใช้ได้ในระดับดีกว่าคำวิเศษณ์สองคำ

ข้างต้น คำวิเศษณ์กลุ่มที่ 3 ‘하도 (hado) (100%, 67%, 49%)’, ‘아무리 (amuri) (100%, 82%, 52.6%)’, ‘만약 (manyak) (97.6%, 92%, 76.8%)’ พบว่า ‘하도 (hado)’ เป็นคำที่นักศึกษาชาวไทยมีอัตราการตอบถูกน้อยที่สุดท้ายกลุ่มที่ 4 ‘아마 (ama) (93%, 43%, 38%)’, ‘과연 (gwayeon) (91%, 61%, 54%)’, ‘제발 (jebal) (99%, 87%, 74%)’ ในคำวิเศษณ์กลุ่มที่ 4 ‘아마 (ama)’ มีอัตราการตอบถูกน้อยที่สุด

ตารางที่ 4 เปรียบเทียบความแตกต่างของการใช้คำวิเศษณ์ที่มีหน่วยไวยากรณ์ปรากฏรวมในภาพรวม

		Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
	ระหว่างกลุ่ม	4384.58	2	2192.29		
ภาพรวม	ภายในกลุ่ม	3942.01	192	20.53	106.78	0.000
	รวม	8326.58	194			

จากตารางที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเปรียบเทียบความแตกต่างของการใช้คำวิเศษณ์ที่มีหน่วยไวยากรณ์ปรากฏรวมของกลุ่มตัวอย่าง พบว่า นักศึกษาชาวไทยกลุ่มระดับกลาง กลุ่มระดับสูง และเจ้าของภาษามีการใช้คำวิเศษณ์ที่มีหน่วยไวยากรณ์ปรากฏรวมในภาพรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังนั้น

การใช้คำวิเศษณ์ที่มีหน่วยไวยากรณ์ปรากฏรวมของนักศึกษาชาวไทยกลุ่มระดับกลางและกลุ่มระดับสูง กับเจ้าของภาษามีความแตกต่างกันสองคู่ ผู้วิจัยจึงนำค่าเฉลี่ยไปทดสอบรายคู่โดยวิธีของเชฟเฟ (Scheffe's Method) รายละเอียดดังแสดงในตารางต่อไป

ตารางที่ 5 เปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ของการใช้คำวิเศษณ์ที่มีหน่วยไวยากรณ์ปรากฏรวม

คำวิเศษณ์	กลุ่มตัวอย่าง	Mean Difference	Std. Error	Sig.
กลุ่มที่ 1	กลุ่มระดับกลาง VS กลุ่มระดับสูง	.38395	.19053	.134
	กลุ่มระดับกลาง VS เจ้าของภาษา	-2.33525	.20585	.000
	กลุ่มระดับสูง VS เจ้าของภาษา	-1.95130	.19610	.000
กลุ่มที่ 2	กลุ่มระดับกลาง VS กลุ่มระดับสูง	1.88375	.34063	.000
	กลุ่มระดับกลาง VS เจ้าของภาษา	3.13537	.36802	.000
	กลุ่มระดับสูง VS เจ้าของภาษา	1.25162	.35059	.002
กลุ่มที่ 3	กลุ่มระดับกลาง VS กลุ่มระดับสูง	1.88877	.26782	.000
	กลุ่มระดับกลาง VS เจ้าของภาษา	3.55760	.28935	.000
	กลุ่มระดับสูง VS เจ้าของภาษา	1.66883	.27565	.000
กลุ่มที่ 4	กลุ่มระดับกลาง VS กลุ่มระดับสูง	.49958	.22297	.084
	กลุ่มระดับกลาง VS เจ้าของภาษา	3.10023	.24090	.000
	กลุ่มระดับสูง VS เจ้าของภาษา	2.60065	.22949	.000

* $p < .05$

จากตารางที่ 5 เมื่อทดสอบค่าเฉลี่ยรายคู่ตามวิธีการของเซฟเฟ พบว่า ในคำวิเศษณ์กลุ่มที่ 2 และกลุ่มที่ 3 มีค่าเฉลี่ยการใช้คำวิเศษณ์ของกลุ่มตัวอย่างทั้งสามกลุ่มมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อเปรียบเทียบการใช้คำวิเศษณ์กลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 4 พบว่า กลุ่มตัวอย่างระหว่างกลุ่มระดับกลางกับเจ้าของภาษาและกลุ่มระดับสูงกับเจ้าของภาษามีการใช้วิเศษณ์ที่มีหน่วยไวยากรณ์ปรากฏร่วมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่ในกลุ่มระดับกลางและระดับสูงไม่มีความแตกต่างกัน ทั้งนี้จากผลการทดสอบรายคู่ในตารางที่ 5 เป็นผลที่ออกมาในทิศทางเดียวกันกับผลการจัดลำดับค่าเฉลี่ยร้อยละในตารางที่ 4 กล่าวคือ นักศึกษาชาวไทยกลุ่มระดับกลางและระดับสูงมีคะแนนค่าเฉลี่ยร้อยละ

ในคำวิเศษณ์กลุ่มที่ 4 ลำดับสุดท้าย สามารถยืนยันได้อีกครั้งว่านักศึกษาชาวไทยกลุ่มตัวอย่างมีข้อจำกัดในการใช้คำวิเศษณ์กลุ่มที่ 4 ในขณะที่คำวิเศษณ์กลุ่มที่ 1 เป็นกลุ่มที่มีคะแนนค่าเฉลี่ยร้อยละในลำดับแรกวิเคราะห์ได้ว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งสองสามารถใช้คำวิเศษณ์กลุ่มที่ 1 ได้ดีไม่แตกต่างกัน

2. เปรียบเทียบการเลือกใช้รูปแบบหน่วยไวยากรณ์ที่ปรากฏร่วมกับคำวิเศษณ์ของนักศึกษาชาวไทยกลุ่มระดับกลางและกลุ่มระดับสูง กับเจ้าของภาษาชาวเกาหลี

2.1 กลุ่มคำวิเศษณ์ที่ปรากฏร่วมกับไวยากรณ์แสดงกาล

ตารางที่ 6 ผลการใช้ไวยากรณ์แสดงกาลที่ปรากฏร่วมกับคำวิเศษณ์ ‘이제’ (ije)

ข้อที่ 13	-아/어요 (-a/eoyo)	- (으)ㄹ 것이다 (- (eu)r geosida)	คำตอบถูกอื่น	-겠- (-get-)	คำตอบผิดอื่น
เจ้าของภาษา	98.20%	1.80%	-	-	-
กลุ่มระดับกลาง	20.97%	25.81%	1.61%	30.65%	20.96%
กลุ่มระดับสูง	32.47%	37.66%	2.6%	19.48%	7.79%
ข้อที่ 20	-아/어요 (-a/eoyo)	-고 있다 (-go itda)	คำตอบถูกอื่น	-았/었- (-at/eot)	
เจ้าของภาษา	98.21%	1.79%	-	-	
กลุ่มระดับกลาง	22.58%	-	20.97%	56.45%	
กลุ่มระดับสูง	14.29%	1.30%	28.57%	55.85%	

จากข้อที่ 13 พบว่า เจ้าของภาษาเลือกใช้วิภัติปัจจัยลงท้ายประโยคแสดงกาลปัจจุบัน -아/어요 (-a/eoyo) มากที่สุด รองลงมาคือ - (으)ㄹ 것이다 (- (eu)r geosida) นักศึกษาชาวไทยทั้งระดับกลางและระดับสูงใช้ - (으)ㄹ 것이다 (- (eu)r geosida) -아/어요 (-a/eoyo) และไวยากรณ์อื่น ๆ โดยมีอัตราการตอบถูกน้อยกว่าร้อยละ 50 โดยเฉพาะกลุ่มระดับกลางตอบผิดจำนวนมากที่สุด และคำตอบที่ใช้ คือ -겠- (-get-) -았/었- (-at/eot-) - (으)ㄹ 것 같다 (- (eu)r geot gatda) - (으)세요 (- (eu)seyo) - (으)ㄹ시다 (- (eu)b sida) สำหรับกลุ่มระดับสูงใช้ -겠- (-get-) -았/었- (-at/eot-) - (으)ㄹ 것 같다 (- (eu)r geot gatda)

-군요 (-gunyo) -고 있다 (-go itda) จากผลการตอบผิดของนักศึกษาชาวไทยมีการใช้ -겠- (-get-) จำนวนมากที่สุด ข้อที่ 20 พบว่า เจ้าของภาษาใช้วิภัติปัจจัยลงท้ายประโยคแสดงกาลปัจจุบัน -아/어요 (-a/eoyo) มากที่สุด รองลงมาคือ -고 있다 (-go itda) กลุ่มตัวอย่างระดับกลางเลือกใช้ -아/어요 (a/eoyo) และเลือกใช้ไวยากรณ์อื่น ๆ ได้แก่ - (으)ㄹ 거예요 (- (eu)r geoyeyo) - (으)ㄹ 것 같다 (- (eu)r geot gatda) ในกลุ่มระดับสูงเลือกใช้ไวยากรณ์เหมือนกับกลุ่มระดับกลาง มีเพียงไวยากรณ์ -고 있다 (-go itda) เท่านั้นที่กลุ่มระดับกลางไม่เลือกใช้ คำตอบผิดของนักศึกษาชาวไทยมีมากกว่าร้อยละ 50 โดยเลือกใช้

ไวยากรณ์แสดงอดีต -았/었- (-at/eot-) เป็นจำนวนมาก (-a/eoyo) ร่วมกับคำวิเศษณ์ 이제 (ije) จำนวนมากกว่า
จากผลการสำรวจข้อที่ 13 และ 20 เจ้าของภาษาเลือกใช้ นักศึกษาชาวไทย
วิภัตติปัจจัยลงท้ายประโยคแสดงกาลปัจจุบัน -아/어요

ตารางที่ 7 ผลการใช้ไวยากรณ์แสดงกาลที่ปรากฏร่วมกับคำวิเศษณ์ ‘요즘’ (yojeum)

ข้อที่ 11	-는- (-neun-)	คำตอบผิด			
เจ้าของภาษา	100%	-			
กลุ่มระดับกลาง	95.16%	4.84%			
กลุ่มระดับสูง	97.40%	2.60%			
ข้อที่ 24	-고 있어요 (-go isseoyo)	-아/어요 (-a/eoyo)	-곤 해요 (-gon haeyo)	คำตอบถูกอื่น	คำตอบผิด
เจ้าของภาษา	85.71%	12.50%	1.79%	-	-
กลุ่มระดับกลาง	48.39%	33.87%	-	6.45%	11.29%
กลุ่มระดับสูง	51.95%	29.87%	3.90%	-	14.28%

จากข้อที่ 11 พบว่า เจ้าของภาษาเลือกใช้วิภัตติปัจจัยรูปคุณศัพท์แสดงปัจจุบันกาล -는- (-neun-) ร้อยละ 100 นักศึกษาชาวไทยทั้งสองเลือกใช้วิภัตติปัจจัยรูปคุณศัพท์แสดงปัจจุบันกาล -는- (-neun-) ในอัตราสูงเช่นกัน ข้อที่ 24 พบว่าเจ้าของภาษาเลือกใช้ไวยากรณ์ -고 있다 (-go itda), -아/어요 (-a/eoyo), -곤 해요 (-gon haeyo) ตามลำดับ กลุ่มระดับสูงและระดับกลางเลือกใช้ไวยากรณ์ -고 있다 (-go itda), -아/어요 (-a/eoyo) เหมือนกัน แต่กลุ่มระดับกลางไม่เลือกใช้ไวยากรณ์

-곤 해요 (-gon haeyo) ส่วนกลุ่มระดับสูงเลือกใช้ -곤 해요 (-gon haeyo) ได้เหมือนกับเจ้าของภาษา จากผลการสำรวจข้อที่ 11 และ 24 เจ้าของภาษาเลือกใช้วิภัตติปัจจัยลงท้ายประโยคแสดงกาลปัจจุบัน วิภัตติปัจจัยรูปคุณศัพท์แสดงปัจจุบันกาล และไวยากรณ์ปัจจุบันกาลแสดงการกระทำอยู่ -고 있다 (-go itda) ร่วมกับคำวิเศษณ์ 이제 (ije) ซึ่งนักศึกษาชาวไทยสามารถเลือกใช้ไวยากรณ์ได้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา

ตารางที่ 8 ผลการใช้ไวยากรณ์แสดงกาลที่ปรากฏร่วมกับคำวิเศษณ์ ‘방금’ (banggeum)

ข้อที่ 3	- (으)ㄴ- (-eu)n-	-는- (-neun-)	-았/었던- (-at/eotdeon-)	-던- (-deon-)	คำตอบผิด
เจ้าของภาษา	73.21%	19.64%	5.36%	1.79%	-
กลุ่มระดับกลาง	48.39%	24.19%	8.06%	-	19.35%
กลุ่มระดับสูง	63.64%	25.97%	1.30%	-	9.09%
ข้อที่ 14	-았/었- (-at/eot-)	คำตอบผิดอื่น			
เจ้าของภาษา	100%	-			
กลุ่มระดับกลาง	87.10%	12.9%			
กลุ่มระดับสูง	96.10%	3.9%			

จากข้อที่ 3 พบว่าเจ้าของภาษาและนักศึกษาชาวไทยมีการใช้ไวยากรณ์วิภัติปัจจัยรูปคุณศัพท์ทั้งกาลปัจจุบันและอดีต โดยเฉพาะไวยากรณ์ที่แสดงกาลอดีตมีการใช้มากกว่ากาลปัจจุบัน โดยนำอัตราการใช้ไวยากรณ์ที่แสดงกาลอดีต - (으)ㄴ (-eu)n-) -았/었ㄴ (-at/eotdeo n-) -ㄴ (-deon-) มารวมกัน เจ้าของภาษามีอัตราการใช้อยู่ละ 80.36 กลุ่มระดับกลาง ร้อยละ 56.45 และกลุ่มระดับสูง ร้อยละ 64.94 มีการใช้ไวยากรณ์ในวิภัติปัจจัยรูปคุณศัพท์แสดงกาลอดีต - (으)ㄴ (-eu)n-) จำนวนมากที่สุด ข้อที่ 14 พบว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งสามกลุ่มเลือกใช้ไวยากรณ์

แสดงกาลอดีต -았/었- (-at/eot-) มากที่สุด จากผลการสำรวจข้อที่ 3 และ ข้อที่ 14 เจ้าของภาษาและนักศึกษาชาวไทยเลือกใช้วิภัติปัจจัยรูปคุณศัพท์กาลอดีตและไวยากรณ์แสดงกาลอดีต -았/었- (-at/eot-) ร่วมกับคำวิเศษณ์ 방금 (banggeum) จำนวนมาก ดังนั้นคำวิเศษณ์ 방금 (banggeum) เป็นคำที่กลุ่มตัวอย่างนักศึกษาชาวไทยคุ้นชินในการใช้เป็นอย่างดี

2.2 กลุ่มคำวิเศษณ์ที่ปรากฏร่วมกับหน่วยแสดงการปฏิเสธ

ตารางที่ 9 ผลการใช้ไวยากรณ์หน่วยปฏิเสธที่ปรากฏร่วมกับคำวิเศษณ์ '절대로' (jeoldaero)

ข้อที่ 2	(지 않다 (-ji anta-	(안 (an	คำตอบผิด
เจ้าของภาษา	80.36%	3.57%	16.07%
กลุ่มระดับกลาง	41.94%	17.74%	40.32%
กลุ่มระดับสูง	55.84%	23.37%	20.79%
ข้อที่ 12	(지 말다 (-ji malda-	คำตอบถูกอื่น	คำตอบผิด
เจ้าของภาษา	100%	-	-
กลุ่มระดับกลาง	25.81%	11.29%	62.90%
กลุ่มระดับสูง	53.25%	5.19%	41.56%

จากข้อที่ 2 พบว่าเจ้าของภาษาเลือกใช้ไวยากรณ์หน่วยปฏิเสธ -지 않다 (-ji anta) และ 안 (an) ทั้งนี้ในบทสนทนาปรากฏคำว่า 앞으로 (apeuro) ซึ่งเป็นคำนามแสดงอนาคตทำให้คำตอบของเจ้าของภาษาใช้ไวยากรณ์ -겠- (-get-) ร่วมกับ하지 않겠어요 (haji ankesseoyo), 안 하겠어요 (an hakesseoyo) ในขณะที่นักศึกษาชาวไทยทั้งสองกลุ่มเลือกใช้ -지 않다 (-ji anta) และ 안 (an) เหมือนกับเจ้าของภาษาแต่คำตอบไม่ปรากฏการใช้ไวยากรณ์ -겠- (-get-) แม้ว่าคำตอบนั้นจะเป็นคำตอบที่ถูกต้องแต่ก็ยังเป็นบทสนทนาที่ขาดความเป็นธรรมชาติไม่สมบูรณ์เหมือนกับเจ้าของภาษา นอกจากนี้ยังพบการเลือกใช้ไวยากรณ์ร่วมผิดของเจ้าของภาษาเนื่องจากตีความว่าผู้พูดกล่าวตักเตือนผู้ฟังไม่ให้ความผิดดังกล่าวซ้ำอีก ส่วนกลุ่มระดับกลางเลือกใช้ - (으)ㄴ 거예요 (-eu)r geoyeyo)

คิดเป็นร้อยละ 40.32 ในขณะที่กลุ่มระดับสูงเลือกใช้ - (으)ㄴ 수 있다 (- (eu)r su itda), -습니다/습니다 (-bnida/seumnida) คิดเป็นร้อยละ 20.79 ในข้อที่ 12 เป็นสถานการณ์ที่ใช้หน่วยไวยากรณ์ -지 말다 (-ji malda) ร่วมกับคำวิเศษณ์ 절대로 (jeoldaero) พบว่าเจ้าของภาษาเลือกใช้ไวยากรณ์ -지 말다 (-ji malda) มากที่สุดสำหรับนักศึกษาชาวไทยเลือกใช้ไวยากรณ์ -지 말다 (-ji malda) และไวยากรณ์หน่วยปฏิเสธอื่นๆ เช่น -지 않다 (-ji anta) และ 안 (an) อัตราการตอบถูกของกลุ่มระดับกลางและระดับสูงมีจำนวนน้อย เนื่องจากนักศึกษาชาวไทยทั้งสองกลุ่มใช้วิภัติปัจจัยลงท้ายประโยค -아/어요 (-a/eoyo) แทน นักศึกษาชาวไทยกลุ่มตัวอย่างยังไม่ทราบคำวิเศษณ์ 절대로 (jeoldaero) ต้องใช้กับไวยากรณ์ -지 말다 (-ji malda)

ตารางที่ 10 ผลการใช้ไวยากรณ์หน่วยปฏิเสธที่ปรากฏร่วมกับคำวิเศษณ์ ‘전혀’ (jeonhyeo)

ข้อที่ 5	-지 않다 (-ji anta)	안 (an)	못 (mot)	คำตอบผิด		
เจ้าของภาษา	64.29%	35.71%	-	-		
กลุ่มระดับกลาง	51.61%	32.26%	-	16.13%		
กลุ่มระดับสูง	59.74%	33.77%	1.30%	5.19%		
ข้อที่ 16	못 (mot)	-지 못하다 (-ji motada)	안 (an)	-지 않다 (-ji anta)	(으)ㄴ 수 없다 (eu)r su eopda)	คำตอบผิด
เจ้าของภาษา	12.50%	60.71%	1.79%	1.79%	23.21%	-
กลุ่มระดับกลาง	29.03%	9.68%	9.86%	14.52%	12.90%	24.2%
กลุ่มระดับสูง	25.97%	38.96%	6.49%	12.99%	11.69%	3.90%

จากข้อที่ 5 พบว่าเจ้าของภาษาและนักศึกษาวไทยเลือกใช้ไวยากรณ์หน่วยปฏิเสธ -지 않다 (-ji anta) และ 안 (an) นอกจากนี้ยังพบว่า มีการใช้หน่วยแสดงการปฏิเสธ 못 (mot) ในกลุ่มตัวอย่างระดับสูง แม้ว่าจะเป็นจำนวนไม่มากแต่ก็ทำให้ทราบได้ว่ายังมีกลุ่มตัวอย่างจำนวนหนึ่งที่ยังไม่ทราบถึงกฎข้อนี้ ข้อที่ 16 พบว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งสามเลือกใช้ไวยากรณ์หน่วยปฏิเสธ คือ หน่วยปฏิเสธแสดงความสามารถ เช่น -지 못하다 (-ji motada), (으)ㄴ 수 없다 (eu)r su eopda), 못 (mot)

และหน่วยปฏิเสธแสดงเจตนา เช่น 안 (an), -지 않다 (-ji anta) ซึ่งกลุ่มตัวอย่างทั้งสามได้เลือกใช้ไวยากรณ์หน่วยปฏิเสธแสดงความสามารถมากกว่าหน่วยปฏิเสธแสดงเจตนา และยังพบว่ากลุ่มตัวอย่างจำนวนหนึ่งยังมีปัญหาการวางตำแหน่งไวยากรณ์หน่วยปฏิเสธ 못 (mot) และ 안 (an) เช่น 못 이해해요 (mot ihaehaeyo), 안 이해해요 (an ihaehaeyo) สรุปในข้อที่ 5 และข้อที่ 16 กลุ่มระดับกลางมีอัตราการตอบผิดมากกว่ากลุ่มระดับสูง

ตารางที่ 11 ผลการใช้ไวยากรณ์หน่วยแสดงการปฏิเสธที่ปรากฏร่วมกับคำวิเศษณ์ ‘도저히’ (dojeohi)

ข้อที่ 17	못 (mot)	-지 못하다 (-ji motada)	- (으)ㄴ 수 없다 (-eu)r su eopda)	힘들다 / 어렵다 (himdeulda /eoryeopda)	- (으)면 안 되다 (- (eu) myeon an doeda)	คำตอบถูกอื่น	คำตอบผิด
เจ้าของภาษา	33.93%	3.57%	58.93%	3.57%	-	-	-
กลุ่มระดับกลาง	11.29%	-	12.90%	3.23%	-	32.26%	40.32%
กลุ่มระดับสูง	11.69%	9.09%	36.36%	3.90%	2.60%	15.59%	20.78%
ข้อที่ 23	못 (mot)	-지 못하다 (-ji motada)	- (으)ㄴ 수 없다 (-eu)r su eopda)	힘들다 / 어렵다 (himdeulda /eoryeopda)	-지 않다 (-ji anta)	คำตอบถูกอื่น	คำตอบผิด
เจ้าของภาษา	19.64%	7.14%	66.07%	3.57%	3.57%	-	-
กลุ่มระดับกลาง	3.23%	-	11.29%	-	32.26%	12.90%	40.33%
กลุ่มระดับสูง	12.99%	2.60%	24.68%	-	32.47%	10%	18%

จากข้อที่ 17 พบว่า เจ้าของภาษาและนักศึกษาชาวไทยเลือกใช้ไวยากรณ์ (으)ㄹ 수 없다 (eu)r su eopda), 못 (mot), -지 못하다 (-ji motada), 힘들다/어렵다 (himdeulda/eoryeopda) เหมือนกัน แต่ยังปรากฏการใช้หน่วยแสดงการปฏิเสธอื่น ๆ เช่น - (으)면 안 되다 - (eu)myeon an doeda), -지 않다 (-ji anta), 안 (an), -고 싶다+-지 않다 (go sipda) + (-ji anta) กล่าวคือ นักศึกษาชาวไทยใช้ทั้งหน่วยปฏิเสธแสดงความสามารถและแสดงเจตจำนง ในขณะที่เจ้าของภาษาเลือกใช้เฉพาะหน่วยปฏิเสธแสดงความสามารถเท่านั้น ข้อที่ 23 พบว่า เจ้าของภาษา

เลือกใช้ (으)ㄹ 수 없다 (eu)r su eopda) มากที่สุด นักศึกษาชาวไทยเลือกใช้ไวยากรณ์หน่วยปฏิเสธ -지 않다 (-ji anta) มากที่สุด ในส่วนคำตอบถูกอื่น ๆ ก็ยังพบว่า นักศึกษาชาวไทยเลือกใช้ 안 (an) และพบว่ากลุ่มระดับกลางเลือกใช้ไวยากรณ์หน่วยปฏิเสธแสดงเจตจำนงมากกว่าหน่วยปฏิเสธแสดงความสามารถ และมีนักศึกษาชาวไทยจำนวนหนึ่งยังไม่ทราบกฎการใช้คำวิเศษณ์ 도저히 (dojeohi) ว่าต้องใช้กับไวยากรณ์หน่วยปฏิเสธจึงตอบผิดเป็นจำนวนมาก

2.3 กลุ่มคำวิเศษณ์แสดงเวลาที่ปรากฏร่วมกับวิภัตติปัจจัยเชื่อมระหว่างประโยค

ตารางที่ 12 ผลการใช้ไวยากรณ์วิภัตติปัจจัยเชื่อมระหว่างประโยคที่ปรากฏร่วมกับคำวิเศษณ์ ‘만약’ (manyak)

ข้อที่ 4	-다면 (-damyeon)	- (으)면 (- (eu)myeon)	คำตอบผิด
เจ้าของภาษา	10.71%	89.29%	-
กลุ่มระดับกลาง	14.52%	70.97%	14.52%
กลุ่มระดับสูง	7.79%	89.61%	2.6%
ข้อที่ 8	-다면 (-damyeon)	- (으)면 (- (eu)myeon)	คำตอบผิด
เจ้าของภาษา	83.93%	12.50%	3.58%
กลุ่มระดับกลาง	17.74%	56.45%	25.09%
กลุ่มระดับสูง	33.77%	57.14%	9.1%

จากผลการทดสอบแสดงให้เห็นว่านักศึกษาชาวไทยกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เลือกใช้ไวยากรณ์วิภัตติปัจจัยเชื่อมระหว่างประโยค - (으)면 (- (eu)myeon) และ -다면 (-damyeon) ร่วมกับคำวิเศษณ์ 만약 (manyak) ได้ถูกต้อง ในข้อที่ 4 พบว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งสามเลือกใช้ไวยากรณ์ - (으)면 (- (eu)myeon) จำนวนมากที่สุด ข้อที่ 8 เจ้าของภาษาเลือกใช้ไวยากรณ์ -다면 (-damyeon) มากที่สุด ในขณะที่นักศึกษาชาวไทยเลือกใช้ไวยากรณ์ - (으)면 (- (eu)myeon)

จำนวนมากกว่าไวยากรณ์ -다면 (-damyeon) นอกจากนี้ยังพบการใช้ไวยากรณ์ผิดในนักศึกษาชาวไทย ข้อที่ 4 เลือกใช้ 가려 (gareo), 갈 수 있는데 (gal su inneunde), 가야 하는데 (gaya haneunde), 가서 (gaseo), 갈 수 있고 (gal su itgo) และข้อที่ 8 เลือกใช้ ‘내려니까 (naeryeonikka), 내려서 (naeryeoseo), 내리면서 (naeryeoseo) เป็นต้น

ตารางที่ 13 ผลการใช้ไวยากรณ์วิภัติปัจจัยเชื่อมระหว่างประโยคที่ปรากฏร่วมกับคำวิเศษณ์ ‘아무리’ (amuri)

ข้อที่ 1	-아/어도 (-a/eodo)	-더라도 (-deorado)	คำตอบผิด
เจ้าของภาษา	94.64%	5.36%	-
กลุ่มระดับกลาง	59.68%	1.61%	38.71%
กลุ่มระดับสูง	87.01%	9.09%	3.9%
ข้อที่ 7	-아/어도 (-a/eodo)	-더라도 (-deorado)	คำตอบผิด
เจ้าของภาษา	71.43%	28.57%	-
กลุ่มระดับกลาง	45.16%	6.45%	48.39%
กลุ่มระดับสูง	63.64%	16.88%	19.48%

จากข้อที่ 1 พบว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งสามเลือกใช้วิภัติปัจจัยเชื่อมระหว่างประโยค -아/어도 (-a/eodo) จำนวนมากที่สุด โดยกลุ่มระดับสูงมีการเลือกใช้ได้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา ในขณะที่กลุ่มระดับกลางเลือกใช้ไวยากรณ์ที่ผิดในอัตราค่าเฉลี่ยร้อยละ 38.71 ซึ่งสูงกว่ากลุ่มระดับสูง กลุ่มระดับกลางเลือกใช้ 먹어서 (meogeoseo), 먹고 (meokgo), 먹으면 (meogeumyeon) แทน -아/어도

(-a/eodo) ข้อที่ 7 ไวยากรณ์ที่กลุ่มตัวอย่างทั้งสามเลือกใช้มากที่สุด คือ วิภัติปัจจัยเชื่อมระหว่างประโยค -아/어도 (-a/eodo) เช่นเดียวกับข้อที่ 1 ในขณะที่กลุ่มระดับกลางมีการเลือกใช้ไวยากรณ์ผิด คือ เลือกใช้ 맞지만 (matjiman), 맞아서 (majaseo), 맞고 (matgo), 맞는데 (manneunde), 맞으면 (majeumyeon) แทน -아/어도 (-a/eodo) เป็นต้น

ตารางที่ 14 ผลการใช้ไวยากรณ์วิภัติปัจจัยเชื่อมระหว่างประโยคที่ปรากฏร่วมกับคำวิเศษณ์ ‘하도’ (hado)

ข้อที่ 9	-아/어서 (-a/eoseo)	- (으)니까 (-eu)nikka)	คำตอบถูกอื่น	คำตอบผิด
เจ้าของภาษา	32.14%	67.86%	-	-
กลุ่มระดับกลาง	32.26%	9.68%	3.22%	54.83%
กลุ่มระดับสูง	48.05%	15.58%	10.39%	25.97%
ข้อที่ 10	-아/어서 (-a/eoseo)	คำตอบถูกอื่น	คำตอบผิด	
เจ้าของภาษา	100%	-	-	
กลุ่มระดับกลาง	41.94%	9.67%	48.38%	
กลุ่มระดับสูง	45.45%	9.09%	45.45%	

จากข้อที่ 9 พบว่า เจ้าของภาษาเลือกใช้ไวยากรณ์วิภัติปัจจัยเชื่อมประโยค -(으)니까 (-eu)nikka) และ -아/어서 (-a/eoseo) ในอัตราสูงถึงร้อยละ 100 แต่นักศึกษาชาวไทยเลือกใช้เพียงร้อยละ 52.78 ทั้งนี้เลือกใช้ไวยากรณ์อื่น เช่น 했더니 (haetdeoni), 하기에 (hagie), 하는 바에 (haneun barame), 하기 때문에 (hagi ttaemune) เป็นต้น ซึ่งกลุ่มระดับกลางมีการตอบผิด

มากกว่ากลุ่มระดับสูงคิดเป็นร้อยละ 54.83 โดยเลือกใช้ 하도 (hado), 하면 (hamyeon), 했지만 (haetjim an), 하고 (hago), 했는데 (haenneunde) เป็นต้น ข้อที่ 10 พบว่า เจ้าของภาษาเลือกใช้วิภัติปัจจัยเชื่อมประโยค -아/어서 (-a/eoseo) มากที่สุด สำหรับนักศึกษาชาวไทยกลุ่มตัวอย่างนอกจากเลือกใช้วิภัติปัจจัยเชื่อมประโยค -아/어서 (-a/eoseo) แล้ว ยังมีการเลือกใช้วิภัติปัจจัยเชื่อมประโยค

ที่พ้องความหมายแต่ใช้รูปไวยากรณ์อื่น เช่น 많으니까 (maneunikka), 많기 때문에 (manki ttaemun e) พบการใช้ไวยากรณ์ผิดของนักศึกษาชาวไทย แบ่งได้เป็นสองลักษณะ 1) กลุ่มที่ไม่ทราบกฎการใช้คำวิเศษณ์ -하도 (-hado) 2) กลุ่มที่ทราบกฎการใช้คำวิเศษณ์ -하도 (-hado) แต่ไม่ทราบว่าต้องใช้กับ

วิภัติปัจจัยเชื่อมแสดงสาเหตุ คำตอบของนักศึกษาชาวไทย กลุ่มนี้ คือ การใช้วิภัติปัจจัยเชื่อมที่แสดงความหมายอื่น เช่น 많고 (manko), 많더라도 (manteorado)

2.4 กลุ่มคำวิเศษณ์แสดงมาลาที่ปรากฏร่วมกับวิภัติปัจจัยก่อนคำลงท้ายประโยค/คำลงท้ายประโยค

ตารางที่ 15 ผลการใช้ไวยากรณ์วิภัติปัจจัยก่อนคำลงท้ายประโยค/คำลงท้ายประโยคที่ปรากฏร่วมกับคำวิเศษณ์ ‘아마’ (ama)

ข้อที่ 15	- (으)ㄹ 것이다 (- (eu)r geosida)	- (으)ㄴ 것 같다 (- (eu)n geot gatda)	- (으)ㄴ 가 보다 (- (eu)n ga boda)	- 듯하다 (-deutada)	- 겠- (-get-)	คำตอบถูก อื่น	คำตอบผิด
เจ้าของภาษา	57.14%	14.29%	7.14%	5.36%	1.79%	-	14.29%
กลุ่มระดับกลาง	-	4.84%	6.45%	-	-	9.68%	79.03%
กลุ่มระดับสูง	5.19%	12.99%	7.79%	1.30%	1.30%	27.27%	44.17%
ข้อที่ 18	-았/었나 보다 (-at/eonna boda)	- (으)ㄴ 것 같다 (- (eu)n geot gatda)	-았/었을 것이다 (-at/eosseul geosida)	- 듯하다 (-deutada)	คำตอบถูก อื่น	คำตอบผิด	
เจ้าของภาษา	46.43%	48.21%	3.57%	1.79%			
กลุ่มระดับกลาง	9.68%	6.45%	-	-		83.87%	
กลุ่มระดับสูง	29.87%	5.19%	1.30%	-	1.30%	62.34%	

จากข้อที่ 15 พบว่า เจ้าของภาษาเลือกใช้วิภัติปัจจัยลงท้ายประโยคแสดงการคาดคะเนหลากหลายรูปแบบ เช่น - (으)ㄹ 것이다 (- (eu)r geosida), - (으)ㄴ 것 같다 (- (eu)n geot gatda), - (으)ㄴ 가 보다 (- (eu)n ga boda), - 듯하다 (-deutada), - 겠- (-get-) โดยเฉพาะ - (으)ㄹ 것이다 (- (eu)r geosida) ปรากฏอัตราการใช้มากที่สุด นักศึกษาชาวไทยกลุ่มระดับสูงมีการเลือกใช้ประโยคแสดงการคาดคะเนได้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา แต่มีอัตราการตอบถูกน้อยกว่าร้อยละ 20 กลุ่มตัวอย่างระดับสูงเลือกใช้ - (으)ㄴ 것 같다 (- (eu)n geot gatda) มากที่สุด และเลือกใช้รูปแบบที่เจ้าของภาษาไม่เลือกใช้ ได้แก่ 많은 모양이다 (maneun moyangida), 많아 보여요 (mana boyeoyo), 많을 텐데요 (maneul tendeyo) ในขณะที่กลุ่มระดับกลางส่วนใหญ่เลือกใช้ไวยากรณ์ผิดคิดเป็นร้อยละ 79.03 โดยมีการเลือกใช้วิภัติปัจจัยลงท้ายประโยค -아/어요 (-a/eoyo) ได้แก่ 많아요 (manayo) และวิภัติปัจจัยลงท้ายประโยคอุทาน ได้แก่

많구나 (mankuna), 많군요 (mankunyo) มากกว่าวิภัติปัจจัยลงท้ายประโยคแสดงการคาดคะเน ข้อที่ 18 พบว่า เจ้าของภาษาเลือกใช้วิภัติปัจจัยลงท้ายประโยคแสดงการคาดคะเน - (으)ㄴ 것 같다 (- (eu)n geot gatda) มากที่สุด รองลงมาคือ -았/었나 보다 (-at/eonna boda) นอกจากนี้ยังเลือกใช้ -았/었을 것이다 (-at/eosseul geosida), - 듯하다 (-deutada) ตามลำดับ นักศึกษาชาวไทยทั้งสองกลุ่มมีการเลือกใช้วิภัติปัจจัยลงท้ายประโยคแสดงการคาดคะเนเช่นกัน แต่อัตราการตอบถูกของแต่ละรูปแบบมีจำนวนน้อย กล่าวคือ นักศึกษาชาวไทยไม่ใช้วิภัติปัจจัยลงท้ายประโยคแสดงการคาดคะเน แต่เลือกใช้วิภัติปัจจัยลงท้ายประโยค-아/어요 (-a/eoyo) แทน

ผลการทดสอบทั้งข้อที่ 15 และ 18 มีนักศึกษาชาวไทยกลุ่มตัวอย่างจำนวนมากไม่เลือกใช้วิภัติปัจจัยลงท้ายประโยคแสดงการคาดคะเนปรากฏร่วมกับคำวิเศษณ์ 아마 (ama)

ตารางที่ 16 ผลการใช้ไวยากรณ์วิภัติปัจจัยก่อนคำลงท้ายประโยค/คำลงท้ายประโยคที่ปรากฏร่วมกับคำวิเศษณ์ ‘과연’ (gwayeon)

ข้อที่ 6	-군요 (-gunyo)	-네요 (-neyo)	- (으)ㄴ가 보다 (- (eu)n ga boda)	คำตอบถูกอื่น	คำตอบผิด	
เจ้าของภาษา	37.50%	55.36%	5.36%	-	1.79%	
กลุ่มระดับกลาง	1.61%	6.45%	-	83.83%	8%	
กลุ่มระดับสูง	3.90%	20.78%	-	55.83%	19.46%	
ข้อที่ 22	-군요 (-gunyo)	-네요 (-neyo)	-구나 (-guna)	- (으)ㄴ 것 같다 (- (eu)n geot gatda)	คำตอบถูกอื่น	คำตอบผิด
เจ้าของภาษา	1.79%	92.86%	3.57%	1.79%		
กลุ่มระดับกลาง	3.23%	22.58%	-	-	62.9%	11.29%
กลุ่มระดับสูง	2.60%	51.95%	-	-	31.17%	14.29%

จากข้อที่ 6 พบว่า เจ้าของภาษามีอัตราการใช้วิภัติปัจจัยลงท้ายประโยคแสดงการอุทานมากที่สุด โดยเลือกใช้ -네요 (-neyo), -군요 (-gunyo) และใช้วิภัติปัจจัยลงท้ายประโยคแสดงการคาดคะเน - (으)ㄴ가 보다 (- (eu)n ga boda) นักศึกษาชาวไทยทั้งสองกลุ่มเลือกใช้ -네요 (-neyo), -군요 (-gunyo) เช่นกัน แต่มีอัตราการเลือกใช้น้อย เนื่องจากเลือกใช้วิภัติปัจจัยลงท้ายประโยคแสดงการบอกเล่าและแสดงการคาดคะเนจำนวนมาก กลุ่มระดับกลางคิดเป็นร้อยละ 83.83 กลุ่มระดับสูงคิดเป็นร้อยละ 55.83 กลุ่มระดับสูงมีอัตราการตอบผิดมากกว่าระดับกลาง คำตอบที่ใช้คือ 높을까요 (nopeulkkayo), 높지요 (nopjiyo), 높을 줄 알았다 (nopeuljul aratda), 높을 것을 알 수 있어요 (nopeul geoseulalsu

isseoyo), 높더라고요 (nopdeoragoyo) ข้อที่ 22 พบว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งสามเลือกใช้ -네요 (-neyo), -군요 (-gunyo) นอกจากนี้กลุ่มเจ้าของภาษายังเลือกใช้ -구나 (-guna), - (으)ㄴ 것 같다 (- (eu)n geot gatda) อีกด้วยซึ่งไม่พบไวยากรณ์ดังกล่าวในคำตอบของนักศึกษาชาวไทย เนื่องจากนักศึกษาชาวไทยส่วนใหญ่เลือกใช้วิภัติปัจจัยลงท้ายประโยคแสดงการบอกเล่า -아/어요 (-a/eoyo) เป็นจำนวนมาก โดยอัตราการตอบผิดของกลุ่มระดับสูงมีมากกว่าระดับกลาง คำตอบที่ใช้คือ 깨끗해야 돼요 (kkaekkeutaeyad waeyo), 깨끗한 뿐만 아니라 (kkaekkeutanPpunmananira), 깨끗한 편이에요 (kkaekkeutanpyeonieyo), 깨끗하게 볼 수 있어요 (kaekkeutagebolsuisseoyo), 깨끗하더라고요 (kkaekkeutadeoragoyo) เป็นต้น

ตารางที่ 17 ผลการใช้ไวยากรณ์วิภัติปัจจัยก่อนคำลงท้ายประโยค/คำลงท้ายประโยคที่ปรากฏร่วมกับคำวิเศษณ์ ‘제발’ (jebal)

ข้อที่ 19	-아/어 주세요 (-a/ eojuseyo)	- (으) ㅂ시다 (- (eu) bsida)	- (으) 십시오 (- (eu) sipsio)	- (으)세요 (- (eu) seyo)	-기 바라다 (-gi barada)	คำตอบ ถูกอื่น	คำตอบ ผิด
เจ้าของภาษา	46.43%	16.07%	1.79%	28.57%	7.14%	-	-
กลุ่มระดับกลาง	43.55%	-	3.23%	12.90%	-	1.61%	38.71%
กลุ่มระดับสูง	48.%	3.9%	1.30%	16.88%	1.30%	-	28.57%
ข้อที่ 21	-아/어라 (-a/eora)	-아/어(요) (-a/eoyo)	- (으)면 안 되겠니? (- (eu)myeon an doegenni?)		คำตอบถูก อื่น	คำตอบ ผิด	
เจ้าของภาษา	64.29%	33.93%	1.79%				
กลุ่มระดับกลาง	16.13%	40.32%	-		4.84%	38.7%	
กลุ่มระดับสูง	25.97%	41.56%	-		6.5%	25.97%	
			-				

จากข้อที่ 19 พบว่า มีการใช้วิภัติปัจจัยลงท้ายประโยคแสดงการสั่งและการชักชวนทั้งในกลุ่มเจ้าของภาษาและนักศึกษาชาวไทย โดยไวยากรณ์ที่มีอัตราการตอบมากที่สุด คือ -아/어주세요 (-a/eojuseyo) จากตารางข้างต้นกลุ่มระดับสูงมีการเลือกใช้รูปแบบวิภัติปัจจัยลงท้ายประโยคได้เหมือนกันกับเจ้าของภาษา ในขณะที่กลุ่มระดับกลางเลือกใช้เพียงแค่วิภัติปัจจัยลงท้ายประโยคแสดงการสั่งเท่านั้น ข้อที่ 21 เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในครอบครัวโดยแม่สั่งให้ลูกฟังคำพูด พบว่า เจ้าของภาษาเลือกใช้วิภัติปัจจัยลงท้ายประโยคแสดงการสั่ง -아/어라 (-a/eora) มากที่สุด ในขณะที่นักศึกษาชาวไทยเลือกใช้วิภัติปัจจัยลงท้ายประโยค -아/어요 (-a/eoyo) มากกว่า -아/어라 (-a/eora) อัตราการตอบผิดพบว่าทั้งข้อที่ 19 และ 21 กลุ่มระดับกลางมีอัตราการตอบผิดมากกว่ากลุ่มระดับสูง โดยมีการเลือกใช้ไวยากรณ์ -아/어야 하다 (a/eoya hada), -았/었- (-at/eot-), -아/어야지 (-a/eoyaji) แสดงให้เห็นว่ายังมีนักศึกษาชาวไทยกลุ่มระดับกลางไม่ทราบว่าคำวิเศษณ์ 제발 (jebal) ควรจะใช้กับวิภัติปัจจัยลงท้ายประโยคแสดงการสั่ง

สรุปผลการวิจัย

1. การศึกษาความสามารถในการใช้คำวิเศษณ์ที่มีหน่วยไวยากรณ์ปรากฏรวม พบว่า นักศึกษาชาวไทยกลุ่มระดับกลางและกลุ่มระดับสูง กับชาวเกาหลีมีความสามารถในการใช้คำวิเศษณ์ที่มีหน่วยไวยากรณ์ปรากฏรวมในภาพรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 หมายความว่า นักศึกษาชาวไทยทั้งสองกลุ่มยังคงไม่สามารถใช้คำวิเศษณ์ที่มีหน่วยไวยากรณ์ปรากฏรวมได้เหมือนกับเจ้าของภาษา

2. การศึกษาการเลือกใช้รูปแบบหน่วยไวยากรณ์ที่ปรากฏร่วมกับคำวิเศษณ์ พบว่า เจ้าของภาษามีการเลือกใช้รูปแบบหน่วยไวยากรณ์ได้ถูกต้องในอัตราที่สูงกว่า นักศึกษาชาวไทยกลุ่มตัวอย่างในทุกประเภท นักศึกษาชาวไทยกลุ่มระดับสูงมีการเลือกใช้รูปแบบหน่วยไวยากรณ์ที่ปรากฏร่วมได้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษาชาวเกาหลีมากกว่ากลุ่มระดับกลาง “กลุ่มคำวิเศษณ์แสดงมาลาที่ปรากฏร่วมกับวิภัติปัจจัยก่อนคำลงท้ายประโยคและคำลงท้ายประโยค” เป็นกลุ่มคำวิเศษณ์ที่นักศึกษาชาวไทยทั้งสองกลุ่มมีปัญหาในการเลือกใช้หน่วยไวยากรณ์มากที่สุด โดยเฉพาะคำวิเศษณ์ 아마 (ama) มีการเลือกใช้ไวยากรณ์ที่ปรากฏร่วมผิดเป็นจำนวนมาก

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการศึกษาผู้วิจัยสรุปปัญหาและสาเหตุในการใช้คำวิเศษณ์ที่มีหน่วยไวยากรณ์ปรากฏรวมได้ ดังนี้

1. การเลือกใช้ไวยากรณ์ร่วมกับคำวิเศษณ์ได้ถูกต้องแต่ไม่สามารถนำไปใช้ในบทสนทนาได้ถูกต้องอย่างสมบูรณ์ส่งผลให้คำตอบของกลุ่มตัวอย่างยังคงแตกต่างกับเจ้าของภาษาชาวเกาหลีนั้น สามารถสรุปข้อผิดพลาดได้ดังนี้

1.1 การใช้ไวยากรณ์พ้องหลายความหมายไม่ถูกต้อง สังเกตได้จากข้อที่ 13 นักศึกษาชาวไทยกลุ่มตัวอย่างเลือกใช้ไวยากรณ์กาลอนาคต -ㄹ- (-get-) ในขณะที่เจ้าของภาษาไม่ใช้ในสถานการณ์มีคำว่าการกระทำทางเป็นประธานจึงไม่สามารถใช้กับไวยากรณ์ -ㄹ- (-get-) ได้ การใช้ -ㄹ- (-get-) เพื่อแสดงความตั้งใจจะทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งในอนาคตประธานต้องเป็นบุรุษที่ 1 และเป็นสิ่งที่มีชีวิตเท่านั้น ข้อผิดพลาดดังกล่าวเกิดจากนักศึกษาชาวไทยขาดความแม่นยำในกฎดังกล่าวจึงทำให้คิดว่าเลือกใช้ไวยากรณ์ที่บ่งบอกกาลอนาคตประเภทใดก็ได้ ผลการศึกษาการใช้ไวยากรณ์ -ㄹ- (-get-) สอดคล้องกับการศึกษาของ Sanguansin (2018) ที่พบปัญหานักศึกษาชาวไทยไม่มีความแม่นยำในกฎการใช้ -ㄹ- (-get-) ในเหตุการณ์ที่ผู้พูดแสดงความตั้งใจ จึงทำให้ไม่สามารถใช้ -ㄹ- (-get-) ได้เหมือนกับเจ้าของภาษา เช่นเดียวกับข้อที่ 8 แม้ว่าไวยากรณ์ -(으)면 -(eu)myeon และ -다면 -(damyeon) จะใช้ในการสมมุติข้อเท็จจริงเหมือนกัน แต่ -(으)면 -(eu)myeon) ใช้ในการสมมุติข้อเท็จจริงที่มีความเป็นไปได้ในการเกิดเหตุการณ์สูง ส่วน -다면 (damyeon) ใช้ในเหตุการณ์ที่มีความเป็นไปได้ในการเกิดเหตุการณ์ต่ำหรือไม่เกิดเลย ซึ่งปัญหาที่พบดังกล่าวก็พบผลในทำนองเดียวกันกับงานของ Choi (2014) คือ ผู้เรียนภาษาเกาหลีชาวจีนไม่สามารถแยกแยะการใช้ -(으)면 (eu)myeon) และ -다면 (damyeon) ได้เช่นกัน เนื่องจากในภาษาจีนมีคำวิเศษณ์ที่สื่อความหมายว่าถ้าเพียงคำว่า “如果 (rúguǒ)” เหมือนกับภาษาไทยที่นิยมใช้คำว่า “ถ้า” ดังนั้นไวยากรณ์พ้องความหมายในภาษาเกาหลีจึงเป็นไวยากรณ์ที่มีแนวโน้มในการสร้างปัญหาการเลือกไวยากรณ์ที่จะนำไปใช้ร่วมกับคำวิเศษณ์ให้แก่ผู้เรียนภาษาเกาหลีชาวจีนและชาวไทย

1.2 การใช้คำกริยากับหน่วยปฏิเสธไม่ถูกต้อง ดังเช่นข้อที่ 5 นักศึกษาชาวไทยกลุ่มตัวอย่างไม่ทราบว่าไวยากรณ์หน่วยปฏิเสธ 못 (mot) ซึ่งเป็นหน่วยปฏิเสธแสดงความสามารถจะไม่ใช้กับกริยาบอกสภาพ คำกริยาบอกสภาพจะใช้กับหน่วยปฏิเสธแสดงเจตนาได้เท่านั้น

1.3 การวางตำแหน่งของหน่วยปฏิเสธไม่ถูกต้อง เช่น ข้อที่ 16 กรณีกำกริยาที่ลงท้ายด้วย -하다 (hada) นักศึกษาชาวไทยมักใช้ความคุ้นชินในการวางตำแหน่งการเขียนภาษาไทยมาใช้วางหน่วยปฏิเสธในภาษาเกาหลี

1.4 การหลีกเลี่ยงการใช้วิภัตติปัจจัยลงท้ายประโยคแสดงการอุทานกับคำวิเศษณ์ สังเกตได้จาก ข้อที่ 22 และ 6 นักศึกษาชาวไทยกลุ่มตัวอย่างไม่มีความรู้สึกร่วมกับสถานการณ์จึงมองไม่เห็นถึงความจำเป็นในการใช้วิภัตติปัจจัยลงท้ายประโยคแสดงการอุทาน แม้ว่านักศึกษาชาวไทยจะเคยผ่านการเรียนประโยคอุทานมาแล้ว หรืออาจจะไม่ทราบว่าคำวิเศษณ์ดังกล่าวควรต้องใช้กับวิภัตติปัจจัยลงท้ายประโยคประเภทใด

1.5 การใช้ไวยากรณ์โดยไม่คำนึงถึงบริบทสนทนา สังเกตได้จาก ข้อที่ 2 นักศึกษาชาวไทยใช้ไวยากรณ์หน่วยปฏิเสธคู่กับคำวิเศษณ์ 절대로 (jeoldaero) ได้ถูกต้องโดยตอบว่า 앞으로 이 같은 잘못을 절대로 하지 않아요/안 해요 (apeuro i gateun jalmoaseul jeoldaero haji anayo/an haeyo) แต่ไม่ปรากฏการใช้ -ㄹ- (-get-) เหมือนกับเจ้าของภาษา เนื่องจากนักศึกษาชาวไทยพิจารณาเฉพาะกฎการใช้และความหมายของประโยคซึ่งเป็นการมองจากจุดย่อย จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่นักศึกษาชาวไทยจะต้องดูบริบทของบทสนทนาโดยรวม เพราะบริบทเป็นองค์ประกอบที่ทำให้สามารถเข้าใจประโยคที่ต้องการสื่อสารนอกเหนือจากการดูแค่คำวิเศษณ์ เห็นได้ว่าการเลือกใช้ไวยากรณ์รวมของนักศึกษาชาวไทย เป็นไปตามที่ Yong และ Talaeyeon (2016) ได้กล่าวว่าหน่วยไวยากรณ์ปรากฏรวมเป็นเรื่องที่ไม่อาจใช้การคาดเดาเพียงแค่ว่าความหมายของคำวิเศษณ์และไวยากรณ์ได้ แต่เป็นเรื่องของการต้องจดจำว่าหน่วยไวยากรณ์ใดที่สามารถปรากฏรวมกับคำวิเศษณ์ใดได้บ้าง จึงเป็นเรื่องยากสำหรับผู้เรียนภาษาเกาหลีที่ต้องเรียนรู้ในสิ่งแวดล้อมที่ไม่เอื้ออำนวยในการใช้ภาษาเกาหลีตลอดเวลา ดังนั้นวิธีการสอนจำเป็นต้องทำ

ควบคู่กัน คือ เริ่มจากการสอนกฎการใช้คำวิเศษณ์กับหน่วยไวยากรณ์ จากนั้นนำเสนอตัวอย่างที่ปรากฏการใช้ในสถานการณ์จริง และฝึกสังเกตทั้งบริบทสนทนาว่าจำเป็นจะต้องใช้ไวยากรณ์อื่นประกอบพร้อมด้วยหรือไม่ การสอนในลักษณะเช่นนี้จะทำให้นักศึกษาชาวไทยไม่เพียงแต่จะเข้าใจหลักไวยากรณ์ แต่ยังสามารถสื่อสารความหมายได้เป็นที่ยอมรับตามมาตรฐานของเจ้าของภาษาด้วย

2. การเลือกใช้ไวยากรณ์ที่ไม่สัมพันธ์กับคำวิเศษณ์ สามารถสรุปข้อผิดพลาดได้ดังนี้

2.1 การใช้ไวยากรณ์แสดงกาลไม่สัมพันธ์กับคำวิเศษณ์ สังเกตได้จาก ข้อที่ 2 นักศึกษาชาวไทยกลุ่มตัวอย่างตอบ 끝나갔어요 (kkeunnagasseoyo) ร่วมกับคำวิเศษณ์ 이제 (ije) จำนวนมาก 이제 (ije) เป็นคำวิเศษณ์ที่สามารถใช้ได้ทั้งกาลปัจจุบัน อดีต และอนาคต ในข้อคำถามใช้คำกริยา 끝나가다 (kkeunnagada) ซึ่งมีความหมายว่า “เสร็จไป (go to the end)” เป็นคำกริยาที่แสดงความต่อเนื่องของการกระทำ โดยมีโครงสร้างมาจาก 끝나다 (kkeunnada) (เสร็จ) + -어 가다 (-eo gada) (...ดำเนินไป) เมื่อนำคำทั้งสองมาประกอบกลายเป็นคำเดียวจะใช้กับเหตุการณ์ที่กำลังดำเนินอยู่ใกล้ถึงจุดสิ้นสุด ด้วยเหตุผลดังกล่าวจึงใช้ร่วมกับวิภัติปัจจัยลงท้ายประโยคแสดงกาลปัจจุบัน -아/어요 (-a/eo(yo) หรือไวยากรณ์ -고 있다 (-go itda) นักศึกษาชาวไทยกลุ่มตัวอย่างสับสนการใช้คำกริยาระหว่าง 끝나가다 (kkeunnagada) ที่มีความหมายใกล้เคียงกันกับ 끝나다 (kkeunnada) ในการนำมาใช้กับคำวิเศษณ์ 이제 (ije) จึงส่งผลต่อการเลือกหน่วยแสดงกาล จึงทำให้เกิดข้อผิดพลาดดังกล่าว

2.2 การใช้วิภัติปัจจัยลงท้ายประโยคไม่สัมพันธ์กับคำวิเศษณ์ นักศึกษานำกฎการใช้ภาษาไทยมาใช้กับภาษาเกาหลี สังเกตได้จาก ข้อที่ 15 และ 18 มีนักศึกษชาวไทยจำนวนมากไม่เลือกใช้วิภัติปัจจัยลงท้ายประโยคแสดงการคาดคะเนกับคำวิเศษณ์ที่สื่อความหมายในการคาดคะเน คำว่า 아마 (ama) แปลเป็นภาษาไทยว่า “คง อาจจะ” อยู่แล้ว นักศึกษาชาวไทยจึงไม่ใช้ไวยากรณ์ที่แสดงถึงการคาดคะเนปรากฏกับผู้สอนจำเป็นต้องทำหน้าที่ช่วยชี้ให้เห็นความต่างในการใช้

คำวิเศษณ์ระหว่างภาษาไทยกับภาษาเกาหลี นอกจากนี้ ควรนำคำวิเศษณ์ 아마 (ama) และวิภัติปัจจัยลงท้ายประโยคแสดงการคาดคะเน (으)ㄹ 것이다 (eu)r geosida), (으)ㄴ 것 같다 (eu)n geot gatda) มาประกอบใช้เป็นโครงสร้างสำเร็จรูป 아마... (으)ㄹ 것이다 (ama... (eu)r geosida), 아마... (으)ㄴ 것 같다 (ama... (eu)n geot gatda) จะช่วยลดความผิดพลาดของนักศึกษาชาวไทยกลุ่มตัวอย่างในส่วนของ การเลือกไวยากรณ์มาใช้ร่วม

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะเพื่อการนำผลการวิจัยไปใช้

ผลการวิจัยครั้งนี้เป็นข้อมูลพื้นฐานในการนำไปสู่การเปลี่ยนรูปแบบการเรียนการสอนคำวิเศษณ์ในภาษาเกาหลีของนักศึกษาชาวไทย โดยจะต้องให้ความสำคัญในการจดจำทั้งความหมายของคำวิเศษณ์และหน่วยไวยากรณ์ที่ปรากฏร่วม รวมทั้งผู้สอนเองก็ต้องปรับเปลี่ยนวิธีการสอนโดยให้ความสำคัญกับเรื่องดังกล่าวด้วย ทั้งนี้จากผลการศึกษาที่พบว่า “กลุ่มคำวิเศษณ์แสดงมาลาที่ปรากฏร่วมกับวิภัติปัจจัยก่อนคำลงท้ายประโยคและคำลงท้ายประโยค” เป็นกลุ่มคำวิเศษณ์ที่นักศึกษาชาวไทยกลุ่มตัวอย่างมีปัญหาในการเลือกใช้ไวยากรณ์มากที่สุด ผู้วิจัยได้นำหลักการสอนคำศัพท์ที่ปรากฏร่วมกันในภาษาอังกฤษของ Lewis (Ed.) (2000) มาเป็นแนวทางการเรียนรู้กลุ่มคำวิเศษณ์แสดงมาลาที่ปรากฏร่วมกับวิภัติปัจจัยก่อนคำลงท้ายประโยคและคำลงท้ายประโยค โดยเสนอขั้นตอนในการเรียน 3 ขั้นตอน คือ การสังเกต การคาดคะเน การทดลองใช้ รายละเอียดดังนี้

ขั้นแรก คือ การสังเกต ให้นักศึกษาชาวไทยได้สังเกตคำวิเศษณ์ที่ปรากฏในบทสนทนาหรือเนื้อเรื่อง ระบายเน้นคำวิเศษณ์และบอกได้ว่าเป็นคำวิเศษณ์ทั่วไปหรือคำวิเศษณ์ที่มีหน่วยไวยากรณ์ปรากฏร่วม ในกรณีที่ เป็นคำวิเศษณ์ที่มีหน่วยไวยากรณ์ปรากฏร่วมนักศึกษา จำเป็นต้องระบายเน้นไวยากรณ์เพิ่ม เพื่อจะได้สังเกตเห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบทั้งสอง

ขั้นที่สอง คือ การคาดคะเน นักศึกษาเรียนรู้โดยวิธีการคาดคะเนความหมายและวิธีใช้ได้โดยวิธีการให้ความช่วยเหลือของผู้สอน เช่น ผู้สอนนำเสนอรูปแบบโครงสร้างที่ปรากฏทั้งสองส่วน เช่น คำวิเศษณ์ 아마 (ama)

ที่ต้องมีไวยากรณ์คาดคะเนปรากฏร่วมเสมอ **아마... (으)ㄴ 것이다** (ama... (eu)r geosida), **아마... (으)ㄴ 것 같다** (ama... (eu)n geot gatda) คำวิเศษณ์ **제발** (jebal) ที่ต้องมีวิภัตติปัจจัยลงท้ายประโยคแสดงการสั่ง **제발** (jebal) ... **아/어주세요** (a/eojuseyo), **제발** (jebal) ... **아/어라** (a/eora), **제발** (jebal) ... **(으)세요** ((eu)seyo) คำวิเศษณ์ **과연** (gwayeon) ที่ต้องมีวิภัตติปัจจัยลงท้ายประโยคแสดงอุทาน **과연** (gwayeon) ... **네요** (neyo), **과연** (gwayeon) ... **군요** (gunyo) เป็นต้น เมื่อนักศึกษาเห็นรูปแบบโครงสร้างดังกล่าวอาจจะทำให้นักศึกษาคาดคะเนวิธีการใช้ ตำแหน่งการวาง คำวิเศษณ์และไวยากรณ์ รวมทั้งความหมายของประโยคที่ปรากฏทั้งคำวิเศษณ์และไวยากรณ์ได้ นอกจากนี้ นักศึกษายังสามารถคาดคะเนไวยากรณ์ที่ปรากฏร่วมได้อีก ทั้งนี้คำวิเศษณ์สามารถปรากฏร่วมกับไวยากรณ์ได้หลากหลายรูปแบบแต่ต้องเป็นไวยากรณ์ที่มีความหมาย คล้ายคลึงหรือเหมือนกัน เพราะฉะนั้นการทำ ความเข้าใจเกี่ยวกับไวยากรณ์จากรูปแบบโครงสร้างดังกล่าวจะช่วยให้ นักศึกษาเกิดการเรียนรู้โดยการคาดคะเนและนำไปต่อยอด สูดท้ายนำตัวอย่างประโยคมาเปรียบเทียบความสมบูรณ์ของ ประโยค ประโยคที่มีทั้งคำวิเศษณ์และไวยากรณ์ปรากฏร่วม ประโยคที่ปรากฏเพียงคำวิเศษณ์หรือไวยากรณ์ นำประโยค มาเปรียบเทียบจนนักศึกษามีความสามารถประเมินระดับ ความสมบูรณ์ของประโยคทั้งสามได้ และคาดคะเนถึงสาเหตุ ที่ทำให้ประโยคทั้งสามมีความสมบูรณ์แตกต่างกัน

ขั้นที่สาม คือ การทดลองใช้ ฝึกให้นักศึกษา ชาวไทยสามารถนำคำวิเศษณ์ที่มีหน่วยไวยากรณ์ปรากฏร่วม ที่ได้เรียนมาใช้สื่อสารด้วยตนเอง โดยเริ่มจากการให้ นักศึกษาชาวไทยทำแบบฝึกหัดและทำกิจกรรมการเรียนรู้ ผู้วิจัยได้นำแบบฝึกหัดการสอนคำปรากฏร่วมภาษาอังกฤษ ในงานวิจัยของ ปริมา มัลลิกะมาส (Mallikamas, 2003)

มายกตัวอย่างและดัดแปลงแบบฝึกหัดเพื่อประยุกต์ใช้ กับการสอนคำวิเศษณ์ที่มีหน่วยไวยากรณ์ปรากฏร่วมใน ภาษาเกาหลี ดังนี้

แบบฝึกหัดที่ 1 จงวงกลมไวยากรณ์ 1 ไวยากรณ์ ในแต่ละข้อที่ไม่ปรากฏร่วมกับคำวิเศษณ์ที่กำหนดให้

ตัวอย่าง

[아마]: (으)ㄴ 것 같다 (으)ㄴ 것이다 (으)ㄴ **시다**

[제발]: 아/어주세요 (으)세요 (으)ㄴ 것 같다

[과연]: 군요 네요 (으)세요

แบบฝึกหัดที่ 2 ในแต่ละประโยคต่อไปนี้มีข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้ไวยากรณ์ปรากฏร่วมไม่ถูกต้องอยู่ 1 ตำแหน่ง จงวงกลมคำที่ผิดและเติมคำตอบที่ถูกต้องไว้ในวงเล็บท้ายข้อ

ตัวอย่าง

친구가 아마 안 **(아요)**. [올 거예요]

제발 수업시간을 지키는군요. []

설악산에 와보니 단풍이 과연 아름다운 것 같아요. []

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาปัญหา การใช้คำวิเศษณ์ที่มีหน่วยไวยากรณ์ปรากฏร่วม โดยใช้ระดับ ความรู้ทางด้านภาษาของนักศึกษาชาวไทยเป็นปัจจัยหลักใน การศึกษา ซึ่งอาจจะไม่ครอบคลุมถึงปัจจัยอื่น ๆ ประเด็น ที่น่าสนใจควรศึกษาครั้งต่อไป ควรนำปัจจัยสภาพแวดล้อมในการเรียนภาษาเกาหลีมาเป็นปัจจัยในการศึกษา กล่าวคือ นำนักศึกษาชาวไทยที่ศึกษาภาษาเกาหลีในสถาบัน การศึกษาไทยเปรียบเทียบกับนักศึกษาชาวไทยที่ศึกษา ภาษาเกาหลีในสถาบันการศึกษาเกาหลี อาจจะทำให้ ผลการใช้ออกมาแตกต่าง จะช่วยทำให้มองเห็นภาพรวม ในการใช้คำวิเศษณ์ที่มีหน่วยไวยากรณ์ปรากฏร่วม ได้ดีมากยิ่งขึ้น

เอกสารอ้างอิง

- Choi, H. Y. (2014). *A study of acquisition of concord adverbs by Chinese learners of Korean*. (Master's thesis, Ewha Womans University).
- Dursun, E. (2014). *Research on the education of Korean modal adverbs for Turkish learners*. (Master's thesis, Seoul National University).
- Hee, R. C. (2004). An analysis of concord adverbial construction: Downward unbounded discontinuities and indexed phrase structure grammar. *The Linguistic Society of Korea*, (38), 183–225.
- Kim, K. H. (1996). *A study on adverbials in present-day Korean*. (Doctoral's thesis, Seoul National University).
- Ladhuy, K. (2013). *A study on teaching method of Korean adverb of degree's synonyms for Thai learners*. (Master's thesis, Sookmyung Woman's University).
- Lewis, M. Ed. (2000). *Teaching collocation: Further developments in the Lexical approach*. Oxford: Oxford University Press.
- Li, X. (2010). *Research on the education of Korean modal adverbs for Chinese learners*. (Master's thesis, Seoul National University).
- Mallikamas, P. (2003). The role of collocation in the development of English language skills. *Pasaa Paritat Journal*, (20), 62–76. [In Thai]
- National Institute of the Korean Language. (2011). *Research on Korean language education vocabulary content development (Stage 2)*. Retrieved from <https://www.korean.go.kr>
- Park, Y. (2018). *The Effect of proficiency, residence period, and exposure time on Thai learners' understanding of Korean irony expressions*. (Master's thesis, Ewha Womans University).
- Sanguansin, S. (2018). *A study on the acquisition of '-get-' and '-(eu)l geosi-' of Thai learners of Korean*. (Master's thesis, Ewha Womans University).
- Yiping, P. (2017). *A study on teaching and learning conjecture modality adverbs for Chinese learners*. (Master's thesis, Seoul National University).
- Yong, J. C. & Talaeyeon. (2016). Second language acquisition of Korean concord adverbs by adult Chinese speakers. *Urimalgeul*, (69), 121–153.
- Yuan, W. (2020). *A study on Korean modal adverbs education for Chinese learners*. (Master's thesis, Inha University).
- Yun, J. H. (2016). *A study on use aspect of Korean concord adverbs by Chinese Korean learners: based on learner's composition*. (Master's thesis, Dongguk University).

การวิเคราะห์ปัญหาและปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความสามารถ
ในการอ่านเชิงวิเคราะห์ของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ*

ANALYSIS OF CHALLENGES AND FACTORS AFFECTING CRITICAL READING
ABILITIES OF ENGLISH MAJOR STUDENTS

จารุณี นาคเจริญ^{1**}
Jarunee Nakcharoen^{1**}

มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ 202 ถ.ช้างเผือก ต.ช้างเผือก อ.เมือง จ.เชียงใหม่ 50300 ประเทศไทย¹
Chiang Mai Rajabhat University, 202 Chang Puak Road, Chang Puak Sub-district, Muang District,
Chiang Mai Province 50300 Thailand¹

**Corresponding author E-mail: jarunee_nak@cmru.ac.th
(Received: 7 Jun, 2023; Revised: 11 Dec, 2023; Accepted: 12 Dec, 2023)

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์ปัญหาในการอ่านเชิงวิเคราะห์และปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความสามารถในการอ่านเชิงวิเคราะห์ของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ รวมถึงเพื่อศึกษาแนวทางการพัฒนาความสามารถในการอ่านเชิงวิเคราะห์ของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ โดยกลุ่มตัวอย่างครั้งนี้ คือ นักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 3 และ 4 จำนวน 125 คน ได้มาโดยวิธีการคัดเลือกแบบเจาะจงและโดยสมัครใจ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านเชิงวิเคราะห์ แบบสอบถามปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความสามารถในการอ่านเชิงวิเคราะห์ และแบบสัมภาษณ์แนวทางในการอ่านเชิงวิเคราะห์ วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการใช้สถิติค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Correlation Coefficient) และค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) ผลการวิจัย พบว่า นักศึกษามีความสามารถในการอ่านเชิงวิเคราะห์อยู่ในระดับ ต่ำ (ร้อยละ 59.13) โดยทักษะการประเมินและตัดสินสิ่งที่อ่านและทักษะการสรุปอ้างอิง มีระดับคะแนนน้อยกว่าทักษะด้านอื่น นอกจากนี้ ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความสามารถในการอ่านเชิงวิเคราะห์ของนักศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 คือ ปัจจัยที่เกี่ยวกับกลวิธีการอ่านและแรงจูงใจ โดยแนวทางการพัฒนาความสามารถในการอ่านเชิงวิเคราะห์ของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษที่ควรส่งเสริม คือ กลวิธีการอ่าน กรอบความคิดเติบโต บทบาทผู้สอน แรงจูงใจ และทัศนคติ

คำสำคัญ: ปัญหาการอ่าน, ปัจจัยที่ส่งผลต่อการอ่าน, ความสามารถในการอ่านเชิงวิเคราะห์

* บทความวิจัยนี้ได้รับทุนสนับสนุนจากกองทุนวิจัยสถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ สัญญาเลขที่ มรชม. 10/65

¹ อาจารย์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

ABSTRACT

The purposes of this research were to investigate the challenges pertaining to the critical reading abilities of English major students, the factors affecting these students' critical reading abilities, and approaches to enhance their critical reading abilities. The sample group in this study consisted of 125 English major students in their 3rd and 4th years. Purposive sampling and volunteer sampling techniques were applied to select the participants of this study. The research instruments consisted of a critical reading test, a questionnaire, and an interview. The quantitative data were then analyzed by percentage, mean, standard deviation, correlation coefficient, and multiple regression analysis. The results revealed that the students' critical reading abilities were at a low level (59.13%). Among the five major areas of critical reading abilities, the students scored the lowest in "Evaluating and judging the context" and "Making inferences". Besides, the factors affecting the students' critical reading abilities, at a .05 significance level appeared to have been reading techniques and motivation. As a result, the effective approaches to nurture the students' critical reading abilities should incorporate reading techniques, promote a growth mindset, and consider the role of the instructors as well as motivation and the students' attitudes.

KEYWORDS: Critical Reading Challenges, Critical Reading Factors, Critical Reading Abilities

บทนำ

ในโลกของข้อมูลข่าวสารยุคดิจิทัลที่มีการเปลี่ยนแปลงและการเผยแพร่ข้อมูลอย่างรวดเร็วและเป็นยุคที่ผู้เรียนต้องเผชิญกับกระแสดความคิดอย่างต่อเนื่อง ทักษะการอ่านเชิงวิเคราะห์ (Critical Reading) จึงเป็นกระบวนการสำคัญที่ช่วยให้ผู้เรียนรู้จักแยกแยะข้อเท็จจริง ความคิดเห็น ตั้งคำถาม ประเมินสิ่งที่อ่าน ประเมินตนเอง และตัดสินใจความถูกต้องของข้อมูลจากแหล่งต่าง ๆ อย่างมีเหตุผล (Sereidi, Sheikh, & Takriti, 2019) ผู้เรียนที่มีความสามารถในการประเมินและตัดสินใจคุณค่าของข้อมูลได้อย่างมีประสิทธิภาพนั้นจำเป็นต้องมีทักษะการรับสารโดยเฉพาะทักษะการอ่านขั้นสูงที่เรียกว่า การอ่านเชิงวิเคราะห์ (Jianfeng, 2014; Neamnoy, 2008)

การอ่านเชิงวิเคราะห์ คือ การอ่านข้อมูลอย่างละเอียดและเป็นขั้นเป็นตอน ที่ผู้อ่านต้องใช้ความคิด ความรู้ ความสามารถในการถอดความร่วมกับประสบการณ์เดิมเพื่อวิเคราะห์ สังเคราะห์ ตีความ และประเมินสิ่งที่อ่านว่าถูกต้องหรือน่าเชื่อถือเพียงใด โดยองค์ประกอบของการอ่านเชิงวิเคราะห์ที่แสดงถึงความสามารถและพฤติกรรม การอ่านอย่างเป็นระบบดังกล่าวนี้ ประกอบด้วย ทักษะการระบุใจความสำคัญ (Identifying the Main Idea) การแยกแยะข้อเท็จจริงและข้อคิดเห็น (Determining Facts and Opinions) การระบุทัศนคติและจุดมุ่งหมายของผู้เขียน (Identifying the Author's Tone and Purpose) การสรุปอ้างอิง (Making Inference) และการประเมินและตัดสินสิ่งที่อ่าน (Evaluating and Judging the Context) (Adams & Patterson, 2005; Gunning, 1992; Harris & Smith, 1986; Mather & McCarthy, 1999) ทั้งนี้ เมื่อผู้เรียนอ่านแล้วเกิดความเข้าใจ สามารถวิเคราะห์ได้ จนกระทั่งเกิดกระบวนการคิดอย่างมีวิจารณญาณและการอ่านอย่างเป็นระบบแล้วนั้น ส่งผลให้ผู้เรียนสามารถแสดงปฏิสัมพันธ์ ทัศนคติ และความคิดเห็นของตนเองต่อสิ่งที่อ่านได้อย่างถูกต้อง (Conklin, 2012) ดังนั้น ความสามารถในการอ่านเชิงวิเคราะห์ จึงถือเป็นทักษะที่จำเป็นต่อชีวิตที่ควรส่งเสริม เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการคิดวิเคราะห์และการเรียนรู้ตลอดชีวิต อันเป็นหนึ่งในคุณลักษณะของผู้เรียนในศตวรรษที่ 21

อีกทั้ง ตามนโยบายการยกระดับมาตรฐานภาษาอังกฤษในสถาบันอุดมศึกษาได้มุ่งเน้นให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือในการค้นคว้าหาความรู้อย่างเป็นสากลและก้าวทันการเปลี่ยนแปลงของโลกปัจจุบัน (Ministry of Education, 2018) จึงได้กำหนดกรอบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ โดยอ้างอิงกรอบความสามารถทางภาษาของสหภาพยุโรป หรือ CEFR (The Common European Framework of Reference for Language) เพื่อจัดลำดับความสามารถทางภาษาอังกฤษของผู้เรียนระดับอุดมศึกษานั้น (Office of the Basic Education Commission, 2015) ทั้งนี้ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ จึงได้แนวปฏิบัติเพื่อกำหนดระดับความสามารถภาษาอังกฤษของนักศึกษาโดยนำกรอบมาตรฐาน CEFR มาอ้างอิงเช่นกัน โดยกำหนดเกณฑ์ B2 ถึง C1 ให้เป็นเป้าหมายสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ (Chiang Mai Rajabhat University, 2019) โดยเกณฑ์ดังกล่าวได้อธิบายถึงระดับความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษไว้ว่า ผู้เรียนต้องสามารถเข้าถึงข้อมูล และเข้าใจข้อความที่ยาว ซับซ้อน และความหมายแฝงของผู้เขียนจากเนื้อเรื่องที่หลากหลาย ขณะเดียวกันผู้เรียนต้องสามารถแสดงความคิดเห็น ความรู้สึกของตนเองได้อย่างเป็นธรรมชาติ สามารถใช้ภาษาทั้งในด้านสังคม การทำงาน และด้านการศึกษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ อีกทั้งเพื่อให้สอดคล้องกับลักษณะตัวารวิชาการที่มีความซับซ้อนขึ้น ผู้เรียนระดับอุดมศึกษาจึงต้องฝึกฝน ทักษะการคิดวิเคราะห์และการตีความขั้นสูง ฝึกฝน ทักษะการอ่านการเขียน รวมถึงการทำความเข้าใจข้อมูลที่เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับผู้เรียนที่ต้องการประสบความสำเร็จทางวิชาการ (Bharuthram, 2012) ด้วยเหตุนี้ การอ่านเชิงวิเคราะห์จึงมีบทบาทอย่างมากต่อผู้เรียนระดับอุดมศึกษาที่เป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศตามแนวทางผู้เรียนในศตวรรษที่ 21 และนโยบายการพัฒนาภาษาอังกฤษตามกรอบมาตรฐาน CEFR ผู้เรียนในระดับอุดมศึกษา จึงควรได้รับการส่งเสริมทักษะการคิด การอ่านอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้เป็นผู้ที่มีความรู้และประยุกต์ใช้ความรู้ในชีวิตประจำวันให้ทันกับสังคมยุคข้อมูลข่าวสารในปัจจุบัน

อย่างไรก็ตาม เมื่อศึกษาผลการประเมินจากดัชนีวัดความสามารถทางภาษาอังกฤษ (English Proficiency Index) ค.ศ. 2022 โดย Education First ยังคงพบว่า ความสามารถทางภาษาอังกฤษและความฉลาดรู้ด้านการอ่าน (Reading Literacy) ของผู้เรียนในประเทศไทยอยู่ในระดับต่ำ (Very Low Proficiency) โดยจัดอยู่ในลำดับที่ 97 จากจำนวนทั้งหมด 111 ประเทศ (Education First, 2022) หรือเทียบเท่ากรอบมาตรฐาน CEFR ระดับ B1 ที่อธิบายถึงความสามารถในทักษะการอ่านว่า ผู้เรียนสามารถเข้าใจจุดประสงค์ของบทอ่านที่มีโครงสร้างพื้นฐานและมีลักษณะเนื้อเรื่องที่คุ้นเคย โดยผู้เรียนอาศัยประสบการณ์ส่วนตัวเพื่อหาคำตอบที่ปรากฏในเนื้อเรื่องได้โดยตรง แต่ยังไม่สามารถประเมินข้อเท็จจริงหรือข้อความแฝงจากเรื่องที่อ่านได้อีกทั้ง จากผลการประเมินความคิดเห็นของผู้ใช้บัณฑิต (Bachelor of Arts, 2021) ผู้ประกอบการการฝึกประสบการณ์วิชาชีพ (Bachelor of Arts, 2022) และผู้สอนในรายวิชาการอ่านและวรรณกรรม พบว่า แม้ว่าการอ่านเชิงวิเคราะห์เป็นทักษะที่สำคัญและจำเป็นต่อการเรียนรู้ของผู้เรียนระดับปริญญาตรี แต่ผู้เรียนยังคงมีปัญหาในการอ่านทำความเข้าใจและการวิเคราะห์ข้อความภาษาอังกฤษ จึงทำให้ผู้เรียนไม่สามารถตีความ สรุปความ ระบุวัตถุประสงค์และความคิดของผู้เขียนที่ต้องการถ่ายทอดได้

จากการศึกษาปัญหาในการอ่านเชิงวิเคราะห์พบว่า มาจาก 2 ประเด็นหลัก คือ 1) ปัญหาที่เกี่ยวกับภาษา (Linguistic Problems) และ 2) ปัญหาที่ไม่เกี่ยวกับภาษา (Non-Linguistic Problems) (Rohmah, 2018) โดยสามารถอธิบายได้ว่า ปัญหาที่เกี่ยวกับภาษา (Linguistic Problems) ของผู้เรียนส่วนใหญ่เกิดจากการที่ผู้เรียนไม่สามารถวิเคราะห์โครงสร้างทางไวยากรณ์ที่ซับซ้อนได้ เช่น ประโยคความซ้อน (Complex Sentence) หรือคำสันธาน (Coordinating Conjunctions) เพื่อหาความสัมพันธ์ของแต่ละประโยคในบทอ่าน รวมถึงปัญหาด้านคำศัพท์ เช่น คำศัพท์เฉพาะทาง (Technical Term) คำพ้องความหมาย (Synonym) หรือการเดาความหมายของคำศัพท์จากบริบท (Context Clue) จึงส่งผลให้ผู้เรียนไม่สามารถสรุปเรื่องที่อ่านได้ ไม่เข้าใจในสิ่งที่อ่าน หรือมีความเข้าใจไม่ตรงกับสิ่งที่ผู้เขียนต้องการสื่อ ทั้งนี้ การที่ผู้สอนจะรับรู้ปัญหา

ดังกล่าวของผู้เรียนได้นั้น ผู้สอนต้องเข้าใจระดับความสามารถในการอ่านที่แท้จริงของผู้เรียนเพื่อนำไปพิจารณาและเปรียบเทียบกับระดับความสามารถที่เหมาะสมหรือ ระดับความสามารถในการอ่านที่ผู้เรียนควรจะเป็น (Richek, Caldwell, Jennings, & Learner, 1996) ส่วนปัญหาที่ไม่เกี่ยวกับภาษา (Non-Linguistic Problems) มีแนวโน้มมาจากปัจจัยอื่นที่มีผลกระทบต่อความสามารถในการอ่านเชิงวิเคราะห์ เช่น ปัญหาที่มาจากผู้เรียนขาดสมาธิ ขาดความสนใจ ทศนคติ ประสบการณ์ หรือความรู้เดิมที่มีต่อบทอ่าน รวมถึงปัญหาที่มาจากการเรียนการสอน และปัญหาที่มาจากสิ่งแวดล้อมทางบ้าน (Narkprom, Phusiripinyo, & Saito, 2016; Duangloi, 2015)

ดังนั้น การศึกษาความสามารถในการอ่านเชิงวิเคราะห์ของผู้เรียนจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งต่อการสะท้อนระดับความรู้และสภาพทางภาษาของผู้เรียนที่ทำให้ผู้สอนตระหนักถึงอุปสรรคในทักษะการคิดและทักษะการอ่านขั้นสูง ขณะเดียวกัน การศึกษาปัญหาที่ไม่เกี่ยวข้องกับภาษา เช่น ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเชิงวิเคราะห์ของผู้เรียนก็มีความสำคัญเช่นเดียวกัน เนื่องจากเป็นวิธีการสืบเสาะหาเหตุที่แท้จริงของผู้เรียน อันจะนำไปสู่แนวทางในการส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความพร้อมในการเรียนรู้และพัฒนาผู้เรียนได้อย่างตรงเป้าหมายและมีประสิทธิภาพ ทั้งนี้ ผู้วิจัยตระหนักถึงความสำคัญของการศึกษาสภาพปัญหาและปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความสามารถในการอ่านเชิงวิเคราะห์ของนักศึกษา สาขาวิชาภาษาอังกฤษและแนวทางในการพัฒนาความสามารถในการอ่านเชิงวิเคราะห์เพื่อยกระดับการจัดการเรียนการสอนในทักษะการอ่านเชิงวิเคราะห์ให้ผู้เรียนเกิดทักษะความชำนาญ และสามารถต่อยอดการเรียนรู้ในระดับที่สูงขึ้น ตลอดจนใช้ประกอบอาชีพเพื่อเป็นแรงงานที่มีคุณภาพต่อการพัฒนาประเทศให้ทัดเทียมนานาชาติ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. ศึกษาปัญหาในการอ่านเชิงวิเคราะห์ของนักศึกษา
2. ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความสามารถในการอ่านเชิงวิเคราะห์ของนักศึกษา

3. ศึกษาแนวทางการพัฒนาความสามารถในการอ่านเชิงวิเคราะห์ของนักศึกษา

ระเบียบวิธีวิจัย

ประชากร

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 3 ถึง 4 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 150 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ คือ

1. นักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 3 และ 4 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 125 คน โดยการคัดเลือกแบบเจาะจง (Purposive Selection Sampling) เนื่องจากเป็นกลุ่มตัวอย่างที่ผ่านการเรียนรายวิชา การอ่านและการเขียนเบื้องต้นที่เป็นทักษะพื้นฐานของกระบวนการอ่านเชิงวิเคราะห์ จากนั้นคัดเลือกอีกครั้งโดยสมัครใจ (Volunteer Sampling) เพื่อขอความร่วมมือกับนักศึกษาในการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านเชิงวิเคราะห์ และแบบสอบถามปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความสามารถในการอ่านเชิงวิเคราะห์

2. นักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 3 และ 4 ปีการศึกษา 2565 ที่มีคะแนนผ่านเกณฑ์ร้อยละ 80 ซึ่งได้ผู้ผ่านเกณฑ์จำนวน 15 คน จากจำนวน 125 คน โดยการคัดเลือกแบบเจาะจง (Purposive Selection Sampling) เพื่อดำเนินการสัมภาษณ์ด้วยแบบสัมภาษณ์แนวทางในการอ่านเชิงวิเคราะห์

ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรอิสระ (Independent Variables) คือ ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความสามารถในการอ่านเชิงวิเคราะห์

ตัวแปรตาม (Dependent Variables) คือ ปัญหาในการอ่านเชิงวิเคราะห์ 5 ด้าน ได้แก่ 1) การระบุใจความสำคัญ (Identifying the Main Idea) 2) การแยกแยะข้อเท็จจริงและข้อคิดเห็น (Determining Facts and Opinions) 3) การระบุทัศนคติและจุดมุ่งหมายของผู้เขียน (Identifying the Author's Tone and Purpose) 4) การสรุปอ้างอิง (Making Inference) และ 5) การประเมินและตัดสินสิ่งที่อ่าน (Evaluating and Judging the Context)

เครื่องมือการวิจัย

1. แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านเชิงวิเคราะห์

2. แบบสอบถามปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความสามารถในการอ่านเชิงวิเคราะห์

3. แบบสัมภาษณ์แนวทางในการอ่านเชิงวิเคราะห์

การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ

1. แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านเชิงวิเคราะห์ แบบปรนัยชนิด 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ

1.1 วิเคราะห์แนวคิดการเรียนรู้ด้านพุทธิพิสัย (Cognitive Domain) และความสามารถทางสติปัญญาของ Bloom (Revised Version) (Dwiastuty & Nurjanah, 2018; Kelly, 2020) พร้อมกับการสังเคราะห์ทฤษฎีองค์ประกอบกรอ่านจากนักการศึกษา (Adams & Patterson, 2005; Gunning, 1992; Harris & Smith, 1986; Mather & McCarthy, 1999) มากำหนดเป็นข้อคำถามในทักษะการอ่านเชิงวิเคราะห์ 5 ด้าน คือ 1) การระบุใจความสำคัญ (Identifying the Main Idea) จำนวน 6 ข้อ 2) การแยกแยะข้อเท็จจริงและข้อคิดเห็น (Determining Facts and Opinions) จำนวน 6 ข้อ 3) การระบุทัศนคติและจุดมุ่งหมายของผู้เขียน (Identifying the Author's Tone and Purpose) จำนวน 6 ข้อ 4) การสรุปอ้างอิง (Making Inference) จำนวน 6 ข้อ และ 5) การประเมินและตัดสินสิ่งที่อ่าน (Evaluating and Judging the Context) จำนวน 6 ข้อ

1.2 พิจารณาระดับความยากง่ายของบทอ่าน โดยให้สอดคล้องกับทักษะการอ่านตามเกณฑ์ CEFR ระดับ B2 ถึง C1

1.3 พิจารณและคัดเลือกบทอ่านที่หลากหลาย 5 ประเภท คือ การ์ตูน (Cartoon) บทอ่านจากสื่อสังคมออนไลน์ (Social Media Post) บทอ่านจากนิตยสาร (Magazine) บทความวิชาการ (Academic Text) และบทอ่านจากเว็บไซต์ที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมและวิถีชีวิตไทย (Website Material Relating to Thai Culture and Lifestyle)

1.4 หาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ที่มีค่า .50 ขึ้นไป กรณีข้อสอบไม่ผ่านเกณฑ์ ผู้วิจัยดำเนินการปรับข้อคำถาม ตัวเลือก ตัวลง และการใช้ภาษา

ซึ่งผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน ได้ประเมินค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ .96

1.5 ทดลองใช้แบบทดสอบกับกลุ่มประชากรที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 15 คน คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 3 และ 4 จากสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารระหว่างประเทศและสาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ โดยใช้ระยะเวลาในการทดสอบ 50 นาที

1.6 หาค่าความยากง่าย (p) ระหว่าง .02 ถึง .80 และค่าอำนาจจำแนก (r) ตั้งแต่ .20 ขึ้นไป ซึ่งการทดสอบครั้งนี้มีค่า p อยู่ระหว่าง .20 ถึง .40 และค่า r อยู่ระหว่าง .40 ถึง .59

1.7 หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ตั้งแต่ .70 ขึ้น จากสูตร KR-20 ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบครั้งนี้เท่ากับ .76

1.8 นำแบบทดสอบไปเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 125 คน เพื่อวัดระดับความสามารถในการอ่านเชิงวิเคราะห์

2. แบบสอบถามปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความสามารถในการอ่านเชิงวิเคราะห์ จำนวน 3 ตอน

2.1 ศึกษาทฤษฎีเกี่ยวกับกรอบความคิดเติบโต ทักษะคิดและแรงจูงใจในการเรียนภาษา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อกำหนดประเด็นของแบบสอบถามจำนวน 3 ตอน ประกอบด้วย ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 7 ข้อ ตอนที่ 2 ปัจจัยภายใน ได้แก่ กลวิธีการอ่าน แรงจูงใจ ทักษะคิด และกรอบความคิดเติบโต และปัจจัยภายนอก ได้แก่ บทอ่าน บทบาทผู้สอน และสภาพแวดล้อม จำนวน 35 ข้อ และตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะและข้อคิดเห็น จำนวน 1 ข้อ

2.2 หาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ที่มีค่า .50 ขึ้นไป กรณีคำถามไม่ผ่านเกณฑ์ ผู้วิจัยดำเนินการปรับข้อคำถามและการใช้ภาษาให้เหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน ได้ประเมินค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ .95

2.3 ทดลองใช้แบบสอบถามกับกลุ่มประชากรจำนวน 15 คน คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 3 และ 4 จากสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารระหว่างประเทศและสาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ

2.4 หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) จากสูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (α - Coefficient) ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเท่ากับ .96

2.5 นำแบบสอบถามไปเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 125 คน เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความสามารถในการอ่านเชิงวิเคราะห์

3. แบบสัมภาษณ์แนวทางในการอ่านเชิงวิเคราะห์แบบปลายเปิด จำนวน 6 ข้อ

3.1 ศึกษาแนวคิดด้านความสามารถทางสติปัญญาของ Bloom (Revised Version) และทฤษฎีองค์ประกอบของการอ่าน เพื่อกำหนดขอบเขตของคำถาม 2 ส่วน โดยส่วนที่ 1 เกี่ยวกับความคิดเห็นต่อบทอ่าน จำนวน 3 ข้อ ได้แก่ 1) Having completed the test, which passage did you understand the most? And why? 2) Having completed the test, which passage did you understand the least? And why? และ 3) If you could choose one of the five passages to read without doing the test, which passage would you choose? And why? และส่วนที่ 2 เกี่ยวกับกลวิธีการอ่าน จำนวน 3 ข้อ ได้แก่ 1) Before 2) While 3) After reading a passage, which of the following strategies do you often use for the purpose of your critical reading?

3.2 หาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ที่มีค่า .50 ขึ้นไป กรณีคำถามไม่ผ่านเกณฑ์ ผู้วิจัยดำเนินการปรับข้อคำถามให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย ซึ่งผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน ได้ประเมินค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ .94

3.4 ทดลองใช้แบบสัมภาษณ์กับกลุ่มประชากรจำนวน 15 คน คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 3 และ 4 จากสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารระหว่างประเทศและสาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ

3.5 นำแบบสัมภาษณ์ไปเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างที่มีผลคะแนนจากแบบทดสอบผ่านเกณฑ์ร้อยละ 80 จำนวน 15 คน เพื่อศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับบทอ่านและกลวิธีการอ่าน

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลตามขั้นตอน ดังนี้

1. ผู้วิจัยชี้แจงวัตถุประสงค์ของการวิจัย ประโยชน์ที่ได้จากการวิจัย ขั้นตอนการรวบรวมข้อมูล และขอความยินยอมในการเข้าร่วมการวิจัยตามข้อกำหนดของจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์

2. กลุ่มตัวอย่างจำนวน 125 คน ทำแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านเชิงวิเคราะห์และแบบสอบถามปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความสามารถในการอ่านเชิงวิเคราะห์

3. ผู้วิจัยนัดหมายวันและเวลากับกลุ่มตัวอย่างที่มีผลคะแนนจากแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านเชิงวิเคราะห์ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 80 ซึ่งมีจำนวน 15 คน จากทั้งหมด 125 คน เพื่อทำการสัมภาษณ์ถึงประเภทของบทอ่านและกลวิธีที่ใช้ในการอ่าน

4. ผู้วิจัยรวบรวมข้อมูล วิเคราะห์ผล แปลผล และรายงานผล

การวิเคราะห์ข้อมูล

วิเคราะห์ข้อมูลจากแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านเชิงวิเคราะห์ และแบบสอบถามปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความสามารถในการอ่านเชิงวิเคราะห์ โดยการหาค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Correlation Coefficient) และค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) ด้วยวิธีการแบบขั้นบันได (Stepwise Regression) และข้อมูลจากแบบสัมภาษณ์แนวทางการอ่านเชิงวิเคราะห์ โดยการวิเคราะห์เชิงเนื้อหา (Content Analysis) ที่มีแนวคิดการกำหนดรหัส 4 ขั้นตอน คือ การถอดความ การกำหนดรหัสเพื่อจำแนกประเภท

ตารางที่ 1 ค่าเฉลี่ยของคะแนนการอ่านเชิงวิเคราะห์ของนักศึกษา

จำนวน	คะแนนเฉลี่ย (30)	ร้อยละ
(N=125)	17.74	59.13

โดยเมื่อแบ่งเกณฑ์คะแนนในการอ่านเชิงวิเคราะห์จากแบบทดสอบ พบว่า นักศึกษาจำนวน 15 คน (ร้อยละ 12) มีคะแนนอยู่ในระดับ ดี นักศึกษาจำนวน

ข้อมูล การสร้างความสัมพันธ์ของข้อมูลที่ได้ และการหาข้อสรุป (Strauss & Corbin, 1990)

การแบ่งระดับความรู้จากแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านเชิงวิเคราะห์ จำแนกเป็น 3 ระดับ จากคะแนนเต็ม 30 คือ ระดับดี เท่ากับคะแนน 24-30 (ร้อยละ 80-100) ระดับปานกลาง เท่ากับคะแนน 18-23 (ร้อยละ 60 - 79) และระดับต่ำ เท่ากับคะแนน 0-17 (ร้อยละ 0-59)

การแปลผลจากแบบสอบถามปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความสามารถในการอ่านเชิงวิเคราะห์ให้ใช้เกณฑ์ตาม Likert Rating Scale (Khazanie, 1996) เพื่อแปลความหมายของผลกระทบ 5 ระดับ คือ

4.50 – 5.00	หมายถึง	มากที่สุด
3.50 – 4.49	หมายถึง	มาก
2.50 – 3.49	หมายถึง	ปานกลาง
1.50 – 2.49	หมายถึง	น้อย
1.00 – 1.49	หมายถึง	น้อยที่สุด

ผลการวิจัย

ผลการวิจัยแบ่งออกเป็น 3 ประเด็น ดังนี้

1. ทักษะการอ่านเชิงวิเคราะห์

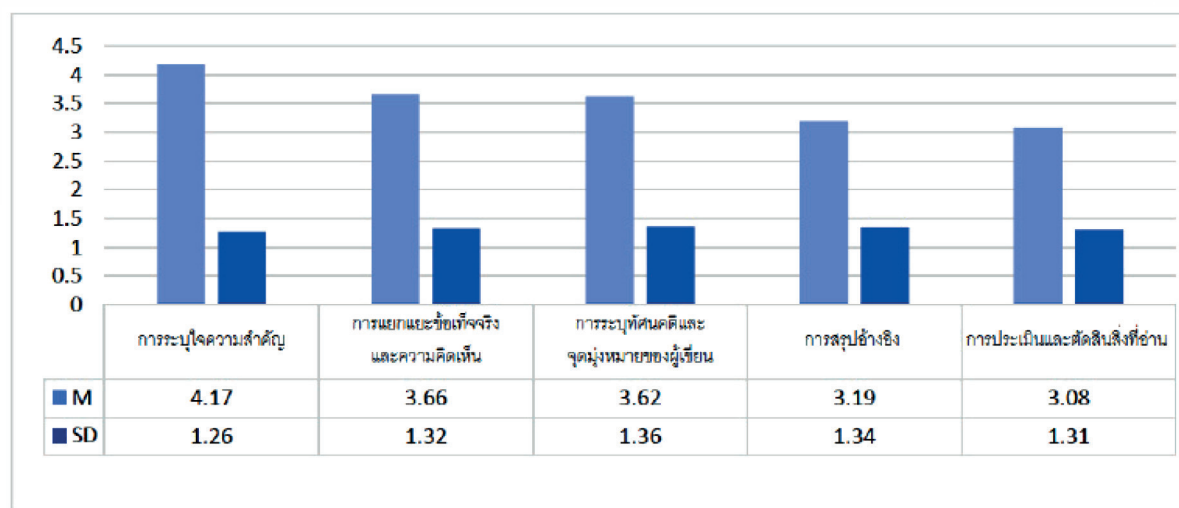
การประเมินความสามารถในการอ่านเชิงวิเคราะห์จากแบบทดสอบ พบว่า นักศึกษามีคะแนนเฉลี่ย 17.74 คะแนน จากคะแนนเต็ม 30 คะแนน หรือคิดเป็นร้อยละ 59.13 หมายถึง มีความรู้ระดับ ต่ำ ดังแสดงในตารางที่ 1

ตารางที่ 2 ระดับคะแนนการอ่านเชิงวิเคราะห์ของนักศึกษา (N=125)

คะแนน	จำนวน (คน)	ร้อยละ	แปลผล
80-100	15	12	ดี
60-79	31	24.8	ปานกลาง
0-59	79	63.2	ต่ำ

การวิเคราะห์ระดับคะแนนในการอ่านเชิงวิเคราะห์ตามทักษะทั้ง 5 ด้าน พบว่า นักศึกษามีคะแนนในทักษะการระบุใจความสำคัญ ($\bar{x} = 4.17$, S.D. = 1.26) ทักษะการแยกแยะข้อเท็จจริงและข้อคิดเห็น ($\bar{x} = 3.66$, S.D. = 1.32) และทักษะการระบุทัศนคติและจุดมุ่งหมายของผู้เขียน

($\bar{x} = 3.62$, S.D. = 1.36) อยู่ในระดับ ปานกลาง ส่วนทักษะการสรุปอ้างอิง ($\bar{x} = 3.19$, S.D. = 1.34) และทักษะการประเมินและตัดสินสิ่งที่อ่าน ($\bar{x} = 3.08$, S.D. = 1.31) อยู่ในระดับ ต่ำ ดังแสดงในแผนภูมิที่ 1

แผนภูมิที่ 1 คะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนการอ่านเชิงวิเคราะห์ 5 ด้าน (N=125)

2. ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความสามารถในการอ่านเชิงวิเคราะห์

จากแบบสอบถามปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความสามารถในการอ่านเชิงวิเคราะห์ พบว่า ปัจจัยทุกด้านส่งผลต่อคะแนนความสามารถในการอ่านเชิงวิเคราะห์ของนักศึกษาในระดับ มาก ($\bar{x} = 3.68$, S.D. = 1.15) โดยปัจจัยเกี่ยวกับบทอ่าน ($\bar{x} = 4.03$, S.D. = 1.18) กลวิธีการอ่าน

($\bar{x} = 3.81$, S.D. = 1.01) บทบาทผู้สอน ($\bar{x} = 3.74$, S.D. = 1.13) แรงจูงใจ ($\bar{x} = 3.72$, S.D. = 1.12) และทัศนคติ ($\bar{x} = 3.60$, S.D. = 1.25) ส่งผลต่อนักศึกษาในระดับ มาก ส่วนกรอบความคิดเติบโต ($\bar{x} = 3.50$, S.D. = 1.14) และสภาพแวดล้อม ($\bar{x} = 3.37$, S.D. = 1.23) ส่งผลต่อนักศึกษาในระดับ ปานกลาง ดังแสดงในตารางที่ 3

ตารางที่ 3 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นต่อปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความสามารถในการอ่านเชิงวิเคราะห์ของนักศึกษา (N = 125)

ปัจจัย	$\bar{x}$	S.D.	การแปลผล	ลำดับที่
1. บทอ่าน (Texts)	4.03	1.18	มาก	(1)
2. กลวิธีการอ่าน (Reading Techniques)	3.81	1.01	มาก	(2)
3. บทบาทผู้สอน (Role of the Instructors)	3.74	1.13	มาก	(3)
4. แรงจูงใจ (Motivation)	3.72	1.12	มาก	(4)
5. ทัศนคติ (Attitude)	3.60	1.25	มาก	(5)
6. กรอบความคิดเติบโต (Growth Mindset)	3.50	1.14	ปานกลาง	(6)
7. สภาพแวดล้อม (Environment)	3.37	1.23	ปานกลาง	(7)
รวม	3.68	1.15	มาก	

การวิเคราะห์เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่ส่งผลต่อคะแนนความสามารถในการอ่านเชิงวิเคราะห์ของนักศึกษา (Y) พบว่า ปัจจัยที่เกี่ยวกับแรงจูงใจ (X2) ทักษะการอ่าน (X3) และบทบาทผู้สอน (X6) มีความสัมพันธ์ทางบวกกับคะแนนของนักศึกษา ($r=.737, .501$ และ $.669$)

อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนปัจจัยที่เกี่ยวกับกลวิธีการอ่าน (X1) กรอบความคิดเติบโต (X4) มีความสัมพันธ์ทางลบกับคะแนนของนักศึกษา ($r = -.907$, และ $-.252$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ดังแสดงในตารางที่ 4

ตารางที่ 4 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อคะแนนความสามารถในการอ่านเชิงวิเคราะห์ของนักศึกษา (N = 125)

ตัวแปร	Y	X1	X2	X3	X4	X5	X6	X7
Y	1.000							
X1	-.907*	1.000						
X2	.737*	.674*	1.000					
X3	.501*	-.482*	.706*	1.000				
X4	-.252*	.168**	-.334*	-.001	1.000			
X5	-.006	.092	.231*	.339*	-.010	1.000		
X6	.669*	-.631*	.673*	.552*	-.263*	.157	1.000	
X7	.082	-.054	.169	.138	.003	.080	.157	1.000

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

โดยเมื่อวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยพหุคูณด้วยวิธีการแบบขั้นบันไดระหว่างกลุ่มปัจจัยทั้ง 7 ด้านกับคะแนนความสามารถในการอ่านเชิงวิเคราะห์พบว่า กลวิธีการอ่าน (Reading Techniques) และแรงจูงใจ

(Motivation) ส่งผลต่อคะแนนความสามารถในการอ่านเชิงวิเคราะห์ของนักศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($P = .000$ และ $.004$) ดังแสดงในตารางที่ 5

ตารางที่ 5 ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยพหุคูณระหว่างกลุ่มปัจจัยกับคะแนนความสามารถในการอ่านเชิงวิเคราะห์ของนักศึกษา (N=125)

ปัจจัยทำนาย	ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยพหุคูณ			T	P
	คะแนนดิบ	SEb	มาตรฐาน		
กลวิธีการอ่าน (Reading Techniques)	-3.568	.263	-.739	-13.59	.000
แรงจูงใจ (Motivation)	.768	.262	.198	2.93	.004

$R^2=0.8585$ Adjust $R^2=.850$

3. แนวทางการพัฒนาความสามารถในการอ่านเชิงวิเคราะห์

จากแบบสัมภาษณ์แนวทางในการอ่านเชิงวิเคราะห์ของนักศึกษาที่มีคะแนนผ่านเกณฑ์ร้อยละ 80 จำนวน 15 คน พบว่า นักศึกษาแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับประเด็นบทอ่านและกลวิธีการอ่าน ดังนี้

ประเด็นที่ 1 บทอ่าน ประกอบด้วยข้อความจำนวน 3 ข้อ ได้แก่

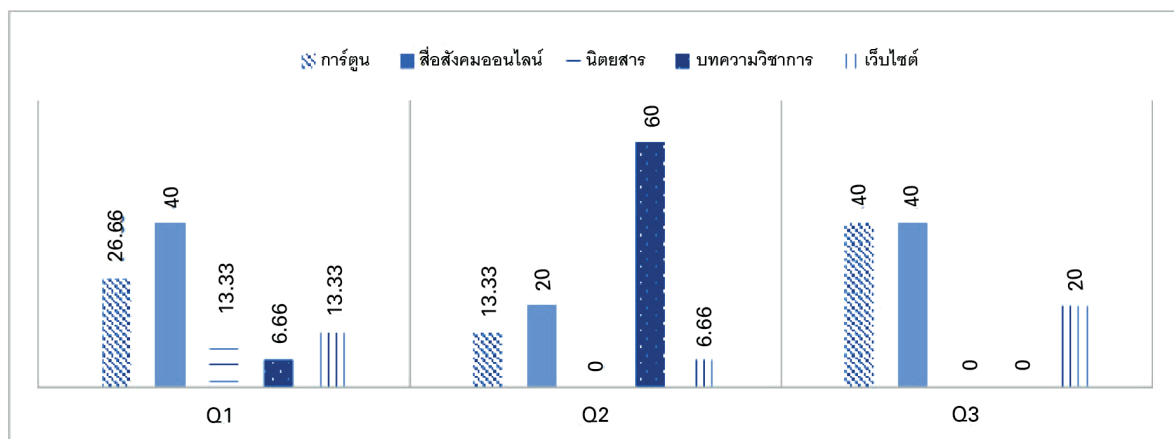
ข้อที่ 1 หลังจากทำแบบทดสอบแล้ว บทอ่านประเภทใดที่นักศึกษามีความเข้าใจมากที่สุด เพราะอะไร (Q1: Having completed the test, which passage did you understand most? And why?) พบว่า

นักศึกษา มีความเข้าใจตอบทอ่านจากสื่อสังคมออนไลน์มากที่สุด (ร้อยละ 40) เนื่องจากมีการใช้ภาษาที่คุ้นเคย มีเนื้อเรื่องที่สอดคล้องกับสถานการณ์ปัจจุบัน และมีการใช้รูปภาพประกอบทำให้เข้าใจได้ง่ายขึ้น ยกตัวอย่างเช่น นักศึกษาคนที่ 1 คนที่ 2 และคนที่ 3 (สัมภาษณ์, 24 ตุลาคม 2565) สามารถทำความเข้าใจบทอ่านจากสื่อสังคมออนไลน์ได้มากที่สุด เนื่องจากเป็นเนื้อเรื่องที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันและเป็นปัจจุบัน อยู่ในความสนใจ มีคำศัพท์ที่คุ้นเคย อีกทั้งมีภาพประกอบเพื่อสื่อความหมายได้ชัดเจน

ข้อที่ 2 หลังจากทำแบบทดสอบแล้ว บทอ่านประเภทใดที่นักศึกษามีความเข้าใจน้อยที่สุด เพราะอะไร (Q2: Having completed the test, which passage did you understand least? And why?) พบว่า นักศึกษามีความเข้าใจต่อบทความวิชาการน้อยที่สุด (ร้อยละ 60) เนื่องจากมีคำศัพท์เฉพาะจำนวนมาก มีรูปประโยคที่ซับซ้อนและยังไม่มีประสบการณ์หรือทักษะในการอ่านงานวิชาการ ยกตัวอย่างเช่น นักศึกษาคนที่ 4 คนที่ 5 และคนที่ 6 (สัมภาษณ์, 24 ตุลาคม 2565) แสดงความคิดเห็นว่า บทความวิชาการมีเนื้อหาที่ยากกว่า

บทอ่านประเภทอื่น อีกทั้งตนเองมีความรู้และประสบการณ์ในการอ่านบทความประเภทนี้น้อยหรือไม่มีเลย จึงทำให้ไม่เข้าใจความสัมพันธ์ของบทความทั้งหมด ประกอบกับการใช้คำศัพท์ที่ไม่คุ้นเคย อย่างไรก็ตาม นักศึกษาสามารถใช้ทักษะการเดาความหมายคำศัพท์จากบริบทมาช่วยทำความเข้าใจได้

ข้อที่ 3 ถ้านักศึกษาสามารถเลือกบทอ่านได้โดยไม่ต้องทำข้อสอบ จะเลือกบทอ่านประเภทใด เพราะอะไร (Q3: If you could choose one of the five passages to read without doing the test, which passage would you choose? And why?) พบว่า นักศึกษาเลือกอ่านบทอ่านประเภทการ์ตูนและสื่อสังคมออนไลน์ มากที่สุด (ร้อยละ 80) เนื่องจากมีข้อความสั้นและมีรูปประกอบทำให้เข้าใจง่าย ยกตัวอย่างเช่น นักศึกษาคนที่ 7 และคนที่ 8 (สัมภาษณ์, 24 ตุลาคม 2565) เลือกอ่านบทอ่านจากสื่อสังคมออนไลน์และการ์ตูนมากกว่าบทอ่านประเภทอื่น เพราะมีการนำเสนอข้อมูลที่เข้าใจได้ง่าย เช่น มีการใช้รูปและสีที่สื่อถึงความรู้สึกหรือเรื่องราวที่สัมพันธ์กัน โดยร้อยละของคะแนนความคิดเห็นของนักศึกษาต่อบทอ่านทั้ง 5 ประเภท แสดงในแผนภูมิที่ 2

แผนภูมิที่ 2 ค่าร้อยละของความคิดเห็นต่อบทอ่านของนักศึกษาที่ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 80 (N = 15)

ประเด็นที่ 2 กลวิธีที่ใช้ในการอ่านเชิงวิเคราะห์ มีข้อคำถาม จำนวน 3 ข้อ ได้แก่

ข้อ 1 ก่อนอ่าน กลวิธีการอ่านใดบ้างที่นักศึกษาใช้ (Before reading a passage, which of the following strategies do you often use for the purpose of your critical reading?) พบว่า นักศึกษาใช้กลวิธี

การอ่านคร่าว ๆ (ร้อยละ 93.33) การตั้งคำถาม (ร้อยละ 80) และการคาดเดาเหตุการณ์จากเรื่องที่อ่าน (ร้อยละ 80) ยกตัวอย่างเช่น นักศึกษาคนที่ 9 และคนที่ 10 (สัมภาษณ์, 23 ตุลาคม 2565) ใช้กลวิธีการอ่านคร่าว ๆ ก่อนการอ่านทุกครั้ง โดยเริ่มจากการกวาดสายตาเพื่อดูชื่อเรื่อง เนื้อเรื่อง และคำศัพท์ เพื่อคาดเดา

ว่าเนื้อเรื่องเกี่ยวข้องกับอะไรและตนเองมีความรู้เดิมเกี่ยวกับเรื่องที่ย่านหรือไม่

ข้อ 2 ระหว่างอ่าน กลวิธีการอ่านใดบ้างที่นักศึกษาใช้ (While reading a passage, which of the following strategies do you often use for the purpose of your critical reading?) พบว่า นักศึกษาใช้กลวิธีการหาใจความสนับสนุน (ร้อยละ 86.67) การหาใจความหลัก (ร้อยละ 80) การเดาความหมายคำศัพท์จากบริบท (ร้อยละ 80) การอ่านซ้ำ (ร้อยละ 73.33) การเขียนข้อความสั้น ๆ (ร้อยละ 60) การหาข้อเท็จจริงและความคิดเห็น (ร้อยละ 53.33) และการวิเคราะห์โครงสร้างไวยากรณ์ (ร้อยละ 53.33) ยกตัวอย่างเช่น นักศึกษาคนที่ 10 และคนที่ 11 (สัมภาษณ์, 23 ตุลาคม 2565) ใช้กลวิธีการอ่านผสมผสานระหว่างการอ่านบทความ เช่น การหาใจความหลักและใจความสนับสนุนจากเนื้อเรื่องไปพร้อมกับการอ่านซ้ำหลาย ๆ ครั้ง

ข้อ 3 หลังอ่าน กลวิธีการอ่านใดบ้างที่นักศึกษาใช้ (After reading a passage, which of the

following strategies do you often use for the purpose of your critical reading?) พบว่า นักศึกษาใช้กลวิธีการอ่านซ้ำ (ร้อยละ 100) การสรุปความ (ร้อยละ 93.33) การประเมินและตัดสินสิ่งที่อ่าน (ร้อยละ 86.67) การเขียนข้อความสั้น ๆ (ร้อยละ 73.33) การระบุทัศนคติและจุดมุ่งหมายของผู้เขียน (ร้อยละ 66.67) และการตรวจสอบคำตอบของตนเอง (ร้อยละ 53.33) ยกตัวอย่างเช่น นักศึกษาคนที่ 12 และคนที่ 13 (สัมภาษณ์, 23 ตุลาคม 2565) ใช้การสรุปความหรือสรุปภาพรวมของเรื่องที่อ่านและขีดเส้นใต้ข้อความที่สำคัญ จากนั้นจึงอ่านอีกครั้งเพื่อให้แน่ใจว่าตนเองเข้าใจวัตถุประสงค์ของเนื้อเรื่องและเจตนาของผู้เขียนได้อย่างถูกต้อง

สรุปได้ว่า กระบวนการอ่านที่นักศึกษาใช้เพื่อให้เข้าใจสาระสำคัญในบทความมี 3 ขั้นตอน คือ ก่อนอ่าน ระหว่างอ่าน และหลังอ่าน โดยแต่ละขั้นมีการใช้เทคนิคการอ่านที่หลากหลาย ดังแสดงในแผนภาพที่ 1

ภาพที่ 1 กลวิธีการอ่านเชิงวิเคราะห์ของนักศึกษาที่ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 80

สรุปผลการวิจัย

1. คะแนนความสามารถในการอ่านเชิงวิเคราะห์ของนักศึกษาอยู่ในระดับ ต่ำ (ร้อยละ 59.13) โดยเมื่อพิจารณาแต่ละทักษะ พบว่า ทักษะการสรุปอ้างอิงและทักษะการประเมินและตัดสินสิ่งที่อ่าน อยู่ในระดับต่ำ (ร้อยละ 53.20 และ 51.41) ซึ่งทั้งสองทักษะมีคะแนนต่ำกว่าทักษะด้านอื่น

2. ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความสามารถในการอ่านเชิงวิเคราะห์ของนักศึกษา คือ ปัจจัยที่เกี่ยวกับกลวิธีการอ่านและแรงจูงใจ ที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($P = .000$ และ $P = .004$) โดยจำแนกเป็นปัจจัยทางบวก ได้แก่ แรงจูงใจ ทักษะการอ่าน บทบาทผู้สอน ที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และปัจจัยทางลบ ได้แก่ กลวิธีการอ่านและกรอบความคิดเดิมนั้น ที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. แนวทางการพัฒนาความสามารถในการอ่านเชิงวิเคราะห์ของนักศึกษาที่ควรได้รับการสนับสนุน คือ การจัดการเรียนการสอนโดยใช้กระบวนการอ่าน 3 ขั้น ได้แก่ ก่อน ระหว่าง และหลังการอ่าน โดยแต่ละขั้น ควรฝึกให้นักศึกษาใช้เทคนิคการอ่านที่หลากหลายและแตกต่างกันในแต่ละบุคคล รวมถึง การพิจารณาคัดเลือกบทอ่านที่ตรงกับความต้องการและความสนใจของนักศึกษา ซึ่งผลการวิจัยครั้งนี้ นักศึกษามีความต้องการและสนใจในอ่านบทอ่านประเภทสื่อสังคมออนไลน์ มากที่สุด (ร้อยละ 40)

การอภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัยข้างต้น ผู้วิจัยสามารถอภิปรายผลตามวัตถุประสงค์ได้ดังนี้

1. ทักษะการอ่านเชิงวิเคราะห์ของนักศึกษาอยู่ในระดับ ต่ำ (ร้อยละ 59.13) โดยเฉพาะทักษะการสรุปอ้างอิงและทักษะการประเมินและตัดสินสิ่งที่อ่าน เนื่องจาก นักศึกษาขาดประสบการณ์ในการอ่านเชิงวิเคราะห์และโอกาสในการฝึกฝนกระบวนการคิดวิเคราะห์ สังเคราะห์ จึงยังไม่สามารถทำแบบทดสอบที่เน้นการคิดอย่างมีวิจารณญาณ และเน้นการเชื่อมโยงความคิดกับสิ่งที่ปรากฏในบทอ่านให้บรรลุเป้าหมายที่กำหนดได้ อีกทั้งนักศึกษามีความเข้าใจในการอ่านระดับพื้นฐาน แต่ยังไม่ขาดทักษะการคิดขั้นสูงที่ประกอบด้วย การรับรู้

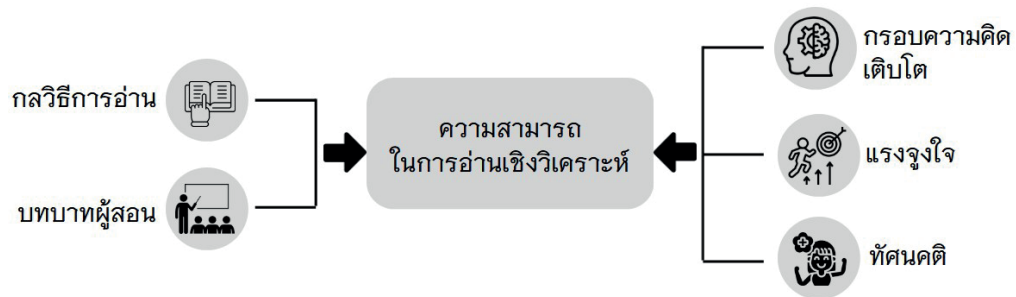
โครงสร้างมหภาคของข้อความ การสรุปอ้างอิง การวิเคราะห์นามธรรม และการสังเคราะห์ (Bharuthram, 2012) กล่าวคือ ประสิทธิภาพในการอ่านเชิงวิเคราะห์ของนักศึกษาอยู่ในเกณฑ์ที่ควรปรับปรุง นักศึกษาควรได้รับการพัฒนาความรู้และฝึกฝนทักษะการอ่านและการคิดอย่างต่อเนื่องและตามลำดับความยากง่ายของบทอ่านที่เป็นภาษาอังกฤษอยู่เสมอ สอดคล้องกับแนวคิดการอ่านของ Bloom's Taxonomy (Krathwohl, 2002) ที่กล่าวว่า กระบวนการอ่านควรเริ่มตั้งแต่ขั้นความรู้ความเข้าใจ การประยุกต์ใช้ การวิเคราะห์ การสังเคราะห์ และการประเมินค่า อีกทั้ง Kucer (2016) และ Van Den Broek & Espin (2012) อธิบายว่า ความสามารถในการอ่านที่นำผู้เรียนไปสู่ความเข้าใจอย่างมีวิจารณญาณได้นั้น ต้องเริ่มจากระดับความเข้าใจตามตัวอักษร ระดับตีความ ระดับบูรณาการความรู้เดิมและประสบการณ์ เพื่อประมวลผลสิ่งที่อ่านจนสามารถบรรลุวัตถุประสงค์ของการอ่าน

2. ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความสามารถในการอ่านเชิงวิเคราะห์ของนักศึกษามาจาก 2 ปัจจัยหลัก ได้แก่ 1) ปัจจัยที่เกี่ยวกับกลวิธีการอ่าน เป็นปัจจัยที่สำคัญที่ทำให้ให้นักศึกษามีระดับคะแนนที่ต่างกัน กล่าวคือ ปัจจัยด้านภูมิหลังเกี่ยวกับทักษะการอ่านของผู้เรียนที่ต่างกัน ส่งผลต่อระดับความสามารถในการอ่านที่ต่างกัน (Gilakjani & Sabouri, 2016) โดยนักศึกษากลุ่มที่ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 80 ให้ข้อมูลว่า ตนเองใช้ประสบการณ์จากวิธีการอ่านที่หลากหลายเพื่อให้เข้าใจความหมายของข้อความ เช่น ตั้งคำถาม คาดคะเนเหตุการณ์ สรุปความ วิเคราะห์ใจความหลักและใจความรอง ซึ่งกลวิธีดังกล่าวเกิดจากการฝึกฝนด้วยตนเองอย่างต่อเนื่อง สอดคล้องกับ Banditvilai (2020) ที่อธิบายว่า การฝึกฝนหรือการได้รับคำแนะนำเกี่ยวกับการใช้กลวิธีในการอ่านแบบต่าง ๆ เช่น การอ่านคร่าว ๆ (Skimming & Scanning) การคาดเดา (Making Prediction) การตั้งคำถาม (Questioning) ทำให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อหาสาระอย่างถูกต้อง อีกทั้ง Küçükoglu (2012) อธิบายว่าหากผู้เรียนต้องการได้รับประโยชน์สูงสุดจากเนื้อหาที่อ่าน ต้องเรียนรู้ที่จะอ่านอย่างมีวิจารณญาณหรือวิเคราะห์แนวคิด จุดประสงค์และเจตนาของบทอ่านที่ประกอบด้วยข้อมูลที่มองเห็นและมองไม่เห็น ดังนั้น เพื่อให้

เข้าถึงข้อมูลที่ไม่มองเห็น ผู้เรียนจึงจำเป็นต้องฝึกฝนทักษะที่เกี่ยวข้อง เช่น การคาดเดา (Predicting) การสร้างมโนภาพ (Visualizing) การสร้างความเชื่อมโยง (Making Connection) การสรุปความ (Summarizing) การตั้งคำถาม (Questioning) และการอนุมาน (Inferring) ด้วยกลยุทธ์นี้ผู้เรียนจะพัฒนาประสบการณ์การอ่านที่มีความหมายมากขึ้น 2) ปัจจัยที่เกี่ยวกับแรงจูงใจ แรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเป็นตัวแปรที่กระตุ้นให้นักศึกษาแต่ละคนเกิดความกระตือรือร้นและมีผลสัมฤทธิ์ของคะแนนการอ่านเชิงวิเคราะห์ที่แตกต่างกัน ดังที่ Gardner (2002) และ Gardner (2010) อธิบายว่า แรงจูงใจเป็นแรงผลักดันเฉพาะตัวบุคคลที่ส่งผลต่อผู้เรียนในการสร้างความพยายามที่จะเรียนรู้ ต้องการบรรลุวัตถุประสงค์ของการเรียนรู้ และมีแรงบันดาลใจที่จะเรียนรู้ภาษาเป้าหมาย โดยแรงจูงใจที่ต่างกันในแต่ละบุคคลนั้นมีอิทธิพลมากจากทัศนคติต่อสถานการณ์การเรียนรู้ การบูรณาการ การได้รับความสนับสนุน

และบริบททางวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน ซึ่งผู้เรียนที่มีแรงจูงใจเพียงพอก็จะกลายเป็นผู้เรียนที่มีประสิทธิภาพและมีความสามารถทางภาษามากที่สุด (Wimolmas, 2013) ดังนั้น แรงจูงใจจึงเป็นปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (Ghanea, Pisheh, & Ghanea, 2011; Yu & Downing, 2012)

3. แนวทางการพัฒนาความสามารถในการอ่านเชิงวิเคราะห์ของนักศึกษา จากผลการสัมภาษณ์และการศึกษาปัจจัยทางบวกและทางลบ ทั้งในภาพรวมและเชิงลึก พบว่า กลวิธีการอ่าน บทบาทผู้สอน กรอบความคิดเติบโต แรงจูงใจ และทัศนคติมีอิทธิพลต่อระดับความสามารถในการอ่านเชิงวิเคราะห์ของนักศึกษา อีกทั้งปัจจัยดังกล่าวยังเป็นข้อค้นพบที่เป็นแนวทางในการยกระดับความสามารถในการอ่านเชิงวิเคราะห์ของนักศึกษาสาชาวิชาภาษาอังกฤษ ดังแสดงในแผนภาพที่ 2

ภาพที่ 2 แนวทางการพัฒนาความสามารถในการอ่านเชิงวิเคราะห์สำหรับนักศึกษาสาชาวิชาภาษาอังกฤษ

จากข้อค้นพบอภิปรายได้ว่า กลวิธีการอ่านควรประกอบด้วยขั้นตอนการเรียนรู้ที่ชัดเจน 3 ขั้นตอน คือ ขั้นก่อน ระหว่าง และหลังการอ่าน ดังแสดงผลการศึกษาในแผนภาพที่ 1 เนื่องจากเป็นทักษะที่สำคัญต่อผู้เรียนที่ควรได้รับการฝึกฝนเพื่อกระตุ้นความเข้าใจและสร้างความตั้งใจในการอ่าน ส่งผลให้การอ่านภาษาอังกฤษมีประสิทธิภาพ (Hong-Nam & Leavell, 2006; Yang, 2002) โดยในแต่ละขั้นของการอ่าน ผู้เรียนควรฝึกใช้กลยุทธ์การอ่านในรูปแบบต่าง ๆ อย่างต่อเนื่องเพื่อให้สามารถใช้กลวิธีการอ่านได้คล่องแคล่วและเป็นไปโดยอัตโนมัติ สอดคล้องกับผลการศึกษาของ Raphael, George, Weber, & Nies (2009) และ Yu (2015) ที่พบว่า กลวิธีการอ่านที่หลากหลายเป็นทักษะสำคัญที่ผู้เรียน

ควรได้รับการฝึกฝนซ้ำ ๆ จนเกิดความชำนาญ ความตระหนักรู้และเข้าใจสิ่งที่อ่านได้อย่างถ่องแท้และเกิดทักษะการคิดอย่างมีวิจารณญาณ

ขณะเดียวกัน บทบาทของผู้สอนที่ส่งเสริมความสามารถในการอ่านเชิงวิเคราะห์ให้ผู้เรียนได้นั้น ผู้สอนควรวางแผนการสอนโดยเริ่มจากการคัดเลือกประเภทบทอ่านและแหล่งข้อมูลที่มีความหลากหลายโดยอ้างอิงตามระดับและกรอบมาตรฐานการศึกษาของผู้เรียน ผู้สอนควรบูรณาการกลวิธีการสอนอ่านในรูปแบบต่าง ๆ อย่างเหมาะสมและคำนึงถึงความยากง่ายและระยะเวลาที่ผู้เรียนใช้ในการฝึกฝนแต่ละขั้น กระตุ้นให้ผู้เรียนสนใจการอ่าน สร้างการมีส่วนร่วมขณะเรียนรู้ มอบหมายงานและสะท้อนความคิดเห็นสม่ำเสมอ

รวมทั้งประเมินผลความสามารถของผู้เรียนทุกครั้งและทุกคน กล่าวคือ บทบาทผู้สอนการอ่านเชิงวิเคราะห์ที่เป็นแนวทางในการพัฒนาผู้เรียนให้มีประสิทธิภาพนั้น ผู้สอนต้องพิจารณาการใช้กลยุทธ์การอ่านที่เหมาะสม เช่น ชี้แนะถึงวิธีการเชื่อมโยงส่วนต่าง ๆ ของบทความ คัดเลือกบทอ่านที่เหมาะสมกับระดับความสามารถ ความสนใจของผู้เรียน เพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนค้นหาเป้าหมายของการอ่าน ใช้คำถามปลายเปิดเพื่อฝึกการอ่านเชิงวิเคราะห์และเชิงวิพากษ์ (Sereidi et al., 2019) รวมถึงให้โอกาสผู้เรียนเตรียมตัว ติดตาม และประเมินทักษะความเข้าใจของตนเองอย่างสม่ำเสมอ (Gilakjani & Sabouri, 2016)

แนวทางในการส่งเสริมผู้เรียนให้สร้างกรอบความคิดเติบโต แรงจูง และทัศนคติที่ดีต่อการเรียนรู้ จากข้อค้นพบ สามารถอธิบายได้ว่า การสร้างสภาพแวดล้อมทางการเรียนในห้องเรียนที่เหมาะสม เช่น ผู้สอนแสดงความชื่นชมต่อผู้เรียน หรือผู้เรียนช่วยเหลือกัน ขณะการเรียนรู้ ส่งผลให้เกิดบรรยากาศการเรียนรู้ที่นำไปสู่การสร้างกรอบความคิดเติบโต แรงจูงใจ และทัศนคติที่ดีต่อการพัฒนาตนเองของผู้เรียน อีกทั้ง การตระหนักถึงศักยภาพของตนเอง ส่งผลให้ผู้เรียนเข้าใจความแตกต่างของระดับความสามารถและความคิดของตนเอง ซึ่งนำไปสู่การปรับเปลี่ยนแนวคิดให้เหมาะสมกับบริบทการเรียนรู้ ทั้งนี้ ผู้เรียนที่เชื่อว่าศักยภาพของตนเองสามารถพัฒนาหรือปรับเปลี่ยนได้ จะมีแรงบันดาลใจ แรงจูงใจในการเรียนรู้ต่อไป (Dweck, 2006) รวมถึง กิจกรรมการเรียนการสอนที่สร้างกรอบความคิดเติบโตต้องมีการวางแผนกระบวนการเรียนรู้ที่เหมาะสมเพื่อให้ผู้เรียนบรรลุเป้าหมาย และเมื่อผู้เรียนสามารถบรรลุเป้าหมายได้ก็จะสามารถนำกระบวนการเรียนรู้นั้นมาต่อยอดและปรับใช้ในการเรียนรู้ขั้นต่อไปได้ ตามที่ Blackwell, Trzesniewski, & Dweck (2007) กล่าวไว้ว่า ผู้เรียนที่มีกรอบความคิดเติบโตมีแนวโน้มที่จะประสบความสำเร็จทางการเรียนมากกว่าผู้เรียนที่มีกรอบความคิดจำกัด ดังนั้น การวางแผนพัฒนากรอบความคิดของผู้เรียนจึงมีบทบาทในการช่วยส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้ที่ดี (Caine, Caine, McClintic, & Klimek, 2009) โดยสรุป การมีกรอบความคิดเติบโต แรงจูงใจในการเรียน และทัศนคติที่ดี เป็นปัจจัยสำคัญ

ที่ส่งผลต่อการพัฒนาความสามารถในการอ่านเชิงวิเคราะห์ของนักศึกษา

แนวทางการพัฒนาความสามารถในการอ่านเชิงวิเคราะห์สำหรับนักศึกษาในการวิจัยครั้งนี้ สรุปได้ว่า นักศึกษาควรได้รับการฝึกฝนกลวิธีการอ่านตามแนวทางการเรียนรู้อย่างเป็นขั้นตอนที่ถูกต้อง เหมาะสม และมีประสิทธิภาพ ขณะเดียวกันควรได้รับการปลูกฝังและพัฒนาให้มีแนวคิดของกรอบความคิดเติบโตเพื่อที่จะสามารถปรับเปลี่ยนกลวิธีการเรียนรู้และทัศนคติของตนเองให้ดีขึ้น และนำไปสู่การพัฒนาตนเองอย่างมีคุณภาพ

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะเพื่อการนำผลการวิจัยไปใช้

1. ทักษะการอ่านเชิงวิเคราะห์ของผู้เรียนระดับอุดมศึกษาควรได้รับการวางแผนแนวทางการเรียนตั้งแต่ระดับมัธยมศึกษาหรือควรได้รับการสอนปรับพื้นฐานก่อนเริ่มเรียนเพื่อเตรียมผู้เรียนให้คุ้นเคยกับภาษาและเพื่อให้ผู้เรียนทราบถึงปัญหาของตนเอง รวมถึงเพื่อเป็นแนวทางให้ผู้สอนวางแผนการสอนอ่านได้อย่างเหมาะสม
2. ผู้สอนจำเป็นต้องมีความรู้และความชำนาญในการสอนอ่านเชิงวิเคราะห์ รวมถึงควรแสวงหาความรู้ทั้งในด้านทักษะการสอนอ่านและการเสริมความรู้รอบตัวเกี่ยวกับบทความที่อ่าน
3. ผู้บริหารระดับหลักสูตร คณะ และมหาวิทยาลัยควรจัดกิจกรรมที่เอื้อต่อการพัฒนาทักษะการอ่านเชิงวิเคราะห์ให้กับผู้เรียนเพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนทักษะการอ่านและการคิดขั้นสูง

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาปัญหาหรือระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษในทักษะอื่นที่สัมพันธ์กับทักษะการอ่าน เช่น ความสามารถในการเขียนเรียงความ เป็นต้น
2. ควรศึกษาปัจจัยด้านอื่นที่ส่งผลต่อความสามารถในการอ่านเชิงวิเคราะห์ เช่น ปัจจัยของผู้เรียนที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สามในประเทศไทย ปัจจัยเกี่ยวกับกรอบความคิดเติบโตของผู้สอน หรือปัจจัยด้านการได้รับความสนับสนุนหรือการปลูกฝังนิสัยรักการอ่านของผู้เรียน เป็นต้น

เอกสารอ้างอิง

- Adams, W. R. & Patterson, B. (2005). *Developing reading versatility*. Boston: Wadsworth.
- Bachelor of Arts. (2021). *A report of employer satisfaction towards graduates in Bachelor of Arts Program in English, academic year 2021*. Chiang Mai: Chiang Mai Rajabhat University. [In Thai]
- Bachelor of Arts. (2022). *A report of organization satisfaction towards student trainees' communication skills in Bachelor of Arts Program in English, academic year 2022*. Chiang Mai: Chiang Mai Rajabhat University. [In Thai]
- Banditvilai, C. (2020). The effectiveness of reading strategies on reading comprehension. *International Journal of Social Science and Humanity*, 10(2), 46 – 50.
- Bharuthram, S. (2012). Making a case for the teaching of reading across the curriculum in higher education. *South African Journal of Education*, 32(2), 205–214.
- Blackwell, L. A., Trzesniewski, K. H., & Dweck, C. S. (2007). Theories of intelligence and achievement across the junior high school transition: A longitudinal study and an intervention. *Child Development*, 78(1), 246–263.
- Chiang Mai Rajabhat University. (2019). *Announcement of the university on the policy to raise the standard of English language of Chiang Mai Rajabhat students in 2019*. Retrieved from http://www.general.cmru.ac.th/infocenter/condec/ConCmdFiles/2562/08_82562.pdf [In Thai]
- Caine, R. N., Caine, G., McClintic, C. M., & Klimek, K. J. (2009). *12 brain and mind learning principles in action: Developing executive function brain of human*. (2nd ed.). California: Corwin Press.
- Conklin, W. (2012). *Higher-order thinking skills to develop 21st century learners*. California: Shell Education.
- Duangloi, M. (2015). Factors affecting English reading problems of students in Rajamangala University of Technology Krungthep. *Journal of Technical Education Rajamangala University of Technology Thanyaburi*, 3(1), 151–165. [In Thai]
- Dweck, C. S. (2006). *Mindset: The new psychology of success*. New York: Random House.
- Dwiastuty, N. & Nurjanah, N. (2018). Reading skills test through Bloom's taxonomy. *Deiksis Journal*, 8(3), 279–287.
- Education First. (2022). *EF English proficiency index: A ranking of 111 countries and regions by English skills*. Retrieved from <https://www.ef.com/assetscdn/WIBlwq6RdJvcD9bc8RMd/cefcom-epi-site/reports/2022/ef-epi-2022-english.pdf>
- Gardner, R. C. (2002). Integrative motivation and second language acquisition. In Dörnyei, Z., & Schmidt, R. W. (Eds.). *Motivation and second language acquisition*. (2nd ed.). Honolulu: National Foreign Language Resource Center.
- Gardner, R. C. (2010). *Motivation and second language acquisition: The socio-educational model*. New York: Peter Lang Publishing.
- Ghanea, M., Pisheh, H. R., & Ghanea, M. H. (2011). The relationship between learners-motivation (Integrative and Instrumental) and English proficiency among Iranian EFL learners. *World Academy of Science, Engineering and Technology, International Journal of Social, Behavioral, Educational, Economic, Business and Industrial Engineering*, 5(11), 1368–1374.

- Gilakjani, A. P. & Sabouri, N. B. (2016). A Study of factors affecting EFL learners' reading comprehension skill and the strategies for improvement. *International Journal of English Linguistics*, 6(5), 180–187.
- Gunning, T. G. (1992). *Creating instruction for all children*. England: A Division of Simon & Schuster.
- Harris, L. A. & Smith, C. B. (1986). *Reading instruction: Diagnostic teaching in the classroom*. (3rd ed.). New York: Mc Graw–Hill.
- Hong–Nam, K. & Leavell, A. G. (2006). Language learning strategies of EFL students in an intensive English learning context. *System*, 3(4), 399–415.
- Jianfeng, Z. (2014). A study of senior students' critical reading competence via analyzing their reading reports. *Teaching and Educational Research*, 8(1), 215–221.
- Kelly, M. (2020). *Bloom's taxonomy questions: Question stems to help apply Bloom's taxonomy*. Retrieved from <https://www.thoughtco.com/blooms-taxonomy-questions-7598>
- Khazanie, R. (1996). *Statistics in a world of applications*. (4th ed.). New York: Harper Collins College Publishers.
- Krathwohl, D. R. (2002). A revision of Bloom's taxonomy: An overview. *Theory into Practice*, 41(4), 212–218.
- Kucer, S. B. (2016). Accuracy, miscues, and the comprehension of complex literary and scientific texts. *Reading Psychology*, 37(7), 1076–1095.
- Küçükoğlu, H. (2012). Improving reading skills through effective reading strategies. *Procedia – Social and Behavioral Sciences*, 70, 709–714. Retrieved from <https://doi.org/10.1016/j.sbspro.2013.01.113>
- Mather, P. & McCarthy, R. (1999). *The art of critical reading*. Boston: Heinle & Heinle.
- Ministry of Education. (2018). *Education in Thailand 2018*. Retrieved from http://pmnk.kkzone1.go.th/data/news3/24-02-2019-17-34-35_1344028011.pdf [In Thai]
- Narkprom, N., Phusiripinyo, W., & Saito, S. (2016). A survey study of English reading problems of the 4th year students in English Education, Phetchabun Rajabhat University. In *the 16th national northern Rajabhat graduate research conference and the 3rd Phetchabun Rajabhat University conference*, (pp. 176–185). 12 December 2017. Phetchabun: Research and Development Institute, Phetchabun Rajabhat University. [In Thai]
- Neamnoy, A. (2008). *Improve critical reading through SQ3R method*. Bangkok: Suweerivasarn. [In Thai]
- Office of the Basic Education Commission. (2015). *The common European framework of reference for languages*. Retrieved from <http://English.obec.go.th/english/2013/index.php/th/2012-08-08-10-26-5/74-cefr> [In Thai]
- Raphael, T. E., George, M., Weber, C. M., & Nies, A. (2009). Approaches to teaching reading comprehension. In *Handbook of research on reading comprehension*. New Jersey: Routledge Taylor & Francis Group.
- Richek, M. A., Caldwell, J. S., Jennings, J. H., & Lerner, J. W. (1996). *Reading problems: Assessment and teaching strategies*. Boston: Allyn and Bacon.
- Rohmah, G. N. (2018). Critical reading: Students' problems, strategies, and reflections. *Journal of English Language and Teaching*, 2(1), 21–26.
- Sereidi, M. A., Sheikh, N. A., & Takriti, R. (2019). Critical reading experiences by Emirati 11th grade students with regard to Bloom's Taxonomy. *Journal of Applied Linguistics and Language Research*, 6(6), 16–29.
- Strauss, A. & Corbin, J. (1990). *Basics of qualitative research: Grounded theory procedures and techniques*. Newbury Park, CA: Sage.

- Van Den Broek, P. & Espin, C. A. (2012). Connecting cognitive theory and assessment: Measuring individual differences in reading comprehension. *School Psychology Review*, 41(3), 315–325.
- Wimolmas, R. (2013). A survey study of motivation in English language learning of first year undergraduate students at Sirindhorn International Institute of Technology (SIIT), Thammasat University. *FLLT Conference Proceedings by LITU*, 2(1), 904–915.
- Yang, Y. F. (2002). Reassessing readers' comprehension monitoring. *Reading in a Foreign Language*, 14(1), 18–42.
- Yu, B. & Downing, K. (2012). Determinants of international students' adaptation: Examining effects of integrative motivation, instrumental motivation and second language proficiency. *Educational Studies*, 38(4), 457–471. Retrieved from <https://doi.org/10.1080/03055698.2011.643111>
- Yu, J. (2015). Analysis of critical reading strategies and its effect on college English reading. *Theory and Practice in Language Studies*, 5(1), 134–138.

โลกทัศน์ของชาวล้านนาที่ปรากฏในตำราสังเคราะห์ฉบับวัดสารภี
อำเภอแม่วาง จังหวัดเชียงใหม่*
WORLDVIEW ANALYSIS OF LANNA PEOPLE REFLECTED THROUGH
“SONG KROH” MANUSCRIPT IN CASE SARAPI TEMPLE,
MAEWANG DISTRICT, CHIANG MAI PROVINCE

อนาวิน โอภาประภาสิต^{1**}, ภคภต เทียมทัน² และ สุภาวดี เพชรเกตุ³
Anawin Opaparakasit^{1**}, Pakapot Thiamthan² and Supawadee Petket³

มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ 239 ต.สุเทพ อ.เมือง จ.เชียงใหม่ 50200 ประเทศไทย^{1, 2, 3}
Chiang Mai University, 239, Suthep Sub-district, Muang District, Chiangmai Province 50200 Thailand^{1, 2, 3}

**Corresponding author E-mail: pinganawinst45@gmail.com

(Received: 24 Feb, 2023; Revised: 18 Oct, 2023; Accepted: 19 Oct, 2023)

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาโลกทัศน์ของชาวล้านนาที่ปรากฏในตำราสังเคราะห์ฉบับวัดสารภี อำเภอแม่วาง จังหวัดเชียงใหม่ เก็บรวบรวมข้อมูลจากตำราเอกสารโบราณหมวดพิธีสังเคราะห์จำนวน 5 ฉบับ ได้แก่ ตำราสังชน ตำราสังหลวง ตำราสังนพเคราะห์ ตำราสังมหาโลกาวุฒิ และตำราสังมิตไฟ-สังเณ ผลการศึกษาพบว่าโลกทัศน์ของชาวล้านนาที่ปรากฏในตำราสังเคราะห์ฉบับวัดสารภีจำแนกได้ทั้งหมด 3 ด้าน ได้แก่ ด้านแรก คือโลกทัศน์ด้านความเชื่อ สะท้อนให้เห็นว่า ชาวล้านนามีความเชื่อในเรื่องผี สิ่งเหนือธรรมชาติ และอำนาจลึกลับ สิ่งเหล่านี้สามารถบันดาลให้เกิดเหตุการณ์ดีร้ายแก่บุคคล ครอบครัว ตลอดจนชุมชนได้ ด้านต่อมา คือ โลกทัศน์ด้านศาสนา สะท้อนให้เห็นว่า ชาวล้านนาเชื่อในอำนาจของศาสนาและเทพเจ้าว่าเป็นสิ่งที่ช่วยคุ้มครอง ป้องกันสิ่งชั่วร้าย ตลอดจนศาสนาสามารถรักษาให้บุคคลหายจากอาการเจ็บป่วยได้ และด้านสุดท้าย คือ โลกทัศน์ด้านประเพณี สะท้อนให้เห็นว่าชาวล้านนามีธรรมเนียมในการปฏิบัติสืบต่อกันมา จนกลายเป็นประเพณีประจำหมู่บ้าน ทั้งนี้ สืบเนื่องมาจากชาวบ้านหมู่บ้านสารภีมีความเชื่อในเรื่องตำนานเกี่ยวกับสิ่งเหนือธรรมชาติ

คำสำคัญ: ตำราสังเคราะห์, โลกทัศน์, ล้านนา, ความเชื่อท้องถิ่น

* บทความวิจัยเรื่อง โลกทัศน์ของชาวล้านนาที่ปรากฏในตำราสังเคราะห์ฉบับวัดสารภี อำเภอแม่วาง จังหวัดเชียงใหม่ ได้รับทุนสนับสนุนจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ประเภททุนผู้ช่วยสอนและผู้ช่วยวิจัย ประจำปีการศึกษา 2565

¹ นักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต คณะมนุษยศาสตร์

²⁻³ อาจารย์ ดร. ภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์

ABSTRACT

This research article aims to study the Lanna people's worldview from Song Kroh manuscript in case Sarapi temple, Mae Wang district, Chiang Mai province. Collecting data from ancient documents in Song Kroh ceremony category, which consist of 5 issues in total, namely, Song Chon manuscript, Song Luang manuscript, Song Noppacras manuscript, Song Mahalokawut manuscript, and Song Mitfai – Song Than manuscript. The results show that Lanna people's worldview which appears in Song Kroh manuscript in case Sarapi temple can be sorted into 3 groups. The first group is the worldview about belief. Lanna people believe in spirit, supernatural, and mysterious power. These things can cause good or bad event to person, family, and community. The second group is the worldview about religion. Lanna people believe in power of religion and gods as it can protect people from bad things, and religion can heal sick people. The last group is the worldview about tradition. Lanna people have the custom which has been inherited for long time that it becomes village's tradition, due to Sarapi villagers' belief about the supernatural myths.

KEYWORDS: Song Kroh Manuscript, Worldview, Lanna, Local Belief

บทนำ

การส่งหรือพิธีส่ง เป็นพิธีกรรมความเชื่อเกี่ยวกับการเสี่ยงเวรของชาวล้านนา พิธีส่งเป็นพิธีกรรมที่แสดงการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นกับตัวบุคคล (เจ้าชะตา) ครอบครัวยุคนั้นและบ้านเมือง ด้วยการประนีประนอมกับอำนาจเหนือธรรมชาติ (Thailand Cultural Encyclopedia Foundation Thai The Siam Commercial Bank, 1999a, p. 6511) ชาวล้านนามีความเชื่อว่า หากบุคคลใดประสบกับปัญหาอุบัติเหตุ เกิดเหตุการณ์ติดขัด เจ็บป่วยแล้วรักษาไม่หาย อาจจะมีสาเหตุมาจากการกระทำของผีหรืออำนาจลี้ลับ การบรรเทาให้เจ้าชะตาพ้นจากความเลวร้ายได้ คือ การประกอบพิธีส่ง

ส่งเคราะห์ หรือพิธีส่งเคราะห์ มาจากคำว่า “ส่ง” หมายถึง การไล่ออกไป การทำให้ตกไปหรือพ้นไป และคำว่า “เคราะห์” หมายถึง สิ่งไม่ดีหรืออุปสรรคทั้งปวง การส่งเคราะห์ จึงมีความหมายโดยรวมว่า การทำให้สิ่งไม่ดีนั้นพ้นไป โดยการประกอบพิธีส่งเคราะห์ (Suprom, 2006, p. 10) หากบุคคลใดจะต้องประกอบพิธีส่งเคราะห์ชาวล้านนา จะต้องพิจารณาจากตำราดูเคราะห์เรียกว่า “ตำราดูเคราะห์ 3 ชั้น” ซึ่งเป็นตำราการทำนายเคราะห์ที่ชาวล้านนาเชื่อถือมาตั้งแต่สมัยโบราณ หากพิจารณาแล้วว่าบุคคลนั้นมีเคราะห์หรือต้องเคราะห์ พ่ออาจารย์ (หนาน) จะเป็นผู้นำผลการทำนายเคราะห์เป็นเกณฑ์กำหนดในการจัดเครื่องบตรพลี และเครื่องประกอบพิธีกรรมเพื่อประกอบพิธีส่งเคราะห์ให้แก่เจ้าชะตา (Thamthi, 2017)

พิธีส่งเคราะห์เป็นการปิดเป่าสิ่งชั่วร้ายและการเสี่ยงแก่งเล็งลับ พิธีส่งเคราะห์จะมีขั้นตอนการจัดเครื่องบตรพลี การกล่าวคำโองการส่งเคราะห์ และการผูกข้อมือ และการรดน้ำมนต์ให้แก่เจ้าชะตา ซึ่งแตกต่างกันตามเคราะห์หรือลางบอกเหตุที่บุคคลนั้นได้รับ เช่น ส่งชนหน้าชนหลัง ส่งกัว ส่งวาน การประกอบพิธีส่งเคราะห์สามารถประกอบพิธีได้หลายระดับ ตั้งแต่ระดับบุคคลซึ่งเป็นเจ้าชะตาไปสู่ระดับบ้าน ระดับชุมชน ระดับเมืองได้ เช่น ส่งแกน ส่งมหาโลกาวุฒิ ส่งอุปาทรรวมส่งผีเข้าผีเกียน การประกอบพิธีส่งเคราะห์เป็นการปิดเป่าสิ่งชั่วร้ายให้ออกไปจากตัว ชุมชน และเมือง อีกทั้งยังเป็นกุศโลบายในการสร้างขวัญและกำลังใจให้กับผู้มีเคราะห์

(Thailand Cultural Encyclopedia Foundation Thai The Siam Commercial Bank, 1999b, p. 6541)

ปัจจุบันชาวล้านนายังคงผูกพันกับพิธีกรรม การส่งเคราะห์โดยมีการยึดถือเอาเป็นแบบแผนปฏิบัติสืบต่อกันมา การส่งเคราะห์จะนิยมทำใน 2 ช่วงเวลา คือ ประกอบพิธีเมื่อรู้ว่าเจ้าชะตากำลังมีเคราะห์ และประกอบพิธีในวันสำคัญ เช่น วันขึ้นปีใหม่ วันสงกรานต์ (Nanti, 2012)

ตำราส่งเคราะห์ฉบับวัดสารภี อำเภอแม่วาง จังหวัดเชียงใหม่ เป็นตำราพิธีส่งเคราะห์แบบชาวล้านนาโบราณซึ่งรวบรวมเนื้อหาเกี่ยวกับพิธีส่งเคราะห์ล้านนาจำแนกได้ 3 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นตอนการจัดเตรียมเครื่องบตรพลีส่งเคราะห์ ขั้นตอนการประกอบพิธีกรรม การส่งเคราะห์ และคำโองการส่งเคราะห์ โดยเนื้อหาขั้นตอนต่าง ๆ ของพิธีส่งเคราะห์จะปรากฏแทรกอยู่ในตำราต่าง ๆ เช่น ตำรายันต์เขียนเทียน ตำรายาแผนโบราณ ตำรามือจั่น-วันดี ตำราแต่ละเล่มใช้เป็นตำราประกอบพิธีกรรมการส่งเคราะห์แบบต่าง ๆ ของหมู่บ้านสารภี ตำบลทุ่งรวงทอง อำเภอแม่วาง จังหวัดเชียงใหม่ โดยมีพ่อหนานศรีนิยม บุญสม พ่อหนานประจำหมู่บ้านสารภี เป็นผู้ใช้ตำราแต่ละเล่มในการประกอบพิธีส่งเคราะห์ให้แก่ผู้คนในหมู่บ้าน (Boonsom, Personal Communication, July, 21, 2021)

เมื่อพิจารณางานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับโลกทัศน์ที่ผ่านมาพบการศึกษาเกี่ยวกับโลกทัศน์โดยเก็บรวบรวมข้อมูลจาก พจนานุกรม วรรณกรรม นิทานพื้นบ้าน และการสัมภาษณ์ เช่น วิทยานิพนธ์เรื่อง “โลกทัศน์ของเทียนวรรณ” (Kaenkam, 2005, p. 3) มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาโลกทัศน์และกลวิธีการนำเสนอโลกทัศน์จากวรรณกรรมของเทียนวรรณในหนังสือตุลวิภาคพจนกิจ หนังสือศิริ พจนภาค และหนังสือบำรุงนารี ผลการศึกษาปรากฏโลกทัศน์ทั้งหมด 13 ด้าน และกลวิธีการนำเสนอโลกทัศน์ในงานของเทียนวรรณทั้งหมด 8 กลวิธี วิทยานิพนธ์เรื่อง “ศึกษาวิเคราะห์โลกทัศน์ทางพระพุทธศาสนาในวรรณกรรมพื้นบ้านอีสานเรื่อง “พระยาคันคาก” (Vachiro, 2010, p.2) มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษารูปแบบวรรณกรรมอีสาน เพื่อศึกษาหลักธรรมทางพระพุทธศาสนาที่ปรากฏในวรรณกรรม และวิเคราะห์โลกทัศน์ทางพระพุทธศาสนา

ที่ปรากฏในงานวรรณกรรม ผลการศึกษาพบโลกทัศน์ทางพระพุทธศาสนา 4 ด้าน ได้แก่ โลกทัศน์ทางธรรมชาติ สิ่งเหนือธรรมชาติ หลักความสัมพันธ์ทางการปกครอง และเศรษฐกิจและการครองชีพ

บทความเรื่อง “โลกทัศน์ของชาวล้านนาจากตำนานล้านนาที่ปรากฏในพจนานุกรมล้านนา-ไทย ฉบับแม่ฟ้าหลวง (Intawong and Lordee, 2017, pp. 22-41) มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์โลกทัศน์ของชาวล้านนาจากตำนานล้านนาที่ปรากฏในพจนานุกรมล้านนา-ไทย ฉบับแม่ฟ้าหลวง ผลการศึกษาพบว่า ตำนานดังกล่าวสามารถสะท้อนโลกทัศน์ได้ 3 ด้าน ได้แก่ ศาสนา ชนชั้น และการปกครอง และวิธีชีวิต บทความเรื่อง “คำเรียกผีภาษาล้านนา: การดำรงอยู่และโลกทัศน์ของชาวล้านนา” (Lordee, 2021, pp. 396-420) มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์การดำรงอยู่ของคำเรียกผีภาษาล้านนาและโลกทัศน์ของชาวล้านนาจากคำเรียกผีภาษาล้านนาโดยเก็บรวบรวมข้อมูลจากวิทยานิพนธ์และหนังสือในช่วงปี พ.ศ. 2539-2561 และจากการสอบถามบุคลากรในสำนักงานวัฒนธรรมและชาวล้านนาในพื้นที่ 8 จังหวัดภาคเหนือ จังหวัดละ 1 คน ผลการศึกษาพบคำเรียกผีล้านนาทั้งหมด 81 คำ ซึ่งคำดังกล่าวสามารถสะท้อนโลกทัศน์ของชาวล้านนาในความเชื่อเกี่ยวกับเรื่องผีที่สัมพันธ์ไปกับวิธีชีวิตและสิ่งรอบตัว

เมื่อพิจารณางานวิจัยเกี่ยวกับโลกทัศน์แล้วพบว่างานศึกษาส่วนใหญ่มักศึกษาโลกทัศน์โดยการเก็บรวบรวมข้อมูลจากพจนานุกรม วรรณกรรม และนิทานพื้นบ้านยังไม่ปรากฏการศึกษาโดยใช้แหล่งข้อมูลจากตำราเอกสารล้านนาโบราณหมวดพิธีกรรม อีกทั้ง เอกสารโบราณฉบับวัดสารภีเป็นตำราที่ผู้คนยังใช้ประกอบพิธีกรรมในชีวิตประจำวัน ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาโลกทัศน์ของชาวล้านนาที่ปรากฏในตำราสังเคราะห์ฉบับวัดสารภี อำเภอแม่วาง จังหวัดเชียงใหม่ ซึ่งจะช่วยให้เข้าใจโลกทัศน์ของชาวล้านนาที่ปรากฏในตำราสังเคราะห์ฉบับวัดสารภี อำเภอแม่วาง จังหวัดเชียงใหม่

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาโลกทัศน์ของชาวล้านนาที่ปรากฏในตำราสังเคราะห์ฉบับวัดสารภี อำเภอแม่วาง จังหวัดเชียงใหม่

กรอบแนวคิดการวิจัย

โลกทัศน์ หมายถึง รูปแบบในการมองโลกหรือความคิดเห็นหรือมุมมองที่มนุษย์มีต่อโลก โดยความคิดเห็นที่เกิดจากประสบการณ์ที่สั่งสมและการเรียนรู้ของมนุษย์ (Krumram, 2013, p. 7) โลกทัศน์ของสังคมเกิดมาจากการที่มนุษย์อยู่ในสังคมเดียวกัน และอยู่ภายใต้วัฒนธรรม ศาสนา ความเชื่อ และค่านิยมในแบบเดียวกันจึงทำให้มนุษย์ในสังคมนั้นมีโลกทัศน์หรือความคิดเป็นแบบเดียวกัน ทั้งนี้ ความคิดของมนุษย์ที่มีต่อโลกหรือสังคมย่อมแสดงออกผ่านสิ่งต่าง ๆ รอบตัว เช่น ภาษา จดหมายเหตุ เอกสาร โบราณ วรรณคดี (Borrisut, 1980, p. 17) ดังนั้น การศึกษาโลกทัศน์ย่อมทำให้เข้าใจในมนุษย์และสังคมในช่วงเวลานั้น โดยโลกทัศน์สามารถเปลี่ยนแปลงได้เมื่อมนุษย์มีประสบการณ์และการเรียนรู้ที่เพิ่มมากขึ้น

วิธีดำเนินการวิจัย

งานวิจัยนี้เป็นงานวิจัยเอกสาร (Documentary Research) สาขาวิชาภาษาไทย โดยเก็บรวบรวมข้อมูลจากตำราพับสาสังเคราะห์ฉบับวัดสารภี อำเภอแม่วาง จังหวัดเชียงใหม่ จำนวน 5 ฉบับ ซึ่งปรากฏพิธีสังเคราะห์ทั้งหมด 10 พิธี โดยปรากฏวิธีดำเนินการวิจัย คือ การวิเคราะห์และจัดประเภทโลกทัศน์ที่ปรากฏในตำราสังเคราะห์ฉบับวัดสารภี อำเภอแม่วาง จังหวัดเชียงใหม่

ประชากร

เอกสารโบราณ หมายถึง หลักฐานทางภาษา และตัวหนังสือของบรรพชนในอดีต ซึ่งบันทึกบนวัสดุเพื่อการเขียน เช่น พับสา ใบลาน สมุดข่อย โดยเนื้อหาที่บันทึกปรากฏหลายประเภท เช่น คัมภีร์พระพุทธศาสนา เวทมนต์คาถา ไสยศาสตร์ ประวัติศาสตร์ พิธีกรรม (Somboonanke, 2000, p. 9)

ข้อมูลการวิจัย

การวิเคราะห์โลกทัศน์ของชาวล้านนาที่ปรากฏในตำราสังเคราะห์ฉบับวัดสารภี อำเภอแม่วาง จังหวัดเชียงใหม่ วิเคราะห์เฉพาะเนื้อหาในส่วนที่เกี่ยวกับพิธีกรรม การสังเคราะห์ล้านนาจากเอกสารโบราณหมวดพิธีกรรม เรื่อง ตำราพับสาพิธีกรรมฉบับวัดสารภี อำเภอแม่วาง จังหวัดเชียงใหม่ จำนวน 5 ฉบับ โดยเลือกศึกษาเฉพาะส่วนที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับพิธีกรรมการสังเคราะห์ล้านนาเท่านั้น

ไม่ศึกษาในส่วนอื่นของเอกสาร ซึ่งเอกสารทั้ง 5 ฉบับไม่มีชื่อของเอกสาร ผู้วิจัยจะเรียกชื่อเอกสารตามเนื้อหาของพิธีกรรมส่งเคราะห์ที่ปรากฏในเอกสารทั้ง 5 ฉบับ ได้แก่ ตำราส่งชน ตำราส่งหลวง ตำราส่งนพเคราะห์ ตำราส่งมหาโลกาภูมิ และตำราส่งมิตไฟ-ส่งแกน ตำราพิธีกรรมส่งเคราะห์ทั้ง 5 ฉบับนี้ เขียนด้วยอักษรธรรมล้านนา ภาษาล้านนา อายุของเอกสารประมาณ 80 ปี ผู้วิจัยวิเคราะห์เนื้อหาโดยการอ่านและปริวรรตเป็นภาษาไทย สำเนียงภาษาไทยถิ่นเหนือ

แนวคิดและทฤษฎีที่ใช้ในการวิจัย

แนวคิดเกี่ยวกับโลกทัศน์เป็นการศึกษาเกี่ยวกับการมองโลกและทัศนคติของมนุษย์จากความคิด ความเชื่อ และค่านิยม ซึ่งโลกทัศน์สามารถสะท้อนรูปแบบภาษาที่ปรากฏในตำรา วรรณกรรม นิทานพื้นบ้าน และเอกสารโบราณ การศึกษาโลกทัศน์ให้เกิดความเข้าใจในกลุ่มคนที่ศึกษามีการมองโลกและสิ่งรอบตัวในลักษณะใด

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยทำการรวบรวมเนื้อหาจากตำราส่งเคราะห์ฉบับวัดสารภี อำเภอแม่วาง จังหวัดเชียงใหม่ เขียนด้วยอักษรธรรมล้านนา จำนวน 5 ฉบับ ได้แก่ 1. ตำราส่งชน 2. ตำราส่งหลวง 3. ตำราส่งนพเคราะห์ 4. ตำราส่งมหาโลกาภูมิ 5. ตำราส่งมิตไฟ-ส่งแกน จากตำราทั้ง 5 ฉบับ สามารถจำแนกพิธีส่งเคราะห์ได้ 10 พิธี ได้แก่ ส่งชนหน้าชนหลัง ส่งสุญ (ส่งพระคุณย์) ส่งสะเดานพเคราะห์ ส่งเทวดา 9 หมู่ ส่งกิว ส่งผีฮ่าผีเกียน ส่งอุบาทว์รวม ส่งมิตไฟ (ส่งไฟไหม้) ส่งมหาโลกาภูมิ และส่งแกน

การวิเคราะห์ข้อมูล

โลกทัศน์ที่ปรากฏในตำราส่งเคราะห์ฉบับวัดสารภี อำเภอแม่วาง จังหวัดเชียงใหม่ เป็นการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) เกี่ยวกับโลกทัศน์ของชาวล้านนา เพื่อจัดประเภทของโลกทัศน์ที่ปรากฏในเนื้อหาพิธีกรรมการส่งเคราะห์ของชาวล้านนาตามแนวคิดเกี่ยวกับโลกทัศน์

ผลการศึกษา

การศึกษาโลกทัศน์ของชาวล้านนาที่ปรากฏในตำราส่งเคราะห์ฉบับวัดสารภี อำเภอแม่วาง จังหวัดเชียงใหม่ จากเนื้อหาพิธีส่งเคราะห์ทั้งหมด 10 พิธี พบโลกทัศน์ของชาวล้านนา 3 ด้าน ได้แก่ ด้านความเชื่อ ด้านศาสนา

และด้านประเพณี

1. โลกทัศน์ด้านความเชื่อ

ตำราส่งเคราะห์ฉบับวัดสารภี อำเภอแม่วาง จังหวัดเชียงใหม่ สะท้อนความเชื่อในหลากหลายด้าน ชาวล้านนามีความเชื่อในเรื่องผี สิ่งเหนือธรรมชาติ และอำนาจลึกลับ หากบุคคลใดเกิดภาวะเจ็บป่วยแล้วรักษาไม่หาย ชีวิตไม่ราบรื่น และมีอุปสรรคในการดำเนินชีวิต ชาวล้านนาเชื่อว่าอาจจะเป็นการกระทำของสิ่งเร้นลับ การส่งเคราะห์จึงเป็นพิธีกรรมอย่างหนึ่งที่จะช่วยให้บุคคลนั้นพ้นจากอันตราย หรือบรรเทาให้เหตุการณ์ร้ายกลายเป็นดีได้ ตลอดจนเมื่อประกอบพิธีส่งเคราะห์แล้ว บุคคลผู้นั้นจะได้มีสติและมีกำลังใจในการดำเนินชีวิต ตำราส่งเคราะห์ฉบับวัดสารภีสะท้อนให้เห็นถึงความเชื่อที่เกี่ยวกับพิธีส่งเคราะห์ทั้งหมด 3 ด้าน ดังนี้

1.1 ความเชื่อด้านโหราศาสตร์

ความเชื่อในด้านโหราศาสตร์ปรากฏในพิธีส่งชนหน้าชนหลัง และพิธีส่งนพเคราะห์ สะท้อนความเชื่อของชาวล้านนาว่า หากบุคคลผู้นั้นมีเคราะห์มีสาเหตุมาจากดวงดาว ซึ่งดวงดาวแต่ละดวงจะมีเทวดาพระเคราะห์ประจำอยู่ เทวดาพระเคราะห์จะมีอำนาจในการบันดาลให้บุคคลนั้นได้รับอันตราย ประสบอุบัติเหตุ และเจ็บป่วยดังตัวอย่างต่อไปนี้

“...นพเคราะห์เจ้าพระยาอาทิตยมีรัศมีเทารุ่งเรืองงามได้เกี่ยวเข้าลิเนรุ 3 รอบ ผู้ใดขาดตกที่นั่นยามนั้น มีนกยูงคำ 2 ตัวพี่น้องรักษาไขว้ไว้มาเดินมากินเสีย เดือน 7 8 9 13 คพ ยามเมื่อขาดตกยามนั้นสูญคำจักเกิดหื้อได้ เดือดเนื้อร้อนใจพอน้ำตาตกชะแล ช่างม้าฆ่าคนจัวควาย จักลักหนีแม่เงิงจะมล้างหื้อเป็นอุบาทว์ใหญ่หื้อเสียยังข้าวของเงินคำ...”

(Songnoppacras, n.d.)

จากตัวอย่างมีการกล่าวถึงเทวดาพระเคราะห์คือ พระอาทิตย ซึ่งเป็นพระเคราะห์ประจำวันอาทิตย์ หากบุคคลใดมีเรื่องเดือดร้อน เกิดอันตราย สูญเสียทรัพย์สมบัติ มีอุปสรรค ชาวล้านนาเชื่อว่าเป็นการกระทำของพระเคราะห์วันอาทิตย์ หากจะพ้นจากเคราะห์ร้าย ควรจะ

ประกอบพิธีส่งนพเคราะห์หรือส่งพระอาทิตย์ เหตุการณ์ร้ายจะกลายเป็นดีได้ โดยการจัดเตรียมเครื่องประกอบพิธีกรรมในการส่งพระอาทิตย์ปรากฏตามตำราส่งนพเคราะห์ ดังนี้

“...หื้อแบ่งรูปวัวแดงตัว 1 หมาขาวตัว 1 นาคหม่นคนขาว ครุฑลาย ช่อแดงดอกคำ 6 ข้าวแลงแกงส้มแกงหวาน 6 จองแห้ง 6 ส่งวัน 1 (อาทิตย์) หนวันออกแจ้งเหนือ...”

(Songnoppacras, n.d.)

จากตัวอย่างดังกล่าวเป็นการจัดเครื่องประกอบพิธีกรรมเพื่อเซ่นสังเวยพระเคราะห์ คือ พระอาทิตย์ หากจะทำให้พระเคราะห์พอใจต้องจัดเครื่องเช่นไห้ว โดยจัดทำอาหารและเครื่องดื่ม เครื่องประกอบยศ เครื่องสังเวยตามวัตถุประสงค์ โดยจัดตามกำลังของพระเคราะห์ ในที่นี้ กำลังของพระอาทิตย์ คือ 6 จะต้องจัดอาหารและเครื่องดื่ม คือ แกงส้มแกงหวานอย่างละ 6 คำ เครื่องประกอบยศ คือ ช่อหรือธงสีแดง 6 ช่อ ดอกไม้สีเหลือง 6 ดอก และจองแห้ง (ตะเกียงพิธี) 6 ดวง และเครื่องสังเวยตามวัตถุประสงค์ คือ รูปปั้นวัวสีแดง 1 ตัว รูปปั้นสุนัขสีขาว 1 ตัว รูปปั้นคนขาว 1 คน และสัตว์พาหนะพระเคราะห์วันอาทิตย์คือ ครุฑ 1 ตัว พ่อหนานจะเป็นผู้นำเครื่องเช่นไห้วต่าง ๆ ใส่ในสวดหรือกระบะบัตรพลี เมื่อประกอบพิธีเสร็จแล้วพ่อหนานจะนำเอาสวดไปวางไว้บริเวณทางแยกทิศตะวันออกเฉียงเหนือเพื่อเป็นการสังเวยพระเคราะห์ประจำวันอาทิตย์

1.2 ความเชื่อด้านไสยศาสตร์

ชาวล้านนามีความเชื่อในเรื่องไสยศาสตร์ โดยมักปรากฏในพิธีส่งเคราะห์ คือ พิธีส่งมหาโลกาวุฒิ ซึ่งเป็นพิธีส่งเคราะห์เกี่ยวกับบ้านเรือน ส่วนมากจะเป็นการใช้คาถาในการเสกสิ่งของ การทำน้ำมนต์ การเขียนเทียน (แปงเทียน) เมื่อทำการเสกสิ่งของ สิ่งของเหล่านั้นจะเกิดความศักดิ์สิทธิ์ ป้องกันภัยได้ โดยความเชื่อทางด้านไสยศาสตร์มักจะใช้เป็นส่วนหนึ่งในการประกอบพิธีส่งเคราะห์เพื่อเพิ่มความศักดิ์สิทธิ์ให้กับพิธีส่งเคราะห์มากยิ่งขึ้น อีกทั้งเพื่อให้เป้าหมายในการประกอบพิธีกรรมบรรลุตามวัตถุประสงค์ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“... แล้วหื้อหาหมาหินขาว 4 ก้อน ช่วยเสียหื้อดี แล้วเอามนต์อันนี้สรูปว่า สาสนสุสจจุโลกสุสวุฒิมานตุ สพพพาสาสนิปจโลกญจเทวารกษณตุสพพาสทึงโหนตุสุกชีสพเพปรีวาเลหือตโนอนีสาสุมนาโหนตุสสพเพหิญาติราชเตวารกษณหนตุ สรูป 3 ที่ฝังไว้ 4 แจ่งบ้านแจ่งเรือน...”

(Songmahalokawut, n.d.)

จากตัวอย่างเนื้อหาในพิธีส่งมหาโลกาวุฒิ ซึ่งเป็นพิธีส่งเคราะห์บ้านเรือนที่มีสาเหตุมาจากการปลุกเรือนผิดตำแหน่งย้อมก่อให้เกิดปัญหา บ้านเรือนไม่ร่มเย็นเป็นสุข ผู้ผู้มีเรื่องเดือดร้อน และบ้านเรือนประสบภัยพิบัติ การฝังก้อนหินไว้ที่มุมทั้ง 4 มุมของบ้านเรือนเป็นความเชื่อของชาวล้านนาอย่างหนึ่งที่บ่งบอกความเชื่อทางไสยศาสตร์ว่าพื้นที่บริเวณนี้เป็นพื้นที่ได้รับการเปลี่ยนใหม่ให้เป็นพื้นที่ที่ดี เป็นเสมือนการป้องกันบ้านเรือนไม่ให้เกิดอันตรายหรือประสบกับเหตุการณ์ร้าย ก้อนหินหรือสิ่งของที่ได้รับการเสกคาถาเป็นสิ่งที่สามารถป้องกันสิ่งชั่วร้ายและสิ่งเร้นลับได้

1.3 ความเชื่อด้านการแก้เคล็ด

ความเชื่อเรื่องการแก้เคล็ดปรากฏในพิธีส่งบุญหรือส่งพระศุภย์ ซึ่งเป็นพิธีส่งเคราะห์ที่สืบเนื่องมาจากการทำนายตัวเลข 4 ตัว ได้แก่ 0 2 3 และ 4 หากพ่อหนานตรวจดวงชะตาจากอายุของบุคคลนั้นแล้วผลการทำนายไปตกที่เลข 0 เรียกว่า อายุชน จะต้องประกอบพิธีส่งพระบุญ สะทอนให้เห็นว่าชาวล้านนามองเลข 0 ว่าเป็นเลขไม่ดี ไปต่อไม่ได้ และเป็นเลขแห่งเคราะห์ร้าย โดยจะมีเทวดาประจำเลข 0 คือ พระบุญ มากระทำเคราะห์แก่บุคคลนั้น ขณะเดียวกันหากอายุของบุคคลนั้นนับช่วงอายุแล้วไม่ได้ตกที่เลข 0 ก็สามารถประกอบพิธีส่งได้โดยอาจจะเป็นการส่งเคราะห์เทวดาประจำเลขเพื่อแก้เคล็ดได้ ได้แก่ เลข 2 คือ พระจันทร์ เลข 3 คือ พระอังคาร และเลข 4 คือ พระพุธ

“... หื้อนับ 3 หา 2 เท้าอายุหากตก 2 แล 4 มีผ้าขาวเท่าคิง ตกที่ 3 มีผ้าแดงเท่าคิง ตกที่ 0 มีผ้าดำเท่าคิงรองสะทวง ตกที่ 2 แล 4 มีข้าวขาวขึ้นปลาหมากพลูแกงส้มแกงหวาน 4 ช้อน น้ำควัก ช่อขาว 4 เหมือนกันแล ที่ 3 ข้าวแดงช่อแดง ที่ 0 ข้าวดำช่อดำ...”

(Songsoon, n.d.)

เครื่องประกอบพิธีกรรมในพิธีสงฆ์สามารถจัดไปตามเทวตาประจำเลขได้เครื่องประกอบพิธีที่สำคัญจะต้องมีผ้าสีต่าง ๆ ที่ตัดให้มีขนาดเท่ากับตัวเจ้าชะตาอาหารคาวหวาน จะกำหนดจำนวนตามเกณฑ์ตัวเลขนั้นแล้วนำเครื่องประกอบพิธีไปใส่ตะตวงและนำไปวางตามทิศที่กำหนดไว้ เช่น เลข 0 ใช้ผ้าสีดำขนาดเท่าเจ้าชะตา (50 x 90 เซนติเมตร) ข้าวเหนียวขอมสีดำ 4 คำ แกงส้มแกงหวานอย่างละ 4 คำ ซอธงสีดำ 4 ซอ

“...จักส่งมิตรไฟนั้นหื้อเอาไม้้อมาแบ่งเรือนหลังหนึ่ง มุงด้วยคาชั้นใดหื้อแล้วด้วยไม้้อก่ายทั้งหน้าหอแล้วหื้อ อ่วยหน้าไปตามขบวนนั้นแล้วพินในเรือนมีเท่าใดหื้อเข้า มาเก็บเอาไม้ซากไฟนั้นมัดเป็นหวนพอลากได้...”
(Songmitfai, n.d.)

เมื่อเกิดไฟไหม้พื้นที่บ้านเรือน ที่ดิน และที่นา หากพื้นที่ในบริเวณนั้นเกิดไฟไหม้บ่อยครั้ง ชาวล้านนาเชื่อว่าเป็นการกระทำของพระเพลิง จึงจำเป็นที่จะต้องมีการเซ่นสังเวยพระเพลิง เรียกว่า พิธีส่งมิตรไฟ ในขั้นตอนการจัดเตรียมเครื่องประกอบพิธี ชาวล้านนาจะสร้างบ้านจำลองที่ทำด้วยไม้้อ มุงหลังคาบ้านด้วยหญ้าคาบ้านจำลองเปรียบเสมือนตัวแทนของอาคารบ้านเรือนในบริเวณนั้น เมื่อพ่อนานกล่าวคำโอกาสส่งไฟไหม้เสร็จผู้ที่เป็นเจ้าของบ้านเรือนในพื้นที่บริเวณนั้นจะต้องเป็นผู้เผาบ้านจำลองนั้นเพื่อเป็นการเซ่นสังเวยแด่พระเพลิงและเป็นการส่งเคราะห์เกี่ยวกับไฟให้ออกไปจากพื้นที่นั้น

2. โลกทัศน์ด้านศาสนา

ชาวล้านนามีมุมมองต่อศาสนาเปรียบเสมือนสิ่งยึดเหนี่ยวจิตใจของตน ตลอดจนศาสนายังมีความสำคัญต่อชาวล้านนาในด้านศิลปกรรม วิถีชีวิต และวัฒนธรรมประเพณีของชาวล้านนา

2.1 พระพุทธศาสนา

ชาวล้านนามีความเชื่อในเรื่องพระพุทธศาสนา มาตั้งแต่สมัยโบราณ พุทธศาสนามีความสัมพันธ์ไปกับวิถีชีวิต ประเพณี และวัฒนธรรมของชาวล้านนา ในด้านพิธีสงเคราะห์ พุทธศาสนามีบทบาทในการช่วยให้เจ้าชะตารายจากเคราะห์หรือพ้นจากโรคภัยไข้เจ็บและมีบทบาทในการป้องกันสิ่งชั่วร้ายได้

“... ผ้าแผ่นคำหื้อไปรองนั้นยังพระเจ้าที่วัดแล้วหื้ออั่วพรกับพระเจ้าว่า โอกาสสะเข้าแต่พระสุญด้วยเตชะคุณานุภาพอันได้ขานน้อมถวายบูชาแก่พระสุญตนใหญ่แม้ว่าเคราะห์ปีเคราะห์เดือนโรจนตัวก็จั่งคลาคลาด
(Songsoon, n.d.)

จากตัวอย่างเนื้อหาพิธีสงฆ์ ปรากฏให้เห็นถึงความเชื่อทางด้านพระพุทธศาสนาที่มีส่วนช่วยในการรักษาโรคภัยไข้เจ็บ และช่วยในการปัดเป่าสิ่งชั่วร้ายให้ออกไปจากตัวเจ้าชะตา ก่อนเสร็จพิธีสงฆ์ พ่อนานจะเป็นผู้นำแผ่นผ้าสีดำ (ตกลเลข 0) ที่รองสะตวงไว้นำไปยังวัดประจำหมู่บ้านแล้วนำแผ่นผ้าสีดำนั้นไปรองไว้ใต้ฐานพระพุทธรูปแล้วจึงกล่าวคำโอกาสส่งสุญต่อหน้าพระพุทธรูปอีกครั้งหนึ่งเพื่อเป็นการขออานุภาพแห่งพระพุทธรูปให้ช่วยปกป้องคุ้มครองเจ้าชะตาจากเหตุการณ์ร้าย นอกจากนี้โลกทัศน์ของชาวล้านนายังปรากฏในพิธีส่งก๊วอีกด้วยดังตัวอย่างต่อไปนี้

“... โอมสิทธิการ โอมพ่หมออาจารย์หื้อแก่กู โอมพุทธสัพพัญญู 5 หมื่นปลาย 2 ร้อย 27 พันแล้วพุทธสัพพัญญูโพธิญาณอันมาภายใน 5 หมื่นปลาย 40 ตั้งอยู่ในตนแห่งกูทั้งมวล โอมพระธรรม 3 ปีกุมมาแจกเป็นชั้นได้ 8 หมื่น 4 พันชั้นก็ตั้งอยู่ในตนกูทั้งมวล โอมพระสงฆ์ 4 จำพวกก็ตั้งอยู่ในตน...”
(Songkiw, n.d.)

จากตัวอย่างเนื้อหาคำโอกาสส่งก๊วสะท้อนให้เห็นความเชื่อของชาวล้านนาเกี่ยวกับพุทธศาสนาว่า พุทธศาสนาสามารถเป็นเครื่องป้องกันสิ่งชั่วร้ายหรืออำนาจเหนือธรรมชาติได้ ดังปรากฏในขั้นตอนแรกของการประกอบพิธีส่งก๊ว ซึ่งเป็นพิธีส่งเคราะห์เพื่อต่อชะตาอย่างหนึ่ง พ่อนานจะมีการกล่าวอัญเชิญสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทางพุทธศาสนา คือ กล่าวถึงพระรัตนตรัยให้มาช่วยปัดเป่าสิ่งชั่วร้ายให้ออกไปจากตัวเจ้าชะตา ได้แก่ พระสัพพัญญู หมายถึง พระพุทธเจ้า พระธรรม 3 ปีกุม หมายถึง คัมภีร์ทางศาสนาพุทธ ได้แก่ พระอภิธรรมปิฎก พระวินัยปิฎก และพระสุตตันตปิฎก พระสงฆ์ 4 จำพวก หมายถึง

พระอริยบุคคล ได้แก่ พระโสดาบัน พระสกทาคามี พระอนาคามี และพระอรหันต์

2.2 ศาสนาพราหมณ์ – ฮินดู

ชาวล้านนามีการรับนำเอาศาสนาพราหมณ์ – ฮินดูเข้ามาผสมผสานกับพุทธศาสนาอย่างกลมกลืน ในพิธีส่งเคราะห์มีการกล่าวถึงเทพเจ้าในศาสนาพราหมณ์ – ฮินดู ให้มาช่วยคุ้มครองเจ้าชะตา และช่วยขับไล่สิ่งชั่วร้ายให้ออกไปจากตัวเจ้าชะตา ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“...ส่วนพิษณพันมหาพิษณกรรมฝูงฤทธิ์มากกว่าทราวยังอาณภาพล้าปูนกิวเตโชเรื่องปราบใหม่ค้าได้ลุ่มฟักล้วยตายก็มาช่วยกฤษณะหื้อใช้ผีเหน็ดผีเหน้อยเคราะห์ผีเมื่อยผิวนเคราะห์เจ็บหัวเจ็บหูเจ็บตา...”

(Songkiw, n.d.)

จากตัวอย่างเนื้อหาพิธีส่งกัฏฐการัญญะเทวเจ้าในศาสนาพราหมณ์ – ฮินดู คือ พระพิษณกรรมหรือพระนารายณ์สะท้อนให้เห็นว่าชาวล้านนามองว่าพระนารายณ์เป็นเทพเจ้าแห่งการปกป้อง รักษา และสามารถคุ้มครองเจ้าชะตาให้พ้นจากสิ่งชั่วร้ายได้รวมไปถึงพระนารายณ์ยังเป็นเทพเจ้าที่มีพลังอำนาจมากและมีความสามารถในการช่วยปลดปล่อยเคราะห์แบบต่าง ๆ ได้ทั้งเคราะห์ไข้ หมายถึง อาการป่วยไข้ เคราะห์เจ็บหัวเจ็บหูเจ็บตา หมายถึง อาการเจ็บปวดหัว หู และตา

3. โลกทัศน์ด้านประเพณี

ชาวล้านนามีธรรมเนียมในการปฏิบัติสืบทอดต่อกันมาจนกลายเป็นประเพณี ประเพณีที่ปรากฏในตำราส่งเคราะห์เป็นการผสมผสานความสัมพันธ์ระหว่างศาสนาพุทธและความเชื่อในสิ่งเหนือธรรมชาติในพิธีส่งเคราะห์ปรากฏประเพณีที่ชาวบ้านจะต้องประกอบพิธีเป็นประจำทุกปีโดยเริ่มตั้งแต่ระดับบุคคล ครอบครัว และหมู่บ้านตามลำดับ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

3.1 ประเพณีระดับบุคคล

ประเพณีระดับบุคคล เป็นธรรมเนียมในการปฏิบัติต่อบุคคล ชาวล้านนามนิยมประกอบพิธีส่งเคราะห์เพื่อให้เกิดความเป็นสิริมงคลแก่ตนเองและเป็นการสร้างขวัญกำลังใจในการดำเนินชีวิตประจำวัน ดังตัวอย่างที่ปรากฏในพิธีส่งชน ต่อไปนี้

“...บัดนี้หมามีทายกผู้มีชื่อว่า...ดังนี้ได้มาทรงพยาธินักหนาจึงมาหาเพ็งถึงครูบุญแห่งพระมหาชินธาตุเพ็งหื้อ เป็นที่จังที่เพ็งจึงได้ตกแต่งน้อมนำมายังข้าวบิณฑบาตอันบริสุทธิ์แลหมากพลูข้าวตอกดอกไม้ถวายบูชาแก่พระมหาชินธาตุในกาลบัดนี้ว่าแท้ดีหลี...”

(Songchon, n.d.)

จากตัวอย่างในพิธีส่งชนปรากฏพิธีกรรมบูชาข้าวพระพุทธรูปหรือพิธีบูชาข้าวลดเคราะห์ซึ่งเป็นพิธีที่จะต้องทำต่อจากพิธีสืบทอดบุคคล ทั้งนี้ การประกอบพิธีเพื่อเป็นการสะเดาะเคราะห์และขอโชคลาภ โดยการนำข้าวไปถวายพระธาตุประจำหมู่บ้าน ซึ่งชาวบ้านมักจะนิยมกระทำทุกปีในเทศกาลและวันสำคัญ เช่น วันขึ้นปีใหม่ วันพระ วันสงกรานต์ เป็นต้น

“...ผู้ใดเกิดปีกาบเล็ดถือวี่มา ปีรวายเล็ดถือดาบกับลาพันมา ปีเป็กเล็ดซี่ลำเภามาพอนมา ปีกดเล็ดถือดาบมาปีเต่าเล็ดถือดาบมา กันบ่ส่งมาหื้อคูหื้อมึงตายเป็นหล้างหมายผิดอาชญาราชวัตรอันใหญ่หื้อท่านใส่โทษมึงเกิดได้ 5 ปีถึง 7 ปี หื้อเป็นเปี้ยดาจิตาฟางอายุ ได้ 9 ปีหื้อตายกับ 21 กับ 31 หั้น 35 หื้อ ...”

(Songthan, n.d.)

พิธีส่งแถนเป็นพิธีส่งเคราะห์เพื่อเช่นสังเวคแถน-ย่าแถน ซึ่งชาวล้านนาเชื่อว่า แถน เป็นเทวดาคักดีสิทธิ์ที่บันดาลให้บุคคลนั้นมาเกิดเป็นมนุษย์ แถนมีอำนาจในการบันดาลให้บุคคลนั้นอยู่ดีมีสุขหรือเจ็บป่วยก็ได้ แถน เป็นเทวดาตามปี่นักขัตร์ซึ่งกำหนดนับตามระบบวันหนไทยของชาวล้านนากับปี่นักขัตร์นั้น แถน เป็นเทวดาที่มียานพาหนะหรือสิ่งของประจำตัวก็ได้ เช่น ปีรวายเล็ด (ปีจ้อ) แถนถือดาบและซี่ลา ปีเป็กเล็ด (ปีจ้อ) แถนมีพาหนะคือ ลำเภา ปีกดเล็ด (ปีจ้อ) แถนมีพาหนะคือหาบนำปีเต่าเล็ด (ปีจ้อ) แถนถือสิ่งของคือ ใบหญ้าคา

เมื่อบุคคลนั้นมีอายุถึงตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ตามปี่นักขัตร์จะต้องประกอบพิธีส่งแถนคือ การส่งข้าวของเครื่องใช้และเครื่องสังเวคตามวัตถุประสงคไปให้ปู่แถน-ย่าแถนเพื่อให้เกิดความพอใจ หากไม่ส่งข้าวของ

เครื่องใช้ให้ถ่าน ถ่านจะสาปแช่งให้บุคคลนั้นเจ็บป่วย และได้รับอันตรายถึงชีวิต ทั้งนี้ ตัวอย่างเนื้อหาที่ยกมาเป็น ตัวอย่างของผู้เกิดปีเส็ด (ปีจอ) ซึ่งจะต้องประกอบพิธีส่งถ่าน เมื่อมีอายุครบ 5 ปี 7 ปี 9 ปี 21 ปี 31 ปี และ 35 ปี

3.2 ประเพณีระดับครอบครัว

ประเพณีระดับครอบครัว เป็นธรรมเนียม การปฏิบัติต่อครอบครัวของบุคคล ชาวล้านนานิยม ประกอบพิธีส่งเคราะห์เพื่อให้เกิดความเป็นสิริมงคล แก่บุคคลครอบครัวของตนตลอดจนการส่งเคราะห์ยังเป็นการป้องกันสิ่งชั่วร้าย และอุบัติเหตุที่จะเกิดขึ้นกับ บ้านเรือนและบุคคลในครอบครัวของตนอีกด้วย

“...คันส่งแล้วที่อสรูปันผักกาดเข้าริบเอามนต์ อันนี้สรูปว่า โอมมสสสริตติมชูลสสรานมา โอม จนุทมหา โลกนาหสตุตสวาทาย ๗ ทีแล้ว เพลมบ้านลมเมืองเรือน แลของเลี้ยงของคุณแล้วมนต์สัปปอยว่าคำหัวขุนทออะ ...”
(Songmahalokawut, n.d.)

พิธีส่งมหาโลกาภูมิเป็นพิธีส่งเคราะห์ที่เจ้าของ บ้านเรือนจะต้องกระทำเป็นประจำทุกปีเพื่อให้เกิดความ สงบร่มเย็นแก่บ้านเรือนของตน เมื่อประกอบพิธีส่งมหา โลกาภูมิเสร็จสิ้นแล้ว พ่อหนานจะนำเอาเมล็ดผักกาด 1 กำมือ มาบริกรรมคาถาข้างต้น จำนวน 7 ครั้ง แล้วจึงนำ เมล็ดผักกาดไปเผาไฟเพื่อให้เกิดควันทั่วบ้านเรือน เมื่อเสร็จ จากการรมควันบ้านเรือนแล้วพ่อหนานจะนำเอาสัปปอย 7 ผัก มอบให้เจ้าของบ้านเรือนเพื่อให้เจ้าของเรือนใช้สัปปอย ในการประกอบทำนํ้ามนต์ประพรมรอบ ๆ บริเวณบ้าน ในอีกครั้งหนึ่ง

3.3 ประเพณีระดับชุมชน

ชาวบ้านหมู่บ้านสารภีจะมีการประกอบพิธี ส่งเคราะห์ประจำหมู่บ้าน ซึ่งจะกระทำเป็นประจำทุกปี ในช่วงเทศกาลสำคัญ เช่น วันสงกรานต์ช่วงวันที่ 16 เมษายน พ่อหนานจะเป็นผู้นำชาวบ้านในการประกอบพิธี ส่งเคราะห์หมู่บ้าน ชาวบ้านแต่ละบ้านจะเป็นผู้จัดเตรียม เครื่องประกอบพิธีแล้วนำไปรวมกันเพื่อประกอบพิธี ที่ท้ายหมู่บ้าน

“...ที่นี้จักกล่าวบูชาผีว่าผีเกียนอันจักมาบังเกิด แก่สัตว์แลคนทั้งหลายตั้งแต่เดือน 1 2 3 4 ท้าวทั้ง 4 แลพระยาเวสสุวรรณแต่งขุนชื่อว่าพระศรีพรหมเป็นแก มาเลียบโลก เดือน 5 6 7 8 แต่งขุนชื่อว่าพระกรรมฐาน เป็นแกมาเลียบโลก เดือน 9 10 11 12 แต่งขุนชื่อว่า พระกรรมพะไถเป็นแกลงมาเลียบโลก...”

(Songphihaphikrian, n.d.)

พิธีส่งผีว่าผีเกียน สืบเนื่องมาจากชาวบ้านมีความเชื่อในเรื่องตำนานท้าวเวสสุวรรณแต่งตั้งขุน 3 ขุน ได้แก่ ขุนศรีพรหม ขุนกรรมฐาน และขุนกรรมพะไถ ให้ลงมายังโลกมนุษย์ ชาวบ้านมีความเชื่อว่าขุนเหล่านั้น จะนำความเดือดร้อนมาสู่หมู่บ้านและชุมชน ชาวบ้าน จึงต้องจัดพิธีส่งผีว่าผีเกียน เป็นพิธีกรรมของชาวบ้าน หมู่บ้านสารภีชาวบ้านมีความเชื่อในเรื่องผีว่า (ผีฮ่า) คือ ผีไม่ดีเป็นผีที่จะนำความทุกข์ร้อน อุบัติเหตุ และอุปัทว ฆาตกรรมมาสู่หมู่บ้านยังปรากฏความเชื่อว่า ผีฮ่า เป็นผีที่จะ นำเอาโรคระบาดร้ายแรงมาสู่หมู่บ้าน หากไม่ประกอบพิธี ส่งเว่ยแก่ผีฮ่า ผู้คนในหมู่บ้านจะพบเจอกับโรคภัยร้ายแรง ล้มป่วย และเกิดอาเพศแก่หมู่บ้านในปีนั้น ๆ หากประกอบพิธี หมู่บ้านจะไม่พบเจอกับเหตุการณ์ดังกล่าว

ในช่วงเวลา 1 ปี ชาวบ้านจะประกอบพิธีส่งผีว่า ผีเกียน 1 ครั้ง พ่อหนานจะเป็นผู้ดูคำทำนายว่าในปีนั้น จะต้องประกอบพิธีในช่วงเดือนใด และจะต้องจัดเครื่อง ประกอบพิธีเพื่อส่งเว่ยแก่ขุนผู้ใด เมื่อได้กำหนดการ ที่ชัดเจนแล้ว ชาวบ้านแต่ละบ้านจะเป็นผู้จัดเตรียมเครื่อง ประกอบพิธีของตนเอง แล้วนำไปรวมกันบนตะไผ่ไผ่สาน ขนาดใหญ่) ที่ท้ายหมู่บ้าน พ่อหนานจะเป็นผู้นำใน การประกอบพิธีส่งเคราะห์ เมื่อประกอบพิธีส่งผีฮ่า ผีเกียนเสร็จเรียบร้อยแล้ว ชาวบ้านจะนำตาแหลว (แหลว) ที่ได้รับการปลุกเสกจากพ่อหนาน ไปติดไว้บริเวณหน้าบ้าน แต่ละบ้านเพื่อเป็นสัญลักษณ์ในการส่งเคราะห์หมู่บ้าน ก่อนที่จะประกอบพิธีสับชะตาบ้านเรือนในเดือนถัดไป

ภาพที่ 1 การจัดเครื่องประกอบพิธีกรรมการส่งเคราะห์หมู่บ้าน ถ่ายภาพเมื่อ 20 พฤศจิกายน 2564

ภาพที่ 2 ตำราส่งเคราะห์ฉบับวัดสารภี อำเภอแม่วาง จังหวัดเชียงใหม่ 5 เล่ม

ภาพที่ 3 การประกอบพิธีส่งเคราะห์ระดับบุคคล ถ่ายภาพเมื่อ 20 พฤศจิกายน 2564

สรุปผลการวิจัย

จากผลการศึกษาพบว่าเนื้อหาที่ปรากฏในตำราสังเคราะห์ลัทธิวัตรสารภี สามารถสะท้อนโลกทัศน์ได้ทั้งหมด 3 ด้าน ได้แก่ โลกทัศน์ด้านความเชื่อ สะท้อนให้เห็นว่าชาวบ้านหมู่บ้านสารภีมีความเชื่อในเรื่องผี สิ่งเหนือธรรมชาติ และอำนาจลึกลับ สิ่งเหล่านี้มีพลังอำนาจในการบันดาลให้เกิดเหตุการณ์ดีหรือร้ายแก่ตัวบุคคล ครอบครัว ตลอดจนชุมชนได้ การประกอบพิธีกรรมสังเคราะห์จึงเป็นสื่อกลางในการทำให้สิ่งเหล่านั้นเกิดความพอใจ อีกทั้งการประกอบพิธีสังเคราะห์ยังเป็นการสร้างขวัญกำลังใจแก่บุคคลให้มีสติในการดำเนินชีวิตประจำวัน

โลกทัศน์ด้านศาสนา สะท้อนให้เห็นว่าชาวบ้านหมู่บ้านสารภีมีความเชื่อในเรื่องพระพุทธศาสนาและศาสนาพราหมณ์ – ฮินดู โดยชาวบ้านมีความเชื่อว่าสิ่งศักดิ์สิทธิ์ หรือเทพเจ้าในแต่ละศาสนาเปรียบเสมือนสิ่งที่จะช่วยปกป้อง รักษา และคุ้มครองให้บุคคลนั้นรอดพ้นจากภัยอันตราย พุทธศาสนาและศาสนาพราหมณ์-ฮินดูจึงผสมผสานกลายเป็นส่วนหนึ่งของวิถีชีวิตของชาวบ้านหมู่บ้านสารภี

โลกทัศน์ด้านประเพณี สะท้อนให้เห็นว่าชาวบ้านหมู่บ้านสารภีมีธรรมเนียมที่ปฏิบัติสืบต่อกันมาจนกลายเป็นประเพณีของหมู่บ้าน ทั้งนี้ มีสาเหตุมาจากความเชื่อในตำนานที่เกี่ยวข้องกับสิ่งเหนือธรรมชาติและ จากตำนานความเชื่อเหล่านี้ส่งผลให้ชาวบ้านประกอบพิธีกรรมสังเคราะห์และกำหนดแบบแผนปฏิบัติสืบต่อกันมาเป็นประจำทุกปี

อภิปรายผลการวิจัย

ตำราสังเคราะห์ลัทธิวัตรสารภี อำเภอแม่วาง จังหวัดเชียงใหม่ ปรากฏพิธีกรรมการสังเคราะห์ทั้งหมด 10 พิธี ซึ่งแต่ละพิธีมีขั้นตอนที่แตกต่างกันขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ของเจ้าชะตา การจัดเครื่องประกอบพิธีกรรม และขั้นตอนในการประกอบพิธีกรรมการสังเคราะห์ ชาวบ้านหมู่บ้านสารภีมีความเชื่อในเรื่องเคราะห์ว่า เป็นสิ่งที่ไม่ดีและเป็นสิ่งที่จะนำเหตุการณ์ร้ายมาสู่ตัวบุคคลหรือเจ้าชะตา หากต้องการจะบรรเทาเหตุการณ์ร้ายให้กลายเป็นดี

ชาวบ้านหมู่บ้านสารภีจะประกอบพิธีสังเคราะห์ ซึ่งหมายถึงการเซ่นสังเวยแก่สิ่งศักดิ์สิทธิ์หรือภูตผีปีศาจ เมื่อประกอบพิธีสังเคราะห์แล้วบุคคลนั้นจะพ้นจากเหตุการณ์อันตรายได้ ชาวบ้านหมู่บ้านเชื่อว่า อำนาจของศาสนา

อำนาจของไสยศาสตร์ เป็นอำนาจที่สามารถบันดาลให้เกิดสิ่งดีและสิ่งร้ายได้ ในที่นี้ชาวบ้านหมู่บ้านสารภีเชื่อว่าอำนาจศาสนาสามารถป้องกันเหตุการณ์ร้ายที่จะเกิดกับตัวเจ้าชะตาได้ ส่วนอำนาจด้านไสยศาสตร์เป็นอำนาจที่สามารถป้องกันและขับไล่สิ่งชั่วร้ายให้ออกไปจากตัวเจ้าชะตาได้ ทั้งศาสนาและไสยศาสตร์ทำให้ชาวบ้านหมู่บ้านสารภีเกิดความเชื่อในด้านต่าง ๆ คือ ความเชื่อด้านโหราศาสตร์ ความเชื่อด้านไสยศาสตร์ และความเชื่อด้านการแก้เคล็ด ชาวบ้านมีความเชื่อต่อสิ่งเหล่านี้จนพัฒนาเกิดเป็นพิธีกรรมที่ปฏิบัติสืบทอดต่อกันมา คือ ประเพณีระดับบุคคล ประเพณีระดับครอบครัว และประเพณีระดับชุมชน

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะเพื่อการนำผลการวิจัยไปใช้

การศึกษาโลกทัศน์ของชาวล้านนาที่ปรากฏในตำราสังเคราะห์ลัทธิวัตรสารภี ทำให้เข้าใจโลกทัศน์ของชาวล้านนาที่สะท้อนผ่านพิธีกรรมของชาวล้านนาและเป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอนที่เกี่ยวกับโลกทัศน์ของผู้คน อีกทั้งบทความนี้ยังสามารถใช้เป็นแนวทางการศึกษาในสาขาวิชาคติชนวิทยาและมานุษยวิทยาได้

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. การศึกษาโลกทัศน์ของชาวล้านนาที่ปรากฏในตำราสังเคราะห์ลัทธิวัตรสารภี ในการวิจัยครั้งต่อไปสามารถนำไปเป็นแบบอย่างในการศึกษาโลกทัศน์ของชาวล้านนาที่ปรากฏในตำราและเอกสารโบราณหมวดต่าง ๆ ได้ เช่น ตำราไสยศาสตร์ ตำรายา ตำราพิธีกรรม

2. ตำราสังเคราะห์ลัทธิวัตรสารภีไม่ได้ปรากฏเพียงเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับพิธีสังเคราะห์เพียงเท่านั้นแต่ยังปรากฏเนื้อหาในศาสตร์แขนงอื่น ๆ จำนวนมาก เช่น ตำรายา ตำรายันต์ ตำราพระคาถา จึงควรศึกษาเกี่ยวกับเนื้อหาดังกล่าวเพื่อให้เข้าใจเนื้อหา คุณค่า และโลกทัศน์ของชาวล้านนาที่ปรากฏในตำราแขนงต่าง ๆ ต่อไป

3. การศึกษาเอกสารโบราณส่วนมากศึกษาเฉพาะด้านเนื้อหา อักษรวิธี และคุณค่าที่ปรากฏในเอกสาร แต่งานวิจัยที่วิเคราะห์ถึงความเปลี่ยนแปลงของพิธีกรรมจากอดีตจนถึงปัจจุบัน ทั้งในด้านขององค์ประกอบของพิธีและขั้นตอนการประกอบพิธี ยังมีน้อยจึงควรศึกษาถึงความเปลี่ยนแปลงของพิธีกรรมให้มากขึ้น

เอกสารอ้างอิง

- Borrisut, P. (1980). *The worldview of Thai people from didactic literature in Sukothai period*. Bangkok: Thai Khadi Research Institute Thammasat University. [In Thai]
- Intawong, A. and Lordee, S. (2017). Worldview analysis of Lanna people reflected through the Lanna's nouns collected from Lanna–Thai Dictionary, Mae Fah Luang Version. *Journal of Liberal Arts Maejo University*, 5(2), 22–41. [In Thai]
- Kaenkarn, S. (2005). *Thianwan's world views*. (Master of Arts, Thai Srinakharinwirot University). [In Thai]
- Krumram, P. (2013). *Education the worldview in junior high school Thai subject graded readers*. Bangkok: Ramkhamhaeng University. [In Thai]
- Lordee, S. (2021). Lanna spirit terms: Existence and Lanna worldviews. *Journal of Liberal Arts, Thammasat University*, 21(1), 396–420. [In Thai]
- Nanti, P. (2012). *Songkroh–Songnam the ceremony of dispelling a spirit*. Retrieved from <https://forums.chiangraifocus.com/?topic=286210.0#gsc.tab=0> [In Thai]
- Somboonanke, S. (2000). *The accumulation and service manuscript Chiang Mai University library*. Retrieved from <https://journal.oas.psu.ac.th/index.php/asj/article/viewFile/440/412> [In Thai]
- Songchon*. (n.d.). Songchon Manuscript. Sarapi Temple.
- Songkiw*. (n.d.). Songluang Manuscript. Sarapi Temple.
- Songmahalokawut*. (n.d.). Songmitfai–songthan Manuscript. Sarapi Temple.
- Songmitfai*. (n.d.). Songmitfai–Songthan Manuscript. Sarapi Temple.
- Songnoppacras*. (n.d.). Songnoppacras Manuscript. Sarapi Temple.
- Songphihaphikrian*. (n.d.). Songluang Manuscript. Sarapi Temple.
- Songsoon*. (n.d.). Songluang Manuscript. Sarapi Temple.
- Songthan*. (n.d.). Songmitfai–Songthan Manuscript. Sarapi Temple.
- Suprom, T. (2006). *Construction of local wisdom learning resources entitled Phithii Songkroh of Pathang Community, Khunkhuan Sub–District, Pong District, Phayao Province*. (Master of Education, Teaching Thai, Chiangmai University). [In Thai]
- Thailand Cultural Encyclopedia Foundation Thai The Siam Commercial Bank. (1999a). *Thai northern cultural encyclopaedia 12: Lii – Songchon*. Bangkok: Siam Management. [In Thai]
- Thailand Cultural Encyclopedia Foundation Thai The Siam Commercial Bank. (1999b). *Thai northern cultural encyclopaedia 14: Songthan– Suwannajakawattiraj*. Bangkok: Siam Management. [In Thai]
- Thamthi, S. (2017). *Songkroh*. Retrieved from <https://art-culture.cmu.ac.th/Lanna/articleDetail/1422> [In Thai]
- Vachiro, Phr. (2010). *A critical study of the Buddhist doctrines and world view on Prayakhankhak E–San Folk–Talks*. (Master of Arts, Buddhist Studies, Mahachulalongkornrajavidyalaya University). [In Thai]

ศักยภาพการท่องเที่ยวเชิงอาหารด้วยอัตลักษณ์อาหารพื้นถิ่นของชุมชน
ในกลุ่มเมืองมรดกโลกทางวัฒนธรรมเมืองประวัติศาสตร์สุโขทัยและเมืองบริวาร
A STUDY OF GASTRONOMY TOURISM'S POTENTIAL OF THE LOCAL FOOD
IDENTIFICATION OF COMMUNITIES IN THE WORLD CULTURE HERITAGE SITE
THE AREAS OF THE HISTORIC TOWN OF SUKHOTHAI AND ASSOCIATED
HISTORIC TOWNS

รพีพงศ์ อินตะสีบ^{1*} และ วรณวีร์ บุญคุ้ม²

Rapeepong Intasueb^{1*} and Wannawee Boonkum²

มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสนามจันทร์ เลขที่ 6 ถ.ราชมรรคาใน อ.เมือง จ.นครปฐม 73000 ประเทศไทย^{1,2}

Silpakorn University Sanam Chandra Palace Campus, 6 Rajamankha Nai Rd., Muang District,

Nakhon Pathom Province 73000 Thailand^{1,2}

*Corresponding author E-mail: Intasueb_R@su.ac.th

(Received: 31 Jul, 2023; Revised: 29 Nov, 2023; Accepted: 5 Dec, 2023)

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาศักยภาพชุมชนและอัตลักษณ์ของอาหารพื้นถิ่นในกลุ่มเมืองมรดกโลกทางวัฒนธรรมเมืองประวัติศาสตร์สุโขทัยและเมืองบริวารสำหรับการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอาหาร 2) ศึกษาศักยภาพอาหารพื้นถิ่นของชุมชนในกลุ่มเมืองมรดกโลกทางวัฒนธรรมเมืองประวัติศาสตร์สุโขทัยและเมืองบริวาร เก็บรวบรวมข้อมูลจากการศึกษาบริบทพื้นที่และผู้ให้ข้อมูลหลักในพื้นที่ด้วยการสำรวจ แบบสัมภาษณ์เชิงลึก แบบบันทึกการสังเกต แบบประเมินศักยภาพด้านอาหารพื้นถิ่น และการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมด้วย SWOT Analysis วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ร่วมกับการพรรณวิเคราะห์ ผลการวิจัยพบว่า 1) พื้นที่ชุมชนในกลุ่มเมืองมรดกโลกทางวัฒนธรรมเมืองประวัติศาสตร์สุโขทัยและเมืองบริวารมีศักยภาพสามารถพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอาหารได้ โดยควรให้ความสำคัญกับการให้ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงอาหารแก่ชุมชนเพิ่มมากขึ้น และควรมีการพัฒนาการคมนาคมด้วยระบบสาธารณะระหว่างเมืองมรดกโลกสุโขทัยและเมืองบริวารให้ทั่วถึงและเชื่อมโยงกัน ในด้านอัตลักษณ์อาหารพื้นถิ่นพบว่า อาหารของชุมชนมีอัตลักษณ์ที่สำคัญ ซึ่งสามารถบ่งบอกความเป็นเอกลักษณ์ของท้องถิ่น สามารถพบเห็นได้เฉพาะถิ่น มีการใช้วัตถุดิบในท้องถิ่นมาประกอบอาหาร แสดงถึงวัฒนธรรมการกินของคนในท้องถิ่น มีโอกาสใช้อาหารถิ่นในการส่งเสริมการท่องเที่ยว และแสดงถึงภูมิปัญญาท้องถิ่นที่เกี่ยวข้อง 2) ศักยภาพอาหารพื้นถิ่นของชุมชนในกลุ่มเมืองมรดกโลกทางวัฒนธรรมเมืองประวัติศาสตร์สุโขทัยและเมืองบริวาร มีศักยภาพอยู่ในระดับมาก ($\bar{x}$ = 3.91, S.D. = 0.26) ซึ่งแสดงให้เห็นว่า อาหารอัตลักษณ์พื้นถิ่นของชุมชนสามารถพัฒนาให้เกิดประโยชน์และส่งเสริมศักยภาพในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอาหารได้

คำสำคัญ: ศักยภาพการท่องเที่ยวเชิงอาหาร, อัตลักษณ์อาหารพื้นถิ่น, ชุมชนในกลุ่มเมืองมรดกโลกทางวัฒนธรรมเมืองประวัติศาสตร์สุโขทัยและเมืองบริวาร

¹ นักศึกษาลัทธิสุตรปรัชญาดุสิตบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการนันทนาการ การท่องเที่ยวและกีฬา คณะศึกษาศาสตร์

² รองศาสตราจารย์ ดร. สาขาวิชาการจัดการนันทนาการ การท่องเที่ยวและกีฬา คณะศึกษาศาสตร์

ABSTRACT

This participatory action research aimed to: 1) study the potential of communities in the World Cultural Heritage Sites, the areas of historic town of Sukhothai and associated historic Towns for the development of gastronomy tourism, and 2) examine the potential of local food in the World Cultural Heritage Sites, the areas of historic town of Sukhothai and associated Historic Towns. The data were collected from the context of the study area and key informants. An inquiry, in-depth interview, observation recording form and assessment of the potential of local food recipes, and SWOT Analysis were used. The data were analyzed by frequency, percentage, mean, standard deviation, and content analysis. The finding showed that 1) communities in the World Cultural Heritage Sites, the areas of historic town of Sukhothai and associated historic towns had the potential to develop gastronomic tourism. Emphasis should be on providing more knowledge and understanding about food tourism to the communities and public transportation between the World Heritage City of Sukhothai and its satellite cities as well as enhancing facilitation for incoming tourists. In light of local cuisine identity, the research communities showed the uniqueness of their ingredients available in the areas for cooking procedures which could be promoted tourism and local wisdom. 2) The study also revealed that the potentials of local food of communities in the World Cultural Heritage Sites, the areas of historic town of Sukhothai and associated historic towns is at a high level ($\bar{x}$ = 3.91, S.D. = 0.26), which showed that the local food identity of the communities can be developed to benefit and promote gastronomy tourism.

KEYWORDS: Gastronomy Tourism's Potential, The Local Food Identification, Communities the Areas of the Historic Town of Sukhothai and Associated Historic Towns

บทนำ

การท่องเที่ยวเป็นภาคเศรษฐกิจสำคัญที่มีการเติบโตอย่างรวดเร็วและต่อเนื่องแม้จะเผชิญปัญหาภาวะเศรษฐกิจของโลกถดถอยในช่วงสิ้นปีที่ผ่านมาแต่ยังช่วยสร้างงานและรายได้ไปสู่ธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว ส่งผลให้หลายประเทศให้ความสำคัญและเร่งพัฒนาให้ภาคการท่องเที่ยวเป็นเครื่องมือในการขับเคลื่อนพัฒนาประเทศ (National Science and Technology Development Agency: NSTDA – Thailand, 2020, p. 2) การท่องเที่ยวถือเป็นอุตสาหกรรมหลักของประเทศไทยและมีการพัฒนายุทธศาสตร์การท่องเที่ยวสู่การเป็นผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวจนประสบความสำเร็จตลอดระยะเวลาหลายปีที่ผ่านมา ทั้งนี้ได้มีการแบ่งรูปแบบการท่องเที่ยวตามองค์การการท่องเที่ยวโลก โดยแบ่งการท่องเที่ยวออกเป็น 3 รูปแบบหลัก คือ 1) การท่องเที่ยวในแหล่งธรรมชาติ 2) การท่องเที่ยวในแหล่งวัฒนธรรม 3) การท่องเที่ยวตามความสนใจ (Tourism Authority of Thailand, 2018; Thiang-nga & Luangwangpho, 2022, pp. 185–186) การท่องเที่ยวเชิงอาหาร (Gastronomy Tourism) เป็นกิจกรรมการท่องเที่ยวรูปแบบใหม่ที่มีความสนใจจากนักท่องเที่ยวในปัจจุบันที่มักค้นหาอาหารอร่อยและแปลกใหม่จากสถานที่ที่ได้เดินทางไปท่องเที่ยว การท่องเที่ยวเชิงอาหารจึงมีการผสมผสานกับการท่องเที่ยวหลายรูปแบบ เช่น การท่องเที่ยวเชิงประสบการณ์ การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ (Wangsai, 2018)

ประเทศไทยมีความหลากหลายของอาหาร โดยเฉพาะอาหารพื้นบ้านที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะท้องถิ่นซึ่งเกิดจากภูมิปัญญาของบรรพบุรุษ เป็นสิ่งที่บ่งบอกความเป็นไทยได้เป็นอย่างดีโดยถ่ายทอดออกมาผ่านอาหาร ทั้งนี้ อาหารในแต่ละท้องถิ่นนั้นจะมีรสชาติที่โดดเด่น มีความอร่อย มีคุณค่าทางโภชนาการ ทำให้อาหารไทยถูกกล่าวขานไปทั่วโลก (Suwannapha, Woowong, & Suphrametheesakul, 2018, pp. 1313 –1314) การท่องเที่ยวเชิงอาหารยังมีศักยภาพด้านการดึงดูดรายได้เข้าสู่ประเทศได้อีกทางหนึ่ง สอดคล้องกับกรมพัฒนาธุรกิจการค้า ซึ่งได้รายงานไว้ว่า ธุรกิจร้านอาหารมีความเชื่อมโยงกับการท่องเที่ยวและพบว่าในปี พ.ศ. 2561 มูลค่าการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างชาติ มีการใช้จ่าย

ด้านอาหารและเครื่องดื่มเป็นลำดับที่ 3 รองจากค่าใช้จ่ายด้านที่พักและการคมนาคมขนส่ง โดยมีสาเหตุที่สำคัญคือ ความมีชื่อเสียงของอาหารไทย และการสนับสนุนอย่างเป็นรูปธรรมในด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยวในเมืองหลักและเมืองรองทั้งภาครัฐและเอกชน (Department of Business Development, 2019) ดังนั้น การท่องเที่ยวเชิงอาหารจึงเป็นกิจกรรมการท่องเที่ยวที่สามารถมอบประสบการณ์ใหม่แก่นักท่องเที่ยวและยังมีบทบาทในการกระตุ้นเศรษฐกิจของท้องถิ่นได้อีกด้วย

จังหวัดสุโขทัยและจังหวัดกำแพงเพชร เป็นที่ตั้งของแหล่งมรดกโลกทางวัฒนธรรม 1 ใน 3 แห่งของประเทศ ได้รับการประกาศขึ้นทะเบียนเป็นมรดกโลกภายใต้ชื่อเมืองประวัติศาสตร์สุโขทัยและเมืองบริวาร จากการประชุมคณะกรรมการมรดกโลกสมัยสามัญ ครั้งที่ 15 เมื่อปีพุทธศักราช 2534 ที่เมืองคาร์เทจ ประเทศตูนิเซีย โดยมีคุณสมบัติการเป็นมรดกโลกตรงตามหลักเกณฑ์ข้อที่ 1 และข้อที่ 3 ดังนี้ ข้อ (1) เป็นตัวแทนในการแสดงผลงานชิ้นเอกที่จัดทำขึ้นด้วยการสร้างสรรค์อันชาญฉลาดของมนุษย์ และข้อ (3) เป็นสิ่งที่ยืนยันถึงหลักฐานของวัฒนธรรมหรืออารยธรรมที่ปรากฏให้เห็นอยู่ในปัจจุบันหรือว่าที่สาบสูญไปแล้ว โดยพื้นที่ของอุทยานประวัติศาสตร์มีที่ตั้งได้แก่ อุทยานประวัติศาสตร์สุโขทัย ตั้งอยู่ที่ตำบลเมืองเก่า อำเภอเมืองสุโขทัย จังหวัดสุโขทัย อุทยานประวัติศาสตร์ศรีสัชนาลัย ตั้งอยู่ที่อำเภอศรีสัชนาลัย จังหวัดสุโขทัย และอุทยานประวัติศาสตร์กำแพงเพชร ตั้งอยู่ที่อำเภอเมืองกำแพงเพชร จังหวัดกำแพงเพชร (Thai World Heritage Information Centre, 2021) สำหรับแหล่งมรดกโลกทางวัฒนธรรมเมืองประวัติศาสตร์สุโขทัยและเมืองบริวาร มีที่ตั้งอยู่ในทั้งจังหวัดสุโขทัยและจังหวัดกำแพงเพชร ซึ่งเป็นจังหวัดที่อยู่ในกลุ่มของการส่งเสริมการท่องเที่ยวเมืองรอง (Parliamentary Budget Office, 2022) จากการได้รับการประกาศขึ้นทะเบียนเป็นมรดกโลกภายใต้ชื่อเมืองประวัติศาสตร์สุโขทัยและเมืองบริวาร รวมถึงได้รับการส่งเสริมการท่องเที่ยวอย่างต่อเนื่อง ทำให้กลุ่มเมืองประวัติศาสตร์สุโขทัยและเมืองบริวารกลายเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญของประเทศไทย ส่งผลให้ในปี พ.ศ. 2562 มีนักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในจังหวัดสุโขทัย จำนวน 766,370 คน และจังหวัดกำแพงเพชร จำนวน 459,471 คน สามารถ

สร้างรายได้รวมกันมากกว่า 3,900 ล้านบาท (Office of Permanent Secretary, 2020)

จากภาพลักษณ์ในการเป็นแหล่งมรดกโลกทางวัฒนธรรม จึงทำให้รูปแบบการท่องเที่ยวทั้งในจังหวัดสุโขทัยและจังหวัดกำแพงเพชรเป็นรูปแบบการท่องเที่ยวในแหล่งวัฒนธรรม ซึ่งอาจจะยังไม่มีหลากหลายอย่างที่ คัชพล จันเพชร (Janpetch, 2021, pp. 11–24) และ ปาจารย์ ผลประเสริฐ (Polprasert, 2009, p. 28) ได้แสดงทรรศนะที่สอดคล้องกันว่า การพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่เมืองประวัติศาสตร์สุโขทัยและเมืองบริวารควรมุ่งส่งเสริมกิจกรรมการท่องเที่ยวที่โดดเด่นและมีความหลากหลายมากยิ่งขึ้น รวมถึงชูเอกลักษณ์ของแต่ละพื้นที่ให้มีความแตกต่างและโดดเด่น ดังนั้น จึงมีความจำเป็นในการศึกษาศักยภาพการท่องเที่ยวเชิงอาหารด้วยอัตลักษณ์อาหารพื้นถิ่นของชุมชนในกลุ่มเมืองมรดกโลกทางวัฒนธรรมเมืองประวัติศาสตร์สุโขทัยและเมืองบริวาร เพื่อให้ทราบถึงความพร้อมด้านพื้นที่ อัตลักษณ์และศักยภาพอาหารพื้นถิ่นของชุมชน สำหรับการพัฒนาชุมชนในกลุ่มเมืองมรดกโลกทางวัฒนธรรมเมืองประวัติศาสตร์สุโขทัยและเมืองบริวาร ให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงอาหาร ให้กิจกรรมการท่องเที่ยวในพื้นที่มีความหลากหลายมากยิ่งขึ้น ซึ่งจะสามารถเพิ่มความดึงดูดใจแก่นักท่องเที่ยว ในขณะที่เดียวกันยังสามารถนำอัตลักษณ์อาหารพื้นถิ่นไปพัฒนาต่อยอดเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจให้แก่ชุมชนได้ต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. ศึกษาศักยภาพชุมชนและอัตลักษณ์อาหารพื้นถิ่นในกลุ่มเมืองมรดกโลกทางวัฒนธรรมเมืองประวัติศาสตร์สุโขทัยและเมืองบริวารสำหรับการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอาหาร
2. ศึกษาศักยภาพอาหารด้วยอัตลักษณ์อาหารพื้นถิ่นของชุมชนในกลุ่มเมืองมรดกโลกทางวัฒนธรรมเมืองประวัติศาสตร์สุโขทัยและเมืองบริวาร

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม (Participation Action Research) ตามแนวทางของ Kemmis & McTaggart (1988) ประกอบด้วย

4 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นตอนที่ 1 การวางแผน ขั้นตอนที่ 2 การปฏิบัติ ขั้นตอนที่ 3 การสังเกต และขั้นตอนที่ 4 การสะท้อนผล เพื่อให้สามารถตอบวัตถุประสงค์ของการศึกษาได้ครบถ้วน มุ่งเน้นในการศึกษาพื้นที่เลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) ในชุมชนกลุ่มเมืองมรดกโลกทางวัฒนธรรมเมืองประวัติศาสตร์สุโขทัยและเมืองบริวาร ได้แก่ ชุมชนเมืองเก่า อำเภอเมือง จังหวัดสุโขทัย ชุมชนหนองฮ่อ อำเภอศรีสัชนาลัย จังหวัดสุโขทัย และชุมชนนครชุม อำเภอเมือง จังหวัดกำแพงเพชร ซึ่งมีเกณฑ์ในการคัดเลือกพื้นที่สำหรับการวิจัย ได้แก่ เป็นชุมชนในเมืองมรดกโลกทางวัฒนธรรมเมืองประวัติศาสตร์สุโขทัยและเมืองบริวารที่เดินทางได้สะดวก สามารถเชื่อมโยงกับแหล่งท่องเที่ยวหลักได้และมีความโดดเด่นด้านอาหารพื้นถิ่น และชุมชนยังได้รับการส่งเสริมกิจกรรมการท่องเที่ยวอย่างต่อเนื่องจากภาครัฐและพัฒนาระดับชุมชนให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ยั่งยืน โดยมีการกำหนดแนวทางและขั้นตอนการดำเนินการวิจัย ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การวางแผน ผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอนการวิจัยเพื่อตอบวัตถุประสงค์การวิจัยในข้อที่ 1 เพื่อศึกษาศักยภาพชุมชนในกลุ่มเมืองมรดกโลกทางวัฒนธรรมเมืองประวัติศาสตร์สุโขทัยและเมืองบริวาร โดยเป็นการค้นหาอัตลักษณ์อาหารพื้นถิ่นและให้ทราบถึงด้านจุดแข็ง จุดอ่อน อุปสรรค และโอกาส ในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอาหาร

ประชากร

การวิจัยนี้มีพื้นที่ในการเก็บข้อมูล 2 จังหวัด 3 ชุมชน ในเมืองประวัติศาสตร์สุโขทัยและเมืองบริวาร ได้แก่ ชุมชนเมืองเก่า อำเภอเมือง จังหวัดสุโขทัย ชุมชนหนองฮ่อ อำเภอศรีสัชนาลัย จังหวัดสุโขทัย และชุมชนนครชุม อำเภอเมือง จังหวัดกำแพงเพชร ทั้งนี้ ประชากรในการวิจัยแบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ 1) ประชาชนที่อาศัยอยู่ในชุมชนที่กำหนด และ 2) นักวิชาการและผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทั้งภาครัฐภาคเอกชนที่อยู่ในพื้นที่แต่ละจังหวัด

กลุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยกำหนดกลุ่มตัวอย่างด้วยการสุ่มตัวอย่างเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) รวมจำนวนทั้งสิ้น 33 คน ประกอบด้วย ตัวแทนองค์การบริหารการพัฒนาพื้นที่พิเศษเพื่อการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน (องค์การ

มหาชน) สำนักงานพื้นที่พิเศษ 4 จำนวน 1 คน ตัวแทนผู้ประกอบการด้านการท่องเที่ยว จำนวน 2 คน และตัวแทนชุมชน ได้แก่ ผู้นำชุมชน ปราชญ์ชุมชนด้านอาหารและวัฒนธรรม ชุมชนละ 10 คน รวมเป็นจำนวน 30 คน

ผู้วิจัยกำหนดจำนวนกลุ่มตัวอย่างโดยพิจารณาตามความเหมาะสมที่จะได้รับข้อมูลอย่างเพียงพอที่จะตอบปัญหาการวิจัยได้อย่างครบถ้วนและชัดเจน ผู้วิจัยสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง โดยมีเกณฑ์การเลือกผู้ให้สัมภาษณ์ที่มีอายุไม่น้อยกว่า 30 ปี มีความเชี่ยวชาญด้านอาหารด้านวัฒนธรรม การท่องเที่ยวหรือมีประสบการณ์ทำงานที่เกี่ยวข้องไม่น้อยกว่า 3 ปี อาศัยหรือทำงานอยู่ในพื้นที่วิจัยไม่น้อยกว่า 1 ปี สามารถพูดและสื่อสารด้วยภาษาไทยได้ และมีความสมัครใจเข้าร่วมการวิจัย

เครื่องมือการวิจัย

แบบสัมภาษณ์เชิงลึกองค์ความรู้เกี่ยวกับอาหารพื้นถิ่น (In-depth Interview) เพื่อให้ทราบถึงข้อมูลเกี่ยวกับอัตลักษณ์ของอาหารพื้นถิ่น 2) แบบสำรวจ (Survey Guidelines) เพื่อทราบถึงสภาพของพื้นที่ ทรพยากรทางการท่องเที่ยว และสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยว และ 3) แบบบันทึกการสังเกต (Observation Recording Form) เพื่อให้ทราบถึงพฤติกรรม ที่คาดว่าจะเกิดขึ้นในระหว่างที่ทำการสังเกต

การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ

การสร้างเครื่องมือวิจัยในการศึกษาศักยภาพการท่องเที่ยวเชิงอาหารด้วยอัตลักษณ์อาหารพื้นถิ่นของชุมชนในกลุ่มเมืองมรดกโลกทางวัฒนธรรมเมืองประวัติศาสตร์สุโขทัยและเมืองบริวาร ผู้วิจัยเตรียมข้อมูลด้วยการศึกษาเอกสาร บทความ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องบริบทของชุมชนสำหรับการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอาหาร เพื่อนำข้อมูลมาเป็นแนวทางในการสร้างเครื่องมือการวิจัยให้มีประสิทธิภาพในการสำรวจบริบทชุมชนและศักยภาพอาหารพื้นถิ่นโดยการมีส่วนร่วมของชุมชน การหาคุณภาพเครื่องมือวิจัยมีขั้นตอน ดังนี้

1. แบบสัมภาษณ์เชิงลึกองค์ความรู้เกี่ยวกับอาหารพื้นถิ่น สร้างข้อคำถามโดยอ้างอิงจากการทบทวนเอกสาร บทความ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับอาหารของแต่ละชุมชน

2. แบบสำรวจ กำหนดข้อมูลการสำรวจโดยอ้างอิงจากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องและข้อมูลบริบทชุมชน

3. แบบบันทึกการสังเกต กำหนดเป้าหมายการสังเกตจากวัตถุประสงค์และขอบเขตของการวิจัย

4. ตรวจสอบความถูกต้องของแบบสัมภาษณ์เชิงลึกองค์ความรู้เกี่ยวกับอาหารพื้นถิ่น แบบสำรวจ และแบบบันทึกการสังเกต โดยผู้เชี่ยวชาญด้านอาหารและด้านการท่องเที่ยว จำนวน 3 คน จากนั้นตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหา (Content Validity) แล้วนำมาหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) พบว่า ทุกข้อมีค่ามากกว่า 0.50 ซึ่งแสดงว่าเครื่องมือในการศึกษาศักยภาพการท่องเที่ยวเชิงอาหารด้วยอัตลักษณ์อาหารพื้นถิ่นของชุมชนในกลุ่มเมืองมรดกโลกทางวัฒนธรรมเมืองประวัติศาสตร์สุโขทัยและเมืองบริวารมีความเหมาะสม

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูล (ระหว่างวันที่ 1 พฤษภาคม – 31 มิถุนายน พ.ศ. 2566) ในพื้นที่ 3 ชุมชน เกี่ยวกับอัตลักษณ์อาหารพื้นถิ่น จุดแข็ง จุดอ่อน อุปสรรค และโอกาส ในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอาหาร ด้วยแบบสัมภาษณ์เชิงลึกองค์ความรู้เกี่ยวกับอาหารพื้นถิ่น จากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นตัวแทนชุมชนชุมชนละ 7 คน รวมทั้งสิ้น 21 คน และแบบสำรวจจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเจ้าหน้าที่ภาครัฐ 1 คน ผู้ประกอบการด้านการท่องเที่ยว จำนวน 2 คน และตัวแทนชุมชน ชุมชนละ 3 คน รวมทั้งสิ้น 12 คน ใช้แบบบันทึกการสังเกตเป็นเครื่องมือที่ใช้เก็บรวบรวมข้อมูลที่ได้จากการสังเกตแบบไม่มีส่วนร่วม (Lincoln & Guba, 1985; Phothisit, 2019, pp. 228–231) ในที่นี้ผู้วิจัยได้นำตัวเองเข้าไปในพื้นที่วิจัยดังกล่าวเพื่อเก็บรวบรวมข้อมูล โดย

1. เก็บรวบรวมข้อมูลโดยการสำรวจพื้นที่ร่วมกับการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างตามวันเวลาที่กำหนด (ระหว่างวันที่ 1 พฤษภาคม – 31 มิถุนายน พ.ศ. 2566)

2. ใช้การจัดบันทึกลงในแบบบันทึกการสังเกตการบันทึกภาพและเสียง ระหว่างการเก็บรวบรวมข้อมูลในพื้นที่ทั้ง 3 ชุมชน

3. นำข้อมูลที่ได้ไปวิเคราะห์เนื้อหาพร้อมกับการวิเคราะห์ SWOT Analysis เพื่อทราบถึงอาหาร

อัตลักษณ์พื้นถิ่นของชุมชน รวมถึง จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และอุปสรรค ในการจัดการท่องเที่ยวเชิงอาหาร

4. นำข้อมูลที่รวบรวมได้เสนอแก่ผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง ด้านการท่องเที่ยวในพื้นที่

การวิเคราะห์ข้อมูล

สำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลแบบสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) แบบสำรวจ (Survey Guideline) และแบบ บันทึกการสังเกต (Observation Recording Form) มาวิเคราะห์ เนื้อหา ร่วมกับการวิเคราะห์ SWOT Analysis เพื่อทราบถึง อาหาร อัตลักษณ์พื้นถิ่นของชุมชน รวมถึง จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และอุปสรรค ในการจัดการท่องเที่ยวเชิงอาหาร จากนั้น นำข้อมูลที่ได้มาตรวจสอบสามเส้าด้านข้อมูล (Data Triangulation) (Chantavanich, 2014) โดยพิจารณาแหล่งที่มา ของข้อมูล คือ 1) ด้านบุคคลซึ่งเมื่อบุคคลผู้ให้ ข้อมูลเปลี่ยน ไปข้อมูลจะเหมือนเดิมหรือไม่ และ 2) ตรวจสอบด้านวิธี เก็บรวบรวมข้อมูล โดยวิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลที่แตกต่างกัน ในเรื่องเดียวกันข้อมูลจะเปลี่ยน จากเดิมหรือไม่ รวมทั้ง การตรวจสอบข้อมูลจริงเชิงประจักษ์

ขั้นตอนที่ 2 ขั้นตอนปฏิบัติการ ผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอนการวิจัยเพื่อตอบวัตถุประสงค์การวิจัย ในข้อที่ 2 เพื่อศึกษาศักยภาพอาหารพื้นถิ่นของชุมชน ในกลุ่มเมืองมรดกโลกทางวัฒนธรรมเมืองประวัติศาสตร์ สุโขทัยและเมืองบริวาร เป็นการร่วมกันการประเมินโดยใช้แบบประเมินศักยภาพอาหารพื้นถิ่น โดยผู้ที่มีส่วน เกี่ยวข้องด้านการท่องเที่ยวในพื้นที่ เพื่อการพัฒนากิจกรรม ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวเชิงอาหาร ซึ่งผู้วิจัยได้นำเสนอ ตำรับอาหารพื้นถิ่นที่มีเอกลักษณ์และชุมชนได้ทดลอง ทำอาหารพื้นถิ่นนําร่องเพื่อประกอบการประเมิน

ประชากร

การวิจัยนี้มีพื้นที่ในการเก็บข้อมูล 2 จังหวัด 3 ชุมชน ในเมืองประวัติศาสตร์สุโขทัยและเมืองบริวาร ได้แก่ ชุมชนเมืองเก่า อำเภอเมือง จังหวัดสุโขทัย ชุมชน หนองอ้อ อำเภอศรีสัชนาลัย จังหวัดสุโขทัย และชุมชน นครชุม อำเภอเมือง จังหวัดกำแพงเพชร ทั้งนี้ประชากร ในการวิจัยแบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ 1) ประชาชนที่อาศัยอยู่ใน ชุมชนที่กำหนด และ 2) นักวิชาการและผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง ทั้งภาครัฐภาคเอกชนที่อยู่ในพื้นที่แต่ละจังหวัด

กลุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยกำหนดกลุ่มตัวอย่างด้วยการสุ่มตัวอย่าง เลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) รวมจำนวนทั้งสิ้น 21 คน ประกอบด้วย นักวิชาการด้านอาหารพื้นที่ละ 2 คน รวม 6 คน ตัวแทนผู้ประกอบการด้านการท่องเที่ยวพื้นที่ละ 2 คน รวม 6 คน ตัวแทนวัฒนธรรมจังหวัด พื้นที่ละ 2 คน รวม 6 คน และตัวแทนองค์การบริหารการพัฒนาพื้นที่พิเศษ เพื่อการท่องเที่ยวยั่งยืน (องค์การมหาชน) ซึ่งรับผิดชอบ พื้นที่จังหวัดสุโขทัยและจังหวัดกำแพงเพชร พื้นที่ละ 1 คน รวม 3 คน

ผู้วิจัยกำหนดจำนวนกลุ่มตัวอย่างโดยพิจารณา ตามความเหมาะสมที่จะได้รับข้อมูลอย่างเพียงพอที่จะตอบ ปัญหาการวิจัยได้อย่างครบถ้วนและชัดเจน ผู้วิจัยสัมภาษณ์ กลุ่มตัวอย่าง โดยมีเกณฑ์ในการเลือกผู้ให้สัมภาษณ์ มีอายุไม่น้อยกว่า 30 ปี มีความเชี่ยวชาญด้านอาหาร ด้านวัฒนธรรม การท่องเที่ยวหรือมีประสบการณ์ทำงาน ที่เกี่ยวข้องไม่น้อยกว่า 3 ปี อาศัยหรือทำงานอยู่ใน พื้นที่วิจัยไม่น้อยกว่า 1 ปี สามารถพูดและสื่อสารด้วย ภาษาไทยได้ และมีความสมัครใจเข้าร่วมการวิจัย

เครื่องมือการวิจัย

1. การจัดเวทีเสวนาเพื่อนำเสนอข้อมูล อัตลักษณ์อาหารท้องถิ่นที่ได้จากการวิเคราะห์เนื้อหาจาก แบบสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) แบบสำรวจ (Survey Guideline) แบบบันทึกการสังเกต (Observation Recording Form) และข้อมูลการศึกษาศักยภาพชุมชน ซึ่งประกอบด้วย จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และอุปสรรค ในการจัดการท่องเที่ยวเชิงอาหารจากการวิเคราะห์ สภาพแวดล้อมด้วยวิธี SWOT Analysis

2. การทดลองประกอบอาหารพื้นถิ่นนําร่อง โดยกลุ่มตัวแทนชุมชนที่ได้รับการคัดเลือกและให้ความ ร่วมมือกับโครงการวิจัย

3. แบบประเมินศักยภาพอาหารพื้นถิ่น เพื่อศึกษาความเป็นไปได้ในการพัฒนาสู่กิจกรรม การท่องเที่ยวเชิงอาหารที่เกี่ยวข้องโดยใช้เกณฑ์ใน การพิจารณา 6 ด้าน คือ 1) ด้านเอกลักษณ์ของท้องถิ่น 2) ด้านความยากง่ายในการพบอาหารท้องถิ่น 3) การ ใช้วัตถุดิบในท้องถิ่น 4) การแสดงถึงวัฒนธรรมการกิน

ของอาหารท้องถิ่น และ 5) โอกาสในการใช้ และ 6) แสดงถึง ภูมิปัญญาท้องถิ่น ซึ่งกำหนดให้เป็นแบบมาตราส่วน ประเมินค่า (Rating Scales) แบ่งออกเป็น 2 ตอน คือ ตอนที่ 1 การระบุศักยภาพอาหารพื้นถิ่น ตอนที่ 2 ข้อเสนอแนะ

การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ

การสร้างเครื่องมือวิจัยในการศึกษาศักยภาพ การท่องเที่ยวเชิงอาหารด้วยอัตลักษณ์อาหารพื้นถิ่น ของชุมชนในกลุ่มเมืองมรดกโลกทางวัฒนธรรมเมือง ประวัติศาสตร์สุโขทัยและเมืองบริวาร ผู้วิจัยเตรียมข้อมูล ด้วยการศึกษาค้นคว้า บทความ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เกี่ยวกับบริบทของชุมชนสำหรับการพัฒนาการท่องเที่ยว เชิงอาหาร เพื่อนำข้อมูลมาเป็นแนวทางในการสร้างเครื่องมือ การวิจัยให้มีประสิทธิภาพในการสำรวจบริบทชุมชน และศักยภาพอาหารพื้นถิ่นโดยการมีส่วนร่วมของชุมชน โดยการหาคุณภาพเครื่องมือวิจัยมีขั้นตอน ดังนี้

1. แบบประเมินศักยภาพอาหารพื้นถิ่นสร้าง ข้อคำถามโดยอ้างอิงจากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง และข้อมูลบริบทชุมชน
2. ตรวจสอบความถูกต้องของแบบสอบถาม โดยผู้เชี่ยวชาญด้านอาหารและด้านการท่องเที่ยว จำนวน 3 คน จากนั้นตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหา (Content Validity) แล้วนำมาหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) พบว่า ทุกข้อมีค่ามากกว่า 0.50 ซึ่งแสดงว่าเครื่องมือการศึกษาศักยภาพการท่องเที่ยวเชิงอาหารด้วยอัตลักษณ์อาหารพื้นถิ่นของชุมชนในกลุ่มเมืองมรดกโลกทางวัฒนธรรม เมืองประวัติศาสตร์สุโขทัยและเมืองบริวารมีความเหมาะสม

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. การเก็บรวบรวมข้อมูล (ระหว่างวันที่ 1 – 31 กรกฎาคม พ.ศ. 2566) โดยการจัดเวทีเสวนานำเสนอ ข้อมูลอัตลักษณ์อาหารพื้นถิ่นของชุมชนและศักยภาพ ชุมชนที่ได้จากการวิเคราะห์ SWOT Analysis เพื่อทราบถึง จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และอุปสรรค ของชุมชน ในการจัดการท่องเที่ยวเชิงอาหาร
2. การทดลองประกอบอาหารพื้นถิ่นนักร้อง (ระหว่างวันที่ 1 – 31 กรกฎาคม พ.ศ. 2566) โดย กลุ่มตัวแทนชุมชนที่ได้รับการคัดเลือกและให้ความร่วมมือ กับโครงการวิจัย ผู้วิจัยจัดดำเนินการด้วยตนเอง โดยให้

ชุมชนเป็นผู้เลือกสถานที่ที่เหมาะสม ได้แก่ ชุมชนเมืองเก่า ดำเนินการ ณ ชมรมส่งเสริมการท่องเที่ยวโดยชุมชน เมืองเก่าสุโขทัย อำเภอเมือง จังหวัดสุโขทัย ชุมชนหนองอ้อ ดำเนินการ ณ ศูนย์เรียนรู้วิถีชีวิตไทครั้ง อำเภอศรีสัชนาลัย จังหวัดสุโขทัย และชุมชนนครชุม ดำเนินการ ณ ห้องประชุม ห้องสมุดประชาชน “เฉลิมราชกุมารี” อำเภอเมือง กำแพงเพชร จังหวัดกำแพงเพชร ซึ่งระหว่างการดำเนินการ ทดลองประกอบอาหารพื้นถิ่นจะทำการบันทึกข้อมูล บันทึกภาพและเสียง และเมื่อเสร็จสิ้นการวิจัย ผู้วิจัยจะ ลงทาลายภาพถ่ายและวิดีโอที่ได้บันทึกไว้ตามข้อตกลงไว้

3. เก็บข้อมูลด้วยแบบประเมินศักยภาพอาหารพื้นถิ่น (ระหว่างวันที่ 1 – 31 กรกฎาคม พ.ศ. 2566) จากกลุ่มตัวอย่างที่ได้จากการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจงเลือก (Purposive Sampling) รวมจำนวนทั้งสิ้น 7 คน ประกอบด้วย นักวิชาการด้านอาหาร จำนวน 2 คน ตัวแทนผู้ประกอบการ ด้านการท่องเที่ยว จำนวน 2 คน ตัวแทนวัฒนธรรมจังหวัด 2 คน และตัวแทนองค์การบริหารการพัฒนาพื้นที่พิเศษ เพื่อการท่องเที่ยวยั่งยืน (องค์การมหาชน) ซึ่งรับผิดชอบ พื้นที่จังหวัดสุโขทัยและจังหวัดกำแพงเพชร จำนวน 1 คน
4. นำข้อมูลที่รวบรวมได้มาวิเคราะห์ศักยภาพ ดำรับอาหารพื้นถิ่นและนำเสนอแก่ผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง ด้านการท่องเที่ยวในพื้นที่

การวิเคราะห์ข้อมูล

สำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากแบบประเมิน ศักยภาพดำรงอาหารพื้นถิ่น นำมาวิเคราะห์ศักยภาพ ด้วย ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ในการหา ค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ใช้ค่าสัมประสิทธิ์อัลฟา ครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) (Cronbach, 1970) ร่วมกับการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงพรรณนาเนื้อหา

ขั้นตอนที่ 3 การสังเกต ผู้ร่วมวิจัยสังเกตขณะ มีการปฏิบัติกิจกรรมของกลุ่มตัวอย่างในพื้นที่วิจัยตามที่ กำหนดไว้เพื่อบันทึกผลที่เกิดขึ้นในแบบบันทึกการสังเกต เพื่อนำผลการบันทึกข้อมูลไปวิเคราะห์เนื้อหาแล้วนำเสนอ ข้อมูลศักยภาพของชุมชนในการพัฒนาการจัดการท่องเที่ยว เชิงอาหาร อัตลักษณ์อาหารพื้นถิ่นและศักยภาพของ อาหารพื้นถิ่น เพื่อนำไปสู่การพัฒนานักกิจกรรมการท่องเที่ยว เชิงอาหารที่เกี่ยวข้อง

ขั้นตอนที่ 4 การสะท้อนผล เป็นการสะท้อนผลการศึกษาศักยภาพการท่องเที่ยวเชิงอาหารด้วยอัตลักษณ์อาหารพื้นถิ่นของชุมชนในกลุ่มเมืองมรดกโลกทางวัฒนธรรมเมืองประวัติศาสตร์สุโขทัยและเมืองบริวาร เสนอต่อที่ประชุมโดยเปิดโอกาสให้ชุมชนร่วมแสดงความคิดเห็นและให้ข้อเสนอแนะต่าง ๆ เกี่ยวกับผลการวิจัย เพื่อให้การวิจัยได้เกิดประโยชน์ต่อผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องและผู้ที่สนใจทั่วไป

ผลการวิจัย

1. ศักยภาพชุมชนและอัตลักษณ์อาหารพื้นถิ่นในกลุ่มเมืองมรดกโลกทางวัฒนธรรมเมืองประวัติศาสตร์สุโขทัยและเมืองบริวารสำหรับการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอาหาร จากการวิเคราะห์ข้อมูลของตัวแทนองค์การบริหารการพัฒนาพื้นที่พิเศษเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (องค์การมหาชน) สำนักงานพื้นที่พิเศษ 4 ผู้ประกอบการด้านการท่องเที่ยว ผู้นำชุมชน ประชาชนชุมชนด้านอาหารและวัฒนธรรมในพื้นที่วิจัย ทำให้ทราบถึงภาพรวมของชุมชนในกลุ่มเมืองมรดกโลกทางวัฒนธรรมเมืองประวัติศาสตร์สุโขทัยและเมืองบริวาร ดังต่อไปนี้

ภาพรวมจุดแข็งของชุมชนในกลุ่มเมืองมรดกโลกทางวัฒนธรรมเมืองประวัติศาสตร์สุโขทัยและเมืองบริวาร

1) อาหารพื้นถิ่นมีเอกลักษณ์เฉพาะตัวที่แตกต่างจากอาหารทั่วไป มีรสชาดที่ดั้งเดิม มีการเลือกใช้วัตถุดิบที่มีในท้องถิ่นเป็นส่วนประกอบสำคัญ สะท้อนถึงภูมิปัญญาท้องถิ่น และสามารถลิ้มลองได้เฉพาะพื้นที่

2) มีวัฒนธรรมที่เป็นเอกลักษณ์ของชุมชน

3) ชุมชนในกลุ่มเมืองมรดกโลกทางวัฒนธรรมเมืองประวัติศาสตร์สุโขทัยและเมืองบริวารสามารถเดินทางได้สะดวก

4) ชุมชนในกลุ่มเมืองมรดกโลกทางวัฒนธรรมเมืองประวัติศาสตร์สุโขทัยและเมืองบริวาร มีที่ตั้งใกล้กับแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญ

5) ชุมชนในกลุ่มเมืองมรดกโลกทางวัฒนธรรมเมืองประวัติศาสตร์สุโขทัยและเมืองบริวารมีบริการที่พักรูปแบบโฮมสเตย์บริการสำหรับนักท่องเที่ยวและเหมาะสมต่อการส่งเสริมกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงอาหารด้วยอัตลักษณ์อาหารพื้นถิ่น

ภาพรวมจุดอ่อนของชุมชนในกลุ่มเมืองมรดกโลกทางวัฒนธรรมเมืองประวัติศาสตร์สุโขทัยและเมืองบริวาร

1) ยังไม่มีการจัดการองค์ความรู้วัฒนธรรมอาหารพื้นถิ่น

2) ชุมชนยังขาดความรู้ความเข้าใจในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอาหาร

3) การรวมกลุ่มของเครือข่ายโฮมสเตย์ชุมชนในกลุ่มเมืองมรดกโลกทางวัฒนธรรมเมืองประวัติศาสตร์สุโขทัยและเมืองบริวารยังไม่เข้มแข็ง

4) ยังไม่มีรูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงอาหารที่แน่นอน

5) ขาดการบูรณาการการทำงานร่วมกันของทุกภาคส่วนเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอาหารอย่างเป็นระบบ

6) งบประมาณในการสนับสนุนการจัดการด้านการท่องเที่ยวเชิงอาหารยังไม่เพียงพอ

ภาพรวมโอกาสของชุมชนในกลุ่มเมืองมรดกโลกทางวัฒนธรรมเมืองประวัติศาสตร์สุโขทัยและเมืองบริวาร

1) มีแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาพื้นที่พิเศษเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนมรดกโลกสุโขทัย - ศรีสัชนาลัย - กำแพงเพชร ระยะ 5 ปี (พ.ศ. 2566-2570) เพื่อพัฒนาระดับแหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่ให้เข้าสู่ 100 แหล่งท่องเที่ยวยั่งยืนโลก พัฒนาแหล่งท่องเที่ยวโดยชุมชนตามเกณฑ์ CBT Thailand เพิ่มขึ้น 15 ชุมชน สร้างรายได้เพิ่มขึ้นจากการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์และวัฒนธรรม และยกระดับเมืองและชุมชนที่มีศักยภาพด้านการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์และวัฒนธรรมให้มีเพิ่มขึ้น ประกอบด้วย โครงการ จำนวน 50 โครงการ งบประมาณ รวม 712,000,000 บาท

2) องค์การการศึกษาวิทยาศาสตร์และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ หรือ ยูเนสโก (UNESCO) ประกาศให้จังหวัดสุโขทัยเป็นเครือข่ายเมืองสร้างสรรค์ (Creative Cities Network) ประจำปี พ.ศ. 2562 สาขาหัตถกรรมและศิลปะพื้นบ้าน (Crafts and Folk Art) โดยเป็น 1 ใน 66 เมืองจากทั่วโลก ซึ่งจะส่งผลให้จังหวัดสุโขทัยเป็นที่รู้จักมากขึ้น เป็นการยกระดับจังหวัดสุโขทัยให้มีชื่อเสียงระดับโลก สามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวจากต่างประเทศให้เดินทางมาเยือนเพิ่มขึ้น

ภาพรวมอุปสรรคของชุมชนในกลุ่มเมืองมรดกโลกทางวัฒนธรรมเมืองประวัติศาสตร์สุโขทัยและเมืองบริวาร

- 1) การคมนาคมด้วยระบบสาธารณะระหว่างเมืองมรดกโลกสุโขทัยและเมืองบริวารยังไม่ทั่วถึงและเชื่อมโยงกัน
- 2) ขาดการเชื่อมโยงด้านการท่องเที่ยวเชิงอาหารร่วมกัน
- 3) การประชาสัมพันธ์ด้านอาหารพื้นถิ่นของกลุ่มเมืองมรดกโลกสุโขทัยและเมืองบริวารยังไม่ทั่วถึง
- 4) การเปลี่ยนแปลงภูมิอากาศโลกส่งผลต่อความเป็นเอกลักษณ์ของอาหารพื้นถิ่น โดยทำให้วัตถุดิบท้องถิ่นที่นำมาประกอบอาหารตามฤดูกาลบางชนิดหาได้ยากขึ้น

จากการใช้แบบสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) และแบบบันทึกการสังเกต (Observation Recording Form) เพื่อทราบถึง อาหารอัตลักษณ์พื้นถิ่นของชุมชนในกลุ่มเมืองมรดกโลกทางวัฒนธรรมเมืองประวัติศาสตร์สุโขทัยและเมืองบริวาร พบว่า ชุมชนในกลุ่มเมืองมรดกโลกทางวัฒนธรรมเมืองประวัติศาสตร์สุโขทัยและเมืองบริวาร ตั้งอยู่ในภาคเหนือตอนล่างของประเทศไทย ซึ่งมีความหลากหลายด้านอาหารพื้นถิ่นโดยมีความเป็นเอกลักษณ์แตกต่างจากพื้นที่อื่น อันเกิดจากความสามารถของคนในชุมชนที่มีการปรับตัวและดัดแปลงธรรมชาติแวดล้อมรอบตัว รวมถึงการผสมผสานของวัฒนธรรมที่หลากหลาย จนเกิดการใช้ประโยชน์อย่างเหมาะสม มีการสืบทอดจากรุ่นสู่รุ่น จนกลายเป็นวัฒนธรรมอาหารท้องถิ่น โดยอาหารพื้นถิ่นของแต่ละชุมชนจะมีอัตลักษณ์เฉพาะ ได้แก่

อาหารพื้นถิ่นชุมชนเมืองเก่า อำเภอเมือง จังหวัดสุโขทัย มีอัตลักษณ์ที่ใช้วัตถุดิบภายในท้องถิ่น เลือกใช้วัตถุดิบที่มีตามฤดูกาล มีรสชาติเป็นเอกลักษณ์โดยมีรสค่อนข้างเผ็ดร้อน อาหารบางชนิดมีเฉพาะในพื้นที่เท่านั้น ซึ่งควรค่าแก่การอนุรักษ์เป็นอย่างยิ่ง (Mueng Kao Community-01, personal communication, May 5, 2023) และจากการรวบรวมข้อมูลจากการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างตามที่กำหนด ทำให้ทราบถึง อาหารอัตลักษณ์พื้นถิ่นของชุมชน มีจำนวน 20 ตำรับ ประกอบด้วย

อาหารคาว 16 ตำรับ ได้แก่ แกงไข่น้ำ ยำใบมะกอก ยำหัวปลี ยำมะม่วง ยำหยวก แกงสะเออะปู ปลาเห็ด คั่วผักหวานเปราะ พระรามเดินดง ต้มยำ ต้มบวมน ปลาทอดเกลือบ หมูพวง แกงเห็ดคั่วเห็ดปลาอย่าง แกงหน่อไม้ดอง และอาหารหวาน จำนวน 4 ตำรับ ได้แก่ ขนมมวงคลี่ถ้วย สังขยาควายลุย ขนมไส้ละมุด และขนมแตงก่า

อาหารพื้นถิ่นชุมชนหนองอ้อ อำเภอศรีสัชนาลัย จังหวัดสุโขทัย มีอัตลักษณ์อาหารที่เป็นอาหารผสมผสานวัฒนธรรมไทครั้ง โดยมุ่งเน้นการใช้วัตถุดิบภายในท้องถิ่น มีสรรพคุณเพื่อสุขภาพ เป็นอาหารปลอดภัย นิยมประกอบอาหารตามฤดูกาล (Nong O Community-03, personal communication, May 19, 2023) และจากการรวบรวมข้อมูลการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างตามที่กำหนด ทำให้ทราบถึงอาหารอัตลักษณ์พื้นถิ่นของชุมชน มีจำนวน 12 ตำรับ ประกอบด้วยอาหารคาว 9 ตำรับ ได้แก่ ลาบ ผำ เห็ดทอด แกงหยวกใส่ถั่วเขียว น้ำพริกกะปิ แกงหน่อไม้ แกงป่าขามู โซเลไก่ แกงหยวกไก่ ต้มบักโดน และอาหารหวาน 3 ตำรับ ได้แก่ บวดเผือก หัวหงอกดอกตัด และอีแปะแตกกล้วย

อาหารพื้นถิ่นชุมชนนครชุม อำเภอเมือง จังหวัดกำแพงเพชร มีอัตลักษณ์อาหารที่เป็นอาหารผสมผสานหลากหลายวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องเนื่องกับการอพยพย้ายถิ่น การติดต่อค้าขายของผู้คนนับตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบัน ทั้งชาวล้านนา เมียนมาร์ และชาวลาวอีสาน ทำให้เกิดการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมอาหาร ดังนั้นอาหารชุมชนนครชุมจึงมีความโดดเด่น เฉพาะตัว รวมถึงชุมชนยังใช้วัตถุดิบในการประกอบอาหารภายในท้องถิ่น ที่มีความปลอดภัยและส่งผลดีต่อสุขภาพด้วย (Nakornchum Community-01, Personal Communication, May 14, 2023) และจากการรวบรวมข้อมูลการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างตามที่กำหนด ทำให้ทราบถึง อาหารอัตลักษณ์พื้นถิ่นของชุมชน มีจำนวน 26 ตำรับ ประกอบด้วยอาหารคาว 18 ตำรับ ได้แก่ แกงฮังเล ใส่กระท้อน ยำหัวปลี ต้มกะทิปลาเกลือบ ยำมะม่วง ต้มกะทิสายบัว ผัดไทกระทงทอง แกงพญู แกงซี่เหล็ก น้ำพริกนครชุม ผัดไทนครชุม แกงเขียวหวานกล้วยไข่ บะหมี่ซากงราว ปลาเนื้ออ่อนทอด หมูผัดเต้าเจี้ยว หมูแดดเดียว แกงส้มมะรุม แกงเห็ดเผาะปลาอย่าง

แกงผักหวาน อาหารหวาน 8 ตำรับ ได้แก่ ขนมผักห่อ กระจยาสารท บวดซีกกล้วยไข่ สี่ถ้วยนครชุม ขนมแดกงา ขนมดอกดิน ข้าวตอกอัดโบราณ และเมี่ยงมะพร้าวคั่ว

2. การศึกษาศักยภาพอาหารพื้นถิ่นของชุมชน ในกลุ่มเมืองมรดกโลกทางวัฒนธรรมเมืองประวัติศาสตร์ สุโขทัยและเมืองบริวาร ด้วยการใช้แบบประเมินศักยภาพ ตำรับอาหารพื้นถิ่น จากการประเมินของนักวิชาการ

ด้านอาหาร ตัวแทนผู้ประกอบการด้านการท่องเที่ยว ตัวแทนวัฒนธรรมจังหวัด และตัวแทนองค์การบริหาร การพัฒนาพื้นที่พิเศษเพื่อการท่องเที่ยวยั่งยืน (องค์การ มหาชน) สำนักงานพื้นที่พิเศษ 4 ทำให้ทราบถึงศักยภาพ อาหารพื้นถิ่นของชุมชนในกลุ่มเมืองมรดกโลกทางวัฒนธรรม เมืองประวัติศาสตร์สุโขทัยและเมืองบริวาร ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 1 สรุประดับศักยภาพอาหารพื้นถิ่นชุมชนเมืองเก่า อำเภอเมือง จังหวัดสุโขทัย

ชื่ออาหาร	องค์ประกอบศักยภาพอาหารพื้นถิ่น						$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
	บ่งบอกความเป็นเอกลักษณ์ของท้องถิ่น	ความสามารถในการพบอาหารท้องถิ่น	การใช้วัตถุดิบในท้องถิ่น	การแสดงถึงวัฒนธรรมการกินของอาหารท้องถิ่น	โอกาสในการใช้อาหารถิ่นในการดึงดูดนักท่องเที่ยว	แสดงถึงภูมิปัญญาท้องถิ่น			
ขนมมงคลสี่ถ้วย	5.00	4.70	5.00	4.40	4.30	4.70	4.68	0.25	มากที่สุด
ยำหัวปลี	4.40	4.00	5.00	3.90	5.00	4.30	4.43	0.38	มาก
สังขยาควายลุย	4.70	4.30	5.00	3.70	4.40	4.30	4.40	0.20	มาก
แกงไข่น้ำ	4.70	4.00	5.00	4.40	3.90	4.30	4.38	0.36	มาก
ยำใบมะกอก	4.70	3.70	5.00	3.90	4.70	4.30	4.38	0.28	มาก
ขนมใส่ไส้ละมุด	5.00	3.00	5.00	4.70	4.40	4.00	4.35	0.40	มาก
ปลาเห็ด	3.00	5.00	5.00	3.00	4.30	4.00	4.05	0.35	มาก
ขนมแดกงา	3.70	4.30	4.70	3.40	4.10	4.00	4.03	0.28	มาก
แกงสะเอะปุ	4.70	3.00	4.60	4.20	2.70	4.40	3.93	0.33	มาก
ยำมะม่วง	4.00	4.70	5.00	3.30	3.30	3.30	3.93	0.23	มาก
ยำหยวก	4.00	3.30	5.00	3.70	3.30	3.90	3.87	0.33	มาก
คั่วผักหวานเปราะ	4.00	3.30	4.70	4.20	2.70	3.80	3.78	0.39	มาก
พระรามเดินดง	3.80	3.30	4.20	3.30	3.70	4.30	3.77	0.28	มาก
ต้มยำ	2.30	4.40	4.00	2.70	3.90	3.40	3.45	0.34	ปานกลาง
ปลาย่างเกลือ	2.70	5.00	3.30	2.30	4.30	2.30	3.32	0.20	ปานกลาง
คั่วเห็ดปลาย่าง	2.60	3.30	4.00	3.60	2.70	3.30	3.25	0.21	ปานกลาง
ต้มบัว	3.00	3.00	4.60	3.00	2.40	3.40	3.23	0.28	ปานกลาง
แกงเห็ด	3.00	3.40	4.30	3.00	2.40	3.10	3.20	0.87	ปานกลาง
แกงหน่อไม้ดอง	3.00	4.30	4.00	2.30	2.40	2.70	3.12	0.26	ปานกลาง
หมูพวง	2.00	5.00	3.70	2.00	3.60	2.30	3.10	0.39	ปานกลาง
รวม							3.83	0.33	มาก

จากตารางที่ 1 พบว่า ศักยภาพอาหารพื้นถิ่น ชุมชนเมืองเก่า อำเภอเมือง จังหวัดสุโขทัย อยู่ในระดับ ศักยภาพ มาก ($\bar{x} = 3.83$, S.D. = 0.33) โดยอาหาร ที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ขนมมงคลสี่ถ้วย มีค่าเฉลี่ย

อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.68$, S.D. = 0.25) รองลงมา คือ ยำห้วยปลี มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.43$, S.D. = 0.38) และอาหารที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ หมูพวง มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 3.10$, S.D. = 0.39)

ตารางที่ 2 สรุประดับศักยภาพอาหารพื้นถิ่นชุมชนหนองอ้อ อำเภอศรีสัชนาลัย จังหวัดสุโขทัย

ชื่ออาหาร	องค์ประกอบศักยภาพอาหารพื้นถิ่น						$\bar{x}$	S.D.	ระดับ
	บ่งบอกความเป็นเอกลักษณ์ของท้องถิ่น	ความสามารถในการพบอาหารท้องถิ่น	การใช้วัตถุดิบในท้องถิ่น	การแสดงถึงวัฒนธรรมการกินของอาหารท้องถิ่น	โอกาสในการใช้อาหารถิ่นในการดึงดูดนักท่องเที่ยว	แสดงถึงภูมิปัญญาท้องถิ่น			
โซเลไก่	4.00	5.00	5.00	4.00	5.00	4.30	4.55	0.08	มาก
ต้มบักโดน	4.30	5.00	5.00	3.70	5.00	3.40	4.40	0.09	มาก
ขนมอีแปะแตกกล้วย	3.70	5.00	5.00	3.30	4.70	3.30	4.16	0.14	มาก
ขนมหัวหงอกดอกตัด	3.70	5.00	5.00	3.30	4.60	3.30	4.15	0.15	มาก
แกงหยวกไก่	3.70	4.00	5.00	3.60	4.10	3.90	4.05	0.21	มาก
ลาบผำ	4.30	3.60	4.60	4.30	2.70	4.30	3.96	0.29	มาก
เห็ดทอด	3.30	4.70	5.00	3.00	5.00	2.70	3.95	0.21	มาก
บวดเผือก	3.00	5.00	5.00	3.30	4.60	2.70	3.93	0.16	มาก
แกงหยวกใส่ถั่วเขียว	4.40	3.70	5.00	3.40	3.00	3.30	3.80	0.22	มาก
น้ำพริกกะปิ	2.70	5.00	5.00	2.70	4.30	2.30	3.66	0.14	ปานกลาง
แกงหน่อไม้	3.00	4.00	5.00	3.00	3.00	2.30	3.38	0.08	ปานกลาง
แกงป่าขาม	3.00	3.70	3.60	3.00	3.00	2.70	3.16	0.14	ปานกลาง
รวม							3.93	0.16	มาก

จากตารางที่ 2 พบว่า ศักยภาพอาหารพื้นถิ่น ชุมชนหนองอ้อ อำเภอศรีสัชนาลัย จังหวัดสุโขทัย อยู่ในระดับศักยภาพ มาก ($\bar{x} = 3.93$, S.D. = 0.16) โดยอาหารที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ โซเลไก่ มีค่าเฉลี่ย อยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.55$, S.D. = 0.08) รองลงมา คือ

ต้มบักโดน มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.40$, S.D. = 0.09) และอาหารที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ แกงป่าขาม ค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 3.16$, S.D. = 0.14)

ตารางที่ 3 สรุประดับศักยภาพอาหารพื้นถิ่น ชุมชนนครชุม อำเภอเมือง จังหวัดกำแพงเพชร

ชื่ออาหาร	องค์ประกอบศักยภาพอาหารพื้นถิ่น						$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
	บอกความเป็นเอกลักษณ์ของท้องถิ่น	ความสามารถในการพบอาหารท้องถิ่น	การใช้วัตถุดิบท้องถิ่น	การแสดงถึงวัฒนธรรมการกินของอาหารท้องถิ่น	โอกาสในการใช้อาหารถิ่นในการดึงดูดนักท่องเที่ยว	แสดงถึงภูมิปัญญาท้องถิ่น			
แกงขี้เหล็ก	5.00	5.00	5.00	4.30	4.40	4.30	4.67	0.39	มากที่สุด
น้ำพริกนครชุม	5.00	4.30	5.00	4.70	5.00	4.00	4.67	0.25	มากที่สุด
กระยาสารท	5.00	4.60	4.60	5.00	3.80	4.70	4.62	0.48	มากที่สุด
บะหมี่ซากงาราว	5.00	4.60	4.60	4.60	4.60	4.30	4.62	0.21	มากที่สุด
ผัดไทนครชุม	4.70	4.60	5.00	4.40	4.60	4.00	4.55	0.26	มากที่สุด
บวดซีกกล้วยไข่	5.00	5.00	5.00	4.60	4.70	2.90	4.53	0.37	มากที่สุด
สีกัวยนครชุม	5.00	3.90	4.60	5.00	3.90	4.00	4.40	0.42	มาก
แกงเขียวหวานกล้วยไข่	5.00	2.70	5.00	5.00	4.70	3.70	4.35	0.27	มาก
แดกงา	4.70	4.00	4.60	4.60	4.70	3.30	4.32	0.13	มาก
ขนมดอกดิน	5.00	3.40	4.00	4.40	4.40	4.40	4.27	0.33	มาก
แกงฮังเลใส่กระท้อน	5.00	3.00	4.70	3.70	4.70	4.00	4.18	0.24	มาก
ขนมผักห่อ	4.70	3.40	4.60	4.30	3.60	4.30	4.15	0.19	มาก
ยำหัวปลี	3.30	4.00	5.00	3.60	4.70	3.90	4.08	0.34	มาก
ต้มกะทิปลาเกลื่อ	3.40	3.70	4.30	3.70	5.00	4.10	4.03	0.28	มาก
ยำมะม่วง	3.80	4.40	5.00	3.40	4.30	3.00	3.98	0.39	มาก
ต้มกะทิสายบัว	3.70	3.70	4.40	3.30	4.40	4.00	3.92	0.20	มาก
ผัดไทกระทงทอง	3.40	4.00	4.40	3.30	4.30	4.00	3.90	0.26	มาก
แกงพญานัง	4.40	3.00	4.30	4.00	2.60	4.70	3.83	0.26	มาก
ปลาเนื้ออ่อนทอด	2.40	5.00	5.00	2.40	5.00	2.40	3.70	0.28	มาก
หมูผัดเต้าเจี้ยว	2.60	4.40	5.00	3.40	3.30	3.30	3.67	0.31	มาก
หมูแดดเดียว	2.00	5.00	5.00	1.60	5.00	2.30	3.48	0.26	ปานกลาง
แกงส้มมะรุม	3.00	3.70	4.00	3.40	2.30	3.40	3.30	0.26	ปานกลาง
แกงเห็ดเผาะปลาย่าง	3.10	3.00	4.40	3.00	2.60	3.00	3.18	0.37	ปานกลาง
แกงผักหวาน	2.70	3.00	4.10	3.00	2.70	3.00	3.08	0.37	ปานกลาง
ข้าวดอกฮัดโบราณ	4.40	4.10	3.80	4.30	3.60	3.60	3.00	0.39	ปานกลาง
เมี่ยงมะพร้าวคั่ว	2.40	4.00	2.30	3.60	2.00	2.40	2.78	0.33	น้อย
รวม							3.97	0.30	มาก

จากตารางที่ 3 พบว่า ศักยภาพอาหารพื้นถิ่น ชุมชนนครชุม อำเภอมือง จังหวัดกำแพงเพชร อยู่ในระดับศักยภาพ มาก ($\bar{x} = 3.97$, S.D. = 0.30) โดยอาหารที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ แกงขี้เหล็ก มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับ

มากที่สุด ($\bar{x} = 4.67$, S.D. = 0.39) รองลงมา คือ น้ำพริกนครชุม มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.67$, S.D. = 0.25) และอาหารที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ เมี่ยงมะพร้าวคั่ว มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับน้อย ($\bar{x} = 2.78$, S.D. = 0.33)

ตารางที่ 4 สรุประดับศักยภาพอาหารพื้นถิ่นของชุมชนในกลุ่มเมืองมรดกโลกทางวัฒนธรรมเมืองประวัติศาสตร์สุโขทัยและเมืองบริวาร

ชื่อชุมชน	$\bar{x}$	S.D.	ระดับ
ชุมชนเมืองเก่า อำเภอมือง จังหวัดสุโขทัย	3.83	0.33	มาก
ชุมชนหนองอ้อ อำเภอสรีลักษ์ จังหวัดสุโขทัย	3.93	0.16	มาก
ชุมชนนครชุม อำเภอมือง จังหวัดกำแพงเพชร	3.97	0.30	มาก
รวม	3.91	0.26	มาก

จากตารางที่ 4 พบว่า ระดับศักยภาพอาหารพื้นถิ่นของชุมชนในกลุ่มเมืองมรดกโลกทางวัฒนธรรมเมืองประวัติศาสตร์สุโขทัยและเมืองบริวาร โดยรวมอยู่ในระดับศักยภาพมาก ($\bar{x} = 3.91$, S.D. = 0.26) โดยชุมชนที่มีค่าเฉลี่ยระดับศักยภาพสูงที่สุด คือ ชุมชนนครชุม อำเภอมือง จังหวัดกำแพงเพชร มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.97$, S.D. = 0.30) รองลงมา คือ ชุมชนหนองอ้อ อำเภอสรีลักษ์ จังหวัดสุโขทัย มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.93$, S.D. = 0.16) และชุมชนเมืองเก่า อำเภอมือง จังหวัดสุโขทัย มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.83$, S.D. = 0.33) ตามลำดับ

สรุปผลการวิจัย

1. ศักยภาพชุมชนและอัตลักษณ์อาหารพื้นถิ่นในกลุ่มเมืองมรดกโลกทางวัฒนธรรมเมืองประวัติศาสตร์สุโขทัยและเมืองบริวารสำหรับการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอาหาร

จากการศึกษาข้อมูลของชุมชนในกลุ่มเมืองมรดกโลกทางวัฒนธรรมเมืองประวัติศาสตร์สุโขทัยและเมืองบริวาร ได้แก่ ชุมชนเมืองเก่า อำเภอมือง จังหวัดสุโขทัย ชุมชนหนองอ้อ อำเภอสรีลักษ์ จังหวัดสุโขทัย และชุมชนนครชุม อำเภอมือง จังหวัดกำแพงเพชร ร่วมกับการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมด้วยวิธี SWOT Analysis พบว่า ชุมชนทั้ง 3 แห่ง มีความโดดเด่นด้านพื้นที่โดยเป็นชุมชนที่ใกล้เคียงกับเมืองมรดกโลกทางวัฒนธรรม มีอาหารพื้นถิ่น

ที่มีเอกลักษณ์เฉพาะตัว โดยชุมชนยังได้รับการส่งเสริมการท่องเที่ยวจากภาครัฐอย่างต่อเนื่องในการกระตุ้นให้เกิดการเดินทางท่องเที่ยวมายังชุมชน อย่างไรก็ตาม ชุมชนยังมีข้อจำกัดจากการที่ยังไม่มีรูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงอาหารที่แน่นอน จึงส่งผลให้ชุมชนยังขาดความรู้ความเข้าใจในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอาหาร และยังไม่มีการจัดการองค์ความรู้วัฒนธรรมอาหารพื้นถิ่นในการจัดการที่พักชุมชน การรวมกลุ่มของเครือข่ายโฮมสเตย์ชุมชนในกลุ่มเมืองมรดกโลกทางวัฒนธรรมเมืองประวัติศาสตร์สุโขทัยและเมืองบริวารยังไม่เข้มแข็งและยังได้รับผลกระทบจากภายนอกที่ส่งผลต่อพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอาหาร ได้แก่ การคมนาคมด้วยระบบสาธารณะระหว่างเมืองมรดกโลกสุโขทัยและเมืองบริวารยังไม่ทั่วถึงและเชื่อมโยงกัน ชุมชนทั้ง 3 แห่ง ขาดการเชื่อมโยงด้านการท่องเที่ยวเชิงอาหารร่วมกัน นอกจากนี้ การประชาสัมพันธ์ของภาครัฐในด้านอาหารพื้นถิ่นของกลุ่มเมืองมรดกโลกสุโขทัยและเมืองบริวารยังไม่ทั่วถึง รวมถึงการเปลี่ยนแปลงภูมิอากาศโลกส่งผลต่อวัตถุดิบท้องถิ่นที่เป็นอัตลักษณ์สำคัญของอาหารพื้นถิ่น

จากข้อมูลอาหารอัตลักษณ์พื้นถิ่นของทั้ง 3 ชุมชนสามารถสรุปอัตลักษณ์อาหารพื้นถิ่นของชุมชนในกลุ่มเมืองมรดกโลกทางวัฒนธรรมเมืองประวัติศาสตร์สุโขทัยและเมืองบริวาร ได้ 6 ประเด็น คือ 1) สามารถบ่งบอกความเป็นเอกลักษณ์ของท้องถิ่น 2) พบเห็นได้เฉพาะถิ่น 3) มีการใช้วัตถุดิบในท้องถิ่นมาประกอบอาหาร 4) แสดงถึง

วัฒนธรรมการกินของคนในท้องถิ่น 5) มีโอกาสใช้อาหารถิ่นในการส่งเสริมการท่องเที่ยว และ 6) แสดงถึงภูมิปัญญาท้องถิ่นที่เกี่ยวข้อง

2. ศักยภาพอาหารพื้นถิ่นของชุมชนในกลุ่มเมืองมรดกโลกทางวัฒนธรรมเมืองประวัติศาสตร์สุโขทัยและเมืองบริวาร

จากการดำเนินการวิจัย พบว่า อาหารพื้นถิ่นของชุมชนในกลุ่มเมืองมรดกโลกทางวัฒนธรรมเมืองประวัติศาสตร์สุโขทัยและเมืองบริวาร ในภาพรวมมีศักยภาพอยู่ในระดับ มาก โดยตำรับอาหารพื้นถิ่นของแต่ละชุมชนที่มีศักยภาพ 5 อันดับแรก ได้แก่ ขนมมงคลสี่ถ้วย ยำหัวปลี สังขยาควายลุย แกงไข่น้ำ และยำใบมะกอกของชุมชนเมืองเก่า อำเภอเมือง จังหวัดสุโขทัย โขเลไก่ต้มบักไดน อีแปะแตกกล้วย หัวหงอกดอกตัด และแกงหยวกไก่ ของชุมชนหนองอ้อ อำเภอศรีสัชนาลัย จังหวัดสุโขทัย แกงขี้เหล็ก น้ำพริกนครชุม กระยาसारทบะหมี่ชาแกร่ง และผัดโหนดครุม ของชุมชนนครชุม อำเภอเมือง จังหวัดกำแพงเพชร

การอภิปรายผลการวิจัย

จากการศึกษาศักยภาพการท่องเที่ยวเชิงอาหารด้วยอัตลักษณ์อาหารพื้นถิ่นของชุมชนในกลุ่มเมืองมรดกโลกทางวัฒนธรรมเมืองประวัติศาสตร์สุโขทัยและเมืองบริวาร ทั้ง 3 แห่ง มีศักยภาพสำหรับการท่องเที่ยวเชิงอาหารด้วยอัตลักษณ์อาหารพื้นถิ่น ประกอบด้วยจุดแข็งด้านพื้นที่โดยที่ตั้งของชุมชนอยู่ใกล้เคียงกับแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญ เป็นที่รู้จักของนักท่องเที่ยว มีความพร้อมในการรองรับนักท่องเที่ยว รวมถึงยังได้รับการส่งเสริมจากองค์กรในพื้นที่ที่เกี่ยวข้อง ด้วยข้อได้เปรียบเหล่านี้ จึงสามารถพัฒนาเป็นแนวทางในการพัฒนาพื้นที่ให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงอาหารได้ โดยสอดคล้องกับ Zhu & Yasami (2021) ที่กล่าวว่า แนวทางการพัฒนาทรัพยากรด้านอาหารสำหรับเมืองสร้างสรรค์ด้านวิทยาการอาหารของยูเนสโกประกอบด้วย 4 มิติ ได้แก่ ระบบสาธารณูปโภค สิ่งดึงดูดใจด้านการท่องเที่ยว องค์กรในพื้นที่ และการศึกษาที่เกี่ยวข้อง ทั้งนี้เมืองต่าง ๆ ทั่วโลก ที่ต้องการรับเลือกให้เป็นเมืองสร้างสรรค์ด้านวิทยาการอาหารของยูเนสโกสามารถ

นำแนวทางนี้ไปปรับใช้เพื่อให้เป็นประโยชน์ในการดำรงรักษาอัตลักษณ์เมืองด้านวิทยาการอาหารของตนเองต่อไป ในส่วนของอัตลักษณ์อาหารพื้นถิ่นของชุมชนในกลุ่มเมืองมรดกโลกทางวัฒนธรรมเมืองประวัติศาสตร์สุโขทัยและเมืองบริวาร สะท้อนจากอาหารนั้นสามารถบ่งบอกความเป็นเอกลักษณ์ของท้องถิ่น พบเห็นได้เฉพาะถิ่น มีการใช้วัตถุดิบในท้องถิ่นมาประกอบอาหาร แสดงถึงวัฒนธรรมการกินของคนในท้องถิ่น มีโอกาสใช้อาหารถิ่นในการส่งเสริมการท่องเที่ยว และแสดงถึงภูมิปัญญาท้องถิ่นที่เกี่ยวข้อง ซึ่งสอดคล้องกับ Oda (2016); Werdiningsih, Alfiah, & Rinnjani (2022) ที่กล่าวว่า อาหารพื้นถิ่นได้ถูกสร้างสรรค์และพัฒนาขึ้นมาโดยกลุ่มของผู้คนในชาตินั้น ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรม อาหารพื้นถิ่นสามารถสะท้อนมูลค่าของชุมชนทางด้านวัฒนธรรมได้ โดยอาหารเหล่านั้นจะถูกนำเสนอในแง่ของอัตลักษณ์ประจำท้องถิ่นนั้น ๆ ทั้งนี้อาหารพื้นถิ่นของชุมชนในกลุ่มเมืองมรดกโลกทางวัฒนธรรมเมืองประวัติศาสตร์สุโขทัยและเมืองบริวาร มีเอกลักษณ์เฉพาะตัวที่แตกต่างจากอาหารทั่วไป มีรสชาติดั้งเดิม มีการเลือกใช้วัตถุดิบที่มีในท้องถิ่นเป็นส่วนประกอบสำคัญ สะท้อนถึงภูมิปัญญาท้องถิ่น และสามารถลิ้มลองได้เฉพาะพื้นที่ ซึ่งสอดคล้องกับ Lin, Marine-Roig, & Llonch-Molina (2021) ที่แสดงทรรศนะว่า วัฒนธรรมอาหารเป็นองค์ประกอบสำคัญในการแสดงถึงอัตลักษณ์และมูลค่าทางวัฒนธรรมของแหล่งท่องเที่ยว บ่งบอกถึงอัตลักษณ์ท้องถิ่น ลักษณะทางประวัติศาสตร์ เรื่องราว ในอดีต ซึ่งควรนำเอาประเด็นนี้มาพัฒนาต่อยอดเพิ่มมูลค่า ให้มีความเฉพาะตัวและทันสมัย ดังนั้นจึงเห็นได้ว่า อัตลักษณ์กับอาหารมีความเชื่อมโยงกัน โดยเป็นการบ่งบอกถึงความจำเพาะของวัตถุดิบ วิธีการประกอบอาหาร รสชาติ ประวัติศาสตร์ และวัฒนธรรมที่หลอมรวมอยู่ในอาหารนั้น ซึ่งควรนำอัตลักษณ์อาหารมาพัฒนาเพื่อเพิ่มมูลค่าทางเศรษฐกิจ สามารถเป็นสิ่งดึงดูดสำหรับการท่องเที่ยวได้ โดยอาหารพื้นถิ่นของทั้ง 3 ชุมชนมีศักยภาพระดับมาก จึงสามารถนำอาหารเหล่านั้นมาส่งเสริมให้เป็นที่รู้จักของนักท่องเที่ยวได้ เช่น ขนมมงคลสี่ถ้วย ยำหัวปลี สังขยาควายลุย แกงไข่น้ำ และยำใบมะกอกของชุมชนเมืองเก่า อำเภอเมือง จังหวัดสุโขทัย โขเลไก่ต้มบักไดน อีแปะแตกกล้วย หัวหงอกดอกตัด และ

แกงหยวกไก่ ของชุมชนหนองอ้อ อำเภอศรีสัชนาลัย จังหวัดสุโขทัย แกงขี้เหล็ก น้ำพริกนครชุม กระจ่างสารทบะหมี่ซำกักราว และผัดไทนครชุม ของชุมชนนครชุม อำเภอเมือง จังหวัดกำแพงเพชร ดังที่ Nurhayati, Saufi, & Rinuastuti (2022) ได้นำเสนอ โถงเมอแรงเกต ของชุมชนท่องเที่ยววิไลบานติ ภูมิภาคลอมบอกกลาง ประเทศอินโดนีเซีย ได้สะท้อนให้เห็นการใช้วัตถุดิบจากท้องถิ่น (กระบวนการปรุง) รสชาติของอาหารที่โดดเด่น ซึ่งเป็นข้อได้เปรียบทางการแข่งขันสามารถพัฒนาให้เป็นจุดหมายปลายทางด้านการท่องเที่ยวได้ โดยสามารถพัฒนากิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงอาหารได้ในหลายรูปแบบ ดังที่ Hussin (2018) ที่ได้นำเสนอว่า การท่องเที่ยวที่เกี่ยวกับการดื่มและการกิน มีหลากหลายรูปแบบ เช่น การเดินทางไปรับประทานอาหารในภัตตาคารท้องถิ่น เทศกาลและนิทรรศการอาหาร การเยี่ยมชมยังฟาร์ม แหล่งผลิตและตลาดเกษตรกร การเข้าร่วมเรียนทำและจัดแสดงอาหาร การเข้าพักในโฮมสเตย์พร้อมกับกิจกรรมด้านอาหารที่เกี่ยวข้องไม่ว่าจะเป็นกิจกรรมการทำอาหาร และร่วมรับประทาน เป็นต้น

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะเพื่อการนำผลการวิจัยไปใช้

1. การศึกษาพบว่า ชุมชนในกลุ่มเมืองมรดกโลกทางวัฒนธรรมเมืองประวัติศาสตร์สุโขทัยและเมืองบริวารทั้ง 3 แห่ง สามารถพัฒนาให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงอาหารได้ ดังนั้น หน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐและเอกชนควรให้ความสำคัญในประเด็นที่เกี่ยวข้อง เช่น การให้ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงอาหารแก่ชุมชนเพิ่มมากขึ้น พัฒนากิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงอาหารที่เหมาะสมกับบริบทและอัตลักษณ์อาหารถิ่นของชุมชน เช่น การนำเสนอเรื่องราวเกี่ยวกับอาหาร การนำชมแหล่งวัตถุดิบในการทำอาหาร การทดลองการทำอาหาร เป็นต้น การให้ชุมชนได้มีส่วนร่วมในการพัฒนาเครือข่ายการท่องเที่ยวเชิงอาหาร รวมถึงควรมีการพัฒนาการคมนาคมด้วยระบบสาธารณะระหว่างเมืองมรดกโลกสุโขทัยและเมืองบริวารให้ทั่วถึงและเชื่อมโยงกัน เป็นต้น

2. การศึกษาพบว่า อาหารพื้นถิ่นของชุมชนในกลุ่มเมืองมรดกโลกทางวัฒนธรรมเมืองประวัติศาสตร์สุโขทัยและเมืองบริวารทั้ง 3 แห่ง มีอัตลักษณ์ด้านอาหาร และสามารถส่งเสริมศักยภาพการท่องเที่ยวเชิงอาหารสำหรับพื้นที่ได้ โดยชุมชน หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนควรร่วมมือกันนำอัตลักษณ์ของอาหารพื้นถิ่นมาเพิ่มมูลค่า เช่น การพัฒนากิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงอาหารเพื่อสร้างทางเลือกให้แก่นักท่องเที่ยวที่เดินทางมาเยือนกลุ่มเมืองมรดกโลกทางวัฒนธรรมเมืองประวัติศาสตร์สุโขทัยและเมืองบริวาร การนำอัตลักษณ์อาหารพื้นถิ่นของชุมชนมาพัฒนาเป็นสำหรับอาหารพื้นถิ่นสำหรับต้อนรับนักท่องเที่ยว และการแปรรูปสู่ผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยว เป็นต้น

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนารูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงอาหารที่เหมาะสมกับบริบทชุมชน สอดคล้องกับอัตลักษณ์อาหาร ซึ่งจะเป็นการส่งเสริมให้ชุมชนในกลุ่มเมืองมรดกโลกทางวัฒนธรรมเมืองประวัติศาสตร์สุโขทัยและเมืองบริวารมีกิจกรรมท่องเที่ยวเชิงอาหารที่จะเป็นอีกหนึ่งปัจจัยที่สามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวและผู้มาเยือนมายังพื้นที่เพิ่มมากขึ้น

2. ควรมีการศึกษา รวบรวมและจัดเก็บข้อมูลด้านอาหารพื้นถิ่นของชุมชนตามคู่มือการรวบรวมและจัดทำรายการเบื้องต้นมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมของกระทรวงวัฒนธรรม เพื่อเป็นการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาและสามารถนำไปพัฒนาต่อยอดให้เป็น Soft Power ด้วยทรัพยากรทางวัฒนธรรมของประเทศต่อไป

เอกสารอ้างอิง

- Chantavanich, S. (2014). *Quality research*. Bangkok: Chulalongkorn University Press. [In Thai]
- Cronbach, L. J. (1970). *Essentials of psychological testing*. (3rd ed). New York: Harper and Row.
- Department of Business Development. (2019). *Restaurant business analysis of february 2019*. Retrieved from https://www.dbd.go.th/download/document_file/Statistic/2562/T26/T26_201902.pdf
- Hussin, H. (2018). Gastronomy, tourism, and the soft power of Malaysia. *Sage Open*, 8(4), 1–11.
- Janpetch, K. (2021). Development of tourism management guidelines in Sukhothai Province. *Lampang Rajabhat University Journal*, 10(2), 11–24. [In Thai]
- Kemmis, S. & McTaggart, R. (1988). *The action research planner*. (3rd ed). Geelong, Australia: Deakin University Press.
- Lin, M-P., Marine-Roig, E., & Lonch-Molina, N. (2021). Gastronomy as a sign of the identity and cultural heritage of tourist destinations: A bibliometric analysis 2001–2020. *Sustainability*, 13(22), 12531. <https://doi.org/10.3390/su132212531>
- Lincoln, Y.S. & Guba, E.G. (1985). *Naturalistic inquiry*. Newbury Park, CA: Sage.
- National Science and Technology Development Agency: NSTDA – Thailand. (2020). *BCG in Action: Tourism and Creative Economy*. Ministry of Higher Education, Science, Research and Innovation. Retrieved from <https://waa.inter.nstda.or.th/stks/pub/bcg/bcg-in-action-tourism-creative-economy-01.pdf:2>
- Nurhayati, H., Saufi, A., & Rinuastuti, B. H. (2022). Analysis of local gastronomy to become the positioning of tourism destination (Case study of Merangkat Chicken in Bilebante Tourism Village, Central Lombok). *International Journal of Social Science Research and Review*, 5(3), 235– 253.
- Oda, H. (2016). Shifting the sacred meaning and function of tumpeng in the era of globalization. In *Proceedings of the 2016 National Working Meeting Seminar, Revitalization of seupan traditional snacks as a Sundanese cultural heritage (Seupan snacks as a form of local wisdom of cultural heritage)* (pp. 63–69). 8–9 December 2016. Malang: Widyagama University. Retrieved from http://repository.uib.ac.id/3256/1/1.%20Pergeseran%20Makna%20Sakral%20dan%20Fungsi%20Tumpeng%20di%20Era%20Globalisasi_new.pdf [In Indonesian]
- Office of Permanent Secretary. (2020). *Tourism and sports statistics: Tourism income from foreign tourists entering Thailand classified by country of residence 2010–2019*. Retrieved from <http://statbbi.nso.go.th/staticreport/page/sector/th/17.aspx>
- Parliamentary Budget Office. (2022). *Proposals for promoting tourism in secondary cities to spread tourism income*. Retrieved from https://www.parliament.go.th/ewtadmin/ewt/parbudget/ewt_dl_link.php?nid=989
- Phothisita, C. (2019). *Science and art of qualitative research*. (8th ed.). Bangkok: Amarin Printing and Publishing Public Company Limited. [In Thai]
- Polprasert, P. (2009). Research program the way of tourism development and promotion for a reflection of Kamphaeng Phet's identity. *The Golden Teak: Humanity and Social Science Journal*, 15(2), 19–35. [In Thai]

- Suwannapha, C., Woowong, O., & Suphrametheesakul, S. (2018). Local food: The management process for the quality of life and social ethics in northern communities. *Journal of MCU Peace Studies*, 6(4), 1306–1319. [In Thai]
- Thai World Heritage Information Centre. (2021). *Historic town of Sukhothai and associated historic towns*. Retrieved from http://164.115.22.96/heritage_culture.aspx#a6
- Thiang-nga, S. & Luangwangpho, K. (2022). Identification of local cuisine to promote community tourism in The Roi-Kean-Sala-Sin Group. *Academic Journal of North Bangkok University*, 11(1), 185–186. [In Thai]
- Tourism Authority of Thailand. (2018). *Amazing Thailand go local: Community grows and Thailand grows*. Retrieved from <https://tatreviewmagazine.com/article/tourism-go-local/>
- Wangsai, C. (2018). *Food will keep us alive*. Retrieved from <http://www.etatjournal.com>
- Werdiningsih, Y., Alfah, S., & Rinnjani, T. (2022). Revitalization of traditional food in central Java. In *the 4th International Conference on Education and Social Science Research (ICESRE)*. 9 October 2021. Virtual: Institute of Research and Community Service, Universitas PGRI Semarang, Indonesia.
- Zhu, H. & Yasami, M. (2021). Developing gastronomic resources: Practices of UNESCO creative cities of gastronomy. *Geo Journal of Tourism and Geosites*, 39, 1406–1414.

จริยธรรมการตีพิมพ์บทความเพื่อเผยแพร่ในวารสารพิษเนศวรสาร

บทบาบทหน้าที่ของผู้นิพนธ์

1. เขียนบทความให้มีความสมบูรณ์ ถูกต้องและเป็นไปตามรูปแบบที่กำหนดไว้ในวารสาร
2. รับรองว่าผลงานที่ส่งมานั้นเป็นผลงานใหม่ที่ไม่เคยตีพิมพ์ที่ไหนมาก่อน หรืออยู่ในระหว่างการเสนอเพื่อพิจารณาตีพิมพ์ในวารสารฉบับอื่น (ไม่ว่าจะเป็นภาษาใด ๆ)
3. หากมีการนำผลงานของผู้อื่นมาใช้ในผลงานของตนเอง ผู้นิพนธ์ต้องอ้างอิงผลงานดังกล่าวรวมทั้งต้องระบุไว้ในเอกสารอ้างอิงท้ายบทความให้ถูกต้อง
4. บทความที่เกี่ยวกับการวิจัยในมนุษย์ควรผ่านการพิจารณาจากคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในคน (ถ้ามี) โดยผู้นิพนธ์ต้องแนบหลักฐานการรับรองจากคณะกรรมการฯ มาพร้อมบทความที่ส่งให้กับกองบรรณาธิการ
5. ต้องรับรองว่าข้อมูลทั้งหมดในบทความไม่มีการละเมิดลิขสิทธิ์หรือทรัพย์สินทางปัญญา
6. ผลงานที่ได้รับการตีพิมพ์ในวารสารวิชาการถือเป็นกรรมสิทธิ์ของวารสาร ห้ามผู้นิพนธ์นำข้อความทั้งหมดหรือบางส่วนไปพิมพ์ซ้ำ ยกเว้นจะได้รับอนุญาตจากกองบรรณาธิการวารสาร

บทบาบทหน้าที่ของบรรณาธิการ

1. จัดหากองบรรณาธิการที่เป็นผู้เชี่ยวชาญในสาขาที่กำหนดตามนโยบายของวารสาร รวมทั้งเปิดเผยชื่อและสังกัดที่ถูกต้องของกองบรรณาธิการในเว็บไซต์ของวารสาร
2. ให้ข้อมูลการติดต่อที่ถูกต้องของวารสารในเว็บไซต์ของวารสาร
3. ให้ข้อมูลแก่ผู้นิพนธ์บทความและผู้ประเมินบทความเกี่ยวกับขั้นตอนการส่งบทความ และค่าธรรมเนียมหรือค่าใช้จ่ายใด ๆ ที่จำเป็นสำหรับผู้นิพนธ์บทความอย่างชัดเจน

4. คัดเลือก กลั่นกรอง และพิจารณาคุณภาพของบทความเพื่อตีพิมพ์เผยแพร่ในวารสาร โดยพิจารณาจากความสอดคล้องของเนื้อหาเกี่ยวกับวัตถุประสงค์และขอบเขตของวารสาร
5. ไม่เปิดเผยข้อมูลของผู้นิพนธ์บทความและผู้ประเมินบทความแก่บุคคลอื่น ๆ ในทุกกรณี
6. ตีพิมพ์เผยแพร่บทความที่ผ่านกระบวนการประเมินจากผู้ประเมินบทความแล้วเท่านั้น
7. ตรวจสอบและปฏิเสธการตีพิมพ์บทความที่เคยเผยแพร่ที่อื่นมาแล้ว
8. ไม่ปฏิเสธการตีพิมพ์บทความโดยใช้เหตุผลและความรู้สึกส่วนตัว
9. ไม่มีผลประโยชน์ทับซ้อนกับผู้นิพนธ์บทความ ผู้ประเมินบทความและกองบรรณาธิการ
10. ตรวจสอบการคัดลอกผลงานทางวิชาการของผู้อื่นในบทความอย่างเคร่งครัด หากพบการคัดลอกผลงานดังกล่าวจะต้องหยุดกระบวนการประเมินบทความและติดต่อผู้นิพนธ์บทความหลักเพื่อขอคำชี้แจง
11. ตรวจสอบความสมบูรณ์และความถูกต้องของบทความที่ตีพิมพ์เผยแพร่ในวารสาร รวมทั้งชี้แจงการแก้ไขและการถอนบทความเมื่อจำเป็น
12. ตรวจสอบบทความที่ตีพิมพ์เผยแพร่ต้องไม่ละเมิดกฎหมายและทรัพย์สินทางปัญญา
13. ตรวจสอบขั้นตอนการประเมินบทความของวารสารให้เป็นความลับ มีความเป็นธรรม ปราศจากอคติ และตรงตามเวลาที่กำหนด
14. ดำเนินการออกวารสารให้ตรงตามเวลาที่กำหนด
15. ต้องจัดการและแก้ไขปัญหาเมื่อเกิดการละเมิดทางจริยธรรมของบทความที่ตีพิมพ์เผยแพร่ในวารสารอย่างถูกต้องและเป็นธรรม

บทบาทหน้าที่ของผู้ประเมินบทความ

1. ต้องรักษาความลับและไม่เปิดเผยข้อมูลของบทความแก่บุคคลอื่นที่ไม่เกี่ยวข้องในระหว่างการประเมินบทความ

2. ปฏิเสธการประเมินบทความนั้น ๆ เมื่อพิจารณาว่าผู้ประเมินอาจมีผลประโยชน์ทับซ้อนกับผู้นิพนธ์บทความ เช่น เป็นผู้ร่วมโครงการ หรือเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ หรือเหตุผลอื่น ๆ ที่ทำให้ไม่สามารถให้ข้อเสนอแนะได้อย่างอิสระภายหลังจากได้รับบทความจากกองบรรณาธิการ

3. ประเมินบทความในสาขาวิชาที่มีความเชี่ยวชาญ โดยพิจารณาความสำคัญด้านเนื้อหาในบทความ คุณภาพของการวิเคราะห์ข้อมูลและความเข้มข้นของผลงาน

4. ประเมินบทความบนพื้นฐานความเป็นจริงตามหลักวิชาการ เป็นกลาง ไม่มีอคติและตรงตามเวลาที่กำหนด

5. หากมีข้อสงสัยว่าข้อมูลบางส่วนหรือทุกส่วนของบทความมีความเหมือนหรือซ้ำซ้อนกับผลงานอื่น ๆ ผู้ประเมินบทความต้องแจ้งให้บรรณาธิการทราบทันที

คำแนะนำในการส่งบทความ เพื่อตีพิมพ์ในวารสารพิษเนศวร์สาร

พิษเนศวร์สาร มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ มีกำหนดออกเผยแพร่เป็นราย 6 เดือน (ปีละ 2 ฉบับ) คือ ฉบับที่ 1 (มกราคม – มิถุนายน) และ ฉบับที่ 2 (กรกฎาคม – ธันวาคม) วัตถุประสงค์เพื่อเผยแพร่ผลงานทางวิชาการในสาขาวิชาต่าง ๆ ได้แก่ สาขาภาษาและภาษาศาสตร์ วรรณกรรมและทฤษฎีวรรณกรรม รวมถึงการพัฒนาสังคม

ผลงานทางวิชาการที่ลงพิมพ์ใน “พิษเนศวร์สาร” วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ แยกได้เป็น 2 ประเภท คือ

1. บทความวิจัย (Research Article) เป็นการนำเสนอผลการวิจัยที่ผู้เขียนได้ดำเนินการด้วยตนเอง
2. บทความวิชาการ (Academic Article) เป็นการนำเสนอสาระซึ่งผ่านการวิเคราะห์ สังเคราะห์ อย่างลุ่มลึกจากแหล่งข้อมูลต่าง ๆ ได้แก่ จากทฤษฎี แนวคิด และงานวิจัย โดยมีทัศนะหรือข้อคิดเห็นที่เป็นประโยชน์ และมีการอ้างอิงอย่างชัดเจน

ผลงานที่จะได้รับการพิจารณาตีพิมพ์ในวารสารต้องไม่เคยถูกนำไปพิมพ์เผยแพร่ในวารสารอื่นใดมาก่อน เพื่อให้การตีพิมพ์วารสารพิษเนศวร์สารเป็นไปตามมาตรฐานและมีรูปแบบเดียวกันกองบรรณาธิการจึงมีคำแนะนำในการส่งบทความเพื่อตีพิมพ์ในวารสารดังนี้

การเตรียมต้นฉบับ

1. ต้นฉบับภาษาไทยหรือภาษาอังกฤษ องค์ประกอบต่าง ๆ ของบทความวิจัยหรือบทความวิชาการให้ทำตามคำแนะนำการเตรียมต้นฉบับนี้ บทความส่วนที่เป็นภาษาอังกฤษ ควรให้ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาอังกฤษตรวจสอบความถูกต้องด้านการใช้ภาษาก่อน

2. การพิมพ์ ให้จัดพิมพ์ด้วยโปรแกรม Microsoft Word โดยจัดหน้ากระดาษ ขนาด A4 (8.5 x 11 นิ้ว) ตั้งค่าหน้ากระดาษสำหรับการพิมพ์ห่างจากขอบบนกระดาษ 1 นิ้ว (1.25 นิ้ว เฉพาะหน้าแรก) ขอบล่าง 0.8 นิ้ว ขอบซ้าย 1.25 นิ้ว ขอบขวา 0.8 นิ้ว จัดสองคอลัมน์ (ยกเว้นบทความย่อภาษาไทย บทความย่อภาษาอังกฤษ และเอกสารอ้างอิง ให้จัดหนึ่งคอลัมน์) ความกว้างคอลัมน์ 2.98 นิ้ว

ระยะห่างระหว่างคอลัมน์ 0.25 นิ้ว ใส่หมายเลขหน้ากำกับอยู่ด้านบนขวาทุกหน้า

3. รูปแบบตัวอักษรภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ใช้ตัวอักษรแบบ TH Niramit AS ขนาดตัวอักษรทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษใช้ขนาดเดียวกัน ดังนี้ ชื่อเรื่องใช้ตัวอักษรขนาด 18 pt. ตัวหนา ชื่อผู้พิมพ์บทความใช้ตัวอักษรขนาด 14 pt. ตัวปกติ ชื่อหน่วยงานที่สังกัดและตำแหน่งทางวิชาการของผู้พิมพ์บทความ (ถ้ามี) ใช้ตัวอักษรขนาด 12 pt. หัวข้อหลักใช้ตัวอักษรขนาด 16 pt. ตัวหนา หัวข้อรองใช้ตัวอักษรขนาด 14 pt. ตัวหนา เนื้อหาทุกส่วนใช้ตัวอักษรขนาด 14 pt. ตัวปกติ

4. จำนวนหน้า ไม่ควรเกิน 15 หน้า รวมตาราง รูปภาพ และเอกสารอ้างอิง

5. ตาราง รูปภาพ ภาพลายเส้น แผนภูมิ และกราฟ หากมีขนาดเล็กให้แทรกไว้ในเนื้อหาที่จัดเป็น 2 คอลัมน์ หากมีขนาดใหญ่ให้จัดเป็น 1 คอลัมน์ โดยให้ผู้พิมพ์บทความคัดเลือกเฉพาะที่จำเป็นเท่านั้น เรียงลำดับให้สอดคล้องกับเนื้อเรื่อง ชื่อตารางให้อยู่ด้านบนของตาราง ส่วนชื่อรูปภาพแผนภูมิ และกราฟ ให้อยู่ด้านล่าง พร้อมทั้งคำอธิบายสั้น ๆ ที่สื่อความหมายได้สาระครบถ้วน

6. การส่งต้นฉบับ ให้ส่งบทความต้นฉบับในรูปแบบไฟล์เวิร์ด (Microsoft word) ผ่านระบบจัดการวารสารอิเล็กทรอนิกส์ (ThaiJo) ที่ Website: <https://so01.tci-thaijo.org/index.php/pikanasan> พร้อมทั้งส่งแบบนำส่งบทความเพื่อตีพิมพ์ หนังสือรับรองก่อนการตีพิมพ์ตามที่วารสารกำหนดและหลักฐานการโอนค่าธรรมเนียมการตีพิมพ์ทางอีเมล phikanatesan@gmail.com และส่งแบบนำส่งบทความเพื่อตีพิมพ์และหนังสือรับรองก่อนการตีพิมพ์ฉบับจริงทางไปรษณีย์

ประเภทของบทความ

1. บทความวิจัย (Research Article) เป็นบทความที่เขียนขึ้นจากงานศึกษาเชิงประจักษ์ (Empirical Study) หรือที่เรียกว่า งานวิจัย สาระของบทความสะท้อนให้เห็นขั้นตอนการดำเนินการศึกษา การนำเสนอ

ผลการวิจัยอาจเป็นผลงานวิจัยบางส่วนหรือผลงานวิจัยที่เสร็จสมบูรณ์แล้ว

2. บทความวิชาการ (Academic Article)

เป็นบทความที่ผู้เขียนได้เรียบเรียงโดยศึกษาค้นคว้าจากเอกสาร งานแปล และผลงานจากประสบการณ์ของผู้เขียนหรือถ่ายทอดจากผู้อื่นมีวัตถุประสงค์เพื่อเผยแพร่ความรู้ องค์ความรู้ การเสนอความคิดเห็นที่มีคุณค่าและเป็นประโยชน์ทางวิชาการของสาขาต่าง ๆ

ส่วนประกอบของบทความ

1. **ชื่อเรื่อง (Title)** ควรสั้น กระชับ และตรงกับเนื้อเรื่อง ให้ขึ้นต้นชื่อเรื่องเป็นภาษาไทยและตามด้วยภาษาอังกฤษ โดยภาษาอังกฤษใช้ตัวพิมพ์ใหญ่ทั้งหมด จัดกึ่งกลางหน้ากระดาษ

2. **ชื่อผู้นิพนธ์บทความ (Authors and Co-authors)** ใช้ชื่อและนามสกุลเต็มทั้งชื่อภาษาไทยและภาษาอังกฤษ สำหรับภาษาอังกฤษใช้อักษรตัวพิมพ์ใหญ่เฉพาะอักษรตัวแรกของชื่อตัวและนามสกุลไม่ระบุคำนำหน้าและตำแหน่งทางวิชาการไว้กึ่งกลางหน้ากระดาษต่อจาก ชื่อเรื่อง หากเป็นนักศึกษาให้ใส่ชื่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เป็นผู้นิพนธ์ร่วม ถ้ามีผู้นิพนธ์หลายคนให้ใช้หมายเลข ¹ หรือ ² กำกับไว้ท้ายชื่อตามจำนวนผู้นิพนธ์

3. **สังกัดผู้นิพนธ์บทความ (Affiliation)** ใส่ชื่อหน่วยงานที่สังกัดทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ โดยเรียงลำดับตั้งแต่หน่วยงานระดับต้นไปจนถึงหน่วยงานหลักต่อจากชื่อผู้นิพนธ์บทความ และใส่สถานะของผู้นิพนธ์โดยระบุตำแหน่งทางวิชาการ (ถ้ามี) ที่เชิงอรรถของหน้าแรก กรณีเป็นนักศึกษาให้ระบุระดับการศึกษาชื่อหลักสูตร สาขาวิชา และสถาบันการศึกษา

4. **บทคัดย่อ (Abstract)** บทคัดย่อภาษาไทย ความยาวไม่เกิน 500 คำ และภาษาอังกฤษ ความยาวไม่เกิน 300 คำ จัดเป็น 1 คอลัมน์ โดยให้ลำดับบทคัดย่อภาษาไทยขึ้นก่อนตามด้วยบทคัดย่อภาษาอังกฤษ

5. **คำสำคัญ (Keywords)** ให้เขียนทั้งคำสำคัญภาษาไทยและภาษาอังกฤษ แต่ละชุดไม่เกิน 5 คำ โดยให้ระบุไว้ท้ายบทคัดย่อของแต่ละภาษา

6. เนื้อหาในบทความ (Main Texts)

6.1 บทความวิจัย ประกอบด้วย

6.1.1 บทนำ (Introduction) นำเสนอ

ภูมิหลังความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาการวิจัย รวมทั้งเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และเหตุผลของการทำวิจัย

6.1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

(Objectives) นำเสนอจุดมุ่งหมายที่ต้องการศึกษา ค้นคว้า แสวงหาคำตอบในการวิจัย

6.1.3 สมมุติฐานการวิจัย (Hypothesis)

(ถ้ามี) เป็นการนำเสนอคำตอบที่คาดการณ์ไว้ล่วงหน้าอย่างสมเหตุสมผลต่อปัญหาที่ศึกษา ระบุความสัมพันธ์ของตัวแปรที่ศึกษา

6.1.4 กรอบแนวคิดในการวิจัย

(Conceptual Framework) นำเสนอแนวคิด ทฤษฎี ตัวแปรที่ต้องการศึกษา ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรในลักษณะของแผนภาพ

6.1.5 วิธีดำเนินการวิจัย (Research

Methodology) นำเสนอแบบแผนการวิจัย เช่น การสำรวจ ศึกษาเอกสาร การทดลอง เป็นต้น

6.1.6 ประชากร (Population) นำเสนอ

คุณลักษณะและจำนวนให้ครอบคลุมตัวแปรที่ศึกษาทั้งหมด

6.1.7 กลุ่มตัวอย่าง (Sample) นำเสนอ

หลักเกณฑ์การกำหนด จำนวนตัวอย่าง การสุ่มตัวอย่าง

6.1.8 เครื่องมือการวิจัย (Research

Instrument) นำเสนอชนิดของเครื่องมือ วิธีการสร้าง การทดลองใช้ (Try Out) และการปรับปรุงเครื่องมือการวิจัย

6.1.9 การเก็บรวบรวมข้อมูล (Data

Collection) นำเสนอวิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล และระยะเวลาการรวบรวมข้อมูล

6.1.10 การวิเคราะห์ข้อมูล (Data

Analysis) นำเสนอวิธีการวิเคราะห์ข้อมูล สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

6.1.11 ผลการวิจัย (Results) นำเสนอ

รายงานผลการวิจัยจากการวิเคราะห์หรือสังเคราะห์ในการวิจัยอย่างชัดเจนและตรงประเด็น โดยยึดแนวทางตามวัตถุประสงค์การวิจัย ควรอธิบายผลการวิจัยด้วยคำบรรยายเป็นหลัก ถ้ามีตัวแปรที่ศึกษาหรือตัวเลข

มากให้นำเสนอเป็นรูปภาพตาราง แผนภูมิ และกราฟแทรกในเนื้อหาพร้อมอธิบายผลการวิจัยให้ได้สาระครบถ้วนอย่างสั้น ๆ กระชับ

6.1.12 สรุปผลการวิจัย (Conclusion)

เป็นการสรุปเฉพาะประเด็นสำคัญที่เกิดจากการทำวิจัย

6.1.13 การอภิปรายผลการวิจัย

(Discussion) เป็นการนำเสนอความเห็นว่าการวิจัยสอดคล้องหรือแตกต่างจากวัตถุประสงค์ สมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้อย่างไร เป็นเพราะเหตุผลใด มีหลักฐานทางทฤษฎีหรือผลงานวิจัยอะไรที่มาสสนับสนุน

6.1.14 ข้อเสนอแนะเพื่อนำผลการวิจัย

ไปใช้ (Suggestion) นำเสนอให้เห็นว่าสามารถนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์อะไรได้บ้าง ตลอดจนข้อเสนอแนะให้ผู้ที่จะทำวิจัยครั้งต่อไปในลักษณะเดียวกันทราบว่าควรจะศึกษาในประเด็นปัญหาหรือ ตัวแปรอะไร จึงจะทำให้ได้ผลการวิจัยหรือข้อสรุปที่สมบูรณ์

6.2 บทความวิชาการ (Academic Article) :

ประกอบด้วย

6.2.1 บทนำ (Introduction) กล่าวถึง

ความน่าสนใจของเรื่องที่น่าสนใจก่อนเข้าสู่เนื้อเรื่อง

6.2.2 เนื้อเรื่อง (Body) นำเสนอให้เห็นถึง

ปรากฏการณ์หรือองค์ความรู้ใหม่ที่เกิดขึ้นในวงวิชาการที่เหมาะสมกับสภาพการณ์ปัจจุบัน แสดงให้เห็นความเชื่อมโยงของเหตุที่นำไปสู่ผล (Causal Relationship) การอ้างอิงข้อมูลต่าง ๆ และเหตุผลที่พิสูจน์ได้ทางวิชาการ ซึ่งได้จากการศึกษาค้นคว้าและจากประสบการณ์ของผู้นิพนธ์บทความ เพื่อสร้างความน่าเชื่อถือให้แก่ผู้อ่าน

6.2.3 สรุป (Conclusion) สรุปประเด็น

สำคัญ ๆ จากเนื้อเรื่องให้สั้น กระชับได้เนื้อหาสาระครบถ้วนของบทความ บอกผลลัพธ์ว่าสิ่งที่กล่าวมามีความสำคัญอย่างไร สามารถนำไปใช้อะไรได้บ้าง หรือจะทำให้เกิดอะไรต่อไป

7. เอกสารอ้างอิง (Reference) ให้ระบุเฉพาะ

เอกสารที่ผู้นิพนธ์บทความได้นำมาอ้างอิงในบทความอย่างครบถ้วน

การอ้างอิงเอกสาร

เอกสารที่นำมาใช้อ้างอิงไม่ควรเกิน 10 ปี และให้แปลเอกสารอ้างอิงภาษาไทยและภาษาอื่น ๆ ให้เป็นภาษาอังกฤษ โดยอ้างอิงระบบ APA (American Psychological Association Citation Style) โดยแยกเป็น

1. การอ้างอิงในเนื้อความ (In-text Citations)

เป็นการระบุแหล่งที่มาของข้อมูลในเนื้อความ ใช้วิธีการอ้างอิงแบบนาม-ปี (Author-date in text Citation) โดยระบุชื่อผู้แต่ง ปีที่พิมพ์ ต่อท้ายข้อความที่ต้องการอ้างอิง เช่น (Treesopanakorn, 2019) แต่ถ้าชื่อผู้แต่งที่อ้างอิงเป็นส่วนหนึ่งของบทความให้เขียนชื่อผู้แต่งเป็นภาษาไทยไว้หน้าทศวรรค์ แล้วเขียนนามสกุลผู้แต่งและปีที่พิมพ์ต่อจากชื่อผู้เขียน เช่น ขจร ตรีโสภณากร (Treesopanakorn, 2019) รูปแบบการอ้างอิง มีดังนี้

1.1 การอ้างอิงบุคคล

ตัวอย่างการอ้างอิง

ผู้แต่ง 1-2 คน

กรณีชื่อผู้แต่งเป็นส่วนหนึ่งของบทความ

...สมเจตน์ ภูศรี และขจร ตรีโสภณากร (Phoosri and Treesopanakorn, 2018)

...Smith (2019)

กรณีชื่อผู้แต่งไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของบทความ

(Phoosriand and Treesopanakorn, 2018)

(Smith, 2019)

ผู้แต่ง 3 – 5 คน

กรณีชื่อผู้แต่งเป็นส่วนหนึ่งของบทความ

ขจร ตรีโสภณากร, พรเทพ ลีทองอิน, และมงคลชัย บุญแก้ว (Treesopanakorn, Leethong-in, and Boonkaew, 2018)

กรณีชื่อผู้แต่งไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของบทความ

(Peterson, Smith, & Clare, 2019)

หากเป็นการอ้างผลงานเดิมในครั้งที่สอง ให้ใช้ชื่อสกุลของผู้แต่งคนแรก และคำว่า “และคนอื่น ๆ” หรือ “et al.” แล้วตามด้วยปีที่พิมพ์

พรเทพ ลีทองอิน และคนอื่น ๆ (Leethong-in

et al., 2019)

(Peterson et al., 2019)

ผู้แต่ง 6 คน ขึ้นไป

ขจร ตรีโสภณการ และคนอื่น ๆ (Treesopanakorn et al., 2019)

(Treesopanakorn et al., 2019)

การอ้างอิงผลงานหลายชิ้น ให้เรียงตามตัวอักษรของชื่อสกุลผู้แต่ง คั่นระหว่างด้วยเครื่องหมาย ;

(Johnson, 2019; Ortega, 2018; Peterson, 2019)

1.2 การอ้างอิงนิติบุคคล หน่วยงาน องค์กร

ที่ทำเอกสารให้ระบุชื่อหน่วยงานตามที่ปรากฏ

ตัวอย่างการอ้างอิง

(Chiang Mai Rajabhat University, 2019)

2. เอกสารอ้างอิง (References)

เป็นการอ้างอิงส่วนท้ายบทความ โดยรวบรวมรายการเอกสารทั้งหมดที่ผู้นิพนธ์ได้ใช้อ้างอิงในเนื้อความพร้อมจัดเรียงรายการเอกสารตามลำดับตัวอักษรของชื่อผู้แต่ง แปลรายการอ้างอิงเป็นภาษาอังกฤษทุกรายการ โดยให้ระบุภาษาต้นฉบับของเอกสารอ้างอิงไว้ท้ายรายการอ้างอิงนั้น ๆ เช่น [In Thai] [In Chinese] มีรายละเอียดดังนี้

หนังสือ

ชื่อผู้แต่ง. (ปีที่พิมพ์). ชื่อหนังสือ. (ครั้งที่พิมพ์). สถานที่พิมพ์: สำนักพิมพ์.

ตัวอย่าง

Treesopanakorn, K. (2560). *Handball*. (2nd ed.). Chiang Mai: Chiang Mai Rajabhat University. [In Thai]

Buchanan, D. A. & Huczynski, A. A. (2019). *Organizational behaviour*. (3rd ed.). New York: McGraw-Hill.

วารสารและนิตยสาร

ชื่อผู้เขียน. (ปีที่พิมพ์). ชื่อบทความ. ชื่อวารสาร, ปีที่ (ฉบับที่), เลขหน้า-หน้า.

ตัวอย่าง

Sakulsriprasert, S. (2022). The psychometric properties of teacher attributions testing. *Journal of graduate research*, 13(2), 103-116. [In Thai]

Ryve, A. & Hemmi, K. (2019). Educational policy to improve mathematics instruction at scale: Conceptualizing contextual factors. *Educational Studies in Mathematics*, 102(3), 379-394.

สื่ออิเล็กทรอนิกส์

ชื่อผู้แต่ง. (ปีที่เผยแพร่สารสนเทศบนอินเทอร์เน็ต).

ชื่อเรื่อง/ชื่อบทความ. สืบค้นจาก <http://www.....>

ตัวอย่าง

Phonvichai, T. (2016). *Aec go on*. Retrieved from <http://www.thairath.co.th/content/613039> [In Thai]

Lawson, H. A. (2019). *Social Determinants of the Physical Education System*. Retrieved from <http://www.radpsynet.org/docs/wollman-attitude.html>

รายงานการประชุมหรือสัมมนาทางวิชาการ

ชื่อผู้แต่ง. (ปีที่พิมพ์). ชื่อเรื่อง. ใน ชื่อเอกสารรวมเรื่อง รายงานการประชุม (หน้า-หน้า), วัน เดือน ปี สถานที่จัด. เมืองที่พิมพ์: สำนักพิมพ์.

ตัวอย่าง

Pinsuwan, S. & Keawnopparat, S. (2006). *Experimental and computational studies of epithelial transport of mefenamic acid ester prodrugs*. In *The Thailand Research Fund (Ed.), RGJ-Ph.D. Congress VII* (pp. 88-95), April 20-22, 2006. Jomtien Palm Beach Resort Pattaya Chon Buri. Thailand: The Thailand Research Fund.

วิทยานิพนธ์และการศึกษาค้นคว้าอิสระ

ชื่อผู้นิพนธ์. (ปีที่พิมพ์). ชื่อวิทยานิพนธ์. (ระดับปริญญาของวิทยานิพนธ์, สาขาวิชา สถาบันการศึกษา).

ตัวอย่าง

katang, K. (2018). *The management of learning resources to support the philosophy of the sufficiency economy, Ban Mae Daet Noi School, Galyani Vadhana district, Chiang Mai province*. (Master thesis, Education and Administration, Graduate School, Chaing mai Rajabhatuniversity). [In Thai]

ตัวอย่างการพิมพ์ตาราง แผนภาพ และภาพ (ให้ใช้ 1 คอลัมน์)

1. การพิมพ์ตาราง (Table)

1.1 ตัวอย่างตารางภาษาไทย

ตารางที่ 1 ผลการเปรียบเทียบความก้าวหน้าของผลสัมฤทธิ์ระหว่างคะแนนก่อนและหลังการจัดกิจกรรม

คนที่	คะแนน (ก่อนเรียน)	คะแนน (หลังเรียน)	คะแนน (ความก้าวหน้า)	ร้อยละของความก้าวหน้า
1	7	10	3	30
2	6	9	3	30
3	4	8	4	40
4	6	9	3	30
5	7	10	3	30
รวม	30	46	16	160
เฉลี่ย	6.00	9.20	3.20	32.00

1.2 ตัวอย่างตารางภาษาอังกฤษ

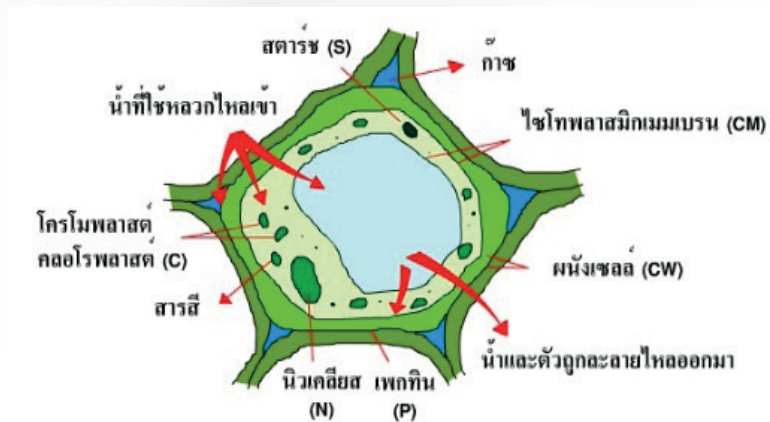
Table 1 Chang in the Employment Rates of Young Black Men, by Age and Educational Status, 1992 – 2000

Age and Educational Status	Employment rate		Absolute change
	1992	2000	
Enrolled in school			
Ages 16 – 24	22.5	29.4	6.9
Ages 16 – 19	17.4	22.8	5.4
Ages 20 – 24	35.8	46.7	10.9
Not enrolled in School, age 20 – 24			
All Levels of Education	62.2	66.2	40.0
Less than High School Diploma	41.6	48.4	6.8
High School Diploma Only	64.2	66.7	2.5
Some College, no Bachelor's Degree	73.8	79.6	5.8
College Graduate	85.7	88.1	2.4

2. ภาพ (Picture, Figure and Graph) ให้ใช้ 1 คอลัมน์และต้องมีความคมชัด

2.1 ตัวอย่างภาพภาษาไทย (Picture)

ภาพที่ 1 การเปลี่ยนแปลงโครงสร้างของเซลล์พืชระหว่างการลวก

2.2 ตัวอย่างภาพภาษาอังกฤษ (Picture)

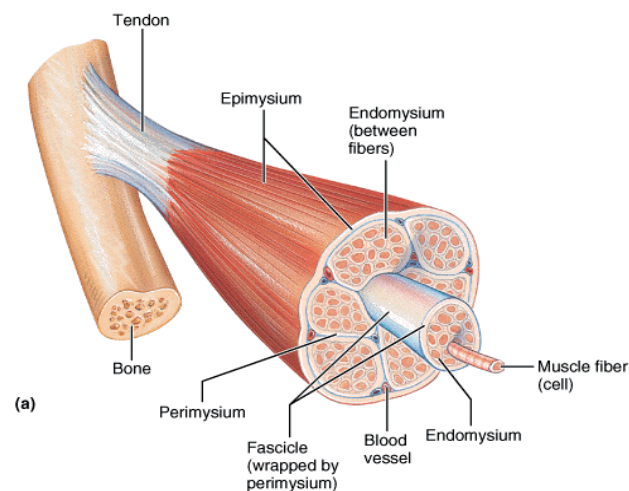
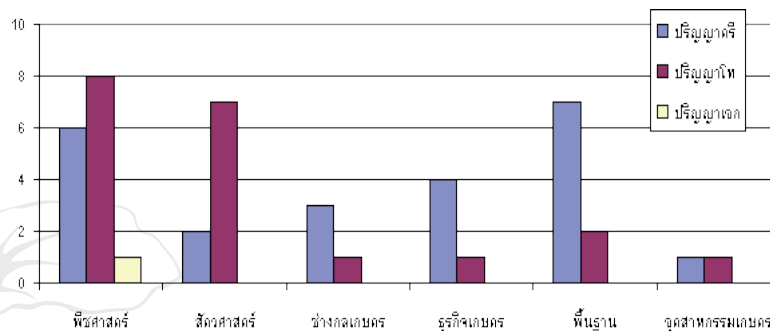

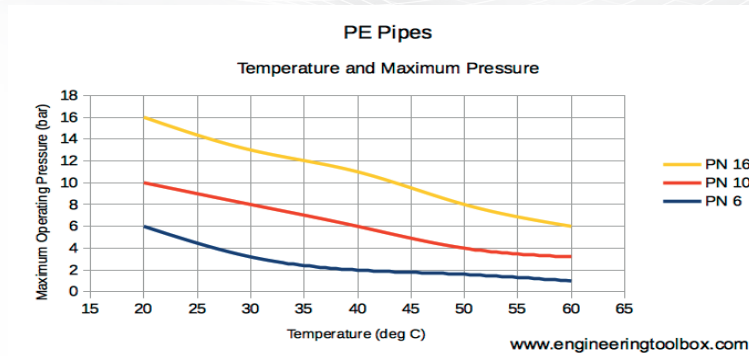
Figure 1 Muscle Coverings

2.3 ตัวอย่างแผนภูมิภาษาไทย (Graph)

แผนภูมิที่ 1 การเปรียบเทียบร้อยละของจำนวนข้าราชการครูจำแนกตามคณะวิชาต่าง ๆ

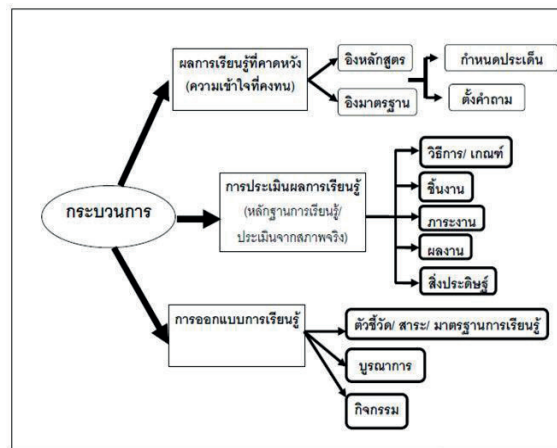
2.4 ตัวอย่างแผนภูมิภาษาอังกฤษ (Graph)

Graph 1 Pe Pipe Temperature Operating Pressure

3. ตัวอย่างแผนภาพและแผนภูมิ (Diagram) ให้ใช้ 1 คอลัมน์และต้องมีความคมชัด

3.1 แผนภาพและแผนภูมิภาษาไทย (Diagram)

แผนภาพที่ 1 การจัดการเรียนรู้สุขศึกษาแบบย้อนกลับ

ที่มา: Wattanaburanon, 2011

3.2 แผนภาพและแผนภูมิภาษาอังกฤษ (Diagram)

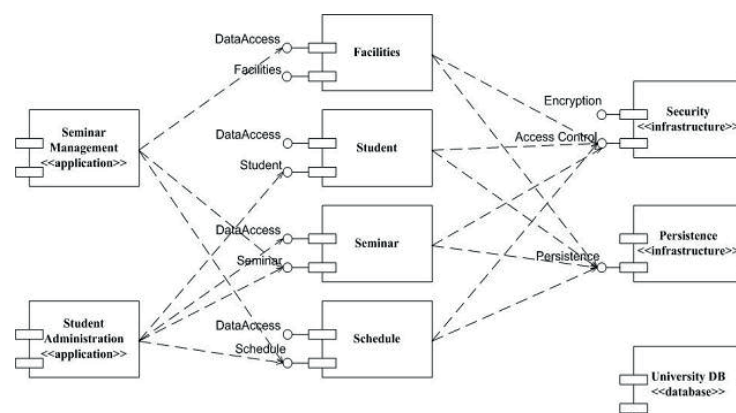

Figure 1 UML 2.x Component Diagram

Ethical Standards for Publishing Articles in the Ganesha Journal

Roles and Responsibilities of Authors:

1. Compose articles with completeness, accuracy, and adherence to the specified format of the journal.
2. Ensure that the submitted work is original and has not been previously published or is under consideration for publication elsewhere (in any language).
3. Properly cite and reference the works of others if incorporated into the submitted article, providing accurate citations in the reference section.
4. Articles related to human research must undergo ethical review by an institutional review board (if applicable), with evidence of approval submitted along with the manuscript.
5. Certify that all information in the article does not infringe on copyrights or intellectual property rights.
6. Acknowledge that once an article is published, the journal holds copyright. Unauthorized reproduction, in whole or in part, is strictly prohibited unless expressly authorized by the editorial board of the journal.

Roles and Responsibilities of Editors:

1. Assemble an editorial board comprising experts in the journal's specified field, disclosing their accurate affiliations on the journal's website.
2. Provide correct contact information for the journal on its website.
3. Furnish authors and peer reviewers with information regarding the manuscript submission process, including any necessary fees, in a clear manner.
4. Select, filter, and assess the quality of articles for publication based on their alignment with the journal's objectives and scope.
5. Maintain confidentiality regarding authors' and peer reviewers' information.
6. Only publish articles that have undergone a thorough peer-review process.
7. Verify and reject articles previously published elsewhere.

8. Make decisions without personal bias and with proper justification.

9. Avoid conflicts of interest that may compromise the interests of authors, peer reviewers, and the editorial board.

10. Scrutinize academic works for plagiarism rigorously, halting the evaluation process and informing the primary author in case of detected plagiarism.

11. Validate the completeness and accuracy of articles published in the journal, including providing explanations for corrections and withdrawals when necessary.

12. Ensure that published articles adhere to legal and intellectual property regulations.

13. Verify the confidentiality, fairness, lack of bias, and adherence to specified timelines in the journal's article evaluation process.

14. Manage the publication of journals in accordance with the predetermined schedule.

15. Address and rectify issues promptly when ethical violations occur in the published articles, ensuring proper and fair resolution.

Roles and Responsibilities of Peer Reviewers:

1. Maintain confidentiality and refrain from disclosing the manuscript's information to unrelated parties during the review process.
2. Decline to review a manuscript if there is a potential conflict of interest, such as being a collaborator on the project, a specialist involved in tool validation, or for other reasons that might impede the provision of unbiased recommendations.
3. Assess manuscripts within the reviewer's expertise by considering content relevance, data analysis quality, and work intensity.
4. Evaluate manuscripts based on academic principles, impartiality, lack of bias, and adherence to specified deadlines.
5. Promptly notify the editorial board if any part of the article is suspected of similarity or duplication with other works.

Guidelines for Manuscript Submission to the Ganesha Journal

Ganesha Journal, a biannual publication of Chiang Mai Rajabhat University, releases two issues annually: Issue 1 (January to June) and Issue 2 (July to December). The journal aims to disseminate academic works in various disciplines, including language and linguistics, literature and literary theory, as well as societal development.

Contributions to the Ganesha Journal fall into two categories:

1. **Research Articles:** Original research conducted by the author.

2. **Academic Articles:** Presentation of analyzed and synthesized information from various sources, such as theories, concepts, and research findings. These articles should offer valuable perspectives or opinions and provide clear references.

The work under consideration for publication in the journal must not have been previously published in any other journal, ensuring that the publication of Ganesha Journal adheres to standardized criteria and maintains a consistent format. Considering this, the editorial board provides the following guidelines for manuscript submission to the journal:

Manuscript Preparation

1. **Language:** The manuscript can be submitted in Thai or English. Various components of the research or academic manuscript should adhere to the following recommendations. Language experts should review English-language manuscripts for accuracy.

2. **Formatting:** Use Microsoft Word to format A4-sized paper (8.5 x 11 inches). Set margins at 1 inch from the top (1.25 inches for the first page), 0.8 inches from the bottom, 1.25 inches from the left, and 0.8 inches from the right. Organize content in two columns (except for the abstract, tables, figures, charts,

and references). Column width 2.98 inches and gap between columns 0.25 inches. Page numbers must be placed in the top right corner of each page.

3. **Font Style:** English and Thai manuscripts, utilize the TH Niramit AS font, adhering to the guidelines for submission of Thai manuscripts.

3.1 Title: 18 pt., bold

3.2 Authors' names: 14 pt., regular

3.3 Authors' affiliation and academic position (if applicable): 12 pt., regular

3.4 Main headings: 16 pt., bold

3.5 Subheadings: 14 pt., bold

3.6 Text content: 14 pt., regular

4. **Length:** Manuscripts should not exceed 15 pages, including tables, figures, and references.

5. **Tables, Figures, Artworks, Graphs, and Charts:** If these visual elements are small, integrate them into the text, organizing them into two columns. If they are large, arrange them in a single column. The author should selectively include only essential visuals and arrange them in order to be consistent with the content. Place the table title at the top of the table, while the names of figures, artworks, graphs, and charts should be positioned below, accompanied by concise and meaningful descriptions.

6. **Submission of the Original Manuscript:** Submit the original manuscript in Microsoft Word format through the electronic journal management system (ThaiJo) at the following website: <https://so01.tci-thaijo.org/index.php/pikanasan>. Additionally, include the manuscript submission form, the certification of publication form, and evidence of payment of the publication fee via email to phikanatesan@gmail.com. Send the hard copy of the manuscript submission form for publication and the certification of publication form via postal mail.

Article Types

1. Research Article: A research article is a scholarly work derived from an empirical study or what is commonly referred to as research. The content of the article reflects the procedural aspects of the study, presenting the steps undertaken in the investigation. The exposition of research findings may encompass partial or completed research works.

2. Academic Article: An academic article is a composition curated by the author through a thorough examination of literature, translated works, and insights drawn from personal experiences or transmitted from others. The primary objective is to disseminate knowledge, intellectual content, valuable opinions, and academically beneficial perspectives within various disciplines.

Components of the Article

1. Title: The title should be concise, precise, and related to the content, with all uppercase letters. It should be placed in the center of the page.

2. Authors and Co-authors: Full names in English, with uppercase initials. Do not include prefixes or academic titles. The names should be placed in the center of the page after the title. Multiple authors are numbered and listed after each name. For students, enter the name of the thesis advisor as a co-author.

3. Affiliation: Include the affiliations in order from the primary agency to the main agency after the authors' names. The academic position of the authors (if applicable) should be specified in the footnotes on the first page. For students, state the level of education, programme, area of specialization, and educational institution.

4. Abstract: The abstract should not exceed 300 words and be presented in one column.

5. Keywords: Give a list of no more than five keywords at the end of the abstract.

6. Main Texts

6.1 Research Article

6.1.1 Introduction: Present the background and importance of the research problem. Including a review of related literature, variables used in the study, and reasons for conducting the research.

6.1.2 Objectives: State the study's aims and the sought-after answers.

6.1.3 Hypothesis (if applicable): Present anticipated responses to the study's issues, specifying variable relationships.

6.1.4 Conceptual Framework: Present conceptual frameworks, theories, variables of interest for investigation, and the relationships between variables, in the form of diagrams.

6.1.5 Research Methodology: Outline a research plan encompassing various methods such as surveys, literature reviews, and experimentation.

6.1.6 Population: Provide a comprehensive description of the characteristics and size of the population under study, covering all relevant variables.

6.1.7 Sample: Articulate the criteria for determining the sample size or the method of sample selection.

6.1.8 Research Instrument: Detail the type of research instruments employed, the methodology for their development, experimentation (Try Out), and any subsequent refinements made to enhance the research instruments.

6.1.9 Data Collection: Delineate the steps involved in data collection and specify the duration of the data collection process (indicating the timeframe).

6.1.10 Data Analysis: This section provides an overview of the data analysis methodology employed, including the statistical techniques utilized in the data analysis process.

6.1.11 Results: Present the research findings through a clear and focused analysis or synthesis, aligned with the research objectives. Elaborate on the research outcomes primarily through

descriptive narratives. In the case of numerous studied variables or numerical data, represent them graphically through tables, charts, and graphs, integrating them seamlessly into the content. Accompany these visual representations with concise and comprehensive explanations to convey the essence succinctly.

6.1.12 Conclusion: Summarize key points derived from the research.

6.1.13 Discussion: This section involves presenting reflections on how the research findings align or deviate from the stated objectives and research hypotheses. It elucidates the reasons behind such conformity or deviation, supported by theoretical underpinnings or relevant research literature.

6.1.14 Suggestion: This section aims to articulate the potential applications of the research results and identifies the benefits derived. Additionally, it provides recommendations for future researchers undertaking similar inquiries, guiding them on pertinent problem areas or variables to investigate to yield comprehensive research outcomes or conclusive summaries.

6.2 Academic Article

6.2.1 Introduction: Describe the article's significance before delving into the content.

6.2.2 Body: Present new phenomena or knowledge relevant to the current academic context. Establish causal relationships, cite various sources, and give reasons supported by academic evidence that comes from studying and researching, as well as the author's own experiences. This is done to make the information trustworthy and believable for the readers.

6.2.3 Conclusion: Summarize key points and emphasize the significance of the presented information.

7. References: Include only the documents cited in the article, formatted accurately and completely.

Document Citation

Citing documents is a crucial aspect of scholarly writing. The cited documents should not exceed 10 years, adhering to the American Psychological Association (APA) citation style. The citation should be formatted as follows:

1. In-text Citations:

Citations within the text serve as explicit references to the sources of information presented in the text. The author-date citation method is employed, wherein the author's name and the publication year are provided at the end of the text where the citation is needed.

1.1 Citations for Individuals:

1.1.1 Citing 1–2 Authors:

In cases where the author's name is an integral part of the article.

Phoosri and Treesopanakorn (2018)

Smith (2019)

In cases where the author's name is not an integral part of the article.

(Phoosri & Treesopanakorn, 2019).

(Smith, 2019).

1.1.2 Citing 3–5 Authors:

For articles with three to five authors, cite all names the first time you cite the source. In subsequent citations, use the first author's last name followed by "et al."

In cases where the author's name is an integral part of the article.

First citation:

Treesopanakorn, Leethong-in, and Boonkaew (2018)

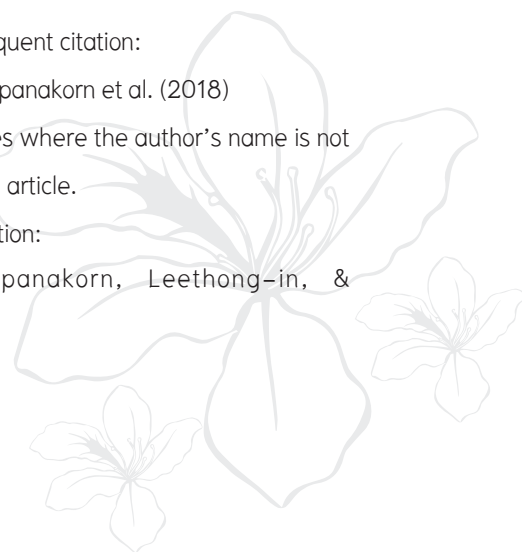
Subsequent citation:

Treesopanakorn et al. (2018)

In cases where the author's name is not an integral part of the article.

First citation:

(Treesopanakorn, Leethong-in, & Boonkaew, 2018)

Subsequent citation:

(Treesopanakorn et al., 2018)

1.1.3 Citing 6 or More Authors:

For articles with six or more authors, use the first author's last name followed by "et al." and the publication year. This format is the same for both the first and subsequent references.

In cases where the author's name is an integral part of the article.

Treesopanakorn et al. (2018)

In cases where the author's name is not an integral part of the article.

(Treesopanakorn, Leethong-in, & Boonkaew, 2018)

1.1.4 Citing Multiple Works:

Multiple works should be cited in alphabetical order of the authors' surnames, separated by semicolons.

(Johnson, 2019; Ortega et al., 2018; Peterson, 2019).

1.2 Citing Organizations:

Reference organizations by their name as they appear.

(Chiang Mai Rajabhat University, 2019).

2. References:

The references section compiles all cited works at the end of the document. Each entry is arranged alphabetically by the author's last name. Translate each reference entry into English, specifying the original language of the referenced document at the end of each reference entry (e.g., [In Thai], [In Chinese]). There are details as follows:

2.1 Book

Author. (Year of Publication). *Title of book*. (Edition).

Place of Publication: Publisher.

Example:

Treesopanakorn, K. (2560). *Handball*. (2nd ed.).

Chiang Mai: Chiang Mai Rajabhat University.

[In Thai]

Buchanan, D. A. & Huczynski, A. A. (2019). *Organizational behaviour*. (3rd ed.). New York: McGraw-Hill.

2.2 Journal and Magazine

Author. (Year of Publication). Title of the article. *Title of Journal*, Volume(Issue), Page Range.

Example:

Sakulsriprasert, S. (2022). The psychometric properties of teacher attributions testing. *Journal of graduate research*, 13(2), 103–116. [In Thai]

Ryve, A. & Hemmi, K. (2019). Educational policy to improve mathematics instruction at scale: Conceptualizing contextual factors. *Educational Studies in Mathematics*, 102(3), 379–394.

2.3 Electronic Media

Author. (Year of Online Publication). *Title of work*. Retrieved from <http://www>.

Example:

Phonvichai, T. (2016). *Aec go on*. Retrieved from <http://www.thairath.co.th/content/613039> [In Thai]

Lawson, H. A. (2019). *Social determinants of the physical education system*. Retrieved from <http://www.radpsynet.org/docs/wollman-attitude.html>

2.4 Conference Proceedings

Author. (Year of Publication). Title of the article. In *Name of Conference Proceedings* (page number). Month–Date, Year. City of Publication: Publisher.

Example:

Pinsuwan, S. & Keawnopparat, S. (2006). Experimental and computational studies of epithelial transport of mefenamic acid ester prodrugs. In *The Thailand Research Fund (Ed.), RGJ-Ph.D. Congress VII*, (p. 88–95). April 20–22, 2006, Bangkok: The Thailand Research Fund.

2.5 Thesis and Dissertation

Author. (Year of Publication). *Title of Thesis*. (Degree Level, Department, Institution).

Example:

Katang, K. (2018). *The management of learning resources to support the philosophy of the sufficiency economy, Ban Mae Daet Noi School, Galyani Vadhana district, Chiang Mai province*. (Master thesis, Education and Administration Program, Graduate School Chaing Mai .Rajabhat University). [In Thai]

Examples of Formatting Tables, Diagrams, and Figures (Using a Single Column)

1. Table

Table 1 Chang in the Employment Rates of Young Black Men, by Age and Educational Status, 1992 – 2000

Age and educational status	Employment rate		Absolute change
	1992	2000	
Enrolled in school			
Ages 16 – 24	22.5	29.4	6.9
Ages 16 – 19	17.4	22.8	5.4
Ages 20 – 24	35.8	46.7	10.9
Not enrolled in School, age 20 – 24			
All levels of education	62.2	66.2	40.0
Less than high school diploma	41.6	48.4	6.8
High school diploma only	64.2	66.7	2.5
Some college, no bachelor’s degree	73.8	79.6	5.8
College graduate	85.7	88.1	2.4

2. Picture, Figure, and Graph: Utilize a single-column format while ensuring clarity.

2.1 Picture

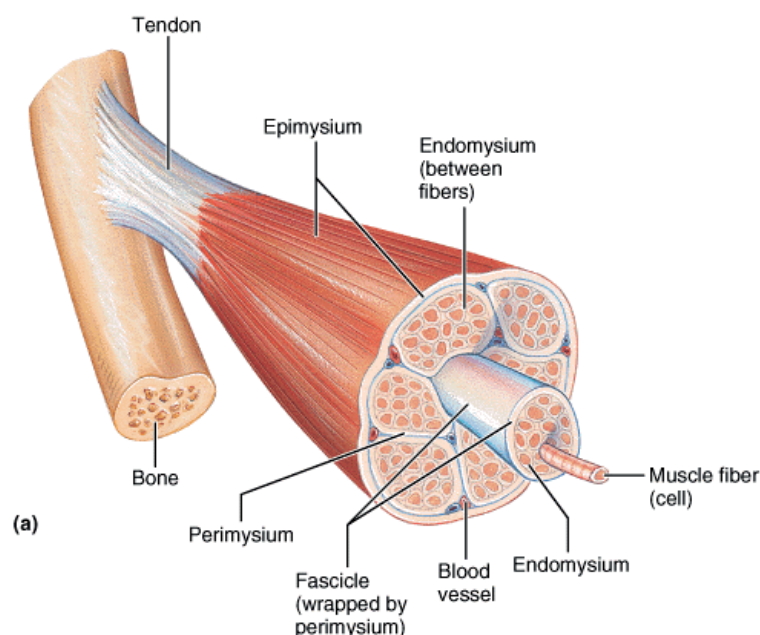
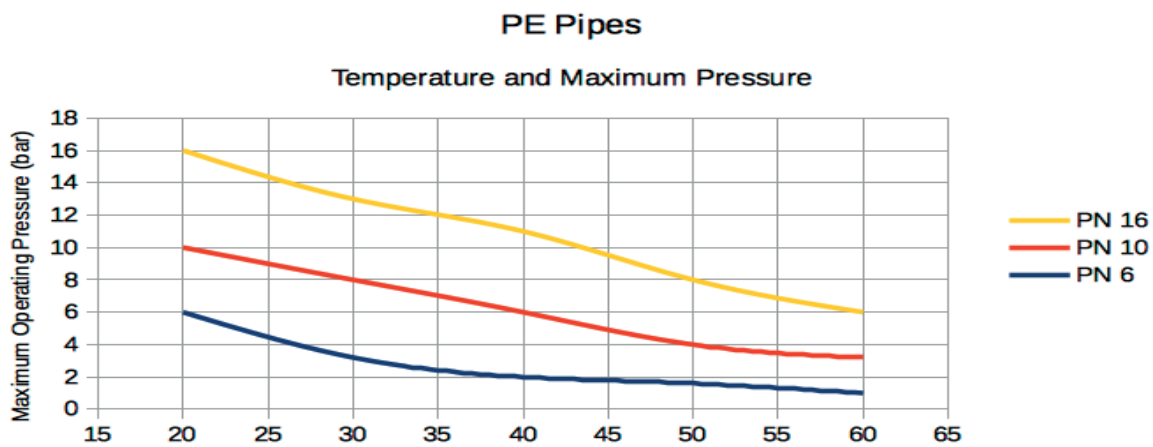

Figure 1 Muscle Coverings

2.2 Graph

Graph 1 Pe pipe temperature operating pressure

3. **Diagram:** Utilize a single-column format while ensuring clarity.

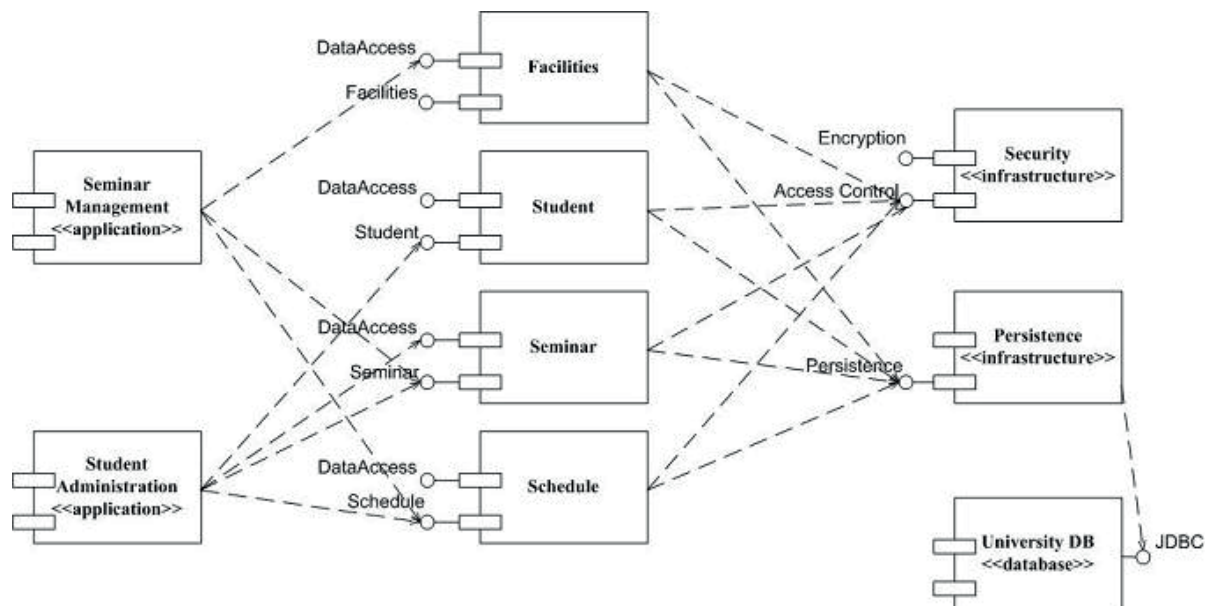

Figure 1 UML 2. x Component Diagram

1.25 นิ้ว

ตัวอย่างการจัดรูปแบบบทความวิจัย**ชื่อเรื่องภาษาไทย (TH Niramit AS ขนาด 18 pt. ตัวหนา)****ชื่อเรื่องภาษาอังกฤษ (TH Niramit AS ขนาด 18 pt. ตัวหนา)**เมธาดิ ศรีคช^{1*} ยูพิน อินทะยะ² และ ชาตรี มณีโกศล³
Methawadee Srkch^{1*}, Yupin Intaya² and Chatree Maneekosol³มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ 202 ถนนช้างเผือก อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ประเทศไทย^{1,2,3}
Chiang Mai Rajabhat University, 202 Chang Puak Road, Chang PuakSub-district, Mueang District, Chiang Mai Province 50300 Thailand^{1,2,3}

*Corresponding author E-mail:

บทคัดย่อ (TH Niramit AS ขนาด 16 pt. ตัวหนา)

xxxxxxxxxxไม่เกิน 500 คำ.....

1.25 นิ้ว

0.8 นิ้ว

.....(TH Niramit AS ขนาด 14 pt. ตัวปกติ)

คำสำคัญ : ไม่เกิน 5 คำ (TH Niramit AS ขนาด 14 pt. ตัวปกติ)¹ นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์² รองศาสตราจารย์ ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์³ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์

(TH Niramit AS ขนาด 12 pt. ตัวเอน)

0.8 นิ้ว

} 1 นิ้ว

ABSTRACT (TH Niramit AS ขนาด 16 pt. ตัวหนา)

xxxxxxxxxxไม่ควรเกิน 500 คำ.....

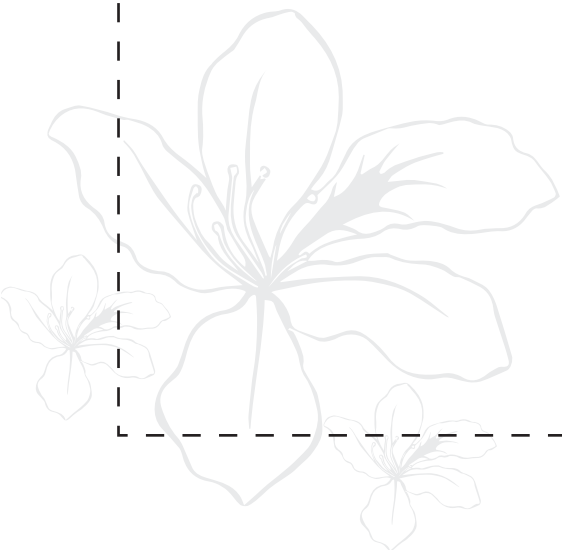
1.25

นิ้ว

0.8 นิ้ว

.....(TH Niramit AS ขนาด 14 pt. ตัวปกติ)

KEYWORDS: Not more than five words (TH Niramit AS ขนาด 14 pt. ตัวปกติ)

← 2.98 นิ้ว	0.25 นิ้ว	← 2.98 นิ้ว
บทนำ (TH Niramit AS ขนาด 16 pt. ตัวหนา) xxxxx..... (TH Niramit AS ขนาด 14 pt. ตัวปกติ) วัตถุประสงค์ของการวิจัย (TH Niramit AS ขนาด 16 pt. ตัวหนา) xxxxx1..... (TH Niramit AS ขนาด 14 pt. ตัวปกติ) xxxxx2..... (TH Niramit AS ขนาด 14 pt. ตัวปกติ) สมมติฐานงานวิจัย (ถ้ามี) (TH Niramit AS ขนาด 16 pt. ตัวหนา) xxxxx1..... (TH Niramit AS ขนาด 14 pt. ตัวปกติ) xxxxx2..... (TH Niramit AS ขนาด 14 pt. ตัวปกติ) กรอบแนวคิดการวิจัย (TH Niramit AS ขนาด 16 pt. ตัวหนา) xxxxx1..... (TH Niramit AS ขนาด 14 pt. ตัวปกติ) xxxxx2..... (TH Niramit AS ขนาด 14 pt. ตัวปกติ) วิธีการดำเนินการวิจัย (TH Niramit AS ขนาด 16 pt. ตัวหนา) xxxxx..... (TH Niramit AS ขนาด 14 pt. ตัวปกติ) ประชากร (TH Niramit AS ขนาด 14 pt. ตัวหนา) xxxxx..... (TH Niramit AS ขนาด 14 pt. ตัวปกติ)	กลุ่มตัวอย่าง (TH Niramit AS ขนาด 14 pt. ตัวหนา) xxxxx..... (TH Niramit AS ขนาด 14 pt. ตัวปกติ) เครื่องมือการวิจัย (TH Niramit AS ขนาด 14 pt. ตัวหนา) xxxxx..... (TH Niramit AS ขนาด 14 pt. ตัวปกติ) การเก็บรวบรวมข้อมูล (TH Niramit AS ขนาด 14 pt. ตัวหนา) xxxxx..... (TH Niramit AS ขนาด 14 pt. ตัวปกติ) การวิเคราะห์ข้อมูล (TH Niramit AS ขนาด 14 pt. ตัวหนา) xxxxx..... (TH Niramit AS ขนาด 14 pt. ตัวปกติ) ผลการวิจัย (TH Niramit AS ขนาด 16 pt. ตัวหนา) xxxxx..... (TH Niramit AS ขนาด 14 pt. ตัวปกติ) สรุปผลการวิจัย (TH Niramit AS ขนาด 16 pt. ตัวหนา) xxxxx..... (TH Niramit AS ขนาด 14 pt. ตัวปกติ) อภิปรายผลการวิจัย (TH Niramit AS ขนาด 16 pt. ตัวหนา) xxxxx.....	

ข้อเสนอแนะ (TH Niramit AS ขนาด 16 pt. ตัวหนา)

ข้อเสนอแนะเพื่อนำผลการวิจัยไปใช้ (TH Niramit AS ขนาด 14 pt. ตัวหนา)

xxxxx.....

.....

.....

..... (TH Niramit AS ขนาด 14 pt. ตัวปกติ)

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป (TH Niramit AS ขนาด 14 pt. ตัวหนา)

xxxxx.....

.....

.....

..... (TH Niramit AS ขนาด 14 pt. ตัวปกติ)

เอกสารอ้างอิง (TH Niramit AS ขนาด 16 pt. ตัวหนา)

ชื่อผู้แต่ง. (ปีที่พิมพ์). ชื่อหนังสือ. (ครั้งที่พิมพ์). สถานที่พิมพ์: สำนักพิมพ์.

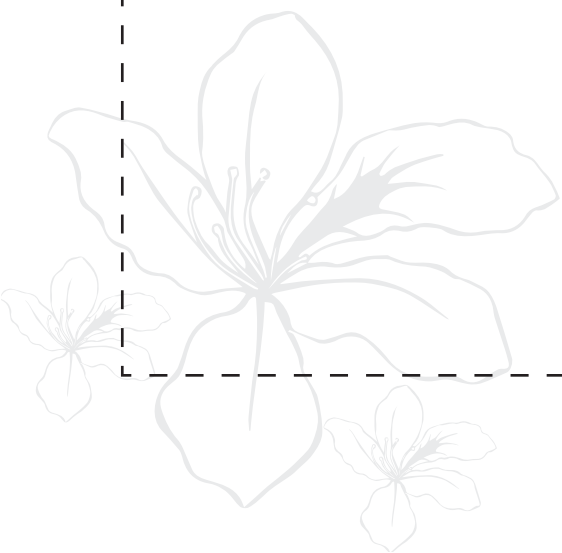
ชื่อผู้เขียน. (ปีที่พิมพ์). ชื่อบทความ. ชื่อวารสาร, ปีที่(ฉบับที่), เลขหน้า.

ชื่อผู้แต่ง. (ปีที่เผยแพร่สารสนเทศบนอินเทอร์เน็ต). ชื่อเรื่อง/ชื่อบทความ. สืบค้นจาก <http://www>

ชื่อผู้แต่ง. (ปีที่พิมพ์). ชื่อเรื่อง. ใน ชื่อเอกสารรวมเรื่องรายงานการประชุม, วัน เดือน ปี สถานที่จัด. เมืองที่พิมพ์: สำนักพิมพ์.

ชื่อผู้พิมพ์. (ปีที่พิมพ์). ชื่อวิทยานิพนธ์. (ระดับปริญญาของวิทยานิพนธ์, สถาบันการศึกษา).

(TH Niramit AS ขนาด 14 pt. ตัวปกติ)

แบบนำส่ง ☐ บทความวิชาการ ☐ บทความวิจัย

เพื่อพิจารณาตีพิมพ์ในวารสารพิษเนศวร์สาร บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่

วันที่ส่งบทความ.....

ชื่อ-สกุล ผู้นิพนธ์บทความ (ภาษาไทย).....

(ภาษาอังกฤษ)

ตำแหน่งทางวิชาการ ☐ ศ. ☐ รศ. ☐ ผศ. สถานะผู้นิพนธ์บทความ ☐ อาจารย์ ☐ นักวิจัย ☐ นักศึกษา (ป.เอก/ป.โท)

สถานที่ติดต่อได้สะดวก.....ตำบล.....

อำเภอ.....จังหวัด.....รหัสไปรษณีย์.....โทรศัพท์.....

โทรสาร.....โทรศัพท์มือถือ.....E-mail.....

ชื่อเรื่องภาษาไทย.....

.....

.....

ชื่อเรื่องภาษาอังกฤษ.....

.....

.....

ชื่อผู้นิพนธ์ร่วม (ถ้ามี) 1.ภาษาไทย.....ภาษาอังกฤษ.....

ตำแหน่งทางวิชาการ.....สังกัด.....

ชื่อผู้นิพนธ์ร่วม (ถ้ามี) 2.ภาษาไทย.....ภาษาอังกฤษ.....

ตำแหน่งทางวิชาการ.....สังกัด.....

ชื่อผู้นิพนธ์ร่วม (ถ้ามี) 3.ภาษาไทย.....ภาษาอังกฤษ.....

ตำแหน่งทางวิชาการ.....สังกัด.....

คำรับรองของผู้นิพนธ์

ข้าพเจ้าขอรับรองว่าบทความนี้ ไม่เคยเผยแพร่หรืออยู่ในระหว่างการพิจารณาก่อนการพิจารณาหรือสิ่งตีพิมพ์อื่น

ลงชื่อ.....ผู้นิพนธ์บทความ
(.....)

คำรับรองของอาจารย์ที่ปรึกษา (กรณีผู้นิพนธ์บทความเป็นนักศึกษา)

ข้าพเจ้าได้พิจารณาแล้วและให้ข้อเสนอแนะในการปรับปรุงพัฒนาบทความ และนักศึกษาได้แก้ไขตามข้อเสนอแนะดังกล่าวแล้ว

ข้าพเจ้าขอรับรองว่าบทความของนักศึกษามีคุณภาพและสามารถนำไปเผยแพร่ในวารสารหรือสิ่งตีพิมพ์ทางวิชาการได้

ลงชื่อ.....อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์
(.....)

สำหรับเจ้าหน้าที่

ลำดับบทความ.....วันที่รับบทความ.....

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ ได้รับค่าลงทะเบียนบทความวารสาร “พิษเนศวร์สาร” ประจำปีที่ เล่มที่

จาก.....สังกัด.....ชำระวันที่.....

เป็นจำนวนเงินบาท (.....) ไว้เป็นที่เรียบร้อยแล้ว

จึงลงนามรับทราบ

ลงชื่อ.....ผู้ตรวจสอบ
(.....)

...../...../.....

หนังสือรับรอง

ก่อนการตีพิมพ์บทความในวารสารพินนศาสตร์

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่

เรียน บรรณาธิการวารสารพินนศาสตร์

ตามที่ข้าพเจ้า.....
ได้ส่งบทความเรื่อง.....
.....

เพื่อตีพิมพ์ในวารสารพินนศาสตร์และกองบรรณาธิการได้รับพิจารณาบทความของข้าพเจ้าเป็นที่เรียบร้อยแล้ว

ทั้งนี้ ข้าพเจ้าและผู้นิพนธ์ร่วม (ถ้ามี) ขอรับรองว่า บทความที่เสนอมานี้ยังไม่เคยได้รับการตีพิมพ์หรือไม่ได้อยู่ระหว่างกระบวนการพิจารณาตีพิมพ์ในวารสารหรือแหล่งตีพิมพ์อื่นใด หรือได้รับการตอบรับให้ตีพิมพ์ในวารสารฉบับอื่น

ข้าพเจ้าและผู้นิพนธ์ร่วม ยอมรับนโยบายการพิจารณาตีพิมพ์ผลงานของวารสารพินนศาสตร์ ทั้งยินยอมให้กองบรรณาธิการมีสิทธิพิจารณาและตรวจแก้ต้นฉบับได้ตามที่เห็นสมควร พร้อมนี้ขอมอบลิขสิทธิ์บทความที่ได้รับการตีพิมพ์ให้แก่ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ หากมีการฟ้องร้องเรื่องการละเมิดลิขสิทธิ์เกี่ยวกับภาพ แผนภูมิ ข้อความส่วนใดส่วนหนึ่งและ/หรือข้อคิดเห็นที่ปรากฏในบทความ ข้าพเจ้าและผู้นิพนธ์ร่วม ยินยอมรับผิดชอบแต่เพียงฝ่ายเดียว

หาก กองบรรณาธิการวารสารพินนศาสตร์ตรวจพบว่าคำรับรองดังกล่าวไม่เป็นความจริง รวมทั้งหากข้าพเจ้าไม่ปฏิบัติตามนโยบายการพิจารณาตีพิมพ์ผลงานของวารสารพินนศาสตร์ กองบรรณาธิการ มีสิทธิ์ยกเลิกบทความของข้าพเจ้าออกจากวารสารพินนศาสตร์ได้ทันทีโดยไม่ต้องแจ้งให้ข้าพเจ้าทราบล่วงหน้า และข้าพเจ้าขอรับรองและยินยอมปฏิบัติตามข้อตกลงดังกล่าวข้างต้น พร้อมทั้งลงนามรับรองไว้ที่ข้างท้ายของหนังสือรับรองฉบับนี้

ลงนามผู้นิพนธ์หลัก (คนที่ 1)

ลงนามผู้นิพนธ์ร่วม (คนที่ 2)

.....
(.....)
...../...../.....

.....
(.....)
...../...../.....

หมายเหตุ: ให้ผู้นิพนธ์หลักและผู้นิพนธ์ร่วมลงนามให้ครบทุกท่าน หากมีผู้นิพนธ์มากกว่า 2 ท่าน สามารถเพิ่มเติมรายชื่อผู้ลงนามข้างท้ายได้ตามจำนวนผู้นิพนธ์บทความทั้งหมด

การเผยแพร่

พิชเนศวร์สารมีกำหนดออกเป็นราย 6 เดือน (2 ฉบับ/ปี) ดังนี้

ฉบับที่ 1 (มกราคม – มิถุนายน) กำหนดออกสัปดาห์สุดท้ายของเดือนมิถุนายน

ฉบับที่ 2 (กรกฎาคม – ธันวาคม) กำหนดออกสัปดาห์สุดท้ายของเดือนธันวาคม

วารสารออนไลน์ <https://so01.tci-thaijo.org/index.php/pikanasan>

ออกแบบ/พิมพ์ที่

เจริญพรินท์เอ็กซ์เพรส

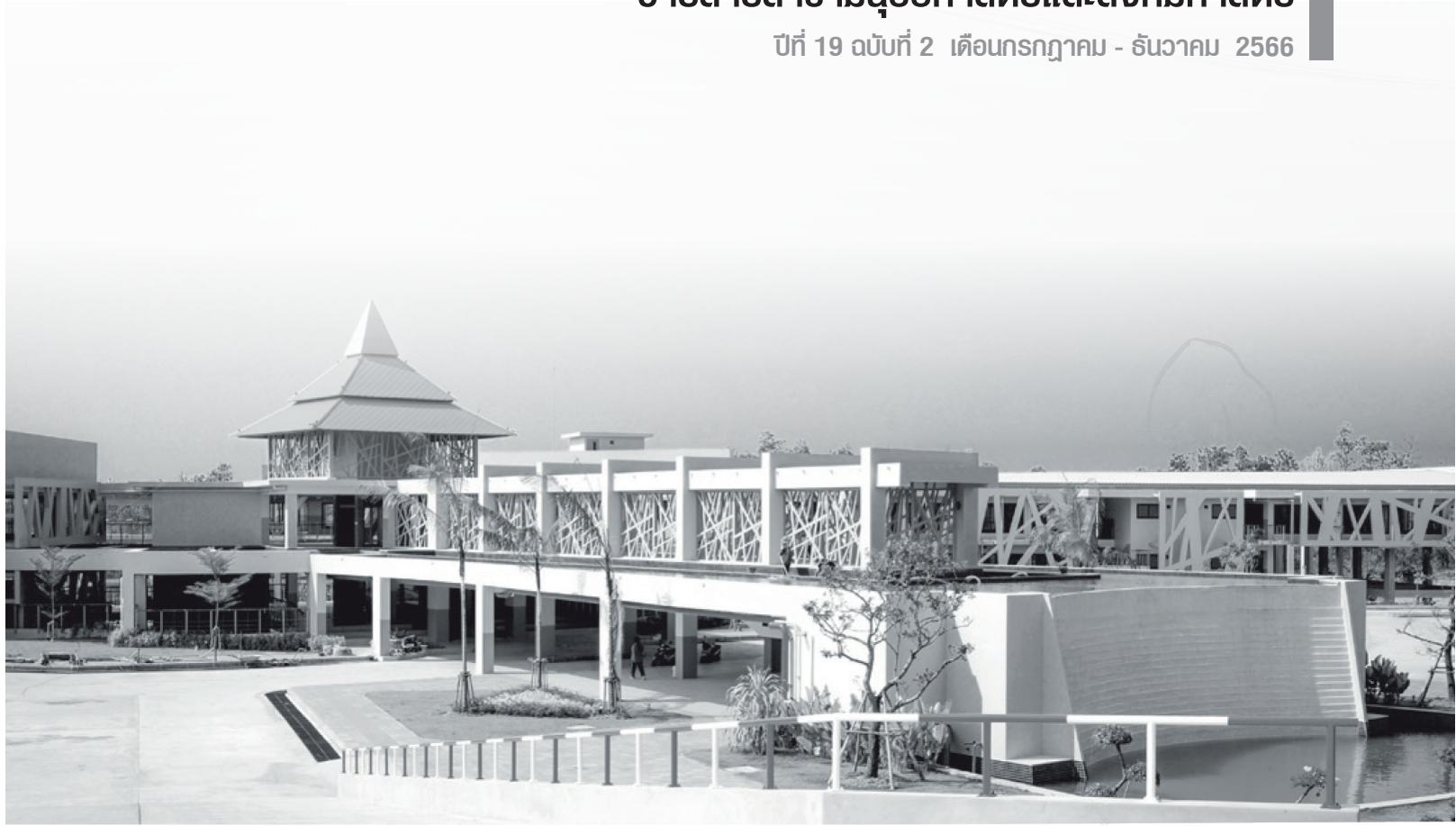
83/1 หมู่ 14 ตำบลสุเทพ อำเภอเมืองเชียงใหม่ จังหวัดเชียงใหม่

โทรศัพท์ 088 291 1758

พิชเนศวร์สาร

วารสารสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

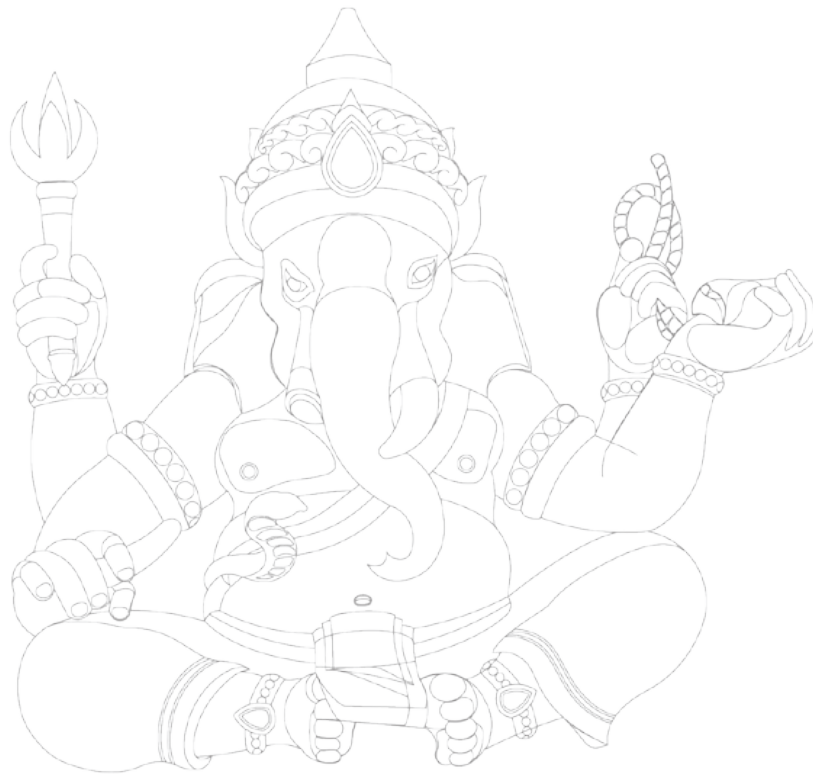
ปีที่ 19 ฉบับที่ 2 เดือนกรกฎาคม - ธันวาคม 2566

ISSN 1686-7467 (Print)

ISSN 2651-141X (Online)

GANESHA JOURNAL

พิมพ์ครั้งที่ ๑๙

Vol. 19 No. 2 July – December 2023

มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่
Chiang Mai Rajabhat University

มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ 202 ถนนช้างเผือก ตำบลช้างเผือก อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ 50300